

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

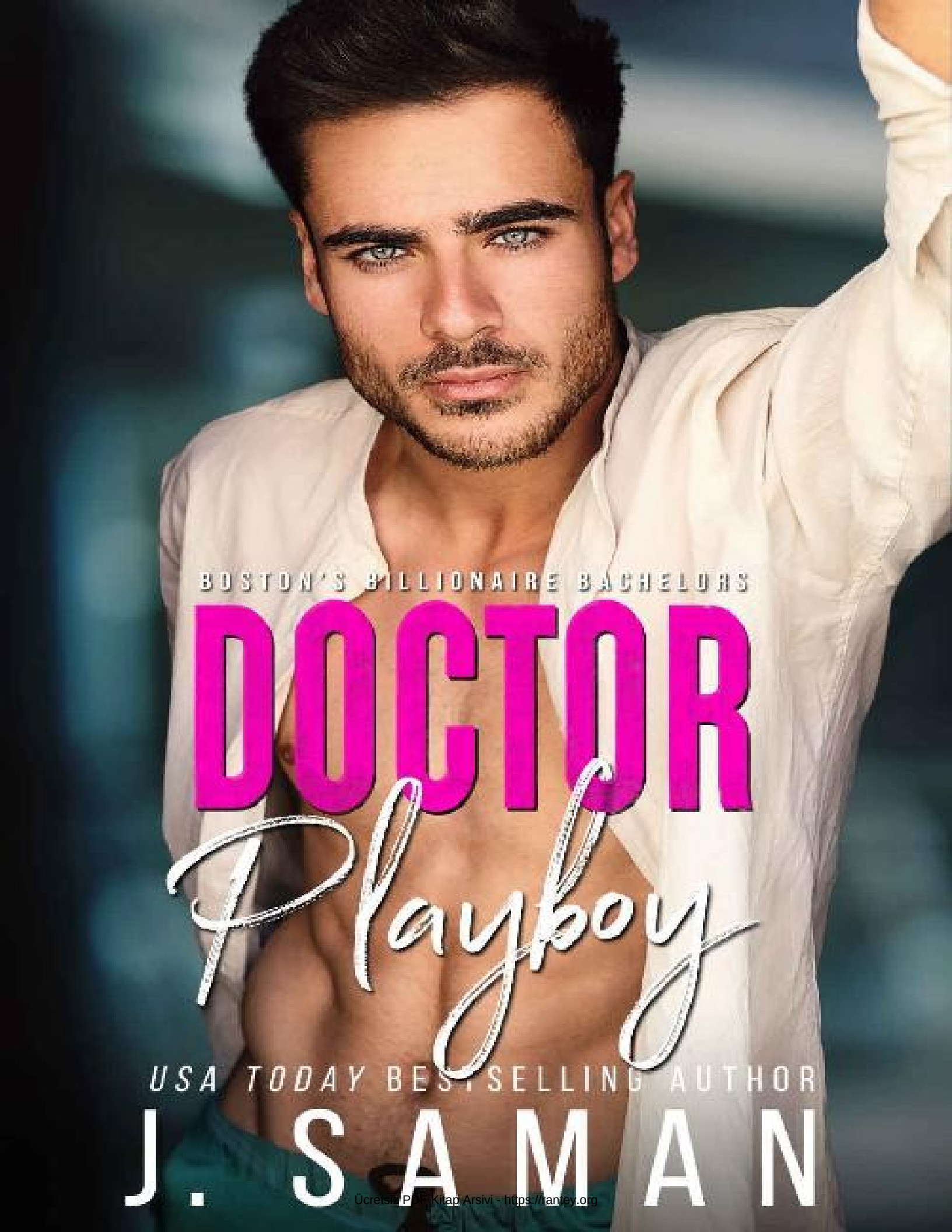
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOSTON'S BILLIONAIRE BACHELORS

DOCTOR

Playboy

USA TODAY BEST-SELLING AUTHOR

J. SAMAN

DOKTOR PLAYBOY

J. SAMAN

Copyright © 2022 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Tasarımcısı: Lori

Jackson Fotoğrafçı: Rafa

Catala Model: Jorge Del Rio

Düzenleme: Kardeşimin

Editörü Düzenleme: Emily

Lawrence

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm I</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm II</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Sonsöz

Epilog 2

Kitap Sonu Notu

Ayrıca J. Saman

Doctor Scandalous

tarafından

BÖLÜM I

Tzel plajımızdan Martha's Vineyard'daki evimize çıkan basamakların ahşap tahtaları çıplak ayaklarımın tabanlarına batıyor. Ama bu benim Omzum rodeodaki bir boğa gibi sızlıyor ve tekmeliyor. Buraya geldiğimden beri çok mutsuzum, kendi yansımamı bile zor tanıyorum ve acı ruh halimi iyileştirmeye yardımcı olmuyor.

Hâlâ kendimi ne kadar zayıf hissettiğim de öyle.

Tıp fakültesinde bundan bahsederlerdi.

Büyük bir yaralanma veya hastalıktan sonra depresyona giren hastalar.

Bunun böyle olduğuna dair bir yanılsamam yok. Sadece benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Bu hesaplardan herhangi birinde.

Ayakkabılarım iki parmağımdan sallanıyor. Diğer elim yüzüme yapışan kestane rengi saçlarımın rüzgârda savrulan tellerini geriye doğru tarıyor. Çok uzun, ama bu konuda bir şeyler yapmak için enerji bulmak öncelik listemde üst sıralarda değil. En azından Minnesota'ya dönmek için yeşil ışık alana kadar.

Yine de bu gece eğlenceliydi. Biraz monoton, her zamanki gibi aynı şeyler ama eğlenceliydi. Kardeşlerim ve küçük kız kardeşim

adaya uçu ve bunun öngörülebilir bir gelecek için burada olmamdan kaynaklanmadığına inanmak için aptal olmak gerekir. Onlar benim için endişeleniyor. Ben de kendim için endişeleniyorum ve bu belli oluyor.

Tam olarak iyileşemezsem ne yapacağım? Ya geri dönemezsem?

İhtisasıma devam edemez ve bitiremezsem?

Ya bir daha asla ameliyat yapamazsam?

Ve sanki kader kıcıma tekme atılmasından hoşlanıyormuş gibi, gömleğimin kolu ahşap korkuluktan çıkan rastgele bir çiviye takılıyor ve omzum sarsılıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum zar zor iyileşen yara izini ovalarken, yaranın ve etrafındaki dokunun hâlâ ne kadar hassas olduğunu görünce sinirleniyorum. "İyileş. Sana iyileşmeni emrediyorum." Kıs kıs gülüyorum, biraz sarhoş ve çokça da sinirli bir şekilde

Bu gece içtiğim esrara ve içtiğim iki sert içkiye rağmen hâlâ ağrım var. Carter barda kaldı. Kaplan ve Oliver da öyle. Landon buna teşebbüs bile etmedi, muhtemelen dokuz yaşındaki prensesi Bayan Stella -gezegendeki en sevdiğim kız- geceyi geçirdikten sonra yatmaya gitti.

Onu nasıl terk edeceğini bilmiyor ve bu tamamen farklı bir mesele.

Mayo Clinic'teki lanet olası beyin cerrahisi ihtisasımın ortasında ailemizin The Vineyard'daki malikanesine sürgün edilme nedenimden çok farklı.

Bu da beni ağrıyan omzuma geri getiriyor.

Ve duyduğum müzik, beni ana ev ile havuz, tenis kortları, garajlar ve personel konutları arasında ayrılan yoldaki moladan uzaklaştıran sakinleştirici bir dikkat dağıtıcı. Bir an için donup kalıyorum, tam olarak ne duyduğumdan emin değilim. Bir keman mı? Çello olabilir mi?

Ama nereden ve kimden?

Düşüncelerimle yatağa giremeyecek kadar depresif ve yerel piliçlerden birini becermeye çalışamayacak kadar sıkılmış bir halde müziğe doğru yürüyorum.

Sıkıcı. Çok sıkıcı. Bu onların suçu bile değil.
Tamamen benim suçum.

Ama o Ses. Bu acıyla, Kederli, Enfes bir ses.

Kemiklerimi en iyi şekilde sarsıyor. Kaslarıma dikkat çekiyor, onları takip etmeye çağırıyor, yalvarıyor. Onu yakalamak için. Daha dikkatli dinlemek için. Klasik müzik uzmanı olmama rağmen bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştım. Bu daha modern hissettiriyor.

Ses beni garaja götürüyor. Beş bölmenin hepsi kapalı, ama üst pencerelerden bir ışık parlıyor ve ne kadar yükseğe zıplarsam zıplayayım, orada kimin olduğunu tam olarak seçemiyorum. Yan kapıyı deniyorum, kilidi açık buluyorum ve olabildiğince sessiz bir şekilde kolu çeviriyorum, içeri giriyorum ve yumuşak bir klik sesiyle arkamdan kapatıyorum.

Garajın havası yoğun, nemden ağırlaşıyor ve kollarımı dirseklerime kadar sıvıyorum.

Müzik garajın diğer tarafından geliyor ve büyük Jeep, Tesla ve üstü açık Mercedes'in etrafından dolanarak ikinci kez yoluma devam ediyorum, önümdeki manzara karşısında nefesim ciğerlerimde kesiliyor.

Vay anasını.

Bir kadın katlanır bir sandalyede oturuyor, gece gibi siyah saçları sandalyenin arkasından sarkıyor, yüzü kızarmış ve terden yapış yapış olmuş. Bu açıdan bakınca, giydiği tek şeyin yayılmış kalçalarının arasında duran büyük çello olduğuna yemin edebilirim, ama yaklaştıkça kağıt inceliğinde, tül gibi beyaz, dökümlü bir üstlük fark ediyorum, geniş göğüslerinin hemen altında duruyor ve ona uyan minik bir şort.

Gözleri kapalı, başı eğik, bir eli enstrümanın uzun boynunda hızlı ve akıcı bir şekilde hareket ederken, diğeri yayı teller boyunca zarifçe sürüklüyor. Dikkatli bir şekilde, onu izlemek için daha iyi bir pozisyon alarak kapıların yanındaki gölgelerden uzak duruyorum. Henüz beni duymadı.

ve onu tanımam gerektiğini, daha önce bir yerlerde gördüğümü hissetmeme rağmen, ne yapacağımı bilemiyorum.

Bir adım daha ve sonra duruyorum, o çelloyu daha önce hiçbir enstrümanın çalındığını görmediğim ya da duymadığım bir şekilde çalarken burada bir sürünge gibi duruyorum. Çellodan her bir notayı çıkarışı, bir aşık gibi çellonun enfes iniltilerine eşlik edişi beni mest ediyor.

Belki de kadındır.

Çünkü bir aydır hiçbir şeye ya da hiç kimseye ilgi göstermeyen siki on a bakınca çelik gibi sertleşiyor. Ona sadece güzel demek bile hakaret sayılır. Onu tarif edecek kelimeler henüz icat edilmedi ve o henüz gözlerini bile açmadı.

Ya da yukarı baktım.

Ama ona ihtiyacım var. Beni burada bulduğunda yüzünü ve neye benzediğini görme dürtüsü garip bir şekilde zorlayıcı. O zaman onu becermem gerekebilir. Vücudumdan ördüğü tuhaf sihri çalıştırmak için. Tabii Rina'nın arkadaşı falan değilse. Lanet olsun. Ailemin malikanesinde ve giyim tarzına ve çello çalarkenki rahatlığına bakılırsa buraya ait.

Boğazımı temizliyorum ama anlamıyor. Aslında müziğe o kadar dalmış ki, ben eski bir şezlongu alıp yanına oturana kadar beni fark etmiyor. Sonra irkildi. Neredeyse şiddetle sandalyesinden düşecek gibi oluyor, başı havaya kalkıyor ve bakışları bana doğru kayıyor.

Şaşırtıcı mavi-yeşil gözler benimkilere takılıyor ve göğsümde garip ve yabancı bir şey kıpırdanıyor, hafifçe sıkışıyor. Hızla göz kırpmıyor -kırpikleri krem rengi yanaklarında kalın, siyah bir yelpaze oluşturuyor-sandalyesinde kendini ayarlıyor ve yastık gibi dudaklarını endişeyle yalıyor.

"Luca."

Şimdi göz kırpm a sırası bende. "Beni tanıyor musun?"

Göğüs dekoltesinin üst kısmından saç diplerine kadar kıpkırmızı bir k ı z a r ı k l ı k yayılıyor. "Şey, evet, efendim. Yani, bu

Uzun zaman oldu ama ben... tabii ki. Yani, Dr. Landon olmadığınızı biliyordum." Başını salladı, telaşlıydı. Boğazını temizliyor. "Oyunumla sizi uyandırdım mı?"

Efendim. Bana efendim dedi. Peki ya Dr. Landon? Bu ne lan?

Onu daha yakından inceliyorum. Kuzguni saçlar. Karayip-okyanus gözleri.

Nakavt vücut.

Kahretsin. Raven saçı. Raven. Ev yöneticimizin kızını nasıl tanıyamadım? Çifte bok. Morgan Fairchild, Kaplan doğduğundan beri ailemizle birlikte. O ve karısı, ama karısı Raven doğduktan kısa bir süre sonra öldü. Kızı hakkında düşündüklerimi bilseydi beni öldürürdü. Gerçekten, çünkü adam eski MI6 ajanı.

"Raven."

Mümkünse kızarması daha da derinleşir. "Bu..."

Uzun zaman oldu. Yemin ederim, diş telleri ve büyük gözlükleri vardı ve onu son gördüğümde hiç böyle görünmüyordu. O da-

"Dört yıl," diye cevaplıyor benim yerime, büyük siyah cellosunu yayıyla birlikte sandalyesinin yanındaki açık kutuya yavaşça bırakırken. "Sen ve Dr. Landon tıp fakültesinden mezun olduğunuzdan beri. En azından son konuştuğumuzda öyleydi." Utanç yüz hatlarını kaplıyor ve yere bakıyor. Ama şu dört yıl öncesine takıldım.

"Raven, kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

Verdiği cevap içimde bir şeyleri sarstı ve öne doğru eğildim, dirseklerim kalçalarımın çarparken onu açıklayamadığım bir bakışla kıstırdım.

"Peki ne zamandır on sekiz yaşındasın?"

Tuhaf sorum karşısında başını öne eğiyor ama ne kadar ahlaksız bir orospu çocuğuna vurduğumu bilmek istediğim için onu bekliyorum.

"Üç ay." İçim daralıyor.

"İki hafta sonra yirmi dokuz yaşına giriyorum."

Bunu ona neden söylüyorum? Ondan neredeyse 11 yaş büyüğüm. O daha ergen. Aslında daha çok geniş aile gibi olan personelimizin bir parçası. Bu tür bir hayal kırıklığı hissetmemeliyim. Bu mudur yani?

"Doğum gününün ne zaman olduğunu ve kaç yaşında olduğunu biliyorum Luca."

Bunu söylerken dudaklarıma bir gülümseme çarpıyor. "Bu doğru mu?"

Bana masumca bakıyor, ama orada başka bir şey var. Gözlerinde bir parıltı. Aramızdaki yaş farkının beni ne kadar şaşırttığını sevdiğini söyleyen bir şey. Sanki ona karşı duyduğum yersiz arzuyu görebiliyor ve onunla oynamak, parmaklarının arasında döndürmek istiyor.

Ben Luca'yım ama Landon da Dr. Landon. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve onu düşünürken bir elimi ağzıma götürüyorum. Üzerindeki bariz kıyafet eksikliğinden utandıysa bile bunu belli etmiyor, bakışlarını benimkilerden ayırmadan bir sonraki hamlemi dikkatle bekliyor.

Böylesine muhteşem bir çelişki -çekingen ve cesur- daha iyi bir yargıya karşı gülümsememin büyüdüğünü görüyorum.

"Benden çok daha gençsin. Yaş farkımız seni rahatsız ediyor mu?" Beni rahatsız ettiği gibi.

Şimdi gülüyor, sesi seksi bir törpü gibi. Sesi, Rina'nın daha önce bana yedirdiği deniz tuzlu karameller gibi. Pürüzsüz ve kremi, yine de sonunda keskin bir sertlik var.

"Öyle mi olmalı?" Yüz ifadem karşısında daha sert gülüyor. "Bana on sekiz yaşında olmanın yasal bir yetişkin olarak kabul edildiği söylendi. Oy kullanabilir ve ülkemiz için savaşabilirim ve..." Öne doğru eğiliyor, sanki bana bir sır verecekmiş gibi elini ağzına götürüyor. "Yapmamam gereken bir şeyi yapmak istediğimde babamdan izin almak zorunda bile değilim."

Bu teklif karşısında sikim heyecanla kalkıyor ama bastırıyorum. O cesur. Güzel. Ve imkansız. Bir aydan uzun süredir sikimi kaldıran ilk kadın

Bir kadının olabileceği her şekilde bana yasak. Bu ironiyi sevmek lazım, ama bu kalkıp gideceğim anlamına da gelmiyor. Elimde olmadan oynamaya devam etmek istediğim, kazananı olmayan bir oyun.

"Seni buraya getiren bu mu? Gece yarısından sonra ayakta kalmak için artık izne ihtiyacın yok mu?"

Omzunu silkiyor, elleri saçlarına dolanıyor, ağır telleri nemli boynundan kaldırıyor. Aynı zamanda üstünün alt kısmını da kaldırıyor ve göğüslerinin ağır alt kısımlarının ipuçlarını yakalıyorum. Vay anasını, bu inanılmaz seksi.

"Benimle flört mü ediyorsun?" Cevap vermeyince alay ediyorum.

"Muhtemelen. Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sorarak sorumu bana geri çeviriyor.

Nefesimin altında kıkırdıyorum. Öyle olmalı. "Biraz bile değil. Bana efendim demeyi bıraktığın ve Dr. Luca diye hitap etmediğin için memnunum. Ama ilk soruma hiç cevap vermediniz."

Ellerini havaya kaldırıyor, saçlarının telleri etrafına dökölüyor. "Uyuyamadım. Senin bahanen ne?"

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "Gece için işimin bittiğine karar verdim ve kardeşlerimin gittiği partilerden birine gitmek istemedim."

"Luca Abbot-Fritz'in geceyi birlikte bitireceği bir kadın yok mu? Böyle bir vahşet daha önce hiç yaşanmış mıydı?" Abartılı bir soluk alıp veriyor, gözleri büyürken ağzını kapatıyor.

"Benimle alay ediyorsun Minik Kuş, beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun. Landon değil de ben olduğumu, doğum günümü, yaşımlı ve belli ki sevişme alışkanlıklarımı biliyordun. Başka ne biliyorsun ki?"

Aqua gözleri parıldıyor, benim pozisyonuma uyarken meydan okumayla aydınlanıyor, bacaklarını dizden çaprazlıyor, kollarını göğüslerinin üzerinde tutarak onları biraz yukarı kaldırıyor ve daha fazla dekolte ipucu ortaya çıkarıyor. Kesinlikle işim olmayan dekolte

Ama onun nadir ve zarif güzelliğini fark etmemek mümkün değil.

"Üstsüz, sadece boxer külotunla uyuduğunu biliyorum. Güneş doğmadan önce on mil koşmayı sevdiğini biliyorum çünkü gözlerin ışığa karşı hassas ve güneş gözlüğüyle koşmak istemiyorsun."

"Dur, dur, dur," diye araya giriyorum, bir elimi kaldırarak. "Sadece boxer külotla uyuduğumu nereden biliyorsun?"

Cevap vermeden bana göz kırpmıyor. "Kahveni az kremalı ve şekersiz içtiğini biliyorum çünkü fındıklı kahveyi tercih ediyorsun ve bunun yeterince tatlı olduğunu düşünüyorsun. Bir, iki ve üçten nefret etsen bile orijinal üç Star Wars filmindeki her repliği ve muhtemelen yeni filmlerin hepsini bildiğini biliyorum. Ayrıca gizli bir Star Wars figürleri zulanız olduğunu ama üniversiteye giderken yanınızda en sevdiğiniz beş tanesini getirdiğinizi de biliyorum. Kalbinin de gözlerin kadar hızlı değiştiğini, her hafta yeni bir kadını tercih ettiğini biliyorum. En büyük aşkının ailen olduğunu ve onlardan herhangi biri için bir an bile tereddüt etmeden canını verebileceğini biliyorum."

Ona bakıyorum. Tamamen şaşkına döndüm. "Raven Fairchild, ne zamandır beni takip ediyorsun?"

"Neredeyse tüm hayatım boyunca."

Göğsümden bir kahkaha patlıyor. "Peki neden?"

"Eğer egonuzu iltifatlarla şişirecek ve size kirpiklerini fırlatacak birini arıyorsanız, yanlış kızla konuşuyorsunuz demektir."

"Biliyor musun, beni görünce kekeleyen, efendim ve Dr. Landon diyen kıza hiç benzemiyorsun."

"Bunların hepsi sen göğüslerime bakmadan önceydi."

Bir öksürükle boğuluyorum, ciğerlerim sızlıyor. "Tanrım, kadın. Beni öldüreceksin."

"Burada ne yapıyorsun, Luca?" Adımı vurguluyor. "Hızlı ve kolay bir sevişme mi arıyorsun?"

"Eğer bunu isteseydim, şu anda partide olurdum. Burada seninle olmak yerine. Ama gerçek şu ki, sen çok şey biliyorsun."

Ben senin hakkında bu kadar az şey bilirken."

"Yani bu gece beni tanımadığın gibi mi?"

"Bunu yakaladın, değil mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

Pişmanlıkla omuz silktim. Onu tanımalıyım. Belki o zaman burada onunla oturuyor olmazdım. Bu kadar yakinken. Merak içindeyim ve kalkıp gitmem gerektiği gibi gitmem için kendimi zorlayamıyorum.

"Bir keresinde hayatımı kurtarmıştın. Hatırlıyor musun?"

Bir süre beynimi yokladıktan sonra cevap veriyorum: "Sen havuza düştüğünde ve ben de arkandan atladığımda mı?"

Başını sallıyor, kucağına bakıyor, parmakları minik şortunun iplerinden birini döndürüyor. "Personel evine geri koşuyordum ve bahçede bir şeye takıldım. Bileğimi burktum ve aynı anda havuza düştüm. O kadar acı çekiyordum ki zorlukla yüzebiliyordum ve kenara ulaşmak için mücadele ediyordum. Sen atladın. Beni dışarı sürükledin."

"Sonra öğleden sonranın geri kalanını sen ateşin önünde battaniyeye sarınmışken Disney filmleri izleyerek geçirdim. Sanırım patlamış mısır da yaptım ve pizza sipariş ettim."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Sen yaptın."

"Bunun tacizle ne ilgisi var?"

Başı arkaya düşüyor, uzun saçları da onunla birlikte düşüyor ve ben boynunun sütununa hayran kalıyorum. Ne kadar zarif. On sekiz yaşında gibi görünmüyor ya da davranmıyor. Bundan eminim.

"O gün bir ergene aşık oldum." Kendini düzeltiyor. "Ama endişelenme ihtiyar. O hayaletten uzun zaman önce vazgeçtim."

Elim göğsüme çarptı. "Yaşlı adam mı?" Burnunu kırıştırıyor. "Çok yaşlı."

"Ben yaralıyım."

"Bana söylendi."

Hissettiğim her türlü sıcaklık ya da eğlence, damarlarımdan buz geçerken içimde anında yok oluyor ve vücudumu

ürperiyor ve omzum sanki bana bu adada bulunmamın gerçek nedenini hatırlatırcasına ağrıyor. Öne doğru eğiliyor, parmakları elimin üzerinde geziniyor, gözlerinde yumuşak bir gülümsemeyle birlikte şefkatli bir bakış var. Acımıyor ve bu beni rahatlatıyor.

"Beni eve götür."

Bu bir soru değil, ama yine de ayağa kalkıyorum, kalın kalın yutkunuyorum. Elimi çevirip onunkini kavıyorum ve kalkmasına yardım ediyorum. Devasa çelloyu almaya giderken beni bırakmıyor, ben teşebbüs ettiğimde de çelloyu ondan almama izin vermiyor. Bunun yerine, garajdan çıkarken sessizce elimi tutuyor, ılık, tuzlu rüzgar tuzlu tadıyla bize çarpıyor, saçlarımızı ve giysilerimizi savuruyor.

Arazinin arka tarafındaki personel odasının kapısına vardığımızda elimi sıkıyor, bir anlığına gözlerimin içine bakıyor, beni bırakıyor ve kapıyı arkasından kapatarak içeri giriyor. İyi geceler ya da görüşürüz demek yok.

Elimi ağzıma götürerek kendi kendime kıkırdıyorum. Bu hiç beklenmedik bir şeydi. Eğlenceliydi. Çok kirli
-En azından benim düşüncelerim öyleydi. Raven Fairchild.
Evet, kesinlikle beklenmedik. Ve uygunsuz.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bunu bir daha yapamayacağım. Onunla yapamam. Ne kadar istersem isteyeyim.

T Kapımın çalındığını duyduğumda güneş doğmamıştı bile. İnliyorum, gözlerimi kısarak bir milimetre açıyorum, ancak aynı hızla tekrar kapatıyorum. "Baba, ben

Dün gece boyunca çalıştım. Geride değilim."

"Bu iyi çünkü ben de seni önce koşuya sonra da kahvaltıya götürmeyi düşünüyordum."

Elimi parkeye koyup kendimi yakalayana kadar yataktan fırlayıp yarı düşüyorum. Kendimi toparlayıp odamın her tarafını arıyorum. "Benim odamda değilsin, değil mi?"

Gülüyor ve o gülüş... "Bu bir davet mi?"

"Babam taşaklarını patlayana kadar mengenede ezecek."

"İşte bu uyanmak için iyi bir imge."

Gözlerim komodinin üzerindeki çalar saatle çarpışıyor. Kahretsin, saat sabahın beşi. Çok erken. Çok, çok erken. Oh, ve koku. Bu kesinlikle benim. Dün gece buraya döndükten sonra duş almalıydım. Elim ağızma götürüp nefes veriyorum, ama hemen içime çekiyorum. Ve irkildim.

Lanet olsun.

"Luca, burada ne işin var?" "Landon olmadığımı nereden biliyorsun?"

Çünkü Landon varlığını biliyor ve sen dün geceye kadar bilmiyordun. Adada olmadığımız zamanlarda haftada üç gün kızı Stella'ya bakıcılık yapıyorum. Ve Landon Fritz asla şafaktan önce kapımı çalmaz. Tabii gelirse.

"Bu soru için sana gözlerimi deviriyorum."

"Çok çocukça. Şimdi kalk. Neredeyse şafak sökecek ve bildiğin gibi güneş doğarken koşmayı sevmiyorum."

"Ben koşucu değilim. Git işkence edecek başka birini bul."

Gerçek. Battaniyeleri başımın üzerine çekerek yan dönüyorum.

"Hayır."

"Seni sadece yavaşlatırım."

"Bu umurumda değil. Zaten formda değilim. Benimle gel. Günü benimle geçir. Kendimi bundan vazgeçirmeden önce."

Oh. Bu beni yakaladı. Gözlerim battaniyenin altından hızla açılıyor ve daha durduramadan gülümsemeye başlıyorum. Hoppa bir kız öğrenci gibi gülümsüyorum. Eğer duyacağından emin olmasaydım yatağında spastik bir dans yapardım.

Luca Fritz-Luca lanet olası Fritz!-burada daha iyi bir yargıya karşı ve bu konuda haklı. Yatağına aldığı kadınlardan farklı olmaya bu kadar kararlı olmasaydım, ona Vegas'taki bir sokak fahişesinin sarhoş bir yüksek bahisçiye atladığı gibi atlardım. Kazara evlilik falan. Ama evet, onun için diğer kızlardan biri olmak istemiyorum ve zaten dezavantajlıyım.

Merhaba, yaş farkını birkaç kez daha gündeme getirebilir miydi?

Ama o burada ve ben... siktir et.

Yataktan fırlayarak kapıyı açıyorum ve bir yığın lapa içinde yere yığılıyorum. Ya da daha doğrusu, salyalarım akıyor. Hem de çok. Luca Fritz burada, kapımın pervazında duruyor, elleri üst kenarı kavlıyor, pazılarını şişiriyor ve içeri girerken trisepslerini patlatıyor. Mavi bir spor şortu, gri bir spor gömleği ve büyük ihtimalle

performans çellomdan daha fazla ve dizlerimin üzerine çöküp onu ağızıma almak istiyorum.

Daha önce hiç yaşamadığım bir dürtü, ama işte millet.

"Giyinmemişsin."

"Ha?"

Gözlerindeki karanlık bakışla ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan yavaş bir bakış atarken dudaklarında sinsî bir sırıtış beliriyor. "Küçük Kuş, yavru bir alakarga kuşu kadar çıplaksın."

"Ne?"

Aşağı bakıyorum. Çıplak değilim. Yani, çıplak sayılırım. Dün gece giydiğim beyaz keten atleti ve külotumu giyiyorum, bunlar erkek şortu, yani tanga falan değil.

Başım tekrar dikleşti. "Seni tam olarak beklemiyordum."

Yarasından bahsettikten sonra kesinlikle olmaz. Ona iyi geceler dedikten sonra beni birkaç saatten fazla ayakta tutan bir şey.

"Herkesin güvenliği için dışarıda bekleyeceğim. Egzersiz kıyafetlerinizi giyin ve koşmaya gidelim-"

O düşüncesini tamamlayamadan kapıyı suratına kapattım. Yalan söylemiyordum. Uzun zamandır koşmuyorum. HIIT (yüksek yoğunluklu aralıklı antrenman), yoga ve daha fazla yoga yapıyorum. Bazen bale ve pilates de yapıyorum. Duruşuma ve sırt kaslarıma iyi geliyor, ki günde saatlerce çello çalmak için buna ihtiyacım var.

Ama koşmak?

"Umarım bu üstünü değiştireceğin anlamına geliyordur." "Dışarı çıkacağını söylemiştin."

Gülüyor ve sonra ağır ayak seslerinin merdivenlerden indiğini duyuyorum ve aman Tanrım, bu gerçekten oluyor. Luca orospu çocuğu Fritz benimle koşmak ve sonra beni kahvaltıya götürmek istiyor. Patriots'un Super Bowl'da yenilmesini izlemiş gibi kaşlarını çatmasını sağladıktan sonra. Gözlerini devirmeden önce Boston taraftarı olmayı dene ve sonra benimle konuş.

Yine de kendimi toparlayıp en seksi yoga pantolonumu (popomu Kardashian'lara benzeten) ve göğüs dekoltesini harika bir şekilde gösteren spor sutyenimi giymeden önce yaklaşık on kez ciyaklayıp zıplıyorum - kızlarımla zor değil. Tişört yok çünkü bunu neden yapayım ki?

Hiç utanmam.

Onun kim olduğunu biliyorum, tamam mı? Aptal ya da hayalperest değilim. O bir Abbot-Fritz. Hem de Luca Abbot-Fritz. Her hafta yeni bir kızın ayaklarını yerden kesen milyarder playboy. Ben de babasının ev müdürü ve güvenlik şefinin kızıyım. Personeliyim. Ve dün gece tespit ettiğimiz gibi neredeyse on bir yaş daha gencim.

İlgilenmiyor. Zaten ilgilenmiyor, bunu biliyorum.

Ama hayatınız boyunca bir şey istediğinizde ve size bir şans sunulduğunda, bu şansı değerlendirirsiniz. Boşa harcamazsınız ve ikinci kez düşünmezsiniz. Kokuyu gizlemek için deodorant sürüyorum ve burada sahip olduğum küçük banyoyu kullanarak dişlerimi fırçalıyorum. Aynada kendime bir kez daha bakıyorum, bir yandan kendimi aşağılarken bir yandan da kendime moral vermeye çalışarak yansıma bakıyorum.

"Pişmanlık yok. Tek istediği arkadaş olmak olsa bile." Ugh.

"Kalbin kırılacak."

Kendimi bırakıyorum ve daha zeki olan yarımı arkamda bırakarak dışarıya, şafağın görünmediği o korkunç karanlığa doğru ilerliyorum.

"Sen delisin, değil mi?"

"Bu adada bulunduğum beş gün boyunca hiç koşmadım. Bilincim kapalı olduğu ve yoğun bakım ünitesinde entübe edildiğim için hastanede kaldığım beş gün boyunca da koşmadım, sakatlığımdan ya da ameliyatımdan önceki haftalarda da koşmadım. Burada bir aydan fazla bir süreden bahsediyoruz, bebeğim. Dün gece bana bunun benim işim olduğunu hatırlattın ve şimdi beni iyileştirmekle yükümlüsün."

Ellerim kalçalarıma vurdu. "Bunun için insanlara para vermiyor musun?"

"Var. Ama senin kadar ateşli değiller. Lanet olsun. Yanında koşmayı acı verici hale getirmeye mi çalışıyorsun?"

"Benim için acı verici olacak. Senin için de öyle olabilir."

Kıkırdıyor, neredeyse isteksizce beni içine alırken elini saçlarında gezdiriyor. "Seni en son on dört yaşında gördüğümünden daha farklı görünüyorsun."

"Diş telleri, lensler ve ergenlik için Tanrı'ya şükürler olsun."

Daha fazla kahkaha, bir kafa sallama ve sonra bana önden gitmem için el sallıyor, ancak buna nasıl başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. İnsanlar öylece koşmaya başlar mı? Neredeyse aptalca geliyor. Daha dikkatli olmalıyım.

"Hadi, Minik Kuş. Kuma gidelim."

"Benim için kaç tane takma adın var? Yoksa isimlerini hatırlamak zorunda kalmamak için tüm kızlarına böyle mi sesleniyorsun?"

Kıçıma öyle bir şaplak yiyorum ki psikopat gibi sırtıtıyorum ama yine de ne yaptığımın farkındaymışım gibi koşmaya başlıyorum.

Bir saat sonra, sanırım binlerce kez ölmüştüm. Yan tarafımdaki dayanılmaz atel yüzünden en az beş kez durmak zorunda kaldım. İki kez neredeyse bayılıyordum. En az sekiz kez kendi ayaklarıma takıldım.

Ama Luca'nın zıplayan ayakları ve sevimli gülümsemeleri var ve kahretsin... çocukluk aşkları bazen berbat oluyor.

"Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Koşamayacağımdan endişeleniyordum ama şu halime bakın. Düşündüğüm kadar zayıf değilmişim." Yumruklarını havaya kaldırıyor ve ben de ellerimi dizlerime koyarak hava almaya çalışıyorum, kilisedeki bir günahkâr gibi terliyorum.

Bir şekilde Edgartown'ın dış mahallelerine ulaşmayı başardık. Abbot-Fritz yazlık evinin nerede olduğunu bilmiyorsanız Martha's Vineyard. En sık ziyaret ettikleri yer. Dr. Fritz hem adadaki yerel hastanede hem de yaz aylarında Cape'de gönüllü olarak çalışıyor.

Ve hayatım boyunca yazlarımı burada geçirdim, o bunu yaparken ve karısı Octavia Abbot-Fritz - ona Octavia dememde ısrar ediyor - altı çocuklu milyarder anneler ne yaparsa onu yapıyor. Hayır kurumlarını ve Abbot Vakfı'nı yönetiyor ve küçük canavarlarının peşinden koşuyor.

Sadece canavarları artık çok büyüdü.

Özellikle biri, kadınları gözleriyle takip eden bir avcıya dönüşüyor.

"Kıçıma bakıyorsun. Yine," diye mırıldanıyorum.

Eğilip o kadar da etkileyici olmayan bir deniz kabuğu alıyorum, sırf bu noktayı daha da vurgulamak ve teşvik etmek için.

"Ben değilim."

"Sen korkunç bir yalancısın."

"Sadece yakalanmayı umursamadığım zaman."

Görmediğini bildiğim için aptalca sırtıyorum. Sonra kıcımlı sallıyorum ve o da gülüyor, uzanıp kıcıma vuruyor. Tekrar. Şafaktan önce iki kış tokadı.

Kaşlarımı kaldırarak arkamı dönüyorum ama gözleri çoktan çalkantılı denize kilitlenmiş, yüz ifadesi denizin öfkesine uyuyor. Tedirgin. Rahatsız. Tüm şakacılığı buharlaştı.

"Yine sefil, gri, güneşsiz bir gün," diyor, sesi düz ve tamamen yanlış.

Durdum, birdenbire somurtkanlaşan ses tonuna kaşlarımı çattım. Söylentiye duymuştum. Depresyondan nefes nefese bahsediyordu ama bunu ilk kez şimdi onda görüyordum. Belki dün gece biraz vardı ama bu farklı.

Bakışları şimdi donuk, gri gökyüzüne yönelmiş.

"Henry Wadsworth Longfellow'un Yağmurlu Gün kitabından alıntı yapıyor gibisin."

Cevap vermiyor, ama şiiirden bir alıntı bana çarpıyor. 'Sakin ol, üzgün kalp! ve sızlanmayı bırak;

Bulutların arkasında güneş hala parlıyor...' Ben de yukarı bakıyorum. "Güneş her zaman orada, Luca. Her zaman parlıyor. Bulutların ardına gizlendiğinde bile."

Keskin bir şekilde bana döndü. "Ama göremiyorsan bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "İnanç. Bilim."

"Hiçbir güvence ve yardım sunmayan, saçma sapan bir cevap."

Oh, zehir. Suçlama, sanki acının nasıl bir his olduğunu sadece o biliyormuş ve güneş yokmuş gibi çünkü onu bulamıyor ve kesinlikle hissedemiyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve elimdeki berbat kabuğu onun eline bırakıyorum. "Bunu hissedebiliyorum. Kırmaya çalışıyor, deli gibi savaşıyor ama bazen bulutlar buna izin vermiyor. Uçarken bulutların üstündeki boşluğa çarptığında bum, güneş ışığı gibi. Ama bunun için çalışmamız gerekiyor. Bunu hissetmiyor musun?" Ellerimi etrafımızda gezdiriyorum. "Etrafınızı saran tüm bu enerjiyi? Dalgalar, kum ve evet, bulutlar da mı? Ama ihtiyacınız olan güneşe, onu göremesenez bile, o orada. Sadece sabırlı olmalısınız."

Eli çenemle buluşuyor, bana dokunmak için bahane olarak tenimdeki kum veya çakılları siliyormuş gibi yapıyor. Ona izin veriyorum, yumruğuna doğru adım atıyorum. Dokunuşuna. Sabah rüzgârı etrafımızda şiddetle esiyor, saçlarımızı savururken tuz ve sprey tenimize ve giysilerimize yapıyor. Ama ondan ya da karanlığından korkmuyorum.

"Sabırlı olmayı siktir et, Raven. En az iki haftadır güneşi görmedim."

Muhtemelen mecazi anlamda konuşmuyor. Minnesota'daki hastanesinden bir aylık kabusun ardından geldi, son beş günü yoğun bakım ünitesinde kaldı, sadece taburcu edildi ve sonra bir gecede özel bir jetle buraya geldi ve sıcak, bunaltıcı bir hava olmasına rağmen bir haftadan fazla bir süredir güneş görmedik.

"Yine de bu sabah erkenden kalkıp koşun. Güneş doğmadan önce, hatta bulutlu bir havada bile."

Başını sallıyor, anlamıyor.

"Bu sabah bugünün farklı olacağına dair umudunuz vardı. 'Kötüye tahammül edemeyen, iyiyi görecektik kadar yaşayamaz."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Kim söylemiş bunu?" "Bu bir Yahudi atasözü, o yüzden bilmiyorum." "Annen İsraili miydi? Mossad'dan mı?"

"Öyleydi." Dudaklarımı yalıyorum, annemi her düşündüğümde boğazıma bir kurbağa kaçıyor. "Annem, gizli casus. Nasıl öldüğünü hâlâ bilmiyorum. Onun Mossad ajanı olduğunu bilmem gerekiyor mu onu bile bilmiyorum, ama belli ki sen biliyorsun."

"Ama onu seviyordun? Onu hatırlıyor musun?"

"O benim annemdi," diyorum basitçe, çünkü bana annesini sevmeyen bir çocuk gösterin. "Güzel, güçlü ve cesurdu. Onu pek hatırlamıyorum. Parça parça, zaman içinde anlar." Çok fazla yanımda olmadığını hatırlıyorum. Ağladığımı, eve dönmesi için yalvardığımı hatırlıyorum. Neden gittiğini sorduğumu. Sonra ben yedi yaşındayken bir görevdeyken öldü ve bunun için ona kızdım. Benim için o hayatı terk etmediği için ona kızdım. Bunu yapması için neden yeterli olmadığını merak ettim. Babam o sırada MI6'dan çoktan emekli olmuştu. Dr. Fritz tarafından hayatı kurtarıldıktan sonra ona ve ailesine bağlılık yemini etmişti.

Benim için.

"Sanki kendini tarif ediyorsun, Raven," diyor. "Kötü şeylere katlanmış ama yine de bir şekilde iyiyi gören bir kadın. Hayat bu kadar çabuk acı verici, çirkin ve karanlıkken bunu nasıl bu kadar kolay yapabiliyorsun?"

Omuz silkiyorum çünkü öyle yapıyorum. "Bilmiyorum. Bazı günler diğerlerinden daha iyiyim." Bazı günler halsiz ve terk edilmiş hissediyorum. Yeterince iyi değilim. "Sanırım bu güneş gibi bir şey. Bazı günler bulutlu olsa bile her zaman oradadır. Sadece onu bulmanız gerekir. Annemin sevdiği ünlü bir haham, 'Ne için yaşadığını bilmiyorsan, henüz yaşamamışsın demektir' derdi. Ben babam, çello ve kendim için yaşıyorum. Londra Konservatuvarı'na gitme şansı için. Bir gün

ve çalabildiğim her yerde çalmak. Benim hayalim bu. Ama hayat hayattır, Luca. Onu kontrol edemezsin ve kesinlikle durduramazsın. Her gün ne için uyandığımı biliyorum. Ne için yaşadığımı. Sen ne için yaşıyorsun?"

Acaba zengin olduğu için mi hayatı hep kolaydı, ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki doğru zamanda yanlış yerde olup da hayatı yine de altüst olana kadar. Güneşi görmüyor mu, çünkü her zaman onun ışınlarını üzerinde beklemeye mi başladı?

Sanki bununla ne yapacağından emin değilmiş gibi bana hızlı hızlı göz kırptıyor. "İlaç. Ve artık bende o yok."

"Bundan emin misin?" Başka tarafa bakıyor.

"Ailen için yaşamıyor musun? Landon'ı düşün. Katlandığı ve hala uğruna savaştığı şeyleri. Her gün farklı bir savaş yaşıyoruz ama bizi tanımlayan şey bu savaşı nasıl vermeyi seçtiğimizdir."

Homurdanıyor, ellerini kalçalarına dayıyor ve ayağıyla kumu savuruyor. Landon karısını birkaç yıl önce trajik bir kazada kaybetmiş. O zamandan beri Stella'yı tek başına büyütürken bir yandan da kardiyoloji ihtisasını tamamlıyor. Ve evet, o bir milyarder ve onu sonsuz seven ve destekleyen bir ailesi var, ama bu bir insanın acısını ortadan kaldırmıyor ve her şeyi kolay bir yol haline getirmiyor.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor. "Sadece on sekiz yaşında olduğuna emin misin?"

Gülüyorum. "Sıra dışı bir hayat yaşadım. Her ikisi de eğitilmiş casus olan iki ebeveynim vardı ve bir grup milyarderin sahip olduğu bir personel evinde yaşayarak büyüdüm."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, içeri giriyor ve üzerimde yükseliyor. "Bu beni gerçekten düşündürmeyi başaran birinin söylediği ilk şey."

Burnu boynumun dibine, tam çukurun üzerine çarpıyor, sonra yavaşça yukarı süzülüyor. Gözlerimi kapatıyorum, çalmış gibi hissettiğim nefesimi geri kazanmak için çaresizce. Ona karşı güçlü değilim. Ve doğrusu, güçlü olmak istediğimden de emin değilim. Ben

rol yapmak için çok yeniyim. Çok emin değilim, korkuyorum ve heyecanlanıyorum.

Tek bildiğim beni içine çektiği. Ve ellerim şimdi onun saçlarında. Yumuşak ve kalın. Tırnaklarım kafa derisini tırmıkladığında inliyor. Ve dudakları ve dili, yemin ederim, çenemin altından fısıldayarak geçip bir tat alıyor.

Dişlerim alt dudağımı o kadar sert ısıyor ki kan tadı almadığıma şaşıyorum. Çünkü lanet olsun, Luca Fritz beni kokluyor. Ve tadıma bakıyor. Dizlerimin bağı çözöldü.

"Kahvaltı," diyor geri çekilip aramızda boşluk yaratırken. Ama gözleri. O berrak, neredeyse yanardöner yeşil gözler, her tarafımdalar. Beni uyandırıyor. Doğru adam sana belli bir şekilde baktığında hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu gösteriyorlar.

"Kahvaltı," diye kabul ediyorum, nefesimi dizginlemek için elimden geleni yapıyorum ama kalbim zaten başımızın belada olduğunu biliyor.

"W Bunları ne zaman yaptırdın?"
"Ha?" Okyanusta dönüyorum, vücudum
yavaşça alıştırma için onun Frijit
Sıcaklık.

Bugün yine sıcak ama bulutlu bir gün. Belki güneş olsaydı, su bu kadar soğuk olmazdı. Luca bu sabah beni yine koşturdu ve bacaklarım hiç bu kadar ağrımamıştı.

"Bunlar," diyor Luca, beni geri çevirip parmaklarını omurgamın iki yanındaki dövmelemin üzerinde gezdirerek.

"On sekizinci yaş günümde aldım. Uzun zamandır istiyordum ama babam yasal olana kadar bekletti." Babamın pek çok dövmesi olduğunu ve bunların çoğunun yasal olarak yapılmadığını düşününce, buna neredeyse gözlerimi deviriyorum.

"Sırtın çelloya benziyor."

Bunu söyleme biçimine kıs kıs gülüyorum ve sonra serin, ıslak dokunuşuna karşı ürperiyorum. "Çellonun parçaları, en azından gövdesi, birçok yönden insan vücuduna benziyor."

"Bunu bana açıkla."

Yüzümü ona dönüyorum çünkü bana bu şekilde dokunmaya devam ederse çok yakında konuşamayacak hale geleceğim. Gülünç bir şekilde

Acıklı, biliyorum, ama ciddiye umursayacak bir şey bulamıyorum. "Ceset bu." Elimi omuzlarımdan kalçalarıma doğru sallıyorum. Gözleri önce bikinimin içindeki göğüslerime, sonra da minicik altıma takılıyor. "Bu da bel." Ellerim kaburgalarımla kalçalarım arasındaki çukurda geziniyor. "Ve bunlar da f-delikleri." Vücuduma açı veriyorum ve dövmemi gösteriyorum.

Bir kahkaha patlatıyor. "F deliği mi? Derine f deliği diye bir şey mi dövme yaptırdın?"

Ona arsızca sırtarak göz kırpiyorum. "İki tane. Ve evet, kesinlikle öyle. Onlara bu ismi ben vermedim. Onlar sadece bu."

"Peki birinin senin göt deliğine dokunması hoşuna gidiyor mu?"

Titrek bir nefes çekiyorum. "Onlara ilk dokunan sensin."

Yüz hatlarından karanlık ve lezzetli bir şey geçiyor, kalbimin gergin bir beklentiyle göğsümde patlamasına neden oluyor. İfadesine bakılırsa ne demek istediğimi anlamamış. Gözleri dalmadan önce benimkilerin üzerinde, beni suyla boyamaya devam ederken kendini izliyor.

"Onları sevdim. Dövmelerini yani." Sesi gergin, boğuk, bu ses meme uçlarımı dondurucu sudan daha fazla sertleştiriyor.

"Öyle mi?"

"Evet."

Delici yeşil gözler benimkilerin içine giriyor ve midemi bulandırıyor.

"Hiç bir tane almayı düşündün mü?" Onun dokunuşundan uzaklaşıp suyun derinliklerine doğru ilerleyerek soruyorum. Soğuğa ve dalgaların tenime çarpmasına karşı koyarak ayaklarımın üzerinde sallanıp onları karşılamaya çalışıyorum. Aramızda yükselen bu gerilimden kaçmak için her şeyi yapıyorum. Birlikte olduğumuz her an, daha da artıyor. Sürekli bir vızıltı. Bir ritim. Beni hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren çizgiyle flört eden, gittikçe artan, söze dökülmeyen, nabız gibi atan bir yoğunluk.

"Bunu düşündüm ama hiç yapmadım. Kaplan'la birlikte onunkilerden birkaçını yaptırmaya gittim ama üzerime yazdırmak istediğim bir şey aklıma gelmedi."

"Kıçına her zaman 'öp bunu' dövmesi yaptırabilirsin."

"Sadece hapse girersem."

Parmaklarımı suda gezdirerek kıkırdıyorum. "Sanırım bu istediğin mesajı vermeyebilir."

Kolları beni arkamdan sarıyor, çıplak göğsü sırtıma değiyor ve kendimi olduğum yerde kalmaya, önümüzde uzanan okyanusa bakmaya zorluyorum. Ve arkamı dönmemeye.

"Sabunu düşürürsem bana ne olacağından mı endişeleniyorsun?" "Tabii bu senin olayın değilse ve ben de seni

bunca zamandır yanlış."

Dudakları boynumla omzum arasındaki kıvrımla buluşuyor. "Kesinlikle beni yanlış okumuyorsun."

"Geceleri yıldızlar büyük ve parlaktır." Alkış. Alkış. Alkış. Alkış. "Teksas'ın kalbinin derinliklerinde."

Luca'nın akortsuz şarkı söyleyişine gülüyorum, Fritz arazisinin eteklerini kaplayan uzun otlar çıplak kollarımı ve bacaklarımı gıdıklıyor. Martha's Vineyard için alışılmadık derecede sıcak bir Haziran oldu, sıcak, sıcak günler sıcak gecelere yol açtı.

Son yedi gün ve gece boyunca Luca ile vakit geçirmekten başka bir şey yapmadım.

Koşmak. Okyanusta yüzmek. Kasabaya bisikletle gitmek. Deniz fenerine yürümek. Dondurma paylaşmak ve akşam yemeklerinde oylanmak için kahvaltı yapmak. Beni dinlerken tıp dergileri okuyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en garip ilişki. Karşılaştıracak çok şeyim olduğundan değil ama yine de. Tuhaf.

Onu okuyamıyorum. Sadece benimle olmaktan hoşlandığını biliyorum. Aksi takdirde, beni bu şekilde aramaya devam etmezdi.

olmuştur. Elinden geldiğince masum olmayan şekillerde bana dokunuyor. Ve sonra bana o kadar da masum olmayan şekillerde dokunuyor ki, devamını getirmedeğinde kafam karışıyor.

Can sıkıntısından fazlası olmalı. Ailesi ilk koşumuza çıktığımız sabah gitti, yani sadece biz vardık. Birlikte. Hem de çok. Ama bundan daha fazlası var. Öyle olduğunu biliyorum.

Özellikle de parmakları saç tellerimi olduğu gibi döndürdüğünde.

"Londra'ya ne zaman gidiyorsun Minik Kuş?" diye soruyor sessizleştikten sonra, ikimiz de muhteşem yıldızlı gecenin içinde kaybolmuşuz.

"Ağustos'un ortası. Minnesota'ya ne zaman dönüyorsun?" Homurdanıyor. "Olabilirdiğince çabuk."

Bunun ona sorulması ve cevaplama zor bir soru olduğunu biliyorum. Bir daha asla geri dönemeyeceğinden endişeleniyor ve zaman zaman acı çektiğini biliyorum. Onu ara sıra yüzünü buruştururken yakalıyorum ama acısının daha derin olduğunu da biliyorum. Bana ameliyatın onun hayatı olduğunu söyledi ve omzu asla tam olarak iyileşmezse...

"Londra'yı seveceksin. Güzel bir şehir."

"Gittim. Daha önce iki kez ailenle birlikte."

"Oh." Kıkırdıyor. "Nasıl oluyor da bazen senin kim olduğunu unutuyorum? Seni tüm hayatın boyunca tanıdım ve bu da öyle hissettiriyor, sanki seni sonsuza kadar tanıyormuşum gibi ama tanıımıyormuşum gibi. Sanki ben de seninle yeni tanışıyormuşum gibi." Tekrar gülüyor, sesi öncekinden daha hafif. "Muhtemelen hiç mantıklı konuşmuyorum."

Çimlerin üzerinde kayıyorum, profilinin bir kısmını yakalayabilmek için başımı kaldırıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Öyle hissettiriyor. Muhtemelen ikisi de doğru olduğu için. Birbirimizi hayatım boyunca tanıdık ama yine de birbirimizi yeni yeni tanımaya başladık."

"Aynen öyle. Kolay ve rahat ama aynı zamanda..."
"Sözünü kesiyor ve ben üzerine gitmiyorum."

Onunla birlikte olmak zaten kalbime çılgınca, vahşi

şeyler yapıyor. Zamanı dondurmak istiyorum. İşte tüm bunlar bu kadar mükemmel hissettiriyor. Genç bir Taylor Swift şarkısı gibiyim. Her şey

öfkeli, kontrol edilemeyen kız gibi duygularla ve boktan şeylerle. Bir gün bu konuda bir şarkı yazacağım ve duygularımı çalacağım, ama bugün o gün değil.

"Minnesota'yı seviyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Çok fazla görmüyorum. Hastanede olmadığım zamanlarda ya uyuyorum, ya yemek yiyorum ya da çamaşır yıkıyorum."

"Ya da çıkmak."

Eli hâlâ saçlarımda. "Ya da bunu. Bunu orada çok yapıyorum."

Çirkin yeşil canavar arılardan oluşan bir arı kovanı içime üşüşüyor. "Özlemiş olmalısın."

"Biraz bile değil," diye hemen yanıtlıyor. "Benim bir ünüm var ve bunu hak ettim. Hak ettiğimi biliyorum. Ben bir playboyum

-Gerçi bu terimden nefret ediyorum. Bir erkek fahişesi, bir sürtük. Birileriyle yatmayı seviyordum ama sıkıcı olmaya başladı. Bir kadın diğerine kanıyor ve hepsi aynı. Hepsi aynı. Onlara dışarı çıktığımızda ne yapmak istediklerini soruyorum ve onlar da bana bir spor barına, hokey maçına ya da görüleceğimizi ve muhtemelen fotoğrafımızın çekileceğini bildikleri pahalı bir restorana gitmek gibi şeyler söylüyorlar. Ya da daha kötüsü, umurumda değil, ne istersen yap diyecekler."

"Takip etmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bu kadınlar... beni mutlu edeceğini düşündükleri her şeyi söylüyor ve yapıyorlar. Onlardan hoşlanmamı sağlayacak. Ya da onlara Fritz'in on beş dakikalık şöhretini kazandıracak. Komik olsun ya da olmasın şakalarım gülüyorlar ve bana asla gerçek bir şey söylemiyorlar. Sadece duymak istediğimi düşündükleri şeyleri söylerler. Onlarla gerçek sohbetlerim yok, Raven. Sıkıcı bir kadınla sıkıcı bir randevu ve ardından sıkıcı bir seks."

"Gerçek bir ilişki denedin mi?"

"Hayır. Yani, üniversiteden beri değil. Üniversitede bir süre çıktığım bir kız vardı. Tıp fakültesinde Reese'i kaybettik ve ondan sonra Landon ve Stella için ne yapmam gerekiyorsa yaptım. Her zaman onlarla ya da sınıftaydım ve ara sıra rastgele takılmalar dışında kadınlar hakkında pek

düşünmedim. Reese'i kaybetmek hepimizden bir parçayı kaybetmek gibiydi. Sonra ben de

ve dikkatimi dağıtmak, tıkanmak ya da kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Ama artık bekar, playboy hayatınızı geride bırakmış görünüyorsunuz?"

"Evet," diye mırıldanıyor, sesi gücünü biraz kaybediyor. "Sanırım öyle. Seninle olmak çok farklı. Sen o kadınlara hiç benzemiyorsun. Gerçek ve dürüstsün, benimle karşılıklı konuşuyorsun, beni güldürüyor, gülümsetiyor, düşündürüyor, beni diken üstünde tutuyorsun ve harikasın Raven. Cidden öylesin. Tüm bunları deneyimleyene kadar, istediğimi fark ettiğim bir şey değildi. Özlediğim bir şey. Seninle takılmak göz açıcı oldu, neredeyse. Luca Fritz, beyin cerrahı ya da aptal bir milyarder olmam umurunda bile değil. Ama ben berbat durumdayım. Kafamın içinde kayboldum ve bir daha asla istediğim şeyi yapamayacak bir bedende kapana kısılmış gibi hissediyorum. Ameliyata ihtiyacım var, Raven. O kadar çok özlüyorum ki nefes almakta ya da günü geçirmekte zorlanıyorum."

Yukarıya bakarken gözlerim yemek tabağı büyüklüğündeydi.

gece gökyüzü. Kalbim, Tanrım bana yardım et, burada çimlerin üzerinde kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum. Mutluluktan ölebilir misin? Bir duygudan?

Derin bir nefes çekiyorum ve ciğerlerimde sabit tutuyorum.

Yap işte. Yap şunu, Raven.

Nefes vererek doğruldum ve tedbiri elden bıraktım. Bükülmüş dizlerini çimlere bastırıyorum ve ona bakıyorum. Şu anda o kadar kötü titriyorum ki, altındaki zeminin titreştiğini hissedebileceğinden eminim.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum, ona kelimelerle cevap veremiyorum çünkü konuşursam sinirlerim bozulacak. Derin bir nefes daha çekerek kalçalarını kavriyorum, en çok oturmak istediğim noktanın hemen üzerine oturuyorum ama bunu kendimle ilgili hale getirmemeye çalışıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor, bir kolunu başının arkasına koymuş, diğer koluyla da kalçamı kavriyor.

Bu yeni pozisyonda benimle ne yapacağından emin değil. Karanlıkta yıkanıyoruz. Üzerimize vuran tek ışık kocaman dolunay ve yıldızlardan geliyor. Fazla değil ama yüzünü görmem için yeterli olduğu kesin.

Gömleğinin eteklerini kavrayıp çekiştirerek arzumu açıkça ortaya koyuyorum.

Sözsüz bir şekilde onu kaldırıp başının üzerine koyuyor ve az önce bedenimin olduğu çimenlere bırakıyor. Göğsüne ve karın kaslarına bayılıyorum. Onlara bütün gün bakabilirim ve hiç yorulmam. Hantal olmadan çok seksi ve kaslı. Mükemmeller.

Ama bunu bu yüzden yapmadım.

Altımda titriyor. Niyetimden ve bir sonraki hamlemden o kadar emin değil ki ama beni durdurmuyor. Azıcık bile.

Öne doğru eğilerek parmaklarım sol omzundaki yara izinin kırmızı büzülmüş derisini sıyrıyor ve kalçamı kavrayışı sıkılaşıyor. Ona ilk kez bu şekilde dokunuyorum ve Luca'ya dokunmanın verdiği his beni hiç etkilemiyor. Ama yine de...

"Bana neler olduğunu anlat. Bana o geceyi anlat."

T Kucağımda oturan kadın bir tanrıça. O ilk geceden sonra kendime onu aramayacağımı söylemişim. Şimdi uzak duramıyorum. Bu sürekli bir savaş oldu

Ona dokunmak, öpmek ya da hala sahip olduğunu kabul ettiği masumiyetini çalmak. O komik ve delicesine zeki ve inanılmaz yetenekli ve ateşli ve kesinlikle büyüleyici.

Ona söylediğim hiçbir şey yalan değildi. O bir paket, her erkeğin tanışmayı ve kendine ait kılmayı hayal ettiği kişi. Bir kadını bu kadar istediğim, ona bu kadar bağlandığım bir zamanı hatırlamıyorum. Onunla vakit geçiriyorum -tüm lanet gün- ve sonra vedalaşıyorum, ama odama ulaştığımda onu özlüyorum. Onunla olmadığım zamanlarda onu özlüyorum. Onunla olmadığım zamanlarda onu düşünüyorum. Ve bu daha önce hiç başıma gelen bir şey değil. Hiç olmamıştı.

Çünkü dediğim gibi, o bir tanrıça.

Başka hiç kimse gülümseyemezken o benim yeniden gülümsememe yardımcı oldu. Olayları farklı görmeme, kaybettiğimi düşündüğüm bir bakış açısı kazanmama yardımcı oldu. Dünyamın nasıl belirsizlik içinde olduğunu, muhtemelen bittiğini unutmama yardım etti... şimdiye kadar.

Minik parmaklar yara izimin üzerinde geziniyor ve ben bir nefes tıslıyorum. Acıttığı için değil, bana dokunduğu için.

ve sadece üzerime oturduğu için bile yarı sertleştim. Kahretsin, sadece onun yanında olduğum için, her zaman yarı sertim.

Cevap vermediğimde "Söyle bana," diye ısrar ediyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

Olaydan sonra medyada bazı haberler yer aldı. "Luca Fritz devreye girerek bir kadın ve çocuğu kurtardı, bu sırada vuruldu ve yaralandı. Ama öncesinde ve sonrasında neler olduğunu kimse bilmiyor. Aile avukatlarımız olayı bilen herkese Gizlilik Sözleşmesi imzalattı.

"Çünkü kaçırdıysan diye söylüyorum, seni önemsiyorum. Hem de çok önemsiyorum. Bazıları buna kız gibi aşık olmak diyebilir. Diğerleri başka bir şey diyebilir, ama asıl mesele şu ki, bunun hakkında konuşmuyorsun ve bunun hakkında konuşman gerekiyor ve seni bu şekilde önemsemiğim için bana güvenebileceğini biliyorsun."

Ona güveniyorum.

Bir hafta oldu ve şimdiden kendimi kardeşlerim ve Rina kadar ona yakın hissediyorum.

Onunla her şeyi konuşabiliyorum ve o beni yargılamıyor. Aynı şey onun için de geçerli. Ağzından çıkan her kelime onu sevmemi, daha çok istememi sağlıyor. Sadece yedi gün içinde birine aşık olabilir misin? Senin için tamamen yanlış birine?

Neden bu kadar doğru hissetmek zorunda?

Kalçasındaki elim yukarıya doğru kayıyor ama sonra tekrar aşağıya iniyor ve bir anlığına onun yumuşak etinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Daha şimdiden -özellikle de o böyleyken- irade gücümün sonuna yaklaştığımı biliyorum.

Yutkunuyorum, boğazım aniden kurudu. "Gece geç saatte hastaneden çıkıp otoparka gidiyordum ki iki bina arasındaki ara sokakta bir gürültü duydum. Bir adam bir kadına İspanyolca bağırıyor, silah doğrultuyor, kadın da ağlıyor, yalvarıyor ve küçük bir kız çocuğunu arkasına saklıyordu. Kızın kolundan ve alnından kan akıyordu, ağlıyordu ve titriyordu, bir çarşaf kadar solgundu ve kan kaybindan ter içinde kalmıştı ama yaşamak için annesine sarılmıştı."

"Sonra ne olacak?" Ben sessizliğe gömüldüğümde Raven ısrar ediyor, o anı hayal ediyor. Hayatımı değiştiren bir an, ama içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum. Yine olsa yine yaparım, özellikle de beni buraya, onunla bu ana getirdiğinden beri. Aynı zamanda zihnimi başka şeylere de yönlendirdi. Düşüncelere. Fikirler. Onları gerçeğe dönüştürmek için Minnesota'ya dönmem gerekiyor.

"Tereddüt etmedim," diyorum ona, o gecenin anısında kaybolmuş bir halde. "İki kere düşünmedim. Küçük kız belli ki çok yaralıydı ve çaresizce tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Adamın ikisini de öldüreceğinden korktum. Aralarına girdim ve İspanyolca olarak silahını indirmesini istedim. Onlara yardım edeceğimi söyledim. Doktor olduğumu ve yardım edebileceğimi söyledim."

Raven nefesini içine çekip tutuyor, gözleri sıkıntılı bir şekilde benimkilere bakıyor.

"Ona doktor olduğumu söylediğim anda silah patladı ve omzuma isabet etti. Ne yaptığını hemen anladı, bir adamı vurduğu için korktu ve kaçtı. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Kadına ve çocuğa hastaneye gitmeleri için yardım ettim, kocasının çocuğa yardım ederse sınır dışı edilmekten korktuğunu anlatmasını dinledim ve saatler sonra iyileşme sürecinde uyandım."

"Adama ne oldu?"

Çok az kişinin anladığı kısım burası ve bu konuda kamuoyu önünde yorum yapmayı reddediyorum. "Onu buldular ama ben suç duyurusunda bulunmadım."

Raven yüz hatlarından bir çeşit anlayış geçene kadar gözlerimin içine bakıyor. "Tamam. Sonra ne olacak?"

"Ameliyat başarılı geçmişti ama aptaldım ve rotasyonuma ve ameliyathaneye dönmek için endişelenerek dinlenmem veya rehabilitasyon yapmam gerektiği gibi yapmadım. Kibirliydim. Çok kibirliydim, yenilmez olduğumu düşünüyordum. Sonunda stafilokok enfeksiyonu kaptım. Kötü bir enfeksiyon. İş yerinde yüz dört derece ateşle bayıldım ve yaklaşık bir hafta sonra annem, babam ve kardeşlerim yanımdayken uyandım,

entübe edildiğimi ve tıbbi olarak komaya sokulduğumu öğrendim. Şimdi buradayım, hayatta olduğum için şanslıyım ama tıbbi izindeyim, dinlenmeye ve rehabilitasyona zorlandım. Tıbbi onaydan geçene kadar geri dönmeme izin verilmiyor ve bu da aletleri sabit, yetkin bir elle kullanabilmeyi ve manipüle edebilmeyi içeriyor."

"Beyin cerrahı olduğun için mi?"

"Evet. Sabit, mükemmel eller ve isabetlilik benim oyunumun adı."

"Ve bir daha böyle bir şeye sahip olamayacağından mı endişeleniyorsun?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve kendime bile itiraf edemediğim bir gerçeği dile getiriyorum. "Evet. Bir daha böyle bir şeye sahip olamayacağımdan endişeleniyorum. Elimi belirli pozisyonlarda çok uzun süre tuttuğumda titriyor."

"Bu yüzden depresyondaydın."

Bu bir soru değil ama yine de ona cevap veriyorum. "Bu nedenin bir parçası. Tıbbi izne çıkarılmam ve hiçbir zaman yüzde yüz olamayabilecekken yüzde yüz olana kadar geri dönemeyeceğimin söylenmesi de bir başka neden. Geri dönemezsem ne yaparım bilmiyorum Raven. Nörolog olmak istemiyorum. Beyin cerrahı olmak istiyorum. İhtisasımın son dört yılını bunu yaparak geçirdim."

"Yardımcı olması için yapabileceğin egzersizler var mı?" "Evet ve onları yapıyorum."

"İyileşiyor musun?"

"Evet, ama umduğum kadar hızlı değil."

Bana gülümsüyor. "O zaman sabırlı olmayı öğrenmelisin Luca. İnsan vücudunun nasıl iyileştiğini en iyi sen anlarsın ve hızlandırılmaması gereken bir süreci hızlandırmaya çalışmak sana bir kez pahalıya mal oldu."

Bunu söylediğinde kulağa çok basit geliyor. Ama değil. "Kendinizi sakatlasanız ve artık çello çalamasanız ne yapardınız?"

Bunu dürüst bir niyetle değerlendiriyor. "Berbat olurum. Üzülür ve kendim için üzülürdüm. Ama sonra bunun üstesinden gelirdim ve kendime gelebilmek için ne yapmam gerekiyorsa yapardım."

tekrar oynamak. Çünkü çalmak benim hayatım. Ve eğer sonunda yapamazsam, en azından elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilir ve müzikle ilgili başka bir şey bulurdum. Mesela sahne almak yerine çocuklara nasıl çalınacağını öğretebilirim. Hayatım için seçeceğim bir şey değil ama yine de oyunun içindeyim."

"Huysuzluk ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Hafifçe gülüyor. "Birazcık. Neden depresyonda olduğunu ve neden umutsuz hissettiğini anlıyorum. Ama bunu düzeltmek için ne yapıyorsun? Yapabileceğin her şeyi yapıyor musun?"

Bilmiyorum. Buraya kendime acımdan başka bir şey yapmak için motivasyonum olmadan geldim. Ama onunla... onunla, daha iyi olmak istiyorum. Olduğumu düşündüğü her şey olmak istiyorum. Bana gözlerinde yıldızlarla bakıyor ve ben bunu hak etmek istiyorum.

O çocuk, ben yetişkinim ama onunla geçirdiğim her anda aramızdaki yaş farkını daha az hissediyorum. Onu istiyorum. Ama kendimi toparlayıp Minnesota'ya dönersem ne olacak? O Ağustos'ta Londra'ya giderse ne olacak? Hayallerimiz bizi zıt yönlerle götürürse ne olur?

Onu incitmek istemiyorum.

Bunu daha önce hiç bu kadar düşünmemiştim. Her zaman açıkça belirttim, önce ilaç, gündelik buluşma, bağlanma yok. Eğer kadın incinirse ya da ben onlar istemediğim hayatıma devam edersem, bunu onlara hatırlatırdım. Asla tutamayacağım sözler vermedim.

Ama Raven'la birlikte, kendimi tutamayacağımı bildiğim sözler vermek isterken buluyorum.

Nasıl? "Bana ne yapıyorsun, Minik Kuş?"

"Senin bana yaptığının aynısını."

Kahretsin. Şimdi ikimiz de boku yedik.

Bir sonraki nefesinde tişörtünü başının üzerine çekip benimkinin yanına fırlatıyor ve sonra üzerime atlıyor. Sütyeniyle örttüğü iri, yumuşak göğüsleri göğsüme çarpıyor ve ben bir argüman ya da durma isteği oluşturmamdan ellerim saçlarında ve dudakları benimkilerle birleşiyor.

Anında. Muhteşem bir sihir. Ve o anda bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

Bir daha asla başka bir kadını öperken böyle hissetmeyeceğim.

Göğsünün benimkine karşı yükselip alçalmasını, öpüşmemizi derinleştirdiğimiz her seferde sanki bir daha hiç havaya çıkmak istemiyormuş gibi daha derin bir nefes çekmesini takdir edebiliyorum. Tereddüt bekliyordum. Belirsizlik ve öğrenme beklerdim. Bunların hiçbirisi yok. Bu tutku serbest bırakılmış. Kafeslenmemiş. Bu eller ve diller ve dudaklar ve dişler. Bu ses, nefes ve dokunuş.

Dilim onunla birlikte dönüyor, başım eğik, içine girebildiğim kadar girmek istiyorum. Tadı inanılmaz, dilimi emmesi, dudağımı ısırması ve gür dudaklarını benimkilere morartıcı bir şekilde bastırması... akıllara durgunluk veriyor.

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor, ellerim titriyor ve bu pozisyonu korumak için elimden geleni yapıyorum. Ellerimi saçlarından ve sütyeninin kopçasından uzak tutmak için. Şortunun düşmesinden.

Sanki mücadelemi hissetmiş gibi içime fısıldıyor, "Dokun bana Luca. Al beni. Bunu istiyorum."

Sikeyim. Sadece lanet olsun.

"Sana hiç dokunan oldu mu Minik Kuş?"

"Evet." Geri çekiliyor, ellerini başımın iki yanındaki toprağa yerleştiriyor, böylece gözlerimin içine bakabiliyor, saçları etrafımızda siyah bir perde gibi. "Erkeklerle takıldım. Sadece daha önce hiç seks yapmadım."

"Raven..."

"On sekiz yaşındayım Luca. Ve sen bana Minik Kuş diyorsun ama ben kırılgan değilim. Sana bunu istediğimi söylüyorum ve bunu seninle istediğimi söylüyorum. Bu senin için çok fazlaysa anlarım, ama değilse..."

Bunu aramızdaki küçük boşlukta asılı bırakıyor ve bu gezegende buna izin vermemin hiçbir yolu yok.

başka bir adamın benim olanı almasını istemiyorum. Ona dokunan her erkeği öldürürüm. Raven. O artık benim Raven'ım.

"Ben olmak istiyorum. Bir şey kullanıyor musun? Çünkü yanımda prezervatif yok."

"Hap."

Tanrım. Bu gerçekten oluyor. On sekiz yaşında. Çok genç. Çok genç.

Bana aşık olmamasını ya da bağlanmamasını bile isteyemiyorum çünkü aşık olmasını ve bağlanmasını istiyorum. Bu beni bir pislik yapsa bile, biliyorum öyle. Sahip olabildiğim sürece onun her şeyini istiyorum.

Başının arkasını tutarak onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarım sert ve inatçı bir şekilde onu öpüyorum. Nasıl yavaşlayacağımı bilmiyorum. Nasıl nazik olacağımı bilmiyorum. Onu çok kötü istiyorum. Öpüşmemiz sertleşiyor, vahşileşiyor. Elim sütyeninin kopçasını buluyor ve çözüyorum, omuzlarından kaydırıyorum ve sıkıştırılmış bedenlerimizin arasından kaydırıyorum, hepsi ağzımı onunkinden çıkarmadan.

Ama yumuşak göğüslerini bana karşı hissetmek... emmek için can attığım sert meme uçları...

Elimi sırtına koyarak onu ters çeviriyorum, dudaklarım çenesinden aşağıya, boynuna ve göğüslerinin üst kısmına doğru kayıyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diyorum ona bakabilmek için uzaklaşırken. Ellerim, onları doldurmaktan daha fazlasını yapan büyük tümsekleri kavıyor, sıkıyor, ağırlıklarını test ediyor, ona dokunurken yüzünü izliyorum. "İyi misin?"

"Evet. Daha fazla."

"Aferin kızıma," diye mırıldandıktan sonra meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Kalçaları yukarı fırlıyor, arıyor, zaten zorlanan horozuma sürtünüyor. Dudaklarından bir inilti kaçıyor ve kahretsin, göğüsleri çok hassas. Özellikle de bunu yutarken diğer meme ucunu büktüğümde. Sırtımı yırtıyor, onunki kemerli.

Onları daha yukarı kaldırarak yumuşak alt kısımlarını emiyorum, kokusuna ve tadına doyamıyorum. Hiçbiri yeterli gelmediğinde onu hissediyorum. Daha fazlasını istedi ve kafamda tekrarlanan tek kelime bu. Daha fazlasını.

Yüzümü göğsünün derinliklerine bastırarak haykırıyor ve ben de ona istediğini veriyorum. Ona her şeyimi vermek istiyorum. Her şeyimi. Görünürde sonu yok.

Dişler. Dil. Dudaklar. Ateş.
Susuzluk. "Böyle gelebilir misin?"

"Ben... Ben... Bilmiyorum."

Elim güneyde dolaşıyor, şortunun düğmesini ve fermuarını açıyor ve sonra parmaklarım orada, külotunun altından kayıyor ve onu benim için tamamen sıırıslık buluyor. Başparmağım klitorisine vuruyor, ağzım ve diğer elim göğüslerinin her santimini işlerken daireler çizerek ovuyor.

"Luca. Luca. Evet. Aman Tanrım, evet!"

Elime sürtünüyor, ben onun kaygan klitorisini defalarca döndürürken o gözlerimin önünde parçalanıyor. İnlemeleri. Yüzü. Onu hissetmek. Hepsi beynime kazınıyor. Altındaki çimlere yığıldığı anda şortunu ve külotunu çıkarıp önümdeki manzaraya hayretle bakıyorum.

O mükemmel. Her santimi cennet ve günah. Saf baştan çıkarma. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Titrek ellerim çılgınca şortuma gidiyor, düğmeyle uğraşılıyor ama o henüz hazır değil. Ben küçük değilim ve o bir davul kadar sıkı. Bunun onun için iyi olmasını istiyorum. Kahretsin, bunun onun için hayranlık uyandırıcı olmasını istiyorum.

Ellerini tutup başımı sallayarak göğüslerine götürüyorum, böylece o kendisiyle oynayabiliyor ve ben de izleyebiliyorum. "Kendine dokun. Bu tatlı amcığınla işim henüz bitmedi."

Aslında, daha yeni başlıyorum.

Elim kalçasının iç kısmında gezinirken kalbim hızlanıyor. Bacaklarını benim için aralıyor, aralarında diz çöküyorum, o bana bakarken orta parmağımla deliğini yalıyorum, elleri göğüslerini yoğuruyor. Kalçaları

Bana karşı sallanıyor, beni içine itmeye zorluyor, ama ben onun yerine onu kızdırmayı seviyorum. Gözlerindeki ateşi izlemeyi seviyorum. Onu ele geçiren arzuyu.

"Siktir, bu çok ateşli."

Öfkeli sikim serbest kalmak için yanıp tutuşuyor ama şu an için ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Göğüslerine, tenine, amına. Her santimini hissetmek ve tatmak istiyorum.

Parmağımı çekip ağzıma alıyorum ve sonra ona uzatıyorum. Hevesle ağzına alıyor, sanki benim sikimmiş gibi emiyor ve ben onun ağzını üzerimde hayal ederek inliyorum. "Bunu bir kez daha benim sikimle yapacaksın Minik Kuş. Ve bunun için sabırsızlanıyorum."

"Mmmm," diye mırıldanıyor etrafımda, şeytani bir baştan çıkarıcı ve parmağımı ağzından kaydırıp içine daldırıyorum. Dışarı kaydırıp tekrar yapıyorum. Bu sefer iki parmağımla, girebildiğim kadar derine giriyorum.

Kendimi durduramayıp çömeliyorum ve klitorisini okşuyorum. Tadı dilimin etrafında dolaşüyor ve kafamın içinde geziniyor. Burada bizden başka hiçbir şey yok. Uzaktaki dalgaların sesi ve rüzgârın bedenlerimizin etrafındaki çimenleri hışırdatması. Ay bizi yumuşak ısıltısıyla yıkarken cırcır böcekleri bize serenat yapıyor.

Ama tek odaklanabildiğim şey altımdaki kadın.

İçine pompalıyorum, onu daha da ıslatıyorum, onu daha da yükseltiyorum ve tekrar boşalmak üzereyken şortumu çıkarıyorum, aletimi girişiyle aynı hizaya getiriyorum ve yavaşça içine giriyorum. Ciğerlerim bir vınlamayla boşalıyor, bir direnç noktasına çarptığımda sadece itmeye devam ettiğimi hissediyorum, bunun zor kısmının onun için bitmesini istiyorum.

Nefes nefese bir çığlık atıyor, başı yana eğik, elleri yumruk olmuş, biri göğsümde, diğeri çenesinin altında.

Sonunda oturduğumda kıpırdamadan duruyorum - ne kadar iyi hissettirdiğine bakılırsa kahramanca bir hareket- ve gözlerimi kapatıyorum. Omurgamda bir ürperti dalgası yayılıyor çünkü aniden

tamamen bunaldım. Kalbim gümbür gümbür atıyor, ritimsiz atıyor.

"Tanrım, Raven." Yüzünü avucumun içine alıp başparmağımı yanağının üzerinde ileri geri kaydırıyorum. "İyi misin?" Yumuşakça soruyorum.

Sadece, bu aynı zamanda kendim için de bir soru. Çünkü ben iyi değilim. Azıcık bile değilim. Onun içinde olmak, başka birinin içinde olmanın nasıl bir şey olabileceğini hiç tahmin etmediğim bir şey. Onun içinde, evimdeyim. Her zaman olmam gereken yerdeyim, başka hiçbir yerde değilim.

Ürperiyorum, ona bakıyorum, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde aklımı kaçırıyorum. Ona. Bu. Burası. O her şeyim. Daha kıpırdamadım bile ama ondan asla bıkmayacağımı şimdiden biliyorum.

"Bebeğim, iyi misin? Şu anda içinde olmanın bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Nefesini içine çeker ve tutar.

"Nefes al, Raven. Nefes al. Beni çok sıkıyorsun."

"Ben iyiyim." Derin bir nefes veriyor, vücudu biraz gevşiyor. "Hazır olduğunda bana söyle."

Klitorisile oynuyorum, parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, ona çok fazla baskı yapmadan alay ediyorum. Ölüyorum, hiç olmadığım kadar sertleşiyorum ve hareket etme ihtiyacı neredeyse bastırıyor.

Yavaşça kalçalarını sallıyor, topuklarını yere gömüyor ve önce geriye sonra yukarı yuvarlanıyor. Dudaklarımdan bir tıslama geçiyor ve yemin ederim gözlerimin arkasında geyikler dans ediyor. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti ve bunun aynı anda iki şey olduğunu fark ettim.

Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım. Ve onun içinde olmak.

"Şu anda ölüyorum. Çok iyisin. Çok iyi hissediyorsun." "Çok sıkı ve çok dolu hissediyorum."

Aman Tanrım. Beni boşaltmaya mı çalışıyor? Öne düştüm, elim yere yapıştı, diğer elim

bacağını tutup kalçamın üzerine kaldırdım.

"Aç o güzel gözlerini. İçine girdiğimde onları üzerimde görmek istiyorum." Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve benimkilere kilitleniyor. "Aferin kızıma." Neredeyse sonuna kadar çekerek tekrar içine girdim. Öncekinden daha sert. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, tekrar tekrar, gözlerim onunkilere yapışık.

Çok güven verici. Çok güzel.

Daha önce hiç yapmadığım bir şey daha, bir kadının içindeyken ona bu şekilde bakmak.

Ağzım onunkini yakalıyor, o dolgun dudakları emiyor, onu tatmak istiyorum.

"Şu anda ölüyorum, Raven," diye nefes nefese ona söylendim. "Bunu hissediyor musun? Parçalandığımı hissediyor musun? Birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu hissediyor musun?"

Elleri beni kavıyor, biri saçımda, diğeri omzumda, ben hızımı artırırken, diğer bacağını kaldırıyor ve onu tamamen etrafıma sarıyorum.

"Luca. Oh, lanet olsun, çok iyi hissettirmeye başladı."

Kendimi daha yükseğe çekiyorum, ona daha istikrarlı bir şekilde girip çıkmaya başladığımda vücudunu benimle birlikte getiriyorum. Göğüsleri sallanıp zıplıyor, ben de uzanıp birini sıkıyorum ve onu içime alırken tutuyorum. Birleştiğimiz yere bakarken, sikim ay ışığında karanlık bir şekilde parlıyor ve onun kanıyla kaplanıp kaplanmadığımı merak ediyorum. Bu düşünce beni bir canavara dönüştürüyor ve daha hızlı hareket ediyorum, sert, kasıtlı vuruşlarla ona tokat atıyorum. Her hamlemde kalçalarını benimkiyle buluşmak için kaldırıyor, bacakları beni her seferinde daha derine çekiyor.

Yeterince yakın yok. Yeterince derin değil.

Öne doğru düşerken, dişlerim göğüs ucunu sıyrıyor ve göğsünün üst kısmını ısırıyor. Çığlık atıyor, saçlarımı avuçluyor. Boynuna inip tatlı, terli tenini emiyorum.

"Daha fazla mı? Daha fazla alabilir misin?"

"Evet. Tanrım, evet. Sakın durma. Çok yaklaştım."

Çıgıllıkları daha da yükseliyor, inlemeleri daha da törpüleniyor. Daha sert ve daha sert, daha hızlı ve daha

hızlı kazarken ismim havayı çiziyor.

Vücudu titremeye ve sonra kasılmaya başladığında ona doğru vurduğumu bilerek daha hızlı.

"İşte bu, Raven. Her yerime boşal. Sen çok iyi bir kızsın. Daha sert gel, bebeğim. O tatlı amcığının fişkırmasını hissetmek istiyorum." Dalga dalga içinden geçerken, beni içine çekerken ve gitmeme izin vermeyi reddederken, onu çığlık atarak tamamen kenara itmek için gereken tek şey bu. Tırnakları sırtımı tırmıklıyor ve ben sıkılmış dişlerimin arasından hırlıyorum, o boşalırken gözlerim yüzüne yapışıyor.

Daha fazla dayanamayarak onu takip ettim. Sesi ve hissettirdikleri başka hiçbir şeye benzemiyor. Derin, vahşi bir uluma ciğerlerimi parçalıyor ve hareketsiz, ağır bir şekilde onun üstüne düşüyorum, sahip olduğum her şeyi onun içine döküyorum. Onu işaretliyorum. Onu sahipleniyorum. Onunla birlikte aklımı kaçıyorum. Gözlerimin arkasında ışık parıltıları yanıp sönerken can havliyle nefes alıyorum.

Birkaç vuruştan sonra, az önce yaptıklarımızın düşünceleri içimde dönüyor, puslu parçalar ve parçalar halinde geliyor. Yüzümde hoşnut bir gülümseme beliriyor. Onu ezeceğimden endişelenerek bizi yuvarlıyorum ve o üstüme düşüyor, hala yarı sert olan sikimin yarısı onun içinde.

Titriyor ve ben onu daha da yakın tutuyorum, ellerimi sırtında ve kolunda aşağı yukarı ovuşturuyorum. "Üşüyor musun?"

"Hayır."

Bu kadar. Başka bir şey yok. "İyi misin?"

Başını kaldırıyor, saçları karmakarışık, güzel bir dağınıklık içinde. "Luca, şu anda o kadar iyiyim ki korkuyorum."

Dudaklarımdan hafif bir kahkaha süzülüyor çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Ben bittim. Gidiciyim. Bu farkındalıkla göğsüm sıkışıyor ama bu beni korkutmuyor. Bunun yerine, hafif hissediyorum. Özgür. Bütün. Ona aşık oluyorum ve bunu durdurmalıyım, ama bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi duygu ve denemeye bile

kalkışmamın imkanı yok.

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerini gözlerime tutuyorum. "Merak etme Minik Kuş. Sana sahibim ve gitmene izin vermeyeceğim." Artık asla bırakamam.

"T Garson seni kontrol ediyor," diyor Luca, yüzünde kaşlarını çatmış bir ifadeyle.

"O değil." Kesinlikle öyle. O her zaman ne zaman buraya gelsek.

"Minik Kuş, seninle her konuştuğunda göğüslerine bakıyor. Ve sen tuvalete gitmek için kalktığında, gözleri yol boyunca kıcını takip etti."

Suyumdan bir yudum alırken gözlerimi devirir gibi yapıyorum. "Seni kesmediğine emin misin? Burada ünlü olan sensin."

"Ve sen de gezegendeki en ateşli kadınsın. Yani evet, oldukça eminim."

"Gezegendeki en seksi kadın, ha?"

Topuklu ayağım masanın altındaki bacağını buluyor ve parmağım onun en sevdiğim noktalarından birine ulaşana kadar yavaşça yukarı kayıyor.

"Kadınsı kurnazlıklarınla dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Huysuz suratına ve kadınsı kurnazlık terimini kullanımına karşı sırıtişım ile savaşıyorum. "İşe yarıyor mu?"

Ayağımı masanın altından kavriyor ve topuğumu kaydırıyor. Uсталıkla, ayağımın kemerine masaj yaparken

Sertleşen sikine k a r ş ı daha derine, beni ona sürtüyordu.
"Bu sana ne anlatıyor?"

"Bu bana-"

"Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye araya giriyor garson ve evet, gözleri göğüs dekolteme yapıyor.

Luca homurdanıyor ve ben de ayağımı ona doğru bastırarak nazik olmaya zorluyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Sanırım her şey hazır."

"Sadece ve kontrol et Sonra? Hayır. Kahve veya Çay? Belki tatlı?"

"Her şeyin hazır olduğunu söyledi." Aman Tanrım.

Garson hızlıca başını sallar ve koşarak gider.

"Sikerim böyle işi."

Luca ayağa kalkıyor ve peçetesini boş tabağına atıyor.

"Luca. Yapma."

Dudaklarıma uzun, kalıcı, ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücük konduruyor. "Hemen döneceğim."

Koltuğumda dönüp Luca'nın restoranın bir ucundan diğer ucuna, arkada yerleşik bir tablete bir şeyler yazan garsona doğru fırlayışını izliyorum. Luca adama öyle bir Gey söylüyor ki, adam kıpkırmızı kesilip yüzünü buruğturuyor, sonra da bir adım geri çekilip başını oyuncak bebek gibi sallıyor.

Luca omzunu sıvazlıyor, kredi kartını uzatıyor, garson hızlıca inceliyor ve iki dakika bile geçmeden Luca külotumu anında ıslatan bir bakışla geri dönüyor. Elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına sürterek ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Ne dedin sen?" Dışarı çıktığımızda soruyorum, o da beni ailesinin Tesla'sına bindiriyor.

Arabanın etrafında koşuyor ve çalıştırdıktan sonra ukala bir sırıtışla bana dönüyor. "Ona bir daha senin gözlerinden başka bir şeye bakarsa, onu küçük parçalara ayırıp köpekbalıkları ve diğer yırtıcı balıklar için yem olarak kullanacağımı söyledim."

"Yapmadın."

"Tabii ki yaptım. Benim olana bakıyordu, sana karşı kabalık ve saygısızlığın ötesinde bir şey yaptığından bahsetmiyorum bile."

Bizi kaldırımdan çekip Fritz malikanesine doğru götürüyor ve ben de elimi uzatıp kalçasının üst kısmına koyuyorum. "Asil davranışınız için minnettarlığımı gösterebilir miyim?"

Luca elimi kavıyor ve sertleşmiş sikinin üzerine koyuyor. "Fermuarımı aç ve beni dışarı çıkar." Koltuğunda kayıyor, bana doğru eğiliyor ve karanlık, boş yolda ilerlerken bana daha kolay erişim sağlıyor. Hızlıca düğmelerini ve fermuarını açıyorum, hevesle emrettiği gibi yapıyorum ve sonra orta konsola doğru kayıyorum ve onu boğazımdan aşağı alıyorum.

Bir küfür savuruyor, bir eli saçlarımda, diğeri direksiyonda kayboluyor. Yavaşça geri kayıyorum, dilim sikinin alt tarafında kayıyor, sonra başının etrafında dönüyor, sonra tekrar aşağıya dalıyor. Elim fermuarın dişlerini görmezden gelerek kot pantolonunun içine uzanıyor ve taşaklarını bulup, sikini emerken onlara masaj yapıyorum.

"Bizi bir kazaya bulaştıracaksın."

"Sen yola odaklan, ben de aletine odaklanayım."

Misk gibi ve erkeksi kokuyor ve tadı daha da güzel. Luca'nın altına yatmak onunla yapmayı en sevdiğim şeylerden biri olabilir, çünkü onun parçalanışını izleyebiliyorum. Birlikte olduğumuz bir ay boyunca ona doyamadım. Aptalca, sıırılsıklam, doyumsuz, geri dönülmez bir şekilde aşığım. Bir fantezide yaşıyor gibiyim.

Asla patlamasını istemediğim bir balon.

"Ne kadar iyi bir kız, sikimi böyle alıyor. İşte böyle. Yut beni. Siktir, Raven, bu mükemmel."

Mırıldanıyorum, bana iyi kız demesinden zevk alıyorum, bunun biraz hastalıklı ve biraz da kadın düşmanı olduğunu bilmeme rağmen. Ama umurumda değil. Beni aşağılamıyor, bana tapıyor. Beni övüyor. Boğazımın arkasında dibe vurmasına izin veriyorum, hafifçe öğürüyorum. Parmağım taşaklarının arasındaki boşluğa bastırıyor.

ve kıcını, ve o yüksek bir inilti ile ağzıma daha derin kendini zorlayarak, yukarı sarsar.

"Kahretsin, bebeğim. Bunu bir daha yaparsan boğazından aşağı boşalıyorum."

Hareketlerimi hızlandırıyorum, diğer elimi kullanarak onu ağzıma alıyorum, emiyorum, höpürdetiyorum ve aşağı yukarı sallıyorum. Eli beni köklerimden kavıyor ama hayır, asla. Onu tutmaktan vazgeçiyorum ve elini kendi elimle kapatarak ağzımı sıkması için onu zorluyorum.

O zaman kendini kaybediyor, yukarı doğru itiyor ve ağzımı hoyratça alıyor. O bunu yaparken nefes almak neredeyse imkânsız, gözlerimden yaşlar süzülüyor ve yanaklarımdan aşağı kayıyor. Onu elimden geldiğince iyi karşılıyorum, yutkunuyorum ve sertçe emiyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve dilimi düzleştiriyorum. Ama ona dişlerimi gösterdiğimde, saçlarımı yumrukluyor, yüksek sesle lanet okuyor ve ardından bir feryat koparıyor ve doğrudan ağzıma sıcak spermler fışkırtıyor.

Onu yutuyorum, üzerinde kalan her şeyi yalıyorum ve sonra yavaşça doğruluyorum, şişmiş dudaklarımı ve gözyaşı izli yanaklarımı siliyorum. Hızlıca fermuarını çekip düğmelerini ilikleyerek tekrar içeri giriyor. "Buraya gel." Beni tutup öpmek için kendine çekerken gözlerini yoldan ayırmıyor. "Bu inanılmazdı. Biraz tehlikeli olmasa da."

Gülüyorum. "Bizi yoldan çıkarmadın."

"Neredeyse yapıyordum. İki kere."

"O zaman gözünü yoldan ayırmasan iyi edersin."

Elbisemin eteklerini yukarı doğru kaydırarak, kalçalarımı, onları yerinde tutan jartiyerleri ve külotumun siyah satenini görmesine izin verdim.

"Tanrım. Bütün gece bunu mu giydin?" Bir elini saçlarında gezdirip direksiyonu kavıyor. Amımı örten satenle oynamaya başlıyorum, parmaklarımı ıslak yarığımda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Kahretsin, kokunu alabiliyorum. Bana amını göster, Raven."

Başımı salladım. "Uh-uh, kahraman. Arabayı sen kullanıyorsun, unuttun mu?"

"Kahretsin, tam bir baş belasısın." Bir sonraki nefesinde uzanıp külotumun ağnı yakalıyor ve vücudumdan yırtıyor. Şaşkın bir çığlık attım ama tek yaptığı kalçalarımı daha da ayırmak oldu. Gözleri benimle yol arasında gidip geliyor. "Elbiseni yukarıda tut. Tanrım, bu çok seksi. Böyle ne kadar seksi görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok. O kalçalar, o jartiyer ve parıldayan amın ağzıma girmek için yalvarıyor."

Çok pis bir ağzı var ve ben de bunun için oradayım. Kesinlikle ailesinin yüz bin dolarlık arabasının her yerine akıtıyorum.

Parmaklarım amıma geri dönüyor ve parmağımı içeri ve dışarı pompalıyorum, bunun onu çılgına çevirdiğini biliyorum. Çoktan sertleşti, kot pantolonunun üzerinden şişkinleşti ve dudaklarımı yalıyor, onun tadına bir kez daha bakmak istiyorum. Asla doyamayacağım ve ona bunu söylüyorum, ben inlerken onun da inlemesini sağlıyorum.

Uzaniyor, bir parmağını benimkiyle birlikte içime sokuyor, kendimi becerdiğim aynı ritimle beni beceriyor. Islak ve müstehcen ve ben zaten çok yakını, onun üzerine inmekten yarı yolda kalmıştım. Araziye yaklaşıyoruz, kasabadan uzaklaşıyoruz ve ben bunun bitmesini istemiyorum. Birbirimize pis şeyler yaparken bizi bütün gece gezdirmesini istiyorum. Eve gitmek istemiyorum. O yanımda olmadıkça asla eve gitmek istemiyorum.

Luca'nın yanında değilsem evim yok.

Elini büküyor, parmağının açısını değiştiriyor ve klitorisimi ovma için başparmağını kullanıyor. "Oh!" diye haykırıyorum, sırtım koltuktan uzaklaşıyor. "Konuş benimle, Luca. Bana ne düşündüğünü söyle."

Beni daha hızlı pompalıyor, daha çok çalıştırıyor ve aklımı kaybediyorum, sıcak karıncalanmalar omurgamın tabanında başlayıp yavaşça yukarı doğru yayılırken çok yakını. "Eve döndüğümüzde, seninle birlikte odana gizlice gireceğim. Bileklerini yatağına bağlayacağım. Ve o tatlı, pis küçük amcığını yüzüme fişkırana kadar yiyeceğim. Sonra da seni becereceğim-"

Sözleri ılığımla kesiliyor, elim onunkini kavırıyor, onu içimde daha derine bastırıyor, boşalırken ve boşalırken klitorisime daha sert bastırıyor ve kahretsin, durmuyor. Dalga dalga parlayan ışık, karıncalanma ve her hücremden akan elektrik. Luca konuşmaya devam ediyor ama sözlerinden bir anlam çıkaramıyorum. Tek bildiğim ölüyor ve yeniden doğuyor olduğum. Ve her şey bittiğinde koltuğa yığılıp gülüyorum, biraz çılgınca ve çokça dengesiz.

"Lezzetli," diye mırıldanıyor beni parmaklarından yalarken. "Evet, kesinlikle ilk fırsatta onu yiyeceğim."

"Tamam. Sen ne dersen o."

"Güzel çünkü tatlım, eve geldik."

Ve öyleyiz. Ben hayatımın en iyi orgazmını yaşamakla meşgulken bizi bir şekilde garaja park etti. "Tanrıya şükür çünkü berbattı. Hayatımın en kötü orgazmı."

Kıkırdıyor, ama bu mizah değil. Karanlık ve tehlikeli. Bunun bedelini ödeyeceğime söz veriyor. Kapı arkasından çarpıyor ve bir sonraki nefesimde benimki açılıyor. Kemerim özölüyor ve omzuna atılıyorum, uzuvlarım gevşek, savaşıyorum.

"Omzun!" Ciyaklıyorum.

"Diğerinde sen varsın ve acıtmıyor."

Bizi personel evine doğru koştururken kıkırdıyorum.

"Şşşt." Kıcımlı tokatladı. "Bizi yakalatacaksın." Ama beni ayağa kaldırmadı. Onun yerine ana kapının şifresini giriyor ve bizi gizlice merdivenlerden çıkarıp koridora indiriyor. Babamın ışığı yanmıyor çünkü yarın sabah Dr. Fritz'i Cape Cod'daki hastaneye götürmek için erken kalkması gerekiyor.

Luca kapımı açıyor, kapatıyor ve kilitliyor, sonra bizi yatağıma götürüyor. Yavaşça, önünde durana kadar beni kaydırıyor. Yoğun bir şekilde bana bakıyor, yüzündeki tüm mizah kaybolmuş. "Erken kalkmak zorundayım. Baban beni ve babamı hastaneye götürecekt."

Luca'nın da gideceğini unutmuşum. Haftada üç gün babasıyla birlikte oradaki simülatör laboratuvarında çalışmaya gidiyor. Omzunu iyileştirmek son birkaç haftadır ana odak noktası haline geldi. Eğer benimle birlikte değilse, omzunu çalıştırıyor ya da laboratuvarında sahte ameliyatlara yapıyor. Benimleyken bile omzu üzerinde çalışmaya devam ediyor. Tam olarak olmak istediği yerde değil ama çok yakın ve ben onun için heyecanlıyım, kendim içinse korkuyorum.

Gitmesine izin veremem.

Bırakamıyorum işte. "O zaman bu iyi bir gece mi?"

Narin parmakları alnımda, yanaklarımda, çenemde, saçlarımda ve boynumda gezinirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bu seni hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor."

Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum ama onu bir an bile kandıramıyorum.

"Bana takıntılı değilmişsin gibi davranmana gerek yok. Bu çok açık."

"Takıntılı ile Sen?" I Ciyak ciyak, yuvarlanıyor benim alaycı bir şekilde baktı. "Lütfen. Bana takıntılı olan sensin. Beni her öptüğünde ağzıma kusmamak için kendimi zor tutuyorum."

Kıkırdıyor, saçımın bir tutamıyla oynuyor, gözleri yüzümde dans ediyor. "Raven Fairchild, sana çok aşık oldum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, gözlerim anında yaşlarla doluyor. "Öyle mi?"

"Birini sevmenin mümkün olduğunu hayal ettiğimden daha fazla. Öyle ki seni sonsuza dek elimde tutmak istiyorum."

Titreyen eller göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırıyor. "Ben de seni seviyorum. Çok fazla, Luca. Seni neredeyse tüm hayatım boyunca sevdim ama şimdi sana çok aşığım."

Beni tekrar kaldırıp göğsüne bastırırken dudakları dudaklarıma çarpıyor, kollarını inanılmaz derecede sıkı sarıyor. Yatağıma yuvarlandık, ağızlar, eller ve vücutlar birbirini ararken kıyafetlerimiz düştü. Aşk. Bir olmak.

Üstüne çıkıyorum, birbirimizin gözlerinin içine bakarken onu olabildiğince içime alıyorum. Elleri göğüslerimi kavıyor, sevdiğimi bildiği şekilde sıkıyor ve onlarla oynuyor. Tutku aramızda orman yangını gibi yayılırken ter vücutlarımızı kaplıyor. Parmakları tenimde, kaburgalarımın, köprücük kemiğimin üzerinde ve göğüslerimin arasında geziniyor, ta ki birbirimize bağlandığımız noktaya ulaşana kadar.

Başım dönüyor. Bir araya geldiğimizde coşku içinde titriyorum. Onun üzerine düşüyorum, zor nefes alıyorum, içimdeki her şey farklı hissediyor. Mükemmel. Bütün. Kalbim göğsümde dörtmala atıyor, onunkiyle eşleşiyor.

Ama saat çok geç olduğunda - ya da olduğu gibi çok erken

-Luca ve ben odamın karanlığında sessizce giyiniyoruz. Ben pijamalarımı, o da akşam yemeğinde giydiklerini. Parmak uçlarında evden çıkarken beni öpüyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Seni seviyorum." Alnı benimkiyle buluşuyor. "Seni seviyorum." Her zaman. Sonsuza kadar.

Bir öpücük daha ve sonra gitti, gölgelere doğru süzüldü, ana eve ve yatağına doğru ilerledi, kalkmak zorunda kalmadan önce birkaç saat dinlenmeye ihtiyacı vardı. Elimi kalbime bastırıyorum ve bir iç çekiyorum. Daha önce hiç gülümsemediğim bir şekilde gülümsüyorum, ancak arkamı döndüğümde babamın içeride durduğunu ve beni beklediğini görünce yüzümden kayıp gidiyor.

Ana kapıyı arkamdan kapatıp ona doğru yürüyorum ve gözlerindeki çelik gibi parıltı karşısında yutkunuyorum. Adam İngiliz hükümeti için çalışan eski bir suikastçı ve ben hayatımda ondan bir gün bile korkmadım. Ama bu bakış içimi titretmeye yetti.

"Ben bir yetişkinim, baba."

"Bu yüzden şimdiye kadar hiçbir şey söylemedim. Sadece eğlenceli olduğunu düşünmüştüm. Ciddi bir şey değil. Ama Raven, onunla ne yapıyorsun?"

"Onu seviyorum," diyorum ona dürüstçe.

Babamın kederli bakışları yere düşüyor, elleri kirli sarı başının tepesine gidiyor. Onun gözlerine sahibim ama saçlarım annemin.

"Luca Fritz aşık olunacak bir adam değil."

Buna sinirleniyorum. O kadar sert ki geri adım atmak zorunda kalıyorum. "O da beni seviyor."

"Tabii ki o da seni seviyor," diye bağılıyor, gözlerini bir kez daha bana dikerek. "Şu haline bak. Gençsin, güzelsin ve kendini toparlamak için ihtiyacı olan her şeysin. Ama Raven, o senin kalbini kıracak. Seni terk edecek. Yakında, aslında, eğer yardım edebilirse. Daha geçen gün babasıyla bunu tartışırken duydum."

İçime bir yıkım dalgası çarpıyor ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Biliyorum." Çünkü biliyorum. Hayal görmüyorum. Sadece aşığım. Gözyaşlarım çaresizce yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve babam beni göğsüne çekiyor, sarılıyor, ben ağlarken beni sallıyor.

"Sevgili kızım, bunu daha önce durdurmalıydım. Ona kalbini vereceğini bilmeliydim. Özür dilerim. Keşke annen hâlâ hayatta olsaydı. O daha iyisini yapardı."

"Onunla birlikte olmaktan vazgeçmek istemiyorum. Vazgeçip gitmek istemiyorum. Ve onun da bunu istediğini sanmıyorum. Bence o beni istiyor baba. Bence bizi bir şekilde yürütmeye çalışmak istiyor."

Geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakarak yüzümü avuçluyor. "Bunu söyledi mi?"

"Hayır. Açıkça söylemedi. Ama bunun ötesine geçmek istediğini gösteren şeyler söyledi."

Babam nefesini üflüyor, yorgun, yıpranmış ve harap görünüyor. "Peki ya Londra? Bu senin hayalin. Dünyanın her yerindeki sahnelerde çalmak."

"Son kısmı hâlâ yapabilirim ve onunla birlikte olabilirim."

Acı yüzüne yayılır. "Başkası için hayallerinden vazgeçme, Raven. Her zaman pişman olacaksın."

"Sen yaptın. Annem için. Benim için. Dr. Fritz için."

"Sen benim hayalimdi, sevgilim. Annen de öyle. Ve Dr. Fritz'e ödeyemeyeceğim kadar büyük bir borcum vardı. Bunun için o hayattan vazgeçtiğime pişman değilim. Ama sen çok gençsin. Önünde çok şey var."

"Ya Luca artık benim de hayalimse? Tıpkı annem ve benim senin için olduğumuz gibi?"

Gözleri gözlerimi tutuyor ve sonra iç geçiriyor, çökmüş bir halde. "O zaman baban olarak sana kalbinin sesini dinlemeni söylemek zorundayım. Ama aynı zamanda baban olarak şunu da söylemeliyim ki, Luca için Londra'dan vazgeçersen, bence hayatının en büyük hatasını yapmış olursun."

W Dudaklarımı Raven'ın boynuna bastırarak onu kucağıma alıyorum, göğsüme daha sıkı bastırıyorum ve Oliver'ın saçmalıklarına gülüşünü dinliyorum. konuşuyorduk. Kalbim bütün gün göğsümde çarpıp durdu. Sinirlerim gerildi. Bir hafta içinde Minnesota'ya dönmek için bugün yeşil ışık aldım.

Ne yapacağımıza karar vermek için bir hafta.

Bu konuda hiç konuşmadık. Hiçbir şey hakkında. Onu sonsuza dek istediğimi söyledim. Ve bunda ciddiym. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini asla hayal edemezdim, ama o benim için öyle. Çok genç olması umurumda değil. Asistanlığımın bitmesine üç yıl kalmış olması umurumda değil. Ondan başka hiçbir şey umurumda değil. İki ay içinde, kimseye ihtiyacım yokken ona ihtiyacım oldu.

Beyanlarda bulunmaya ve yeminler etmeye.

"Çalması en zor çello parçası hangisi?" diye soruyor kardeşim Oliver, Raven'ın daha önce söylediklerine cevap olarak.

"Prokofiev'in Sinfonia Concertante, Op.125. Çalması çok hızlıdır. Özellikle ikinci bölüm son derece zorlayıcıdır. Neredeyse hiç dinlenme noktası yok.

tüm parça boyunca. Aslında bu eseri Konservatuar için seçmelerde çalmıştım."

"Cesurca," diyor Kaplan, etkilenmiş bir ifadeyle. "Hoşuma gitti. Belli ki, içeri girdiğine ve yakında başladığına göre senin için işe yaramış."

Raven kollarımda sertleşiyor ve ben de merakla boynundan çekiliyorum. Tek yaptığı sarsak bir baş sallama hareketi ve şimdi kaşlarım çatılmış durumda. Bu da ne demek şimdi?

Raven birama uzanıyor, ben de elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Çok gençsin."

Böğrüme bir dirsek darbesi indiriyor ve yine de bir yudum alıyor.

"İkiniz de iğrenç derecede sevimlisiniz," diyor Carter, elindeki burbon bardağını bir hokey diskiymiş gibi ellerinin arasında ileri geri kaydırarak.

"Teşekkür ederim, küçük kardeşim." Ona sırtıyıyorum. "Şu Alanna denen hatunla işler nasıl gidiyor?"

Beni tersledi. "Senin kadar yaşlandığımda belki yuva kurmaya hazır olurum."

Oliver içkisini bitirip hepimiz için bir tur daha işaret ederek, "Ve belki de artık papaz olduğum için seninle evlenirim," diye takılıyor. "Bu işte harikayım."

Carter bir homurtu çıkarıyor ve bardağının geri kalanını boğazından aşağı boşaltıp boşunu garsona uzatıyor. "Birer teklik?"

Landon ve Rina "Hayır," diye homurdanırken Kaplan, Oliver ve ben hepimiz evet diyoruz.

Carter'ın kahverengi gözlerine İsa'nın ikinci gelişimiş gibi bakan garsona "Yedi shot tekila lütfen," diyor. Kadın kelimeleri karıştırıyor, boş bardaklarla dolu tepsisini neredeyse düşürüyor ve sonra koşarak uzaklaşıyor.

"Yedi atış mı?" Soruyorum.

Kaplan bana gözlerini deviriyor. "Sanki on sekiz yaşındayken içki içmiyordun?"

"O daha çok genç."

Raven kucağıma yan oturacak şekilde kayıyor ve bana öyle bir bakış atıyor ki, daha küçük bir adamın taşakları büzüşebilir. Zaten benimkiler de korkuyla gıcırıyor. "Son baktığımda, sen benim babam değildin."

"Hayır, ama yasaları çiğnediğin için seni daha sonra memnuniyetle cezalandıracağım. Bir şaplak kesinlikle sırayla olacak."

"Ve şimdi o atışı seve seve yapacağım, oysa daha önce bunu planlamıyordum."

"Ew!" Rina öğürüyormuş gibi yapar. "İğrenç. Yıllar boyunca seks hayatlarınız hakkında yeterince şey duydum, ama sapkınlığınızın ayrıntılarına ihtiyacım yok."

"Tıpkı Carter ve benim, yılbaşında bir barda adını bile bilmediğin bir adam tarafından tavlanmana tanık olmak istemememiz gibi. Açıkçası, her zaman istediğimizi elde edemiyoruz."

Rina Oliver'a arsızca sırtıyor. "Onu gördün. Bay Seksi Ses çok ateşliydi."

"Bay Seksi Ses?" Raven gülüyor.

Rina göz kırıyor. "Onunla ilgili seksi olan tek şey bu değildi. Kardeşim tarafından boğulmadığın zaman sana onun hakkında daha fazla şey anlatacağım."

"Yapamaz mıyız?" Bu Landon ve bütün gece söylediği ilk şey. Mutsuz ikizim için hiç de alışılmadık bir durum değil ama normalden daha sessiz olduğunu hissediyorum.

Koluna küçük bir dürtme geliyor ve gözleri nihayet bakmakta olduğu masadan ayrılıp benimkilerle buluşuyor. Ona ne var ne yok bakışı attım. Bir şey yok diye karşılık verdi. Ben de saçmalama dostum, söyle işte diyorum. İç geçirdi. Sonra bana baktı. "Konuyu açmak istemezdim ama bir erkeğin yürüyebileceği kadar boku yemişsin" diyen bakış.

Şimdi kaş çatma sırası
bende. Başımı sallıyorum.

Öyleyim.

Ne yapacaksın?

"Biliyorsam ne olayım" diye cevap veriyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, Raven ve benim bunu neden yürütemeyeceğimizi anlamıyorum. O Londra'da

olacak, ben de Minnesota'da olacağım.

Bunu ilerledikçe çözeceğiz. İkimiz de meşgul olacağız ve fırsat buldukça konuşup birbirimizi görecekiz. Özel bir jete erişimim var. Arada bir hafta sonları ya da başka bir şey için uçabilirim ve ilk tatili Noel'e kadar olmasa bile birbirimizi tatillerde görecekiz.

Daha dün gece Oliver, Rina ve Tanrı'nın önünde ona sözler verdim ve bu sözleri tutmaya niyetliyim.

Bundan biraz daha tatmin olmuş hissederek rahatlıyorum ve kadınımı kendime doğru çekiyorum.

Hepimiz içkilerimizi içiyoruz ve gece devam ediyor. Hepimiz eğleniyoruz, özellikle de gülmeyi ve gülümsemeyi bırakmayan Raven. Bu haliyle çok sevimli ve gülümsemesi bulaşıcı. Bir meleğin ruhuna sahip siyah saçlı güzelim.

Benim için yaptıklarından haberi yok.

Bu adaya acı içinde, sözlerin ve eylemlerin ötesinde depresyonda geldim ve o bana güneşi gösterdi. Bana pes etmenin asla bir seçenek olmadığını hatırlattı. İstediklin ve sevdiğin şey için savaşmanın şart olduğunu.

Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seninle dışarıda buluşuruz. Önce tuvalete gideceğim."

"Elbette." Bir öpücük ve yaramaz bir göz kırpma daha alıyorum ve sonra Rina'nın peşinden gidiyor, ikisi de Rina'nın Boston'da acil servis hemşiresi olarak çalıştığından ve yoğun bakım ünitesine geçmek için nasıl endişelendiğinden bahsediyorlar.

Tualete girip işimi hallediyorum, ellerimi yıkıyorum ve dışarı çıktığımda park yeri neredeyse bomboş ve arabamın yanında durmuyorlar. İkisini de ben kullandığım için Raven ve Rina'yı aramak için etrafı tarıyorum ama bulamıyorum. Binanın yan tarafına doğru yürürken içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Onları burada yalnız bırakmak istemiyorum ve eğer bırakırlarsa kardeşlerimi öldürecekim.

"Bunu ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?" Oliver soruyor, sesi eşit, ama ben alttan alta bir

aynı şey.

"Orası sadece Londra," diye karşılık veriyor Raven, biraz savunmacı bir sesle. "Sadece bir okul."

"Ama bu sadece bir okul değil. Dünyanın en iyi müzik konservatuvarı," diye yanıtlıyor Rina. "Kabul edildiğinde bana oraya gitmenin hayatının hayali olduğunu söylemiştin. Başvuranların yüzde birinden azı girebiliyor ve sen sadece girmekle kalmayıp tam burs kazandın."

"Biliyorum." Şimdi Raven'ın sesi üzgün geliyor. "Ama hayaller değişebilir, değil mi? Yani, dünyanın her yerinde müzik okulları var. Ülkenin her yerinde. Ve dürüst olmak gerekirse, müzisyen olmak için üniversiteye gitmeme gerek var mı? Benim hayalim hâlâ benim hayalim. Sadece... şimdi farklı görünüyor."

Ne diyor bu kız? Londra'ya gitmemeyi mi düşünüyor?

"Raven, Luca'yı sevdiğini biliyorum, onun da seni sevdiğini biliyorum ama başka bir yolu yok mu? Uzun mesafeli bir ilişki deneyemez misin? Bakalım nasıl olacak?"

"Ben Londra'da olurdum. O Minnesota'da olurdu. Aramızda altı saatlik bir zaman farkı ve ayrı bir dünya var. Birbirimizi hiç göremezdik ve programlarımız ve işlerimizin gerektirdikleri nedeniyle çok fazla konuşabileceğimizden de şüpheliyim."

Ellerim kalçalarım vuruyor, nefesim kesiliyor çünkü söyledikleri doğrudan karnıma inen bir yumruk gibi. Hissettiğim tüm umutlar asfalta düşüyor. Haklıydı. Haftada seksen saatten fazla çalışıyorum. Çalışma saatlerim çok farklı. Ve o Londra'da olacaktı. Farklı bir kıtada farklı bir ülke.

İkimiz de perişan oluruz.

"Bu olay başladığında durumu biliyorduk," diye devam ediyor. "İkimiz de bunu beklemiyorduk. Ben onun... şey... Luca'nın da aynı şekilde hissedeceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar sert düşeceğimi. Çılgınca görünüyor, biliyorum ama aşk böyle bir şey. Çılgınlık. İçgüdülerini ve hislerini takip etmektir." Ağır bir nefes üflüyor. "Eğer

herhangi bir öneriniz varsa, dinliyorum. İnanın bana, son bir aydır başka pek az şey düşündüm."

"Ben... ben bilmiyorum," diye itiraf ediyor Oliver. "Luca'yı daha önce hiç böyle görmemiştim. Herhangi biriyle. Senin için deli oluyor ve ben ikinizin birlikte olmasını istiyorum. Ama... kahretsin, Raven. Bilmiyorum."

Onu dinlerken binanın kenarına yaslanıyorum. Sözlerini duyuyorum. Yüzüm ellerimde, göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"İhtisasının bitmesine üç yıl var ve bunun için Minnesota'da olması gerekiyor," diyor Raven. "Bunu anlıyorum. Hiçbir şey hem çello çalıp hem de onunla birlikte olamayacağımı söylemiyor. Sadece hem Konservatuar için çello çalıp hem de onunla birlikte olamam. Dürüst olmak gerekirse, birlikte olmak ve bunu yürütmek istiyorsak başka ne yapacağımı bilmiyorum. Uzun mesafeli ilişkilerin nasıl gittiğini bilirsiniz. Asla sürmezler."

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuştururken kendimi hasta hissediyorum.

Dizzy.

"Raven, onunla bu konuyu hiç konuştun mu?" Rina bastırıyor. "Belki başka bir fikri vardır?"

"Ondan duyduğum tek şey beni kaybetmek istemediği. Beni sonsuza kadar istediği. Dün gece ikiniz de oradaydınız. Birbirimize ne söylediğimizi biliyorsunuz. Verdiğimiz sözleri. Bunu ben yapıyorum. O sözleri tutuyorum. Bu bir fedakarlık. Öyle olduğunu biliyorum. Çok büyük bir fedakârlık ve kalbim bunun için acıyor. Ama başka ne yapabilirim ki? Onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum."

O aptal fikri asla önermemeliydim. O zaman çok doğru gelmişti. Ona baktım ve düşündüm ki, evet, kahretsin, o sonsuza kadar. O benim bir tanem. O zaman neden bunu yarı resmi yapmayalım? Ama şimdi ne yaptığımıza bak. Raven Londra'dan vazgeçmekten bahsediyor. Onun lanet rüyası.

Benim için.

Bunu yapmasına izin verebilir miyim? Vasat bir senfonide boktan bir iş bulmasına ya da çocuklara çello

dersi vermesine? Rina az önce söyledi: Yüzde birden azı bu okula girebiliyor.

ve sadece girmekle kalmadı, burs da aldı. O bir dahi.
Hayatta bir kez görülebilecek bir çellist.

Ve Minnesota'ya geri dönüyorum, hayallerime.
Ama Raven da benim hayalim. Onun da dediği
gibi.
Siktir. Sadece sikiş.
Ne halt edeceğim ben?

Sabahın üçünde kapısını çaldım, son iki saattir odamda
volta atıyordum. Oliver ve Rina'yı bıraktıktan sonra
Raven'ı eve bıraktım. Onunla her zaman yaptığım gibi içeri
girmedim. Ve bir şeylerin ters gittiğini hissettiğini
biliyorum.

Landon yatak odasının kapısını açıyor, diğer tarafta beni
görünce şaşırmıyor. Geri adım atıyor ve ben içeri
giriyorum, hemen yatağının karşısında, pencerenin
yanındaki kanepeye yöneliyorum. "Ne yapacağımı
bilmiyorum," diye söze başlıyorum, dirseklerim ayrılmış
kalçalarımda, başım ellerimin arasında.

Landon komodinin üstünden gözlüklerini alıp yanıma
oturuyor ve sessizce detaylandırmamı bekliyor.

"Londra'dan uzaklaşmaktan bahsediyor. Oliver ve
Rina'ya anlatırken duydum. Benimle birlikte olmak istiyor
ve uzun mesafeli olmanın işe yarayacağına inanmıyor."

"Öyle mi?"

Bunu düşünüyorum. Hem onun hem de benim yetişmeye
çalışacağımız saatler hakkında -ben işime, o okuluna.
Londra'daki, barlardaki ve programındaki erkekleri
düşünüyorum. Aklımı kaçıracağım. "Ondan nasıl uzak
kalacağımı bilmiyorum, dostum. Nasıl olduğunu bile
bilmiyorum ama orada."

"Onu becermekten hoşlandığın ve sahip olduklarına
başkasının dokunmasını istemeyen bir mağara adamı
olduğun için mi yoksa onu sevdiğin için mi?"

"İkisi de. Kimsenin ona dokunmasını istemiyorum. Ama onu seviyorum." İçimi çekiyorum, sanki üç yüz kiloluk bir ağırlık tarafından tutuluyormuşum gibi hissediyorum. "Sanırım onu senin Reese'i sevdiğin gibi seviyorum."

Landon karısından bahsedince yanımda kaskatı kesildi. Ölmüş karısından. "Sence?"

"Biliyorum. Benim için o. Benim tekim." "Reese benim yüzümden öldü."

Ellerimi bırakıp ikizime ters ters bakarak hırladım. "Bu saçmalığın canı cehenneme. O değil. Bu bir kazaydı."

Başını sallıyor ve bana susup dinlememi isteyen bir bakış atıyor. "Onu yirmi yaşındayken hamile bıraktım. Yirmi bir yaşına geldiğinde bir çocuğu vardı. Üniversiteden mezun oldu ama sonra kızımızla evde kaldı. Hiçbir zaman foto muhabiri olmadı. Hiçbir zaman fotoğraf çekerek dünyayı dolaşmadı. Tıp fakültesine başladığımdan beri hayatı Stella ve benimle ilgiliydi. Hepsi buydu, Luca. Ve o gece, tek ihtiyacı olan bir molyadı. Sürekli "İnsan gibi hissetmeye ihtiyacım var" diyordu. Kendim gibi hissetmeye ihtiyacım var. Sadece birkaç saatliğine bile olsa."

Landon sertçe yutkunuyor, gözleri doluyor.

"O sırada ne demek istediğini anlamamıştım. Reese'i tüm kalbimle seviyorum ama bunu anlamadım ve bu onun hayatına mal oldu. Stella ile evde kalmak tıp fakültesine gitmekten ve genetik sınavına çalışmaktan çok daha kolay gelirken bir molaya ihtiyacı olduğunu düşünmesine kızmıştım. Ama yanılmışım. Sadece hayallerini değil, Stella'nın ötesinde kendini de gözden kaçırıyordu. Bir anne ve eş olmanın ötesinde. Hayatım boyunca hiçbir şeyden o gece yaptıklarımın daha fazla pişmanlık duymayacağım ama cehaletim kibirdi ve ölümcüldü."

"Seni ve hayallerini takip ederek kimliğinin bir kısmından mı vazgeçti?"

Bingo der gibi omzuma vuruyor.

Şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum. "Raven'ın bunu yapmasına izin veremem. O çok yetenekli kardeşim, tahmin bile edemezsin. Ama ne yapmam gerekiyor? Asistanlığımın bitmesine üç yıl var. I

bundan vazgeçemem. Bitirmeye çok yakınım ve kendimi tekrar ameliyat yapabileceğim en iyi fiziksel forma getirmek için çok çalıştım. Bu benim hayalim."

"Hayallerinden vazgeçmene asla izin vermezdi."

"Ve ben de onun kendininkinden vazgeçmesine izin veremem. Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Onu ne kadar seviyorsun?"

Bunun nereye varacağından korkarak ona göz kırpmıyorum. "Her şeyden çok."

"Kendinden daha fazla mı?" Dudaklarımı yaladım. "Evet."

"Gitmesine izin verecek kadar mı?"

İlk tepkim hayır oldu. Bunu yapamam. Yapamam. Onunla geçirdiğim bu iki ay hayatımın en iyi ve en kötü zamanlarıydı. Yirmi dokuz yaşındayım. Kadınlarla çıktım. Bir sürü kadınla. Ve hiçbirisi onun gibi değildi. O. O. O.

Ama o sadece 18 yaşında. Çok genç, önünde çok şey var. Ben pek çok kadınla çıktım, Raven pek çok erkekle çıkmadı. Sadece lisede birkaç erkekle çıktı, onlar da pek bir şey ifade etmedi. Yani onun benim için olduğu yerde, ben onun için olmayabilirim. Bunu düşünmek bile beni ne kadar öfkeliendirse de, itiraf etmeliyim ki bu bir olasılık.

Bu ve o çok yetenekli.

Londra'yı hak ediyor. Dünya için oynamayı hak ediyor. Bu hayatın ona sunduğu her şeyi görmeyi ve deneyimlemeyi hak ediyor.

"Gitmesine izin vermeliyim."

Ellerimle yüzümü kapatarak kanepeye yaslanıyorum, o kadar harap hissediyorum ki derin bir nefes bile alamıyorum. Çok fazla acıyor.

"Sonsuza kadar değil. Sadece bir süreliğine."

Alaycı bir kahkaha attım. "Bunun olmasına asla izin vermez, Landon. O inatçıdır. Ve beni seviyor. Benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyor, bu yüzden beni takip etmeyi planlıyor."

"O zaman ona sözünü dinletmen gerekecek. Bir şekilde."

Dinlemesini sağla. Neredeyse hırlayacaktım. Bu gece onu duydum. Benim kızım kararlı. Her şeyi çözmüştü. Ve eğer bunu yapmasına, beni takip etmesine izin verirsem, zamanla bana kızacaktı. Nasıl kızmasın ki? Baştan mahkum olurduk.

Belki de başından beri öyleydik.

Reese'i düşünüyorum. Landon'ın onun hakkında söylediklerini. Bunu hatırlıyorum. Hepsini. Harvard'da tıp fakültesinde beraberdik. Saçma sapan uzun saatler boyunca okuldaydık ve okulda olmadığımız zamanlarda da ders çalışıyorduk. Reese Stella'yı haftada iki gün sabah programına almıştı ama hepsi bu kadardı. Belki onu kreşe de verebilirdi ama foto muhabirleri düzenli saatlerde çalışmıyor ya da düzenli hayatlar yaşamıyor, tıp öğrencileri de öyle.

Stella ve kardeşimi seçti çünkü onları seviyordu ve bu süreçte kendinden büyük bir parçayı feda etti. Bunun Raven'a olmasına izin vermeyeceğim. Onu buna izin vermeyecek kadar çok seviyorum.

Düzensiz bir nefes üflüyorum. Yoda, kaybetmekten korktuğun her şeyden vazgeçmek için kendini eğitmeni söylerken yanılıyordu. Sevdiğin birini kaybetmekten daha kötü bir şey yoktur. Hiçbir şey.

"Bir gün onunla gerçekten evleneceğim." Şimdi ikimizin de kalbini kırmak zorunda kalsam bile.

L Alkolün her şeyin evrensel ilacı olmadığı asla söylenmesin. En azından ben buna güveniyorum.

"Nasıl birçok . şunlar vardır sen gidiyor için var

bu gece?"

"Ne kadar gerekiyorsa," diyorum beni ne yapacağından emin değilmiş gibi izleyen Kaplan'a.

"Bir çift olup onunla konuşmayı denediniz mi?"

"Evet, pislik."

İki kez. İki kez denedim. Dün ve bugün. Dün bir saatten fazla konuştuk. Kendimi savundum. Onunla mantıklı konuşmaya çalıştım. Ama dinlemedi. Dinledi. Dinlemedi. Dinlemedi. Dinlemedi. "Seninle Minnesota'ya geliyorum, ne dediğin umurumda değil, zaten çelloya kimin ihtiyacı var ki?" diyordu. Ama gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Ondan aktığını hissedebiliyordum. Beni seviyor ama bunu istemiyor. İstemediğini biliyorum. Sadece başka ne yapacağını bilmiyor.

Ben de onun için bu sorunu çözüyorum.

Kahverengi sıvı dolu bardağı ağızıma götürüyorum ve hepsini yutuyorum. Sonra barmenin ona iki yüz dolar attığımda nezaketle benim için bıraktığı şişeyi alıyorum ve kendime bir kadeh Jameson daha dolduruyorum.

"Bana bir iyilik yapar mısın, Kap?" "Elbette, kardeşim."

"Asla aşık olma. Özellikle de doğru kadına." "Öyle bir planım yok."

Başımı sallıyorum, barın üstüne bakıyorum ve bir kadeh kadarını tahtaya da döktüğümü fark ediyorum. Yalasam iğrenç olur mu?

"Evet, öyle."

Kahretsin. Yüksek sesle düşünüyorum.

"Bunu neden yaptığını bana hatırlatır mısın?"

"Çünkü benim küçük kuşumun uçup gitmeye ihtiyacı var. Ve ben onu, bunu onun için yapacak kadar seviyorum. Kendisi için yapamadığında bile."

Elinin omzumu sıktığını hissediyorum. "Eğer bir şeyi seviyorsan..."

"Bir gün sana geri dönmeye hazır olduklarında cehennem gibi savaş. Anladım."

"Kahretsin, Luca. Seni hiç böyle görmemiştim."

Bu noktada hiçbir şey hissetmeden ya da tatmadan atışımı yapıyorum. "Duymaya devam ediyorum. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim."

"Landon'ı aramamı ister misin?"

"Hayır. İki gecedir uyumasına izin vermedim. Ayrıca, her ne kadar çabalıyor olsa da, sanırım bu konu hakkında konuşmak ona zarar veriyor."

"Rina'ya, Oliver'a, Landon'a ve şimdi de senin zavallı kızına olanlar arasında, aşk gidip kendini becerebilir."

"Testere ile nazikçe. Buna içerim."

"Ben de." Kaplan bardağını uzatıyor, ben de ona bir kadeh, kendime de bir kadeh koyuyorum ve ikimiz içiyoruz. Ta ki barın kapısı açılana ve hayatımda gördüğüm en seksi kadın içeri girene kadar. Kırmızı bir bluz, ona uygun topuklu ayakkabılar ve günah gibi dar siyah bir kot giymişti.

"Bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Ve bir süre ciddi şekilde yaralanacak. Ama endişelenme, bir gün bunu atlatacak."

"Bu Şimdiye kadar duyduğum en kötü Şey. Moral konuşması için teşekkürler."

"Ağabeyler bunun içindir."

Raven bize ulaŐtıęında onu tersliyorum, Şişeye, tezg hı kaplayan Jameson dağınıklığına, boş bardağıma ve nihayet bana bakıyor.

"Zor bir gece miydi?"

Olmak  zere.

"Su ya da başka bir Şey ister misin? Belki bir soda? Shirley Temple'a ne dersin? Bütün havalı çocukların bundan içtiğini duydum."

Nefes nefese kalıyor ve Kaplan sözsüz bir Şekilde kalkıp beni yalnız bırakıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Senden ayrılıyorum. Bunun açık olacağını düşünmüştüm."

Gözleri parlıyor ama sadece başını sallıyor. " yi denemeydi."

YavaŐa ayağa kalkıyorum, kısmen zil zurna sarhoş olduğum için, ama çoğunlukla bunu bir gösteri haline getirdiğim için. Gözlerim barın sonuna doğru kayıyor ve orada beni bekleyen Şey midemi bulandırıyor. Ya Şimdi ya da asla.

"Bak, Raven..." Onun gözlerine bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce yapmalıydım ve yapmadığım için  zg n m. Seni asla incitmek istemedim. Ama artık yolumuza devam etmemizin zamanı geldi. Yollarımız ayrıldı."

Yüzü kızarıyor ve dudakları aralanıyor. "Luca, ne yapıyorsun?"

"Buna bir son veriyorum."

Yanındaki boş bar taburesine d Őer. "Ciddi olamazsın."

"Aslında  yleyim. Bu konuşmayı seninle d n ve bu sabah tekrar yapmaya çalıştım ama beni dinlemedin. Kendimi ve en iyi olanı düşünmek zorundayım ve bu da Minnesota'ya geri dönmek anlamına geliyor. Tek başıma."

Gözleri benimkilere yapışmış, çaresizce beni okumaya çalışıyorlar. Sadece sarhoŐum, benden daha fazla kadından

ayrıldım

iki elim ve iki ayağımla sayabilirim ve bu konuşmayı son üç saattir hazırlıyorum. Görmesini istemediğim hiçbir şeyi bulamayacak. Ve şu anda, onun kayıtsızlığı görmesini istiyorum.

"Ama... bu iki ay... geçen gece... söylediğimiz şeyler."

"Eğlenceliydi. Harika bir sevişmeydi. Ama artık bitti. Seni bir kez bile Minnesota'ya benimle gelmeye davet etmedim."

"Aslında konuştunuz. Sonsuzluktan bahsettin. Gitmeme izin vermemekten bahsettin. Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapmaktan bahsettin!"

"Ayrıca depresyondaydım ve kötü bir durumdaydım. Artık hepsi geride kaldı. Sadece birlikte iyi vakit geçirdiğimizi söyleyip temiz bir ara veremez miyiz? Drama yerine bunu kolaylaştıramaz mıyız?"

Başını iki yana sallar. "Yalan söylüyorsun. Yalan söylediğini biliyorum." "Yalan söylemiyorum." Zor yutkundum. "Minik Kuş, aramızdaki her şey bitti. Git u  .

Londra senin olduğun yer Minnesota da benim olmam gereken yer."

Ayağa kalkıyor, öfke içinden bir çalı yangını gibi fışkırıyor. "Sen tam bir korkaksın. Neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

"Peki. Gerçeği mi istiyorsun?" Öne doğru eğildim, yüzüne doğru yaklaştım. "Benimle Minnesota'ya gelmeni istemiyorum. Bunu sana dün ve bugün söyledim ama beni dinlemedin."

"Hayır," diye kestirip attı. "Minnesota için Londra'dan vazgeçmemi istemediğini söylemiştin. Senin için hayallerimden vazgeçmemi istemedin."

Ve inatçı bir kadın olduğun için sağlam durdun.

Omuz silkiyorum. "O da var. Ama bu gerçeği değiştirmiyor ve gerçek şu ki her şey bitti."

"Bunu neden yapıyorsun?" Sinirli bir şekilde elini bara vuruyor. "Böyle olmak zorunda değil. Beni sevdiğini söyledin Luca. Sonsuza dek istediğini söyledin. Ben seni seçtim."

sevdiğim diğer tek şeye tercih ederim." Çenesi düşüyor ve başını sallıyor. "O kızlardan biri gibi konuştuğuma inanamıyorum." Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Ben bu muyum? Beni dönüştürdüğün şey bu mu? Eğer ciddi değilsen neden bana bunları söyledin?"

Çünkü onları kastetmiştim. Her kelimesinde ciddiydim. Sadece sonumuzun böyle olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Ne bekliyordun ki?" Omuz silkiyorum. "Beni tanıyorsun. Ben Luca Fritz. Milyarder playboy. Her hafta yeni bir kadına aşık oluyorum. İlk gece kendin söyledin."

Omurgasını çelikleştiriyor, tırnaklarını bara vuruyor. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve sana izin vermeyeceğim."

Kahretsin, Raven. Yürü git. Vazgeç.

Kendime bir kadeh daha doldurup mideye indiriyorum. Sonra işareti veriyorum. Tabutun çivisi. Öldürme düğmesi.

"Başka seçeneğin yok." Ellerimin titrediğini görmesin diye barın ucunu tutuyorum. Kasmama iki saniye kala, "Seni sevmiyorum. Seni istemiyorum. Bunu aş ve hayatına devam et. Ben aştım."

Tam o sırada üzerinde siyah bir elbise olmayan güzel bir sarışın yanıma geliyor, kolunu belime doluyor, diğer eli de gözlerimin içine bakarken göğsümde duruyor. "Selam bebeğim," diye mırıldandı bana. "Geç kaldığım için üzgünüm, ama sen hazırsan ben de gitmeye hazırım."

"Luca." Paramparça bir fısıltı, gözyaşları şimdi Raven'ın gözlerinden akıyor, yanaklarından sonsuz bir akışla birbiri ardına yuvarlanıyor.

Bundan sonra onu asla geri alamayacağım. Neden sadece dinlemedi? Neden onun yerine Londra'ya gidemedi? Tek yapmaya çalıştığım onu kurtarmakken neden benim için bu kadar çok mücadele etmek zorunda kaldı?

Benimle çok mutsuz olacaksın, Raven. Benden nefret edeceksin. Lanet ruhun müziğin olmadan ölecek ve eğer bunu yapmazsan... eğer hayalinin peşinden gitmezsen...

Gözlerine bakıyorum, içimdeki her şey ölüyor. Parçalanıyor. "Üzgünüm, Raven. Böyle işte. Olması gerektiği gibi."

Böyle bitmesini istemedim ama sen beni dinlemedin." Beni hak ettiğimden daha çok seviyorsun. "Londra'ya git. Dünyayı gez. Müziğini çal. Ve beni unut."

Ona son bir kez baktıktan sonra kendimi Joselyn'in gözleriyle buluşmaya zorluyorum. "Ben hazırım. Hadi gidelim."

"Hey, Luca?" Yüzüme Raven'ın tokadı şeklinde keskin bir çatlak çarpıyor. "Seni unutmam ya da takip etmem konusunda endişelenmene gerek yok. Bu geceden sonra beni bir daha asla görmeyeceksin. Sanki senin için hiç var olmamışım gibi olacak."

Ve sonra gitti. Bardan fırlayıp sokağa çıktı. İçgüdülerim beni ele geçirdi ve onu takip etmeye başladım, sadece yardım etmeye çalışan zavallı Joselyn'i -yerel bir garson ve Kaplan'ın sıradan bir kaçamağı- neredeyse yere itiyordum.

Biri kolumu yakalıyor ve beni durdurmaya çalışan her kimse onu öldürmeye hazır bir şekilde arkamı dönüyorum, ancak Kaplan'ın sert yeşil gözleriyle karşılaşıyorum. "Bırak. Onu. Bırak."

İşte o zaman kuru kasmalar başlıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Kaplan beni barın arka tarafına, duvara dayıyor, böylece Jameson ve safra ile boyayabiliyorum. İçimdeki her şey dışarı atıldıktan sonra başım sert ahşap kaplamayla buluşuyor ve nasıl nefes alacağımı hatırlamak için elimden geleni yapıyorum.

Gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim o. Yüzünün her yerine verdiğim acı. Acı. Kesinlikle benimkiyle eşleşen lanet olası kalp kırıklığı.

"Başka ne yapacağımı bilemedim. Onu nasıl göndereceğimi."

"Biliyorum."

"Onu nasıl geri getireceğim? Gözlerindeki acıyı gördün mü? Vitriol? Onu nasıl geri kazanacağım?"

"Bilmiyorum kardeşim," diyor Kaplan. "Bilmiyorum. Olması gerekiyorsa olacağına inanman gerekecek."

"Peki bu beni hiçbir yere götürmediğinde?"

"O zaman şeytanı çağırın ve kirli dövüşmeyi öğrenin
çünkü elinizde kalan tek şey bu olacak."

T Bardan çıkarken zaman yavaş akıyor, zihnim sekiyor, inanamıyorum, kalbim acıyor, kırılıyor. Uzakta bir taksi yolda yavaşça ilerliyor-

Muhtemelen buraya gelmek için bindiğim taksi - ve panik beni ileri doğru iterken, topuklarımı tekmeleyerek ve hiç umursamadan peşinden koşuyorum.

Elim yolcu kapısına çarpıyor ve taksi gıcırdayarak duruyor. Arabaya binip plastik koltuğa yaslanırken tek söyleyebildiğim "Beni aldığın yere geri dönmem gerek" oluyor. Araba hareket etmeye başladığında şoför hiçbir şey söylemiyor ve gözyaşlarım dökülüyor.

Bu az önce mi oldu? Bu gerçekten oldu mu?

Üç gece önce, birbirimize sonsuza dek söz verdik. Birbirimizin gözlerinin içine baktık ve aşk, sadakat ve bir ömür boyu yemin ettik. Vücudumu bir ürperti kaplıyor ve kollarımı göğsüme sarıp dizlerimi yukarı çekiyorum ama bunun bir önemi yok. Donmuştum ama yine de sıcaktan kavruluyordum.

Kalbimi kıracağını biliyordum.

Yani, bu işin başından beri yapacağını biliyordum. Ama sonra her şey değişti ve ben sadece...

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Londra'ya gitmemi istedi. Dün gece bana Londra'ya gitmemi söyledi. Hayallerimi ya amam gerektiğini, yoksa hep pişman olaca ımı söyledi. Ona Londra'nın her zaman orada olacağını söyledim. O olmayacaktı. Onunla olmamak daha büyük bir pişmanlık olurdu. Her yerde  ello  alabilirim. Bunu her zaman bulabilirim. Onu seçtim çünkü onu seviyorum. O bunu görmedi mi? Yoksa bu sadece bir ba langı tı da beni nazikçe hayal kırıklığına mı u ratmaya çalışıyordu?

Tanrım, çok aptalım.

O zaman ve bugün erken saatlerde benden ayrılıyordu ve ben her şeyi yanlış anladım. Beni kolluyor sanmıştım. Profesyonel  ello çalmaya devam etmemem konusunda endi eliydi. Ama hayır. Minnesota'ya döndüğünde temiz bir sayfa açmak istiyordu. Hiçbir ba lılık ve onu a a ı çekecek hiçbir şey yoktu.

Kötü   hretli bir bekara açık olan on sekiz yaşındaki  ocuk gibi. Bir playboy. O le olduğunu s ylememi  miydi?  imlerin  zerindeki o gece, bekaretimi aldığı gece, bana çok fazla kişiyle çıktığını söylemişti. Ho una gittiğini. Yoksa eskiden mi? Hayır, kesinlikle alı kın değildi.

Ona g venmi tim. Bana söylediği sözlerin doğru olduğuna, onun da benim gibi hissetti ine inandım.

Ve o kadın. Sanki a zının tadını tam olarak biliyormu  gibi ona bakan sarı ın. Aletin n onun içinde nasıl hissettirdi ini. Şimdi bir yerlerde beraberler mi? Onu malikaneye geri mi götürüyor? Onunla defalarca uyuyakaldı ım yatakta onu beceriyor mu?

Taksi Fritz malik nesinin önüne yana tı.  of re parasını ödeyip iniyorum, uzun araba yolundan a a ı ko up etrafından dolaşarak personel evine gidiyorum. Kapı duvara çarpıyor ama ben çoktan merdivenleri uçarak çıkıyorum, odama giriyorum, bavulumu a a ı sürüklüyorum ve burada sahip olduğum her şeyle dolduruyorum.

"Bütün bunlar da ne?"

Dönüyorum ve babam yüzümü görüyor, yüzündeki ifade bir nanosaniye içinde meraktan kalp kırıklığına ve sempatiye d n  yor. O

Odayı geçip beni kucaklıyor ve babamın kollarında kendimi tamamen kaybettiğimde, tutunmaya çalıştığım tüm soğukkanlılığım yok oluyor.

"O zaman bitirdi, değıl mi?" diye soruyor sonsuza dek süren sarılma, susturma ve rahatlatmadan sonra.

"Sanırım birkaç gündür bunu yapmaya çalışıyordu ve ben bunu fark edemeyecek kadar aptal ve kördüm." Yüzümü sildim ve ondan uzaklaştım. "Beni bu gece Boston'a götürebilir misin?"

"Boston?"

"E n kısa zamanda Londra'ya gitmek istiyorum. Mümkünse hemen."

"Oh, Raven-"

Başımı sallayarak sözünü kesiyorum. "Ders vermek ya da basmakalıp sözler duymak istemiyorum. Sadece buradan gitmek ve ondan uzaklaşmak istiyorum. Onu bir daha asla görmek istemiyorum. Asla. Londra'ya gitmemi istedi, ben de tam olarak bunu yapıyorum."

"Sana böyle mi söyledi? Londra'ya gitmeni istediğini mi?"

"Bana pek çok şey anlattı. Özellikle bu gece, ama evet. Bana hayallerimin peşinden gitmemi ve Londra'ya gitmemi söyledi çünkü onunla Minnesota'ya gelmemi istemiyor. Beni hiç istemiyor."

Babam çok uzun bir süre bana bakıyor ve sonra omzumun üzerinden pencereden dışarı bakıyor. Ağzını ovuşturuyor ve sonunda sanki benim anlamadığım bir sonuca varmış gibi başını sallıyor.

"Seni bu gece Boston'a uçuracağım, bir otelde kalacağız ve yarın için biletlerimizi değıştireceğim."

Gözlerimden daha fazla yaş akıyor. "Teşekkür ederim baba. Bu dünyada sahip olduğum tek kişi sensin. Güvenebileceğim tek kişi." ünkü diğerk herkes beni terk ediyor. Ellerine geçen ilk fırsatta beni terk ediyorlar. Asla birinin kalması ve beni seçmesi için yeterli olamayacağım ve hayat bu.

"Şimdi tamam." Alnımdan öpüyor. "Dr. Fritz'e Londra'ya erken gideceğimi haber vereceğim ve

Her şey ayarlandı. Toparlanmayı bitir ve iki saat içinde yola çıkalım."

Bununla birlikte kapıyı kapattı ve beni burada, dağınık kalbimle dağınık odamda bıraktı.

Seni sevmiyorum. Seni istemiyorum. Bunu aş ve hayatına devam et. Ben aştım.

Sanki vücudumdaki her damla kanın yerini zehir almış gibi. Damarlarımı parçalıyor ve iç organlarımı öldürüyor. Kalbimin her atışında bu zehir daha da güçleniyor, daha da ölümcül oluyor. Kalp kırıklığı hakkında okudum ve filmlerde gördüm, ama okumak ve görmek başka bir şey, hissetmek başka bir şey.

Sanki zaman durmuş gibi. Sanki artık gerçekte var olmadığı için onu kafamda ben yaratmışım gibi. Çok kısa bir süre sevdik ama onu tenimden asla tamamen temizleyemeyeceğimi şimdiden biliyorum. O kazınmış, gömülmüş ve bu his beni en çok korkutan şey. Çünkü iyi değilim ve ya bir daha asla iyi olamazsam?

Gülümsemeleri ve kahkahaları. Öpücükleri ve alnına bastırması. Birbirimize sarılışımız, iç içe geçişimiz, aramızdaki her mesafe çok büyüktü. Saatlerce konuşmamız, birbirimize anlattığımız şeyler, her şey. Bana bakışı. Bana bakışı... Sanki tek gördüğü benmişim gibi. Tek istediği.

Çok utanıyorum. Çok zayıf, yorgun ve kederliyim.

Gözleri bu gece... çok acımasız. Çok rahat ve dürüst.

Onun sevgisine muhtaç, çaresiz bir kızdım. O da bunu kullandı. Hepsini kullandı. Ta ki düzelene ve artık bana ihtiyacı kalmayana kadar. Sersemledim. Bu çığın içinde sıkışıp kaldım, boğuluyorum ve hareket edemiyorum.

Her şeyi toplamayı bitiriyorum ve odada bir tur atıyorum, yüzeylere dokunuyorum ve üzerinde uyuduğu yastığı kokluyorum. Hâlâ onun gibi kokuyor ve içimi yakan bir sızı çarpıyor.

Dümdüz. Onun için gerçek olmayabilirdi ama benim için gerçektir. Her şeyle. Onunla olduğum her saniye onu seviyordum.

Aksini iddia etmek yalan olur ve ben bunu yapmayacağım.

Genç olabilirim ve yanlış adama aşık olan o kız olabilirim ama bunu yapmayacağım. Onu kaybetmenin yasını tutacağım ve sonra hayatıma devam edeceğim çünkü yapabileceğim tek şey bu. Londra yardımcı olacaktır. Okul yardımcı olacak. Yeni arkadaşlar. Yeni bir hayat.

Gözlerim küçük masanın köşesinde duran bir yığın post-it nota takılıyor ve iki kere düşünmeme fırsat kalmadan, kelimelere bakarak bir mesaj karalıyorum. Kalbimi oluşturan harflerin kıvrımlarına.

Diğerlerinden sıyrıp elime alıyorum ve kendimi vazgeçiremeden ön kapıdan çıkıyorum, karanlık araziye geçiyorum, rüzgâr saçlarımı savuruyor. Arka kapının şifresini giriyorum ve evin içinde dolana dolana ilerliyorum. Sessiz ve bir yanımda burada kendimi evimde gibi hissetse de bunun bir yanılgı olduğunu biliyorum.

Artık bir evim yok. Hiç oldu mu emin değilim.

Kapısı koridorun sonunda duruyor ve ona yaklaşırken adımlarımı yavaşlatıyorum, içime şüphe girmeye başlıyor. Ya içeride onunla birlikteyse? Ama hiçbir şey duymuyorum. Sessizlikten başka bir şey yok ve şimdi ya da asla. Ellerim ahşaba bastırıyor, parmaklarımı beyaz boya üzerinde gezdiriyor ve post-it'i geride bırakarak, onun kapısına, kaçırmayacağı bir yere yapıştırıyorum.

Hiç görmese ve başkası tarafından bulunsa bile, en azından ben söyledim.

Bu benim vedam.

Yağmur damlaları gibi gözyaşları yüzümden düşüyor, ama onları silmek için hiçbir şey yapmıyorum. Sonsuza kadar ağlayacakmışım gibi geliyor ama öyle olmayacağını biliyorum. Londra'ya gideceğim ve onu özleyeceğim. Birlikte geçirdiğimiz her anı sorgularken binlerce kez acı çekeceğim ama ölmeyeceğim. Bundan daha akıllıca çıkacağım. Daha iyi bir çellist. Daha güçlü bir kadın.

Ve ne olursa olsun, bir daha asla bir erkeğin bana bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

BÖLÜM II

DÖRT YIL SONRA

W Sırtım dik, bacaklarım açık, bileğim tam açılı ve diğer elimin parmakları hareket etmeye hazırken titrek bir nefes alıp

Benim sıram. Kalbim göğsümde müzikten en az iki ölçü daha hızlı çarpıyor. Bu pozisyonda benim için alışılmadık bir durum değil ama bu gece farklı ve vücudum bunun son derece farkında.

Üç haftadır bu geceyi heyecanla beklerken aynı zamanda da korkuyordum. Bu pozisyonu kabul ettiğim ve bir daha asla yaşamayacağıma yemin ettiğim bir şehre geri taşındığım andan beri. Hayat böyle komik işte. Birçok şeyi bir daha asla yapmayacağımıza yemin ederiz ama çoğu zaman bu sözlerimizi tutmayız.

Benim tekila içmem gibi.

Ancak rastgele, kısa, gizli ziyaretler dışında Boston'a asla dönmeme konusunda oldukça kararlıyım. Hayatın benim için başka fikirleri vardı ve şimdi buradayım.

Arkamdaki koltukta oturan keman son notasını çalarken damarlarımda bir adrenalin sarsıntısı yükseliyor ve şimdi sıra bende. Bulantıya rağmen nefes alıyorum, gözlerim kapanıyor ve düşüncelerime odaklanıyorum. Başka bir şey yok, diyorum kendime. Ne sahne ışıkları, ne seyircilerden gelen alkışlar ne de diğer

Sanatçılar etrafımda toplanmış, dikkatle çalışımı dinliyorlardı. Berbat etmemi bekliyorlardı.

Hayır. Müzik dışında hiçbir şey yok.

Piyano eşliği başlıyor ve bedenim - pratik olarak kas hafızasından - her notaya kendinden emin bir hassasiyetle vurarak devralıyor. Her çaldığımda olduğu gibi, daha yüksek bir varoluş düzlemine taşınıyorum. Ve tüm o sinirler ve onlara eşlik eden gerginlikler coşkuya dönüşüyor.

Aklımın bir köşesinde beliren notlara rağmen.

Saint-Saens'in "Kuğu (Le Cygne)-Hayvanların Karnavalı" çok güzel bir eser ve bu eseri kendi şehrimde Boston Senfoni Pops Orkestrası'nın baş viyolonselcisi olarak bir yardım etkinliğinde babamla ve aslında benim ikinci ebeveynlerim olan Dr. ve Bayan Fritz'le birlikte çalmak, Londra'daki Konservatuar'dan sadece dört ay önce mezun olduğum düşünülürse, her şekilde yeni başlaması gereken bir kariyerin pirinç yüzüğü gibi.

Acı tatlı. Çok fazla iniş çıkış yaşadım ama şu anda bulunduğum noktayla gurur duyuyorum.

Buraya geri taşınmadan önceki üç ay boyunca, çocukken sadece hayalini kurduğum konser salonlarında çaldığım yerler.

Eser sona eriyor, senfoninin son notaları havada yankılanıyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve ellerim dinleniyor, başım enstrümanımın yan tarafına gömülüyor. Bir nefes verip gözlerimi açtığımda senfoni salonunun her yanından alkış sesleri yükseliyor. Şefimiz ayağa kalkmamı ve resmi bir selam vermemi işaret ettiğinde minnettarlıkla başımı sallıyorum. Piç kurusu bu saçmalıktan nefret ettiğimi biliyor ama yine de yapıyorum, bana katılan diğer solistlerle birlikte öne doğru eğilirken çellom Azrail'in boynunu sağ elimle tutuyorum.

Neyse ki orkestranın geri kalanı ayağa kalkıyor, hepimiz en son şefimiz Antonio ile perde çağrısı yapıyoruz.

Perde inip bizi çıkan seyircilerden korurken içimde bir sevinç duygusu yüzüyor. Baş döndürücü baloncuklar midemden yukarı doğru yüzüyor ve dudaklarıma destansı bir gülümseme yayılıyor. Başarmıştım. Solist olarak buradaki ilk performansım.

Keşke gecenin geri kalanı da bu kadar sorunsuz geebilseydi.

Solist arkadaşlarımla tebrik ediyor, yanından geçtiğim herkesin yanaklarına sarılıp öpüyor, sahneden süzülerek arka odalara doğru ilerliyorum. Azrail'i ortadan kaldırmak, biraz temizlik yapmak ve buradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmak için aresizim.

Bağırsaklarımda kesilmiş süt gibi ekşiyen taze huzursuzluk dalgasını durduramıyorum.

Bu gece olmaz. Lütfen, bu gece olmaz. Mükemmel gecemde olmaz.

Obuacılarımızdan Catarina kolumu sıkıyor ve yanımdan geçerken bana göz kırıyor. Ben de ona karşılık veriyorum. Burada bulunduğum birkaç hafta içinde onunla çok samimi olduk. "Slammed it, bitch."

"Sen de!"

"Eminim baban buna bayılmıştır."

Nefesimin altında kıs kıs gülüyorum. Babam pek çok düzgün İngiliz gibi klasik müzikten hoşlanıyormuş gibi yapar ama gizliden gizliye heavy rock dinler. Bunun ona MI6 günlerini hatırlattığını söylüyor ama çalıştığı Fritz ailesi dışında kimse bunu bilmiyor. Bir de İngiliz hükümeti. "Yaptığından hiç şüphem yok."

"Orada görüşür myz?" "Bir dakika içinde."

Bir kucaklaşma ve birkaç tebrik daha ve sıradakilerin arasından geçerek diğer birkaç kadın sanatçıyla paylaştığım arka odaya doğru ilerliyorum.

"Ah! Yıldız geldi, yanıyor ve şaşırtıcı derecede muhteşem."

Bebeğimi çantasına koyup fermuarını çekerken Catarina'ya gözlerimi deviriyorum.

Gülüyor ve obuasının son parçasını da kutusuna

koyuyor. "Gerçekten de çok güzeldi kedicik. Biliyorum

Bu gece için gergindim ama mükemmel oynadınız."

"Evet," diyor İngiliz kemancı Quill. "Harikaydın. Neden bu kadar gergindin ki? Senin yeteneğinin yarısı bende olsaydı, sırf kıskançlıktan altlarına işemelerini izlemek için bunu herkesin yüzüne vururdum."

"Bu çok hoş bir imge."

Quill, Catarina'ya göz kırpmıyor ve ona bir öpücük gönderiyor.

Catarina bana dönüyor ve sanki hayati bir şeyin farkına varmış gibi parmağıyla işaret ediyor. "Biliyor musun, haklı olduğu bir nokta var. Neden gergindin?"

Uzun tezgâha yaslanıyorum, bir havlu alıp göğsümdeki ve ensemdaki teri siliyorum. Kimse ara sıra sahne korkusu yaşadığımı bilmiyor-arkadaşlarım olsun ya da olmasın, bu tür bir zayıflığı itiraf etmek kariyer intiharıdır. Her şey zaten zor bir dönemden geçtiğim bir zamanda, sanatçı dostlarım sayesinde başladı. Bununla mücadele ettim. Aşmak için çalıştım. Çoğunlukla da başardım. Bazen, bugünkü gibi günlerde, daha kırılgan yanımla yeniden tanışıyor.

Ama bu soruyu sormasının nedeni bu değil.

Kapımız çalındığında cevap vermek için ağzımı açıyorum. "Evet," diye sesleniyorum, dikkatimi dağıtmak için. Topuzumdaki tokaları çıkararak mürekkep rengi saçlarımın etrafıma dökülmesine izin veriyorum.

"Bayan Raven Fairchild için bir çiçek teslimatım var." İşte bu. Bu yüzden gergindim.

Hay sikeyim. Bunun olacağını biliyordum. Geleceklerini biliyordum. Buraya geri gelmemeliydim. İlk fırsatta çıkışa doğru koşmalıyım. Artık çok geç ve bir de seyircim var. Lanet olsun! Dehşetin soğuk dokunaçları boğazıma dolanıyor, beni boğuyor.

"Ben... uh." Başımı sallıyorum, adamın beni kapıdan duyabilmesi için sesimi yükseltiyorum. "Bir dakika." Kahretsin. Düşünmem lazım. Şimdi kaçmamın imkanı yok.

"Bunlar çiçekler, değil mi?" Quill soruyor, çiçekleri söylerken sesinde belirgin bir hayranlık var. "Onları duymuştum."

Yerimde dönüyorum, inanmayan gözlerim kocaman, nefesim kesilmiş. "Öyle mi?"

Cheshire sırtışıyla hevesle başını sallıyor. "Oh evet. Herkes onları duydu çünkü herkes seni duydu, aşkım."

"Elden teslim edilen, isimsiz olarak verilen meşhur çiçekler," diye haykırıyor Catarina, sanki ona bir sır veriyormuş gibi Quill'in yanına atlıyor ama sesi küçük odada yankılanıyor. Yüzünü yelpazeliyor. "Spekülasyonlar almış başını gidiyor."

"Kalbini çaldığın ve sonra da onu geride bıraktığın gerçek hayattaki bir prenze ait olduklarını duydum."

"Sana umutsuzca aşık olan ama sonra kalbini kıran gizemli bir milyarderden geldiğini duydum."

Şaşkın şaşkın bakıyorum. Biraz eğlendim ama çoğunlukla dehşete düştüm. Her iki varsayım da bir açıdan kısmen doğru olsa da, söylentilerin ve spekülasyonların nasıl bu kadar yaygınlaştığına dair hiçbir fikrim yok. Çiçekleri gönderenin o olduğunu kesin olarak bildiğimden değil.

En azından her geldiklerinde kendime söylediğim yalan buydu. O olduğunu biliyordum.

Başka kimse yok ve potansiyel olarak gelebilecekleri başka herkes bunu reddetti. Hayır, adam benimle uğraşmayı seviyor. İyileşmiş yaralarımın kalan çatlaklara ya da yarıklara kendinden parçalar sokmaya çalışıyor.

"Catarina sözlerine şöyle devam ediyor: "Ödül töreninden sonraki röportajda sana onları sordular. "Dünyanın neresinde sahne alırsanız alın, her büyük açılış gecesi performansından sonra ortaya çıkmalarına rağmen onları size kimin gönderdiğini asla bilmediğinizi iddia ettiniz."

Önümdeki iki kadına bakarken bir Japon balığını taklit ediyorum.

Bir röportajdı. İki yıl önce. Özgün eserlerimden biriyle Uluslararası Klasik Müzik Ödülü kazandıktan sonra kocaman bir buket geldi. Ama...

"Onları içeri getirin!" Quill mutlu bir şekilde zıplayarak kapıya doğru sesleniyor. "Burada hepimiz terbiyeliyiz. Bakalım güzel Fairchild'ımız için neleriniz varmış."

"Hayır!" Haykırıyorum, kalp atışlarım tavan yaparken vücudum kasılıyor. "Yapma-" Panikle söylediğim sözler, Quill'in kapıyı açıp içeri siyah pantolon giymiş, kristal bir vazoda mor ve beyaz orkidelerden oluşan devasa bir buket taşıyan uzun boylu, iri yarı bir adamın girmesiyle kesiliyor.

Bu sefer orkideler. Her zaman farklı. Her zaman güzel.

Buketin göğüs hizasına indirilmesi ve karşımda daha önce hiç görmediğim birinin durmasıyla sadece çiçeklerle ilgili değil, Boston'a dönmekle ilgili en büyük korkularım da bir anda yok oluyor. Rahat bir nefes aldım.

Orada duran Luca olsaydı ne yapardım? Buketi o kendini beğenmiş kafasında parçalamaktan başka tabii ki.

"Sen Raven Fairchild mısın?" diye soruyor.

Kaşlarımın çatılması dudaklarımın kenarlarını aşağıya yapıştırıyor ve ben cevap vermeyince Quill bunu benim yerime yapıyor. "Bu o."

Çiçeklerden nefret ediyorum. Temsil ettikleri her şeyden nefret ediyorum. Garip ve istenmeyen bir sancı içimi burkarken, onun ellerinde güzel ve hoş kokulu olan çiçeklere bakıyorum.

"Bunlar senin için."

Geri çekiliyorum, ellerimi ileri geri sallayarak kabul etmeyi reddediyorum. Ellerimi tezgahın üzerine koyarken reddetmeme şaşırmış gibi görünmüyor.

"Bunlar kimden?" Catarina yanımdan geçip çiçeklerin yanına koşuyor ve onları karıştırıyor. "Ben bir kart göremiyorum."

"Onları istemiyorum. Lütfen onları geri alın."

"Bunu söylediğinizde, bu sefer böyle bir seçeneğiniz olmadığını size bildirmem söylendi." Ve bununla birlikte adam ayrılır.

"Orospu çocuğu," diye tıslıyorum nefesimin altında.

"Kim?" Catarina çiçeklerin parfümünü içine çekiyormuş gibi yaparken bakışları aynadaki yansımamda benimkini arıyor. "Kimmiş o orospu çocuğu? Çünkü bu çiçekler..."

Quill, Catarina'ya katılırken bana yan gözle bakarak, "Muhteşemler," diye cıvıldıyor. "Ve evet, kimmiş o orospu çocuğu? Belli ki kimden geldiklerini biliyorsun, yoksa onları geri göndermeye çalışmazdın ve her kimse ondan orospu çocuğu diye bahsetmezdin."

Çiçekleri geri gönderiyorum. Her seferinde. Bu gece olmaz. Neden bu gece değil? Nasıl bir oyun oynuyor? Luca Fritz'i sevmemem gereken şekillerde sevdim. Hak etmediği şekilde.

Sadece çok gençtim, çok aptaldım ve beni etkisi altına aldığı aşk iksirinin pembe sisini göremeyecek kadar aşıktım. Adam ben çocukken hayatımı kurtardı ve o günden beri onu seviyorum. Fritz yerleşkesinin arka tarafındaki personel odası olarak bilinen aynadan onu izledim. Üniversiteye gittiğinde onu siber takibe aldım ve kadınlarla her fotoğrafı çekildiğinde yastığıma sarılıp ağladım.

Ki bu çok sık oluyordu. Medya, Fritz kardeşler olarak da bilinen Bostonlu milyarder bekarları çok seviyor.

Asla olmak istemeyeceğiniz bir kızdım ve on sekiz yaşımda hâlâ o kızdım.

Sadece o zaman, adadaki o gece beni gördü. Beni geri istedi, hatta peşimden koştu ve ben karşı koyamadım. Gerçekleşen rüyalar ve tutulan yıldızlarla başım dönüyordu.

Dört yıl sonra bir kadını ve gerçek olduğuna inanmam için beni kandırdığı için o piçten nefret ediyorum. "Onları alabilirsin."

Sorularını yanıtlamadan, o çiçekler mevcut tüm oksijeni tüketirken burada bir saniye daha kalamayacağımı söylüyorum. "Akşam yemeğini dokuz gibi bitirmiş olurum, yani dokuz buçuk gibi sizde olurum."

"Elbette. Sen nasıl istersen." Catarina'nın kendini beğenmiş sırıtışını görmezden geliyorum ve kırım yanıyormuş gibi odadan fırlıyorum. Kendimi toparlamak, beynimi düzeltmek için bir dakikaya ihtiyacım var ve bunu o lanet çiçekler orada dururken ya da Catarina ve Quill'in sorgusuyla yapamam.

Çellom burada kalabilir çünkü yarın öğleden sonra başka bir performansımız var ve kimse ona dokunmayacak. Karanlık koridora doğru koşuyorum, kör bir deparla sola dönüyorum, ancak doğrudan sert bir vücuda çarpıyorum. İki el beni yakalayıp sımsıkı tutarken iki santimlik topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum.

"Ah, Raven. Ben de tam seni bulmaya geliyordum," diyor Antonio, kalın İtalyan aksanıyla mırıldanarak. "Kızım, harikaydın." Beni kucaklamak için kendine çekiyor ve iki yanağımı da öpüyor. Elini siyah saçlarının arasında gezdirip yüzüne doğru tararken ter parlıyor. Çapkın yakışıklılığına rağmen, adam orkestra şefleri için eksantrik stereotipini canlı tutuyor. "Şimdiye kadarki en iyi performansınız. Magnifica, mia bella."

"Teşekkür ederim." Ona küçük bir reverans yapıyorum. "Bütün gece kusursuz ve görkemli bir şekilde yönetildi. Herkes iyi bir performans sergiledi."

Sadece sahne ışıklarından arta kalanların aydınlattığı karanlık koridorda telaşla etrafı araştırıyorum. Oldukça boş, çoğu insan ya soyunma odalarında üstlerini değiştiriyor ya da gitmiş.

"Evet. Grazie. Ama performans hakkında konuşmak için gelmedim. Sizi gitmeden önce yakaladığıma sevindim. Raven?" Antonio adımı bilerek söylüyor, dikkatimi tekrar ona vermemi istiyor ve bana o bakışı atıyor. Birkaç hafta önce burada orkestrayla çalışmaya başladığımdan beri bana attığı bakış. "Bu akşam resepsiyonda bana katılacak mısın?" "Bu gece resepsiyonda bana katılır mısın?"

Gözlerindeki ışıltı ve dudaklarındaki kıvrım, niyetini yanlış okumayı imkânsız kılıyor.

Bir müzisyenin orkestra şefiyle ilişkiye girmesi asla iyi bir fikir değildir. Bu bela aramaktır ve Antonio benden yirmi yaş büyük. Gerçi bu onun için önemli değil. O yeteneği ve güzelliği görür ve başka hiçbir şeyi umursamaz. Onun hakkındaki söylentileri duymuştum. Buraya gelmeden önce bile biliyordum.

"Evet," diye cevap veriyorum, gitmek için sabırsızlanıyorum. "Catarina, Quill ve ben babamla akşam yemeği yedikten sonra birlikte katılacağız."

Bana doğru bir adım atıyor, neredeyse göz göze gelene kadar başını eğiyor. "Benimle bir içki içmen için seni ikna edebilecek miyim? Sadece ben mi? Belki daha sonra?"

Arkamızda bir gırtlak keskin bir şekilde açıldı ama onun orada belirdiğini anlamak için duymama gerek yoktu. Onun varlığını çoktan hissetmiştim. Kolonyasını kokladım. Vücudumun sadece tek bir kaynağı olan elektrikle uğuldamaya başlamasından nefret ettim.

Antonio omzumun üzerinden bakıyor ve gördüğü şey karşısında hemen kaşlarını çatıyor. Bir adam yaklaşıyor, pahalı ayakkabılarının yumuşak vuruşu bunun bir göstergesi, evet, ama arkamda ilerlediğini bu şekilde anlamıyorum. Hakkı olmayan bir iddiada bulunuyor.

"Seni bekliyor, değil mi?"

Bir an için hayır diye bağırmak, beni de yanında götürmek ya da tam bir sürtük olup Antonio'yla çekip gitmek geldi içimden. Bu anın kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Onu görmek zorunda kalacağımı biliyordum. Belki de bunu atlatmak daha kolaydır? Bundan şüpheliyim. Bu adamda ya da bu durumda kolay olan hiçbir şey yok ve beni bu duruma soktuğu için ondan daha da nefret ediyorum.

Vücudumun bana yalvardığı şekilde kaçmak yerine, büyük kız külotumu giyiyorum ve teslim olmuş bir iç çekişle, "Sonra görüşürüz, Antonio. Bu gece için tekrar teşekkür ederim. Büyüleyiciydi."

Antonio iki yanağını da tekrar öperek bir gösteri yapıyor ve bir veda bakışıyla beni burada, karanlık bir koridorda

onunla yalnız bırakıyor.

Milyarder. Doktor. Playboy. Boston prensi. Hiçbir erkeğin olamayacağı kadar güzel.

Olağanüstü kalp kırıcı.

Sinirlerimi bastırıp sessiz bir nefes alarak yavaşça arkamı dönüp başımı kaldırıyorum. Delici yeşil gözleri gözlerime kilitleniyor ve kalbimin daha önce hızlı attığını düşündüysem bile, şimdi hiçbir şey yapmıyor.

"Luca Fritz. Seni tekrar görmek ne kadar güzel."

"Raven Fairchild. Güzel karımı tekrar görmek ne kadar güzel."

F Dört yıldır bu geceyi planlıyordum. Dört yıl boyunca tüm yıldızların aynı hizaya geleceğini ve zamanlamanın mükemmel olacağını hayal ettim. Okulu bitirdi.

Üç ayını seyahat ederek, oynayarak geçirdi. Şimdi burada, Boston'a döndü. Her şey planladığım gibi ilerliyordu. Bu gece buraya gelecektim. Gözlerinin içine bakacaktım.

Ve bam. O kıvılcım.

Aramızda zahmetsizce akan tüm o enerji.

Hala orada olacaktı. Her zamankinden daha güçlü ve parlak. Ve dört yıl önce o gece ona söylediğim tüm korkunç şeyler için beni anında unutacak ya da affedecekti.

Ama gözlerindeki "Taşaklarını kesmek, kızgın yağ dolu bir fıçıya atmak ve sonra onları sana yedirmek istiyorum" bakışı bana peri masalı dileğimin gerçekleşmeyeceğini söylüyor. Tüm planlarım cehenneme gitmek üzere ve söylediğim her şey sağır kulaklara düşecek.

Ama şöyle bir şey var. Umurumda değil. Yani, umurumda. Ama umurumda da değil. Çünkü bu kadına dokunma mesafesine geldiğimden beri geçen dört yıl içinde takıntım azalmadı. Acımasız biri olmaktan çıkıp

playboy bekarlığından aşık olmaya, zavallı bir bok çuvalından körü körüne iyimser ve umutlu olmaya.

Sonra şunu söyledi.

"Seni sefil piç. Burada ne işin var senin? Ortaya çıkıp gecemi bölmeye nasıl cüret edersin?"

"Çok güzel görünüyorsun, Raven. Anılarımın hak ettiğinden çok daha güzelsin."

"Sen de bok gibi görünüyorsun. O deliğe geri dönmeye ne dersin?" diye homurdanıyor ve sefil kelime oyununa gözlerini deviriyor.

-"Muhtemelen az önce gittiniz. Eminim sizi tekrar hoş karşılayacaktır."

Tüm bunları görmezden geliyorum. "Seni bir yere götürebileceğimi ve konuşabileceğimizi umuyordum."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Konuşmak mı? Kafan mı iyi senin? Sana dört yıl önce o bardan çıktığımda söylemediğim hiçbir şeyi söylemeyeceğim. Şimdi git. Beni yalnız bırak. Gitmem gereken yerler var."

"Kondüktörünüzle olduğu gibi mi?" Omuz silkerek kötü kötü sırtıyor.

"O senin için çok yaşlı." Hırlıyorum, gözlerim omzunun üzerinden onun sık kafalı, yakışıklı, benimkinden daha kötü bir üne sahip şefinin az önce bulunduğu yöne doğru kayıyor.

Ellerini beline koyarak acı bir kahkaha attı. "Bu bir çeşit tencere-tava meselesi, öyle değil mi? Ve ben senin karın değilim, Dick. Hiç olmadım."

Bu konuya ne zaman döneceğini merak ediyordum. Belki de başlamak için en iyi yol bu değildi? Daha yeni geldim ve şimdiden her şeyi berbat ediyorum.

Damarlarıma ve zihnime biraz güven aşılarken gergin bir enkaz gibi yürüdüm. Bu benim ikinci şansım. Benim şansım. Kendime sürekli bunu hatırlatmak zorundaydım. Pes eden biri olmadığımı. Ben bir savaşçıyım -büyük ölçüde onun sayesinde. Hâlâ kızgın olmasını bekliyordum. Ama bu noktaya kadar her şeyi anlamış olacağını da düşündüm. Anlamayacak kadar akıllı.

Ama onu böyle görmek...

"Görüyorum ki zaman ve mesafe seni umduğum gibi yumuşatmamış. Bir tören hatırlıyor gibiyim. Karşılıklı yeminler. Anlaşmayı mühürleyen öpücükler."

"Bunların hiçbirisi gerçek değildi ve sen de bunu biliyorsun."

Bunu neden söylediğini anlıyorum. Çünkü hayır, gerçek değildi. Yani, Oliver bizim sahte düğünümüzü yönetti, ama bu her şeyden çok bir şeydi. Oliver başka bir arkadaşının nikâhını kıymak için internetten yeni atanmıştı ve Raven ile benim nikâh ehliyetimiz yoktu.

Yani... gerçek değil.

Bu, o gece ona söylediklerimde ciddi olmadığımı anlamına gelmez. Hepsini. Söyledim. Her kelimesini. Bu karmaşaya böyle geldik. Onu seviyordum, bu yüzden onu kurtarmak zorundaydım. Kendinden bile.

Ama tek hatırladığı, tek bildiği, birkaç gün sonra kalbini un ufak ettiğim.

Kasıtlı olarak. Zalimce. Pişmanlık duymadan.

Benim için her zaman olduğu gibi, birdenbire ne diyeceğimi bilemez hale geldim.

Gözlerimiz buluşuyor ve ikimiz de başka tarafa bakmıyoruz. Onun yerine ben bakıyorum. Bakıyoruz. Çünkü evet, o kesinlikle bakıyor.

Doğrudan. Utanmadan. Saplantılı bir şekilde.

Hepsi öfkeyle değil. Ben onun pürmüzünün kıvılcımıyım. Yüzümdeki deriyi eritmek için yanıp tutuşuyor olabilir ama bana bakışı pantolonumun içindeki aletimi de sertleştirmiyorsa kahretsin. Gözlerinin üzerimdeki etkisi dört yıl öncesinden daha az güçlü değil. Aksine, bu kadar uzun süre inkar edildiğim için tepkim daha güçlü.

"Raven." Adını fısıldıyorum, alçak, yumuşak bir mırıltı, kalbim kaotik bir enkaz, avuçlarımı terletiyor. "Tanrım, sana tekrar bu kadar yakın olmak. Sadece seni görmek. Dört yıl boyunca çok az şey hayal ettim. Lütfen, konuşabilir miyiz?" Kalın kalın yutkunuyorum, boğazım kupkuru, içim arzuyla dolup taşıyor. "Söyleyecek çok şeyim var. Sana anlatacak çok şeyim var."

O kadar güzel ki, bu kadar yakın olup da ona dokunmadan duramıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Seni bir daha görmeden sonsuza dek yaşayabilirdim," diye sert bir şekilde ısıırıyor, acı her heceye yapışıyor.

"Ve seni tekrar görmeden bir saniye daha geçiremezdim," diye karşılık verdim ona, yüzünün her çizgisini, gözlerinin parıldayan akuamarinini alarak. "Hâlâ bende, biliyorsun. Notun. Cüzdanımda, bana bıraktığından beri olduğu yerde duruyor."

"Öyle mi? Görebilir miyim?" Avucunu uzatıyor ve bir an için cüzdanıma doğru ürküyorum, sonra vazgeçiyorum.

"Yırtıp atacaksın."

"Noel'deki Noel Baba ve ren geyikleri kadar eminim, yapacağım. Zaten bunu saklamamalısın. Bu aceleyle yazılmış ve düşüncesizce kapınıza asılmış. Artık kesinlikle doğru değil."

"Yalancı, yalancı pantolonun yanıyor. Çünkü eğer durum böyleyse, benim küçük kuşum, o zaman neden hala bu kadar kızgınsın?"

Yumruklarını sıkıyor, öfke yüz hatlarını binlerce güneşin sıcaklığıyla kesiyor. Her nasılsa, onun önünde duruyorum. Yaklaştım. Tam burada. Neredeyse inleyecektim. En güzel anılarım ve en derin kalp ağrılarım gibi kokuyor. Ter, sıcaklık, şehvet, delilik ve lanet seks gibi. Kuzgunum gibi. Nasıl yaklaşmam? Bu gece nasıl gelmem?

Bu geceden önce geldiğim, tüm dünyayı dolaştığım, gölgelerde oturduğum ve her şeye sahip olsun diye kendimi uzak tuttuğum tüm geceleri biliyor mu?

Ki öyle de yapıyor. Kadın çelloyu aldı ve onu kaltağı yaptı. Ödüller kazandı. Övgüler kazandı. Rock yıldızları kapısını çalıyor, gerçi bunu bilmemem gerekiyor. Dünyanın her köşesinden, her büyük senfoniden iş teklifi aldı.

Ve yine de, bunu seçti. Bunu. Bunu. Burada, Boston'da. Yaşadığım şehri biliyordu, hem de çok iyi biliyordu.

Yumruğu göğsümün ortasına iniyor ve bir an için bunun keyfini çıkarıyorum. Bana dokunuyor. Ta ki ben ona doğru bastırırken beni tüm gücüyle geri itip yumruğunu bana doğru daha derine zorlayana kadar.

Vücudumun sıcaklığı parmak eklemlerine sızıyor ve dokunuşunun altında beni hissettiğinde ürpermesini izliyorum. Takım elbisemin katmanları arasından bile. Yumruğu tekrar vuruyor, bu sefer daha sert, beni parçalamak istiyor. Ama sonra duruyor, bakışları sol omzuma kayıyor, merak ediyor. Yara izinin artık tamamen iyileşmiş olduğunu bilerek, narin parmaklarıyla saatlerce izini sürdüğü bir yara izi. Diliyle.

Beni düzeltti. Beni bir bütün yaptı. Bana bir amaç ve sebep verdi ve sonunda onun kalbini kırdım. Kırdığımı biliyorum. Telafi etmem gereken kilometrelerce, yıllarca ve engellerle dolu kalp kırıklıklarım olduğunu biliyorum.

"Neden buradasın? Bunu bana neden yapıyorsun?" Sesi çatlıyor. "Neden bu gece? Neden bütün geceler içinde bu gece?"

"Çünkü bu gece olmalıydı," diyorum ona. "Burada olmalıydı. Üç hafta boyunca seni yerleşkede bulmaya çalıştım ama hiç evde değildin ya da evde olsan bile benden saklanmak için harika bir iş çıkardın." Bir nefes veriyorum, gözlerim bir kez daha onunkilere kilitleniyor, yüzümde saf bir hayranlık ifadesi belirliyor. "Seninle çok gurur duyuyorum Raven. Kendin için hayal ettiğin her şeyi ve daha fazlasını başardın."

Gözlerinde düşmesine izin vermediği yaşlar var. Hâlâ bu kadar üzgün olmasından nefret ediyorum. Ona yaşattığım acının hala onun üzerinde böyle bir etkisi olmasından. Sadece burada durmam bile onun tüm katmanlarını, duvarlarını, kalelerini, köylerini, kasabalarını ve şehirlerini yıkıyor. Beni dışarıda tutmak için kalbinin etrafına bir direnç dünyası inşa etti.

Bunu biliyorum. Her yerinde görebiliyorum. Ama hala arka kapıdan gizlice girebildiğim gerçeği - hayır, bu kirli bir şey değil

metafor, en azından henüz değil ve onu tamamen etkisiz hale getirmek için asla pes etmeyeceğim.

Elim yüzüne doğru uzanıyor, parmaklarım çenesini kavrayarak içine daldığında uzun saçlarını geriye doğru tarayıp yolundan çekiyor.

Cildi.

Lanet olsun, onun teni benimkini yakıyor. Çok yumuşak, ipeksi ve elektrikli. Gözleri kararırken nefesim kesiliyor, göğsümde çınılıyor. Vücudum santimlerce içeri giriyor. Başımı eğiyorum. Artık yarı direk olan gözleri dudaklarıma yapışıyor. Yumruğunun altında kalbim çarpıyor ve elimi kalbinin üzerine koyuyorum, onunkinin benimkiyle nasıl mükemmel bir şekilde eşleştiğini hissettiğimde sırtıyorum.

Biri yanımdan geçip gidiyor, bakışları meraklı, diğer elimle kolunu tutuyorum ve onu yan sahne perdelerinin arkasındaki salonun gölgelerine doğru sürüklüyorum. Burası daha karanlık. Daha samimi ve bu beni ona doğru itiyor, onu sıkıca tutuyorum.

"Dokunma bana," diye feryat ediyor, dokunuşumu teninden silkeliyor. "Senden nefret ediyorum."

Elim düşüyor, yüz ifadem sertleşiyor. "Hayır. Sadece sana yaptığım şeyden nefret ediyorsun."

"Hayır. Bunu yapmandan nefret ediyorum. Luca Fritz'in kalbimi kıracağını başından beri biliyordum. Üzerimdeki gücünü biliyordum. Şu anda içimi kanatan şey bu değil ve bunu ikimiz de biliyoruz. Daha iyi bilmem gerekirken sana kendimden bu kadar çok şey verdiğim için nefret ediyorum. Aşk, bağlılık ve sonsuza dek yemin ettiğinde sana inandığım için nefret ediyorum. Başından beri bana bir kaçamakmışım gibi davranarak her kadın gibi davranma planına sadık kalsaydın, daha iyi durumda olurum."

"Hiç anlamadın mı? Bunca zaman ne yaptığımı hiç anlamadın mı?"

"Anladım! Sadece umursamadım," diye bağılıyor. "Sen bir yalancı, bir kullanıcı ve kime zarar verdiğini ya da bunu nasıl yaptığını umursamayan bir pisliktin."

Elimi saçlarımda gezdirerek homurdanıyorum. "Her zaman çok dürüstsün. Çok cesur ve dirençlisin. Sende hepsi var

yanlış, değil mi?"

"Artık değil. Özellikle de sen söz konusu olduğunda. Çiçekleri istemiyorum. Onları her zaman geri gönderdiğim halde neden bunu yapmaya devam ettiğini anlamıyorum."

Yüzüne doğru yaklaştım, çenesine doğru hırlarken öfkem beni ele geçirdi, onu ısırmaya hazırdım. Onu işaretlemeye. Onu sahiplenmeye, saçmalıklara lanet olsun. "Adamım sana söylemedi mi? Artık onları geri göndermek yok. Sabırlı davrandım ama sabrım tükendi."

"Bu senin vereceğin bir karar değil." Beni geri itti. Ama gözleri kapalıydı. Karanlık. Zaten sert olan sikimi taşa çevirdi. "O benim, göt herif. Seni ve o adayı dört yıl önce terk ettim. Seninle işim o anda bitti Luca, nota rağmen. Bunu sana barda söylediğime inanıyorum."

Adımı söyleme şekline gülümsüyorum, dudaklarımda kontrol edemediğim bir sırıtış onun en zehirli kısımlarını çekiyor. Düşmanlaştırıyor ama umurumda değil. Onu istiyorum. Daha sert. Daha sert. Daha da yaklaşıyorum, bedenim neredeyse onunkine yapışıyor, elim tekrar çenesinde, bakışlarını benimkine doğru zorluyorum. Burnum onunkinin üzerinde, yanağında ve derin bir nefes aldığım boynunda kayıyor.

Lanet olası sarhoş edici.

Gözlerim kapanıyor, ama onun titremesi bana hâlâ dokunuşumun isteksiz bir kölesi olduğunu söylüyor.

Kulağına fısıldarken sıcak nefesim tenini okşuyor, "İşte burada yanılıyorsun Minik Kuş. Artık benden uzaklara uçmak yok. Gitmene izin verdim ve kanatlarını açmanı izlemek zorunda kaldım, ama şimdi eve uçtun. Bana geri döndün."

Beni bininci kezmiş gibi hissettiren bir şekilde geri itiyor ve ben hayal kırıklığından daha fazla hırlıyorum.

"Kahretsin, Raven. Kızgın olduğunu biliyorum. Benden nefret ettiğini biliyorum. Bunun için iyi bir sebebin olduğunu da biliyorum. Ama umurumda değil. Bunu hiç umursamadım çünkü her zaman buraya döneceğimizi biliyordum. Lütfen, beni dinlemek zorundasın. Dört yıldır sensiz yaşıyorum. Yaptığım en iyi ve en kötü şeyin sana yaptığım şey olduğunu bilerek yaşıyorum."

"Siktir git, Luca. Eve senin için gelmedim. Kendim için geldim. Eve annen için geldim. Artık benim dünyamın ya da denklemimin bir parçası değilsin. Ve bir daha asla olmayacaksın."

Beni geçip gitti. Son hızla çıkışa doğru koşuyor.

Lanet olsun. Nasıl oluyor da onunla işleri berbat etmeyi bırakamıyorum?

I Arka kapıdan buldozerle geçip hızımı kesmeden devam ediyorum, topuklarım nemli şehir kaldırımlarında tıkırdıyor. Soğuk yağmur yüzüme vuruyor, saçlarımı ve elbisemi ıslatıyor. I

Aceleden ceketimi unuttuğum için titriyorum ama artık çok geç. Oraya geri dönemem. Lanet olsun ona. Bunu yapmak zorunda mıydı?

Bu ne cüret? Bu ne cüret?

İsmarlama bir takım elbisede günah. Külot eriten bir gülümsemede baştan çıkarma. Ona kanan her kadın için aptallık. Ahh! Aklım karışıyor, dakikada bir milyon mil hızla milyonlarca yöne ateş ediyor. Ateş göğsümü yakıyor. Gözeneklerimden zehir sızıyor. Acı, zorlukla yeniden yapışan kalbimin çatlaklarında karıncalanıyor. Yakıcı, zehirli nefret damarlarımda bir akım gibi akıyor.

Orada onunla birlikte olmak istemedim ama acım ve öfkem beni yerimde durmaya zorladı. Ona karşı bir daha zayıf olmayacağım. Ama onun sözleri... Sadece kaçmak zorundaydım.

Luca kalbimi kırdığında, yanlış adama aşık olan her kalbi kırık kızın yapacağını yaptım. Onun için çok yaşlı bir adam. Onun liginin çok dışında. En başta sevmemesi gereken ama hayatı boyunca sevdiği bir adam. Dedim ki

Onu her zaman seveceğimi bir not kağıdına yazdım ve yatak odasının kapısına bıraktım. Ne yaptığını bilmesini istedim. Neyden vazgeçtiğini. Gerçek, dürüst, saf aşktan.

Sonra o adayı terk ettim, eyaleti terk ettim, ülkeyi terk ettim ve bir daha arkama bakmadım.

Sonra çiçekler başladı.

Belki de bu tepkiye neden olan şey kapanış eksikliğidir? Bitirme şeklimiz çok acımasızcaydı. Senin tarafından yeterince incitilmişken neden beni incitmeye çalışıyorsun?

"Bayan Raven?"

İrkiliyorum, aniden durduğumda neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum, yüzüme yapışan saçlarımin ıslak tellerini geriye doğru fırçalıyorum. "Jerimiah?" Elim göğsüme, çarpan kalbimin üzerine gidiyor. "Beni korkuttun. Özür dilerim. Seni orada görmedim."

"Bu gece çalarken seni dinledim. Çok güzeldi."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim. Dinleyeceğini bilmeliydim."

"Kaçırmazdım. Bay Antonio bana bir bilet bıraktı ama yapamadım."

Anlayışla başımı sallıyorum, kirli, koyu tenine ve çökmüş gözlerine, eski püskü kıyafetlerine ve kambur duruşuna bakıyorum ve her zaman olduğu gibi kalbim kırılıyor.

"Sana bir şey getireyim mi? Kuru bir yere gitmenize yardımcı olabilir miyim?" "Hayır. Ben-"

"Raven?" Luca'nın sesi gecenin karanlığında gürlüyor, ayakkabılarının tıkırtısı beni bir adım geriye itip korumacı bir şekilde önüme geçene kadar yüksek ve aceleci. Bir eliyle şemsiyesini başımın üzerinde tutarken, diğer elini de önüne doğru açıyor.

Benimle konuşurken bile gözleri Jerimiah'ın üzerindeydi. "Neler oluyor? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Kiminle konuşuyorsun sen?" Elini uzatıp pazumu kavradı ve beni arkasına doğru itti.

onun tarafına geçmemi istedi. Başını sallayarak hayır diyor. "Seni rahatsız mı ediyor?"

Tanrım, Luca. Her zaman aşırı korumacısın. Süpermen'in Luca Fritz'e karşı hiçbir şeyi yok. İstemeden de olsa buraya böyle geldik. Luca'nın kahramanlık tutkusu geçmişte onu yanlış zamanda yanlış yere getirdi, ama yine de kendini adım atmaktan alıkoyamadığını biliyorum. Onunla uğraşmak neredeyse cazip geliyor ama yaşadığı onca şeyden sonra bunu ona asla yapmam. Ya da bu konuda Jeremiah'a.

"O değil, Luca. Öyle olsa bile, onu tek başıma durduramayacağıma inanıyor musun?"

Luca rahatsız edici bir homurtu çıkarıyor. Annem Mossad'dandı. Babam eski bir MI6 ajanı. Annem öldüğünde küçük bir kızdım ama babam beni eğitti ve iyi eğitti.

Luca bunu biliyor. Sadece bundan hoşlanmıyor.

Elini itiyorum ve Jeremiah'ı daha fazla ürkütmemesi için onu biraz geriye iterek yanına yaklaşıyorum.

Sesimi alçaltıyorum ve sakın bir şekilde konuşuyorum: "Bu benim arkadaşım Jeremiah. Kendisi bir çellist. Çok zeki biri. Senfoninin arkasındaki bu sokakta yaşıyor ve biz müzisyen arkadaşlarına göz kulak oluyor."

Jeremiah başını öne eğerek sokaktaki gölgelerin içine doğru hafifçe geri çekildi. Dikkat çekmekten hoşlanmıyor ve Luca gibi adamların dikkatini çekmekten hiç hoşlanmıyor. Uzun boylu, geniş ve saldırmaya hazır adamlardan.

Luca başını bana doğru çeviriyor ve doğruyu söylediğimi anlayınca duruşunu ve sesini yumuşatarak Jeremiah'ya dönüyor. "O halde, seninle tanışmak bir zevk Jeremiah." Luca Jeremiah'ya şemsiyesini uzatıyor. Jeremiah bana bakıyor, bakışları emin değil ama ona sıcak bir gülümseme verip başımı sallıyorum.

Jeremiah şemsiyeyi yavaşça alır, sanki bu hediyeyle ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi başının yarısına kadar tutar.

"O senin. Geri istemiyorum," diyor Luca ve takım elbisesinin ceketini çıkarıp kuru kalmam için bir eliyle başımın üzerinde tutuyor.

Ama otuzbirci bunu yaparak aynı zamanda beni vücut ısısı ve cennet kokusuyla yuttuğunun farkında değil. Bu beni postal yapıyor ve eğer Jerimiah sallanan sandalyelerle dolu bir odada kedi gibi ürkek durmasaydı, aynı anda hem düşüncesiz hem de şövalye gibi davrandığı için Luca'yı yumruklardım.

"Teşekkür ederim, efendim. Çok nazıksınız."

"Al. Bu da senin için." Luca ceketini bana uzatıyor, başımın üzerinde tuttuğumdan emin olduktan sonra cüzdanını çıkarıp Jerimiah'ya birkaç yüz dolarlık banknot gibi görünen bir şey uzatıyor. "Lütfen kendine yiyecek bir şeyler al ve kuru bir yere git. Raven'a iyi davranan herkesle ilgilenildiğinden emin olmak istiyorum."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Bu kendini de kapsıyor mu?" Nefesimin altında tıslıyorum.

Her neyse. Burada işim bitti.

Luca'nın paltosunu ona geri fırlatıyorum ve onu yakalamaya zorluyorum. Adam sıırılsıklam olmuştu ama ben de öyleydim, yani bu noktada kimin umurunda?

"İyi geceler Jerimiah. Yarın sabah görüşürüz."

Boktan bir yere doğru ilerliyorum. Bu gece babamın arabasını kullanmadım. T'ye bindim. Kahretsin! Gitmem gereken yerden tamamen yanlış yöne koştum çünkü ucube Luca Fritz geçmiş sevgililerin hayaleti olma ve gecemi mahvetme ihtiyacı hissetti.

Etrafından dolanıp Northeastern'a varabilirdim ya da Symphony Hall'a geri dönebilirdim ama-

"Raven, dur!"

Dönüp boş caddeyi geçiyorum, Senfoni Salonu'na ve yakındaki T durağına doğru ilerliyorum, ama o peşimden geliyor, bir adımı benim iki adımına eşit.

"Siktir git, Luca."

"Kahretsin, çok inatçısın. Benden kaçmayı bırak ve seni götürmeme izin ver. Sırılsıklamsın ve muhtemelen akşam yemeğine geç kalacaksın."

Akşam yemeğine geç kaldım ve şüphesiz boğulmuş bir fare gibi görünüyorum. Ama neyse ki suçu beni sokağa kadar takip etme ihtiyacı hisseden iyi kalpli doktora değil de T'ye atabilirim çünkü babamla, Dr. Fritz'le ya da Octavia'yla bu konuşmayı yapmak istemediğimden eminim.

Hızımı neredeyse depar atacak kadar artırmama rağmen bana çabucak yetişti. Eliyle kolumu kavlıyor ve yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor, momentumum beni biraz fazla hızlı taşıyor ve sıırılsıklam göğsüne çarpıyorum.

Bedenimi düzeltip kendimi ondan uzaklaştırıyorum ama gitmeme izin vermiyor. Bu sefer bırakmıyor.

Paltosu başımın üzerinden geri uçuyor, beni soğuktan, sağanak yağmurdan koruyor, muhtemelen on bin dolarlık takım elbisesini mahvediyor ve hiç umursamıyor.

Bana bakıyor, gözleri yalvarıyor. "Seni götürmeme izin ver. Lütfen. İstemezsen konuşmam, ama hava karanlık ve yağmur yağıyor ve seni T'ye bindirip sonra da Mistral'e yürümek istemiyorum."

Sırıtıyorum. "Bu akşam orada yiyeceğimizi nereden biliyorsun?"

"Landon'ın kızıyla ilgili haberlerle babama rüşvet verdim." "Landon'ın bir kızı mı var?"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve o da buna eşlik ediyor. Landon'ın yaşadığı kalp kırıklığı benimkini bir çocuğun doğum günü partisi gibi gösteriyor. Landon'ın aşık olması fikri bambaşka bir şey. Bir an için Luca'dan nefret ettiğimi unutup sevinçten çılgık atıyorum.

"Öyle," diyor Luca. "Onun saçmalıklarını kabul etmeyen tam bir tükürük ateşi. Sanırım o ve benim tek ortak noktamız bu - bizi zorlamayı seven zor kadınlar."

Ve aynen böyle... balon patladı.

Başımı sallıyorum. Onu anlamıyorum. Bunca yıldır neden çiçek gönderdiğini. Neden rastgele performanslara geldi - birbirimizi görmesek ya da konuşmasak bile geldiğini biliyorum. Neden şimdi burada, peşimde ve ikinci bir şansa ihtiyacı olan bir adam gibi konuşuyor.

"Arabaya ihtiyacım yok. Uber'e binerim." "Çantan ya da telefonun olmadan mı?"

Evet. Çantam olmadan çünkü belli ki bu gece unuttuğum tek şey ceketim değil.

İçten içe sarkıyorum. Soğuk ve ıslak, kızgın ve epey sinirli. "Senin hatan. O lanet çiçekleri sen gönderdin ve bu beni şaşırttı."

Dudaklarını yalıyor, bana doğru kayıyor, saçlarından su damlıyor ve kirpiklerine yapışıyor. Tanrım, böyle görünmek zorunda mı? Bu kadar muhteşem mi? Böyle yakın durduğunda kendimi çok küçük hissetmeme neden oluyor. Adamın boyu 1.80'in üzerinde ve sağlam kasları var; benim boyum 1.80 olmasa da o daha yüksek. Onun bu yönünü hep sevmişimdir. Cüssesinin beni ne kadar güvende ve tapılır hissettirdiğini.

Bakışları daha da ısrarcı hale geliyor, bana bırakmayacağını söylüyor ve şimdi dışımdan iç çekiyorum. Burada telefonsuz ve cüzdansız, küreksiz boka batmış durumdayım.

"Lütfen, Raven. Şimdi yalvarıyorum."

"Beni götürmene izin vereceğim ama çenenin kapalı tutmalısın. Bildiğim kadarıyla sen benim Uber şoförüksün ve seni tanımıyorum. Geçmişimiz yok, ama daha da önemlisi, bu yolculuğun ötesinde ne bugünümüz ne de geleceğimiz var."

Tek kelime etmeden beni yanından uzaklaştırıyor, paltosunu hâlâ başımın üzerinde tutuyor ama bu noktada bu jest nafile. Azrael'in yanımda olmamasına seviniyorum, her ne kadar çantasında olsa da. Onu ıslatma fikri beni ürpertiyor.

"Soğuk mu?"

"Sen değil misin?"

"Gel hadi. Arabam hemen şurada." Hızımızı artırdık, ışığa

karşı koşarak caddeyi geçtik, dümdüz ilerledik

bir otoparka giriyor. Luca pantolonunun cebini karıştırır ve bir düğmeye basar.

Daha önce hiç görmediğim çılgın bir SUV yanıyor.

"Bu da ne böyle?" Kapıyı benim için açıp oturduğumdan emin olduktan sonra arkamdan kapatıp içeri girmek için diğer tarafa koşarken soruyorum. İçerisi pürüzsüz, şık, sportif, deri ve o kokuyor.

"Bu benim yeni Aston Martin DBX'im," diye yanıtlıyor arabayı çalıştırırken. "Bir yıl önce ön sipariş vermek zorunda kaldım ve nihayet iki ay kadar önce aldım."

"Zengin Bir Çocuğun Günlüğü."

Kıkırdıyor, sesi tenimi ısıtıyor. "Belki, ama sen buraya getirdiğim ilk kızsın. Ne düşünüyorsun?"

"Bence bunu yanlış kız için harcıyorsun. Etkilenmekten çok uzağım."

"Bu bana doğru kız için harcadığımı söylüyor. Bir arabaya bayılanlardan uzak durmalısın. Hadi ama Minik Kuş. Hızlı, ateşli, seksi arabaları sevdiğini biliyorum. Bana ne düşündüğünü söyle."

Havalandırmayı bana doğru çevirerek kaloriferi açtı. Sıcak hava bana çarpıyor ve daha fazlasını yakalamak için ellerimi uzatıyorum. Bir düğmeye daha basıyor ve kığım da ısınmaya başlıyor. Yine de uzun zamandır bu kadar ıslak, soğuk ve sefil olduğumu hatırlamıyorum.

"Bu..." Şimdiye kadar bindiğim en havalı, en seksi araba. Onun yerine "Bir şey" diyorum.

Sırıttıyor, yalamadan önce başparmağını alt dudağında gezdirirken gözüme takılıyor. Pislik. Ağzını ne kadar seksi bulduğumu biliyor. "Kesinlikle bir şey."

"Bütün bu pahalı deriyi ıslatıyoruz. Değerli yeni arabayı mahvedeceğimizden endişelenmiyor musun?"

"Seni ıslatmak için bu arabanın her santimini mahvederim."

Kollarımı kavuşturarak homurdanıyorum. "Konuşmak yok dedim. Ve kesinlikle ima yok. Özellikle de o alçak, baştan çıkarıcı

Kullanmayı sevdiğin ses. Ve bana Minik Kuş demek yok. Bu yasak."

"Sen her zaman benim küçük kuşum olacaksın, bu yüzden talebini saygıyla görmezden gelmek zorundayım. Ve sesim benim sesimdir ve eğer seni baştan çıkarırsa, yine saygılı bir şekilde durmayı reddetmek zorunda kalacağım. Ama önce sen benimle konuşmaya başladın, yani artık çok geç. Ayrıca, hareket halindeki bir arabadan caddeye atlamayı planlamadığın sürece benim esirimsin."

Dudaklarımı büzüyorum, pencereden dışarı bakmak için dönüyorum ve o gülüyor.

"Düşünüyorum."

"Biliyorum. Ama bana bir iyilik yap ve dayan. Bu gece peşinden arabadan atlayıp hayatını kurtarmak zorunda kalmak istemem."

Eli kalçamla buluşuyor ve o elini çekip silkeleyerek direksiyona geri koyana kadar parmak eklemimin üzerindeki deriyi olabildiğince sert bir şekilde çimdikliyorum. "Sinsi kadın, bu acıttı."

"O zaman dokunmamalıydın. Sikine yumruk atmadığıma şükret. Şanslısın ki araba kullanıyorsun."

"Ama bu sikime dokunacağın anlamına gelir."

"Tanrım, Luca. Yapma. Konuşmayı kes."

Konuşmayı kes!"

Huntington'da Prudential ve Copley arasındaki ışıklarda durduğumuzda merhametle birkaç dakika sessiz kalıyor. Yüzüm tekrar pencereye dönüyor ve insanların yağmurdan kaçmak için alışveriş merkezine girip çıkmalarını izliyorum.

"Eğer zamanı geri alabilseydim-"

"Kimsin sen? Cher mi?" Sözünü kesiyorum, başım ona ters ters bakmak için geriye dönüyor. "Umurumda değil ve duymak da istemiyorum."

"İyi. Cher yok. O zaman buna ne dersin? Özür dilerim, Raven."

Başımı sallıyorum, sanki beni yanımdaki adamdan kurtaracakmış gibi dönüp yolcu camından dışarı sertçe bakıyorum. "Umurumda değil."

"Evet, önemsiyorsun. Çok önemsiyorsun ve bu özrün gecikmiş olduğunu biliyorum."

Öyle. Çok gecikmiş ve o kadar işe yaramaz ki neredeyse gülünecek. Üzgünüm dememin bana ne faydası var ki? Ama asıl soru şu: Neden hâlâ umursuyorum?

Birini aklınızdan ve kalbinizden kalıcı olarak çıkarmanız gerektiğinde neden bir kapatma düğmesi ya da bir siktir git düğmesi olmasın? Belki de geçmişteki hatalarımızdan ders çıkarmanın bir yolu olarak bu tür acılara tutunuyoruz, ancak gerçekte bu tür cezalar için bir zaman aşımı süresi olmalı. Cezamı ödedim, cezamı çektim ve artık bu işi bitirmeyi hak ediyorum.

Hem güçlü hem de kırılgan olabileceğimi zor yoldan öğrendim. İkisi de olmakta sorun yok. Ama şu anda ikincisi değil, ilki olmam gerekiyor.

"Ne için üzgünsün?" Soruyorum çünkü bilmek zorundayım. Kelimeleri söylediğini duymam gerek yoksa ondan asla kurtulamayacağım. Parmaklarımı kucağımda birleştirip titremelerini durdurmak için olabildiğince sıkıyorum. Aynı şeyi dişlerimi alt dudağıma bastırarak da yapıyorum.

Araba tekrar hareket etmeye başlıyor, Boston şehir merkezinin derinliklerine doğru ilerliyor ve beni South End'e götürüyor. "Bu şekilde bitirdiğim için. Cesaretimi toplayıp seninle daha fazla konuşmam gerekirken korkakça bir çıkış yolu seçtiğim için. Denedim, Raven. Yemin ederim denedim ama sen dinlemedin. Ama belki de yeterince yapmadım."

Adam oldu. Yani bitirdiği için üzgün değil. Sadece bitiriş şekli için üzgün.

Sessiz bir nefes veriyorum, göğsüm o kadar sıkışıyor ki baskıyı hafifletmek için avucumu bastırmak zorunda kalıyorum. Acıyor. İçimdeki her şey acıyor ve bu noktada acımamalı. Dört yıl. Şimdiye kadar çoktan atlatmış olmalıydım.

Zihnim bu şekilde tepki verdiğim için dehşete düşerken, kalbim onu tersliyor ve yas tutmamıza izin vermesini istiyor.

Ama yas tuttum.

Olması gerekenden daha uzun süre yas tuttum, acı çektim ve isyan ettim. Ta ki kendime onunla işimin bittiğini

söyleyene kadar. Onunla. Ben

devam etmek zorunda kaldım. Sonra o piç bu gece ortaya çıktı ve her şey sanki ilk günden yeniden başladı.

Yine de bunu itiraf ettiğini duymak... ihtiyacım olan tokattı. Çok uzun zamandır saçma sapan şeylere tutunuyordum. Çiçeklere. Gösterilerimde dünyanın her yerinde rastgele ortaya çıkmalar. Zehirli düşüncelerime engel olamıyordum. Belki de bitirdiğine pişman olmuştur diye umuyordum. Belki o da beni özlemiş ve benim onu özleyip acı çektiğim gibi acı çekmiştir.

Ama hayır. Bu beni incittiği için duyduğu suçluluktan, başka bir şey değil.

Çok aptal. Çok genç. Çok saf.

Sesim bana ihanet etmeden konuşabildiğimde ona "Özrün için teşekkür ederim," diyorum.

"Ama sen beni affetmiyorsun," diye düşünüyor, dudaklarını hafifçe bükerek.

"Hayır. Biraz bile değil. Ama sen söyledin ve bitti, ben de seni duydum. Artık çiçekleri ve rastgele ortaya çıkmayı bırakabilirsin."

Restorana yaklaşırken araba yavaşlıyor. "O şeyleri bu yüzden yapmıyordum. Ve bunu söylediğim için üzgün değilim ama durmayı planlamıyorum."

Homurdanıyorum. "Sende ne bulduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Cehennem gibi sinir bozucusun."

Kıkırdıyor, bu ses ne yazık ki dudaklarımda küçük, isteksiz bir gülümsemeye yol açıyor.

"O zaman benimle nefret seksi yapmak ister misin? İçindeki kızgınlığı biraz olsun dindirmek için? Arka koltuk benim boyumdaki bir adam için küçük görünebilir ama bunu başarabileceğimizden hiç şüphem yok. Ya da... bilirsin... benimle gerçek bir randevuya çıkarsın? Seni dışarı çıkaracağım, sana hava atacağım, elini tutacağım, gözlerinin içine bakacağım ve ikinci bir randevu için yalvaracağım türden bir randevu."

"Diğer kızlarınızla yaşadığınız türden mi?"

"Raven, onlar benim kızlarım değil. Hiçbiri değil çünkü hiçbiri sen değilsin. Hakkında duyduklarının çoğu

İnternet saçmalık ve ben asla onların ön kapısından geçemiyorum. Onları güvenli bir şekilde eve götürmek için onlarla birlikte eve gidiyorum ama asla anlaşmayı imzalamıyorum."

"Uh-huh."

Sesli bir şekilde iç geçiriyor, eli tekrar kalçamda, gözlerimin içine dikkatle bakarken bakışlarımı onunkine doğru zorluyor. "Denedim. Dört yıl boyunca gitmene izin vermeyi çok denedim. Hiçbir şey işe yaramadı. Hiçbir şey sen değildin. Tek görebildiğim bulutlar iken sen bana güneş ışığını gösterdin."

"Güneş her zaman oradaydı, Luca. Sadece o bulutların arkasında senden saklanıyordu."

"Hayır, Raven. Her zaman orada değildi. Sadece seni gördükten sonra gördüm."

I Raven'ı restorana bıraktı ve arkasına bile bakmadan uzaklaşmasını izledi. Makyajı yüzünden akıyordu ve saçları sıırılsıklamdı.

siyah elbisesi vücuduna yapışmış. Bu haliyle bile gördüğüm en güzel şey.

Hala.

Kalbindeki ateş sönmemiş. Bu da bir şeydir. Kimsenin onun hakkında benim gibi hissetmediğini nasıl göremiyor? Beni kurtaran oydu. Hayatıma bir amaç verdi. Karanlığımı yeniden yönlendirdi. Onun bile bilmediği şekillerde. Henüz onunla paylaşamadığım yönleriyle. Planlarım...

Buraya nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikri yok ve açıkçası ben de bunu doğru şekilde açıklamak konusunda çok kötü bir iş çıkarıyorum. O bir şeyler söylüyor, ben de tepki veriyorum. Her zaman böyleydim, özellikle de ona karşı, ama bir şekilde bunu kontrol etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Geçmişimizi yeniden konuşmak istemiyorum. Yeniden başlamak istemiyorum. Yeni bir başlangıç istiyorum.

Aramızdaki her şey dört yıl önceydi ve biz yanlış zamanda bir araya gelmiş, farklı hayatlar yaşayan farklı insanlardık.

Değişmeyen tek şey ona karşı hissettiklerim.

Arabam I-95 Kuzey yoluna giriyor ve hızlı bir sürüşle kafamı boşaltma ihtiyacı duyarak yola çıkıyorum, arabaların arasına girip çıkarken hâlâ sırlıslıkam olduğumu umursamıyorum bile. Dışarı çıkıp Landon'ı görebilirdim. Gidip diğer kardeşlerimi, Oliver'ı, Carter'ı, hatta Kaplan'ı bulabilirim, çünkü Kap aramızdaki tek bekar piç. Küçük kız kardeşimiz Rina bile artık bekâr değil ve İsa'ya yemin ederim ki o da bekâr hayatını kazanmak için bu işe girmişti.

Ancak magazin basınının hâlâ yazmayı sevdiği şeylere rağmen ben böyle biri değilim.

Üniversitede, tıp fakültesinde ve ardından ihtisasımda kıcıımı yırtarak çalıştım çünkü bir hedefim vardı. Aşkta terk edilmemiştim ya da ilişkilere tövbe etmemiştim. Sadece zamanım yoktu ve bağlar olmadan etrafta dolaşmak yaşam tarzıma daha iyi uyuyordu.

Ta ki bir geceye kadar.

Hayatımın darmadağın olduğu bir gece onu gördüm.

Ondan sonra geri dönüş yoktu ve şimdi de yok. Bunu kendime hatırlatmalıyım. Onu mahvettim. Mümkün olan en kötü şekilde. Olası sonuçları bilerek yaptım bunu.

Kuşumun uçuşmasına izin verdim.

Şimdi onu tekrar yakalama zamanı.

Arabam mırıldanıyor, otoyollarda ve arabaların arasında yarışıyor, ta ki ben sıkılıp bir şekilde Rina'ya varana kadar. Beacon Hill'deki kapısının önündeki yer bir davet gibi geliyor ve sadece birkaç saniye sonra kapısını çalmak için park ediyorum.

Erkek arkadaşı Brecken cevap veriyor, geri çekilip beni içeri almadan önce gözleri üzerimde. Anladı. Rina'yla bir barda tanıştı ve bir gece geçirdiler. Dört yıl sonra tekrar karşılaşmışlar ve aşk ona vahşi, çirkin yüzünü gösterdiğinde aşka inanmayı bırakan kız kardeşimi kazanmak için cennette ve cehennemde savaşmak zorunda kalmış. Bir yılı aşkın süredir birlikteler ve işte buradalar.

"Erken gelmişler! Henüz her şeyi hazırlamayı bitirmedim." Rina sarı saçları arkasında dans ederek merdivenlerden iniyor. Beni gördüğünde kısa bir süre durdu, yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Hey," diyor, bakışları Brecken'ı yakaladıktan sonra tekrar bana dönüyor. Beni bir dakika boyunca süzdükten sonra tek kelime bile etmeme gerek kalmadan koluma girip beni kucaklıyor. "Ewww, sıırıslık olmuşsun. İğrençsin."

"Özür dilerim. Yağmurda kuzguni saçlı bir güzelle kavga ettim."

Rina beni bıraktığında Brecken, "Yarın gidiyoruz," diye anons ediyor. Beni mutfağa götürüyor. "Pazar Matinesi için. Gösteri nasıldı?"

"O çok zeki."

"Peki ya diğer sanatçılar?"

"Onları duymadım."

Rina sırtıyor ama bunu şarap kadehine saklıyor. "Uh-huh. Peki seni buraya getiren nedir?"

"Kıyafet değişikliği, doğal olarak."

Brecken inliyor, başı geriye düşüyor. "Peki, gidip sana giyecek kuru bir şeyler getireyim. Ama bu benim en iyi kıyafetim olmayacak."

Brecken merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kaçıyor ve ben beni dikkatle inceleyen Rina'ya dönüyorum. "Ne var? Bana öyle bakma. Ondan hoşlanıyorum, tamam mı?"

Homurdanıyor. "Onun gibi mi? Evet, hoşlanıyorum. Ondan hoşlandığın doğru. Ama onu takip etmeyi bırakmalısın."

Başımı eğiyorum. "Farklı ve sen bunu biliyorsun."

Rina şarabından bir yudum alır ve bunu düşünürken kadehini havaya kaldırır. "Sadece kardeşim olduğun için bunu biliyorum."

"Gerçekten mi? Ona fiziksel olarak zarar vermeyeceğimi bilmenin tek nedeni bu mu?"

Bardağına bakıyor. Nefesini üflüyor. "Hayır. O adam olmadığını biliyorum. Özür dilerim. O benim arkadaşım ve sırlarını gizli tutarım, ama seninle bunu yaşamamayı umduğu bir sır değil."

"Onun yerinde olmak kötü o zaman. Şimdi pes etmeli ve ikimizi de kavgaya ve dramadan kurtarmalı."

"Al. Git üstünü değiştir." Brecken bana birkaç kıyafet attı ve ben de sadece mahvolmakla kalmayıp son birkaç saattir kıcıma yapışan takım elbisemden kurtulduğum için minnettar bir şekilde tuvalete yöneldim. Bana verdiği kot pantolonu ve koyu yeşil Henley'i giyiyorum, Breck'in benimle aynı bedende olmasına şükrediyorum.

Çıktığımda onları birbirlerine sarılmış halde buluyorum, Rina birbirlerinin gözlerine derin derin bakarken ona gülümsüyor. Göğsümde bir spazm oluşuyor. Hem iyi hem de kötü türden. "Düğününüzde sağdıç olabilir miyim?"

Brecken nefes vererek geri çekildi ve dirseklerini taş tezgaha dayadı. "Hayır. Bu Wes olur ve kardeşlerden oluşan bir aileye gelin gidiyor olsam bile bu pazarlık konusu olamaz."

"Biz evlenmiyoruz. Bir yıldır birlikte yaşamıyoruz bile."

"Sana bir ay veriyorum, Rina. Sonra Vegas, burası ya da herhangi bir yer, ama yüzüğüm parmağında olacak." Bana doğru döndü. "Yani evet, sağdıç olamazsın ama sağdıç falan olabilirsin. Ona vermek zorunda kalacağım sakınleştiricilerin reçetesini yazacak birine ihtiyacım var."

"Bana ilaç vermiyorsun, pislik."

"Siktir," diye tıslıyor, yüzünün rengi soluyor.

Elini saçlarının arasından geçirerek onu yakalar, göğsüne doğru çeker ve olabildiğince sıkı tutar. Rina bir keresinde uyuşturulmuştu. Onu kaçırdıktan sonra ona ağza alınmayacak şeyler yapan eski sevgilisi tarafından.

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun," diye fısıldıyor ona, dudakları saçlarına yapışmış. "Ben sadece seninle evlenmek istiyorum ve ben sert önlemler almazsam sen benimle evlenmeyeceksin. Hepsi bu."

Hırlıyor ama şarabına geri dönmeden önce onun göğsünü öpüyor.

"O haklı," diyorum ona. "Senin için mükemmel olmadığını düşünseydik şimdiye kadar onu öldürmüş olurduk. Sadece korkup onunla evlenmelisin."

"Pussy up mı?" Şarabını yudumlarken boğuluyor, kaşları saç çizgisinde.

"Vajina yukarı mı? Büyük kız külotunu yukarı mı çekeyim? Kadınlar için nasıl işlediğini bilmiyorum ve sana biraz taşak büyütmeni söylemek pek uymuyor. Yine de anatominin o kısmı hakkında konuşmak midemi bulandırıyor. Ama gerçekten, adamla evlen artık. Hem onu hem de sürekli seninle evlenmek istediğini duymak zorunda kalan bizleri bu ıstıraptan kurtar."

Bu sefer ondan bir huff ve göz devirmesi aldım.

"Yeter. Kızların gelmesini bekliyorum ve Halle, Grace ve Aria olarak bilinen hamile üçlü buraya gelmeden önce bu bardağı içmezsem, şişeyi elimden alacaklar ve içemedikleri için beni onunla öldüresiye dövecekler. Margot ve Amelia bu konuda benim tek kurtarıcım ve Amelia diğerleri içemediği için bizim içmememiz gibi korkunç bir öneride bulundu. Bu arada Elle'i de davet etmiştim ama Landon'la birlikte bu akşam Stella ve Layla var, bir de Raven var ama o başka planları olduğunu söyledi." Sivri bir kaş bana doğru uçuyor.

"Raven'ın sik yalayıcısıyla, fazla alıngan kondüktörle bu gece bir tür resepsiyon hakkında konuştuğunu duydum. Ellerini kırmadığım için şanslı. Kariyerinin bu şekilde sona erdiğini görmek üzücü olurdu."

"Şaka yapmıyorum. Ama gerçekten, gitmeniz gerekiyor. Hamilelik istilası her an gelebilir ve benim önce içkimi içmem gerekiyor." Bardağını bitiriyor ve kendine bir tane daha dolduruyor.

Grace ortanca kardeşim Carter'ın çocuğuna hamile. Birlikte kadın doğum uzmanı olarak çalışıyorlar ve aynı zamanda Amelia ile sahte nişanlı olan küçük kardeşim Oliver ile de en iyi arkadaşlar, ancak o bunu gerçek bir anlaşma haline getirmek için can atıyor. Layla, **A m e l i a** 'nın küçük kız kardeşi ve Amelia ile birlikte yaşıyor.

Oliver. Hepsini bir arada tutmaya çalışmak tam bir migren.

Halle, Aria ve Margot Rina'nın arkadaşlarıdır, ancak Margot Grace ile birlikte çalıştığı ve tüm kadınlar çok iyi arkadaş oldukları için şimdi aile katına alınmıştır. Belli ki, şehre geri döndüğü için Raven'a telkinde bulunmaya çalışıyorlar.

Ayağa kalkmadan önce küçük kız kardeşimi tersliyor, adanın etrafında dönüyor ve başını öpüyorum. Sonra erkeğine dönüyorum. "Bir şeyler içmek ister misin? Henüz eve gitmek istemiyorum."

"Ben de öyle yapmayı planlıyordum zaten. Carter, Oliver, Drew, Jonah ve Wes benimle köşedeki barda buluşacaklar." Drew, Jonah ve Wes sırasıyla Margot, Halle ve Aria'nın kocaları ve nişanlılarıdır.

"Ne yani? Ben davet edilmedim mi yoksa bu bir çeşit önemli diğerini bağlama festivali mi? Landon, zaten biliyordum, ikizlerle ve sevgilisiyle evdeydi. Ama bebek yüzlü katil bu gece nerede?"

"Hatırladığım kadarıyla bu akşam senfoniye gidiyordunuz," diyor Brecken. "Ve hayır, sorunuza cevap vermek gerekirse, yürümeye başlayan çocuk yüzlü Kaplan gelmiyor."

"O kadar da genç görünmüyor."

Brecken ve ben inanamayarak Rina'ya bakıyoruz.

Brecken ön kapının yanındaki dolaptan paltosunu alıp üzerine geçirirken, "Bebeğim, öyle," diye karşı çıkıyor. Benimki o kadar ıslak ki, kuruyacağını hiç sanmıyorum. "Yüzün otuz beş yerine yirmi beş yaşında gibi görünseydi sakal falan bırakırdın sanırsın."

"Ve o taştan yontulmuş çene hattını saklamak mı? Pfft. Tanıştınız mı, Kap? Ama yine de incindim. Senfoni iki saat önce bitti. Şimdi de kardeşlerim ve arkadaşlarımla mı çıkıyorsun?"

"Küçük bir sürtük gibi davranma. Artık buradasın, böylece güçteki denge yeniden sağlandı."

Müstakbel kayınbiraderimin sırtına bir şaplak indirdim. "Yanlış alıntı yapıyorsun. Satır şu: 'Senin

güce denge getirin, karanlıkta bırakmayın!' Bu senaryoda pek işe yaramıyor ama çabanızı takdir ediyorum. Hadi gidelim."

Tam o sırada ön kapı açılır. "Ben buradayım!" Margot haykırıyor, koyu kahverengi bukleleri her yere uçuşuyor. "Bana bütün şarabı doldur. Diğerleri de yolda ve üç hamile kadının bebek partileri ve doğumlar hakkında konuştuğu bir geceyi atlatabilmem için alkole ihtiyacım olacak." Brecken ve beni görünce kaşlarını çattı. "Bekle, bunun siksiz bir gece olduğunu sanıyordum. Erkekler buradayken Drew'un beni koridordan aşağı itmesinden nasıl şikâyet edebilirim ki?"

Rina, "Bu iki palyaço az önce gidiyordu," diye bağıırır. "Buyurun. Sana bir bardak doldurdum bile ve yemek de yolda. Aldığım şekerleri yerleştirmeme yardım edin çünkü Carter ne zaman bir şey aşırıya çalışsa Grace'in tepesine biniyor. İkinize de iyi eğlenceler." Brecken'ı kapıya doğru itmeden önce ona uzun bir öpücük veriyor. Margot'ya el sallayıp kız kardeşimi alnından öptükten sonra Brecken'la birlikte karanlık ve ıslak geceye doğru yola çıkıyoruz. Neyse ki yağmur yaklaşık bir saat önce durmuştu.

"Bunun biz olacağımızı hiç düşünmüş müydün?" Brecken Kongre Caddesi'ne dönerken düşünüyor. "Kadınlarımıza deliler gibi aşık olup yine de onların peşinden koşmak zorunda kalacağımızı?"

Bir an için bunu düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. En azından Rina var. Raven'la bu geceki buluşmam plana göre gitmedi."

Tam o sırada bir el sırtıma çarpıyor ve Carter ile Oliver olduğunu fark edene kadar bir an irkiliyorum. "Ne olacağını sanıyordun?" Carter kolunu omzuma atarak soruyor. "Seni tekrar görüp son dört yılı hemen unutacağını ve aynı anda kollarına ve aletine düşeceğini mi?"

Şaşırtıcı bir şekilde çoğunlukla boş olan loş bara girdiğimizde onu omuz silkiyorum. Harika yemekleri, Boston'ın şık ambiyansı ve iyi müziğiyle burası her zaman doludur.

Haftanın hangi gecesi burada olursak olalım. Ve bu gece cumartesi.

Zaten burada olan Jonah, Wes ve Drew ile selamlaşıyoruz ve barda yerlerimizi alıyoruz.

"Sayılır, evet," diye yanıtlıyorum Carter'ı. "İncindiğini biliyordum ve ben yokmuşum gibi davranmayı sevdiğini de biliyordum ama hiç..." İddia ettiği gibi benden gerçekten nefret ettiğini hiç düşünmemiştim.

"Onu incittin."

"Hatırlattığın için teşekkürler, Oli. Konuşma yeteneği sizi zeki yapmaz."

"Ezik gibi Star Wars'tan alıntı yapmayı bırak da konuşayım." "Brecken başlattı," diye karşılık veriyorum.

Brecken, "Ve şimdi yine huysuzlanmaya başladın," diye söylendi.

"Her neyse," diye homurdanan Oliver hayal kırıklığıyla elini bara vurur. "Demek istediğim onu incittiğini. Ama bundan daha fazlası var. O sana aşıktı. Senin için tüm dünyasını alt üst etmeye hazırdı. Sen onun hayali oldun ve sonra bunu kırdın-"

"Kendi iyiliği için," diyerek sözünü kestim.

Oliver bana sırtlıyor ve teselli edici bir el kaldırırken başını sallıyor. "Bunu biliyorum. Ama o biliyor mu?"

Nasıl bilmez diye otomatik bir tepki veriyorum ama bu konuda yanıldığımı düşünüyorum. Bu gece bildiğini gösteren bir davranış ya da tepki göstermedi. Belki de o gece yaptığım şeyi eninde sonunda anlayacağını varsayarak çok küstahça davrandım. Beni tanıdığını ve ilk acıyı atlattıktan sonra ne olduğunu anlayacağını düşünmüştüm.

Oliver haklı ama. Raven benim için dünyasını tersine çevirmeye hazırdı. Ben beyin cerrahisi ihtisasımı bitirirken benimle Minnesota'ya taşınmak için Londra'dan ve Konservatuardan vazgeçmeye hazırdı. Bunu yapmasına izin veremezdim. İzin veremezdim. On sekiz yaşındaydı ve çok yetenekliydi.

sonunda bana kızmadan önce hayatını mahvetmesine izin vermeyecektim.

Ama dinlemedi. Dinlemedi işte, ben de dinletmek için aşırı önlemler almak zorunda kaldım. Ve sonuç bu oldu. Benden nefret ediyor ve tek istediğim oyken benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. O gece onu geri kazanmak için cennetle ve cehennemle savaşmak zorunda kalacağımı biliyordum, bu yüzden cips ve patlamış mısır getirin ve yerleşin. Gösteri başlamak üzere.

"Bunu Aria'ya da yapmıştım," diyor Wes ve beni düşüncelerimden koparıyor. Ensesini sıkıyor. "Lisedeyken onun için çıldırıyordum, ama sonra ayrıldım ve hayatım darmadağın oldu ve ben... yapmam gerekirken onun için geri dönmedim. Her şeyi yanlış yaptım."

"Peki onu nasıl geri kazandın?" Travma cerrahı gibi çağrı cihazını kontrol etmek için bu cümleyi askıda bıraktığında bastırıyorum.

Omuz silkiyor, bana "duh" bakışı atıyor. "Onun için savaştım, dostum. Israrcı ve dürüst davrandım ve sanırım hayatımda hiç konuşmadığım kadar çok konuştum, ta ki beni sadece dinlemesini değil, duymasını da sağlayana kadar."

Hah. Evet, sanırım bunun üzerinde çalışmalıyım.

Barmen geldi ve içki siparişlerimizi verdik. "Burası bu gece neden bu kadar boş?" Etrafımıza bakarken Drew soruyor.

"Onları görüyor musun?" Barmen odanın arka tarafını işaret ediyor, orada kısmen ayrılmış özel bir alan var. "Özel bir etkinlik için bütün mekânı kiralamışlar. Arkada da bir bar ve yemek düzeni var."

"Oh," diyor Jonah kıkırdayarak. "Bu burada olmamamız gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Brecken ve misafirleri her zaman hoş karşılanır."

Barmen Brecken'i yumrukluyor ve sonra içkilerimizi hazırlamaya başlıyor.

Meraklı bakışlarımız ona yöneldiğinde Brecken bize "Sahibi o," diye bilgi veriyor. "O birazcık

Finansal sorunlar yaşıyordu ve ben de yatırımlarını düzene sokmasına ve işlerini tekrar yoluna koymasına yardımcı oldum."

Brecken bir yatırım bankacısı. Hem de çok zeki biri ve benim ve kardeşlerimin yatırımlarının çoğunu devraldı. Jonah da milyarder bir doktor ve Brecken'a verdiği baş selamına bakılırsa o da aynı şeyi yapıyor.

Bruins hokeyinden -Brecken sezonluk biletleri olan psikopat bir taraftar- ve Patriots futbolundan konuşmaya başlıyoruz çünkü biz lanet olası New England spor taraftarlarıyız ve yaptığımız şey bu, o sırada gözüme bir şey çarpıyor. Ya da daha çok birine. Şu Antonio denen adam. Arkada birkaç adamla konuştuğuna yemin edebilirim.

Burbonum önüme kondu ve bir yudum aldım, hâlâ ona bakıyordum. Onu sadece Raven'la konuşurken karanlıkta görmüştüm ve sahnedeysen pek dikkat etmemiştim. Ama...

"Hey." Barmen geri dönmeden onu durduruyorum. "Özel parti nedir?"

"Boston Senfonisi'nden müzisyenler. Bu gece özel bir hayır gösterisi gibi bir şey yaptılar ve bazı büyük bağışçıları memnun ediyorlar."

İki saniye boyunca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Sonra Raven'ın Antonio'yla konuştuğunu ve Antonio'nun bana yakın durduğunu gördüğümde gülümsemem kayboluyor. Çok yakın. Ve ne yazık ki, Raven onu sadece birkaç saat önce gördüğümde beri kıyafetini değiştirmiş. Şimdi inanılmaz derecede kısa ve dar, ışıltılı gümüş bir kokteyl elbisesi giyiyor. İki beden küçük olmasından bahsetmiyorum bile, özellikle de derin V yakasından neredeyse dışarı taşan göğüslerine.

Ve bu sık kafalı bunu bir an bile kaçırmıyor.

Saçları ve makyajı da düzeltilmiş, gözleri dumanlı ve sürmeli. Acaba üstünü değiştirmek için yerleşkeye kadar koştu mu yoksa temizlenmek için bir arkadaşının evine mi gitti? Onu her gördüğümde olduğu gibi kalbim çarpmaya başlıyor ve midem sıkışıyor. Ama bu sadece onun görüntüsünden daha fazlası. Bu orospu çocuğunun kızımı süzmesi.

Tanrıça gibi görünüyor ve striptizci gibi giyinmiş.

Bardağımı dudaklarıma götürürken elim bardağımın etrafında sıkılaşıyor ve içkimin geri kalanını tek bir yudumda yutuyorum.

"Sorun nedir?" Carter sorar. "Neye bakıyorsun? Bekle," diyor gözlerini kısarak. "Bu... oh lanet olsun, bu."

"Görünüşe göre kader bu gece ikinci bir şansı hak ettiğime inanıyor." Bardağımı yere bıraktım ve sandalyemde döndüm.

"Konuştuğu dangalak kim?" Brecken talep ediyor.

"Kondüktörü."

"Kırkklı yaşlarında olmalı," diye araya giriyor Oliver.

"Kolayca," diye katılıyor Carter. "Ve onun her yerinde. Peki bu oyunu nasıl oynayacağız? Dikkat dağıtma mı, kurnazlık mı, yoksa gangsterlik mi?"

"Burada Breck dışında hepimiz doktoruz," diye kestirip atıyor Drew. "Bir adamı öldürmek yeterince kolay. Ekibimizde gerçekten eksik olan şey bir avukat."

"Evet. İhtiyacın olduğunda Josh nerede?" Wes gülüyor. "Bu gece kadınlarla mı?"

Josh, Aria'nın eşcinsel en iyi arkadaşı ve bir avukat, işte böyle. Sorun çözüldü.

"O zaman onu öldürmek sorun olmayacak gibi görünüyor," diye alaycı bir şekilde homurdandım.

Raven onun söylediği bir şeye gülüyor ve onun sırtına dokunarak onu daha yakına çekiyor ve ben her yerde lanet olası kırmızıyı görüyorum. Sanki oda kana bulanmış gibi, o kadar güçlü ki dilimde tadını alabiliyorum. Sıcaklık omurgamdan yukarı tırmanıyor ve hayır. Hiçbir şekilde bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu adamın değil. Herhangi bir adamın değil.

Benden başka kimse Raven'a sahip olamayacak. Ve bundan emin olmak üzereyim.

Antonio'nun nefesi, akşam yemeği için bir çöplük yutmuş ve bunu bir fıçı bayat birayla kovalamış gibi kokuyor. Gülümsemeye devam etmek ve kusmamak için tek yapabildiğim bu.

Aptalca pahalı İtalyan deri ayakkabılarının her yerine. En iyi arkadaşımın ve beni tamamen anlıyormuş gibi tekila içiyor olmam iyi bir şey.

Geçirdiğim bu geceden sonra, bence çok iyi biliyor!

İlk olarak, Luca olayı vardı. Tek başına bu bile herkesi şişeye vurmaya itecek bir his tsunamisi gibiydi. Sonra restorana gittim, tuvalete gittim ve orada el kurutma makinesini açtım, sırlıklam olduğum için elbisemi ona doğru çektim.

Polyesterin yanıcı olduğunu biliyor muydunuz?

Evet, elbisem gerçekten de tütmeye başladı ve üzerinde delikler açan birkaç kıvılcım vardı. Yüzümü yıkamayı, saçlarımı taramayı ve banyodan çıkıp babam, Dr. ve Bayan Fritz'le akşam yemeği yemeyi başardım, bir yandan da onların sorgulayan, sıkıntılı bakışlarını görmezden geldim.

Ve tam da boğulmuş fare bedenimi kurutmak üzereyken, Uber'im kalktı, büyük bir su birikintisine çarptı ve beni çamurlu, iğrenç, sokak yağmur suyuna batırdı. Buldum

Catarina'ya gittim ve kendimi onun merhametine bıraktım. Bu bara Vegas'taki bir şov kızı ile telekız arasındaki bir versiyon gibi görünerek girdim. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, ikisi arasında fark var. Ben parıltılı, cazibeli ve aşırı seksi biriyim.

Bu yüzden tekila.

Ve Antonio'nun biraz fazla samimi ellerini görmezden gelmeye çalışıyorum. Ve o nefes!

"İşte o zaman Kraliçe'ye İngiltere'yi yönetebileceğini ama senfoninin nasıl yönetileceğini benim yönettiğimi söyledim."

Gülüyorum, çünkü sadece aşırı beyazlatılmış dişlerinin arasından yalan söylemekle kalmıyor - Kraliçe ile daha önce hiç tanışmamış ya da sohbet etmemiş - aynı zamanda İngiltere Kraliçesi'nin aslında ülkeyi yönetmediğini nasıl bilmiyor?

"Doğru." Bir içkiye daha ihtiyacım var.

"Başka bir yere gitmek ister misin? Kalabalıktan biraz sıkılmış görünüyorsun."

Hayır. Sadece senden sıkıldım. "Henüz gitmeye hazır değilim. Sanırım hızlıca bir içki daha alıp tuvalete gideceğim."

"Oh. Size katılmamı ister misiniz?"

İşte burada duraksıyorum, moka Frappuccino'lu gözlerine bakıyorum. Neredeyse hangisinden bahsettiğini soracağım, içecekten mi yoksa tuvaletten mi, ama kararlı bir şekilde "Hayır, teşekkürler" demenin daha kolay olduğuna karar veriyorum.

Bütün gece eli kırımın üzerinde durdu ve ne kadar kıpırdarsam kıpırdayayım ya da gidip konuşacak başka insanlar bulmaya çalışsam da onu sarsmayı başaramadım. Bunu yaptığım üç seferde de beni takip etti. Bu ürkütücü ve sinir bozucu ve eğer başka bir adam olsaydı, bu noktada ağrıyan aleti ve muhtemelen kırık bir burnu emziriyor olurdu.

Ama Antonio'ya siktir olup gitmesini söyleyemem. Yazık, ama kadın olmaya hoş geldin, değil mi? Taciz ediliyoruz ve yepyeni işimi kaybetmek istemediğimden ya da

Sonunda kovulmamla sonuçlanacak pis bir koku - yönetim kurulu onu seviyor ve ona Maestro diyor - atışlar yapıyorum ve yüzümü buruşturarak gülümsüyorum.

"Emin misin, güzelim? Size eşlik etmekten mutluluk duyarım."

"İşerken mi?" Quill zeki ve Tanrı'ya şükür... Quill. "Hiç sanmıyorum Antonio. Bırak kız huzur içinde tuvalete gitsin."

"Ayrıca," diye araya giriyor Catarina, diğer tarafımdan içeri girerek. "Viktor Popov az önce geldi ve seni arıyor."

Viktor Popov'un kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama her kimse, Antonio'nun tüm tavırları ve duruşu büyük ölçüde değişiyor. Omurgasını dikleştiriyor ve hemen bana "Seni sonra bulurum Raven" diyor, sonra da koşarak uzaklaşıyor.

Sarkıyorum, rahatlamam vücudumda bir nabız gibi atıyor. "Teşekkür ederim. İkinize de teşekkür ederim. Köpek bokuyla karıştırılmış ıslak kedi maması onun nefesinden daha lezzetli."

Quill homurdanıyor. "Baca gibi sigara içiyor ve espresso ile tatlı şarap arasında gidip geliyor. Bu durumda ağız kokusu kaçınılmaz."

"Ağız kokusu, başına gelenlere iyi bir yorum katıyor."

"Sen benden daha iyisin. Ama ben olsam kaçabilirken kaçardım. Sıcak ve taze ete karşı zaafı var ve sen her iki kategoriye de uyuyorsun."

"Ben de öyle anladım. Bir atış daha. Bir işeme molası. Sonra eve Uber'le gideceğim ve daha fazla dayanamayana kadar uyuyacağım."

"Yalnız mı?" Quill iğneliyor, ama gözlerindeki ışıltı bana açıkça balık tuttuğunu söylüyor. Belli ki birileri çiçek olayının peşini bırakmamış.

"Yalnız. Ama iyi denemeydi." İp, delilik ya da karmaşa aramıyorum. İkincisini yeterince deneyimlediğim ve Antonio'nun üçünü de barındırdığını bildiğim için hazırım.

"Ama bardaki delicesine ateşli erkek ekibini görmedin," diye vurguluyor. "Hadi gel. Gidip onlara asılalım ve bakalım bu gece seni yatağa atabilecek miyiz?"

Kaşlarım çatılıyor, şimdiden ondan şüphe ediyorum. "Burayı kiraladığınızı sanıyordum." Omzunun üzerinden bakıyorum ama sadece kafalarının arkasını görebiliyorum. Doğrusu, neden bakma zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum. Akıl sağlığıma kavuşmak için bir bilet olsa bile, bir ilişkiyle ilgilenmiyorum. Kalbimle oynamak ve duygularımla oynamak isteyen erkekler mi? O kadar da değil.

Ugh! Deniyorum. Luca'nın yüzünü ya da sözlerini diğer erkeklerle olan her şeyin içine sokmamak için çok uğraşıyorum ama onlar her zaman kendi yollarını buluyorlar. Asla geri dönmemeliydim.

"Oraya gidin ve atışınızı yapın. Ciddiyim. Bize daha sonra teşekkür edeceksin. Zaten bir kadın ve bir erkekle birlikte olmasaydık, kanat kadınlarınız olurdu." Catarina bana göz kırpmıyor ve ben neredeyse gözlerimi deviriyorum ama yine de minnetle gülümsemeyi başarıyorum.

Bu ikisi buradaki ilk günümünden beri arkamı kolladılar.

Martha's Vineyard'dan ayrıldıktan sonra iki yıl boyunca başka bir erkek düşünemedim. Kendimi müziğime verdim. Öğrenebildiğim tüm müziğe. Sonra sahne korkusu başlayınca ve baş edebileceğimden daha fazlası olunca, yerel bir üniversitede aldığım psikoloji derslerini ikinci bir dereceye dönüştürmeye karar verdim.

O psikoloji derslerinden birinde profesörümle takılana kadar işler benim için tersine dönmeye başlamamıştı. İçimde zehirli bir ağırlık gibi oturan kalp kırıklığımı - sakatlayıcı ihaneti - nefrete ve acılığa dönüştürdüm. Aynı zamanda gezegendeki en az müsait olan erkekti - çok eşli bir ilişki içinde evlenmişti.

O seks istiyordu, ben de unutmak istiyordum. Sürdüğü sürece mükemmel işledi.

Ondan sonra, daha fazla eğlence ve kaçış arayışıyla birkaç tek gecelik ilişki yaşadım.

Ama hiçbir zaman söylendiği gibi olmadı. Hiçbiri değildi. Sevdiğiniz ve güvendiğiniz bir adamla harika, akıllara durgunluk veren, kirli bir seksten, bir yabancıyla rastgele, garip ve biraz sıkıcı bir sekse nasıl geçersiniz?

Kimseyle çıkmadım. En azından ciddi olarak. Luca Fritz beni birçok yönden mahvetmişti.

Londra'da geçirdiğim dört yıl boyunca ve daha sonra eve dönerken uçakta kendime onunla işimin bittiğine dair yemin ettim. Hayatım zevkten ibaret olmalıydı. Eğlence. Deneyim. Bana tüm bunları veren ama benden koparıp alan adam değil.

Bu benim sözümdü, özellikle de Luca'nın yüzü her seferinde kolunda farklı bir kadınla dünyadaki - hatta İngiltere'deki - tüm magazin gazetelerinde yer alırken.

Piç kurusu bu gece bana anlatmaya çalıştığı saçmalıklara rağmen yoluna devam etmekte hiç zorlanmadı.

Önce Quill'in sonra da Catarina'nın yanaklarından öpüyorum. "Bu elbiseyi temizleteceğim ve sonra sana geri vereceğim."

Catarina kaşlarını çatar. "Sana bunu saklamamı söylemiştim. Molly artık böyle şeyler giymemden nefret ediyor."

Başımı sallıyorum. "Bu elbise hiç bana göre değil. Ama ödünç almama izin verdiğin için teşekkür ederim. Arka odadan benim için çantamı ve ceketimi aldığın için de. Yarın sabah gösteride görüşürüz." Pazar günü matinemiz var ve cidden iple çekmiyorum. Ama kıcımlı kaldırıp yerleşkeye geri döndüğümde bir kadeh daha içmek beni rahatça uyutacak.

Taşınmam lazım. Şehre daha yakın bir yere taşınmalıyım. Arabam yok ve bir tane almaya da gücüm yetmiyor. Babama ve Octavia'ya yakın olmak beni ne kadar heyecanlandırırsa da, şehirde yaşıyor olsam bile onları sık sık görmeye gidebilirim.

Yüksek ve ısıltılı topuklu ayakkabılarımla arka odadan gizlice çıkıp ana bara gidiyorum. Hızlıca tuvalete gidip işimi hallediyorum ve çıkarken Uber'e beni eve götürmesini söylüyorum, neredeyse kırk dolar karşılığında. Evet, kesinlikle şehirde bir yere ihtiyacım var. Banyodan iki adım bile atmadan, ciğerlerimden irkilerek çıkan nefesi kesecek ve kalbimin göğsümde patlamasına neden olacak kadar büyük bir güçle tekrar içeri itiliyorum. Kapı çarpıyor

kapanıyor, ben daha nasıl olduğunu anlayamadan yankılanan bir klik sesiyle kilitleniyor.

"Bu da ne-" Bir adım daha geriye sendeledim. Bir çift dipsiz yeşil göze kilitlendim. "Beni mi takip ediyorsun?"

Luca sabırsız bir homurtu çıkarır. "Rina'nın evinin köşesindeyiz. Burası her zamanki barımız."

Tabii ki öyle. Neden bu şehirde başka bir barda olayım ki? Evren tam bir kaltak ve belli ki benimle uğraşıyor. Hayatımın sonuna kadar bir adamdan uzak duracağıma yemin ettim ama o bir gecede iki kez yoluma çıktı.

"Konuşmamız gerek," diyor acilen. "Bir yere gidip bunu yapabilir miyiz? Sana söylemem gereken şeyler var."

"Artık konuşmak istemiyorum ve kavga edecek havada da değilim. Sadece git ve beni yalnız bırak. Oraya geri dönmem gerek."

Yer değiştiriyorum ve Luca hareketlerimi takip ediyor, yüz ifadesi beni istediği yere getirdiğine göre artık o kadar kolay kaçamayacağımı söylüyor. Öne doğru sert bir adım atıyor, gözleri karanlıkla dolu. Arzuyla. Öfkeyle. Bu sonuncusu, diğer ikisini gölgede bırakarak, neredeyse sonradan aklına gelmiş ve beni en başta neden buraya kadar takip ettiğini hatırlatmış gibi görünüyor.

"Bunu sen de hissediyorsun. Hissettiğini biliyorum. Bundan saklanamazsın. O adamın sana dokunmasına izin vererek ne halt ediyordun?"

"Beni izliyordun, değil mi?" Başımı eğip sırtarak alay ediyorum çünkü kimse bana tahrik edildiğimde nasıl sürtük olunacağını bilmediğimi söylemedi.

"Cevap ver, Raven."

Ayağımı yere vuruyorum, topuğum sertçe yere çarpıyor ve içimde titreşiyor. Bununla işim bitti. Onunla. "Neden yapayım ki? Sana hiçbir açıklama borçlu değilim."

"Siktir git! Sen benimsin." Yumruğu fayans duvara çarptı ve ben geri sıçradım.

"Ben senin değilim," diye feryat ediyorum, nefesim kesiliyor. "Ve bunu bir daha yapmayacağız. Yanılıyorsun Luca. Hissediyorum"

senin için hiçbir şey."

Küstahça sırtarak bir adım ilerliyor. "Bu yüzden aldığın her düzensiz nefeste göğüslerin neredeyse elbisenden dışarı taşıyor, değil mi? Çok etkilenmemişsin," diye alay ediyor. "Eminim elimi boynuna dolasam, nabzının hızla attığını hissederim. Beni görmek sana ne yapıyor Minik Kuş?"

"Beni katil yapmaktan başka?" Düzensiz nefesler alırken başım dönüyor. Uzuvarımın senkronize olmamasından nefret ediyorum. Vücudumun ona doğuştan verdiği tepkiden hoşlanmıyorum. "Ciddiyim. Seninle tartışmaktan bıktım. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Bu bir tartışma değil, tatlım. Bu bir ön sevişme." "Kapa çeneni ve git, Luca."

Beni görmezden geliyor. "Onun yanındayken sıkılmış ve mutsuz görünüyordun. Ama beni gördüğün anda yüzün kızarıyor ve vücudun arzu kokuyor." Bir adım daha atınca küçük banyonun duvarına yaslanıyorum ve bu yırtıcı hayvanın bana doğru ilerleyişini far ışığına tutulmuş bir dişi geyik gibi izliyorum. "Onları bana göster."

"Ne?"

"Külotun. Bana külotunu göster, Minik Kuş. Çıkar onları ve eğer ıslak değillerse seni rahat bırakacağım."

Lanet olsun ona.

Duvardan fırlayıp etrafından dolanmaya çalışıyorum. Ama bu sefer o beni yakaladı. Elimi yakalıyor, aynı anda hem çıkışımı durduruyor hem de avucumu ağzına götürüp bir parmağımı ağzına sokmadan önce öpüyor. İniltimi bastırıyorum ve ne yapıyorum ben? Bana dokunmasına izin mi veriyorum? Diliyle, dudaklarıyla ve gözleriyle beni okşamasına? Hayır! Hayır!

"Göster. Bana. Külotunu. Külotunu." Her kelime kesik kesik, bir yalamanın ya da bir öpücüğün etrafına sarılmış.

Kazandığını sanıyor. Ve bunun olmasına izin veremem. Ben etkilenmiş olabilirim, ama çaresiz olan o. Kovalayan. "Külotumu mu istiyorsun? Alabilirsin. Altındakini alacağın anlamına gelmiyor ve

Bulduğunu sandığın her şeyin sebebi sensin demek. Dört yıl önce öyleydin. Bu noktada zar zor hatırlanıyorsun. Burada tutunabilen tek kişi sensin, tatlım."

Elimi onunkinden çekerek, elbisenin küçük parçasını daha da yukarı çekerek sevimli bir salınım yapıyorum. Tam da amımın zar zor örtüldüğü noktaya kadar. Elbisenin altından uzanıp külotumu kalçalarımın ve bacaklarımdan aşağı indirirken yeşil gözleri yeşim taşının en koyusu ve gece yarısının en karası.

Dudaklarını yalayıp derin derin nefes alırken neredeyse terleyerek bir bacağımdan dışarı çıkıyorum ve ipek diğer ayak bileğime takılınca onu tekmeleyerek yanından geçip banyo kapısından çıkıp bara doğru yürürken yakalaması için onu zorluyorum.

"Onları em, göt deliği. Klitorisime en fazla bu kadar yaklaşabilirsin."

Telefonumu kontrol ettiğimde ve Uber'imın beş dakikadan daha uzun bir süre sonra geleceğini öğrendiğimde memnuniyet ısıltım çabucak sönüyor. Büyük kaçışım buraya kadarmış. Arkadaşlarıma, arka odadaki partiye geri dönebilirdim ama bu daha çok yenilgi gibi geliyor ve beş dakika vızıltımı arttırmak ve bu geceyi içerek geçirmek için yeterli bir süre.

Ta ki bir çılgılık atarak durana kadar... Çok sayıda göz üzerime çevrilmişti ve nasıl görünmem gerektiğini biliyordum. Kaplan ve Landon hariç Luca'nın kardeşleri ve arkadaşları barın en ucunda oturuyor. Hepsi bana bakıyordu. Fahişe elbisemin içinde şimdi külotsuz sallanıyorum. Utanç yüzümü kaplıyor ve aptalca bir el sallıyorum.

Birkaç haftadır evde olduğumdan beri ve hatta ondan önce ziyarete geldiğimde kardeşlerini ilk kez görmüyorum. Sadece Luca'dan kaçıyordum. Ama şu anda bu bir utanç yürüyüşü gibi geliyor ve bunun için seyirci istemiyorum.

Carter ayağa kalkmak üzereyken elim havaya kalkıyor ve onu durduruyor. "Bu gece olmaz, tamam mı? Olduğun yerde kal."

Bana sarılırlarsa, parçalanırım. Zaten zar zor dayanıyorum. "Kardeşin bir daha asla görmek istemediğim bir pislik." Hepsi bana gülümsüyor, eğleniyorlar ve ben artık kim olduğumu ya da ne söylediğimi bile bilmiyorum. Sadece eve gidip yatmak ve bu geceyi unutmak istiyorum.

"Biliyoruz Raven," diye sesleniyor Oliver bana el sallayarak. "Yine de seni tekrar görmek güzel. Amelia bu gece Rina'lara gelemediğin için üzgündü."

İç çektim. Keşke yapsaydım. O zaman Luca'yı bir daha göremezdim. O zaman hala iç çamaşırı giyiyor olurdum.

"Rina'yla planladığın şey için hâlâ hazırsın, değil mi?" Bu Brecken. Ve şimdi kendimi iki saniye öncesine göre daha da mutsuz hissediyorum.

"Grace seni özlüyor. Bu hafta seni arayacağını söyledi. Bunun hakkında konuşmayı bırakmadı." Bu Carter.

"Evet. Onları görmek için de sabırsızlanıyorum." Öldür beni şimdi. Adamlara bir el daha sallıyorum ve hafifçe dönüyorum, böylece artık onlara bakmıyorum. Barmen bana yaklaşıyor ve alkol servisi yapan insanlar için Tanrı'ya şükrediyorum. "İki tek Patron, kadınlar tuvaletinden çıkan adamdan tahsil edildi," diyorum ama kelimeler uzağa gitmiyor. Yani, onları duyuyor ama havada asılı kalmıyorlar ve bana iki shot doldurmasını izleyecek zamanım yok çünkü tam kelimeler kaçarken karanlık bir gölge çevremde ağır bir şekilde beliriyor.

Ve bu gece daha önce olduğu gibi, bakmama gerek yok. Kokusunu alıyorum.

Onu hissediyorum.

"İstediğini aldın. Külotumu. Şimdi kışt, sinek. Kışt." Onu bir böcek gibi uzaklaştırdım.

"Bunlar sadece lezzetli bir meze." Siyah külotumu kavrayan yumruğu aramızdaki barın üzerine iniyor, parmakları ritmik bir şekilde külotun üzerinde geziniyor ve sonra külotu cebine sokuyor. "Bir amuse-bouche. Beni tatmin edebilecek tek şeyin ana yemek olduğunu biliyorum." Tam o anda barmen başını kaldırıp Luca'ya bakıyor, belli ki onu duymuş. "Ben üç parmak

Her ne içiyorsam. O da aynısından alacak. Yani üç parmağı, ama bu benim halletmem gereken bir şey. Senin değil."

Ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünen barmene başımı sallayarak inliyorum. Tek istediğim bara çökmek. Ve o iki shot'ın ikisini de tekli yerine duble olarak sipariş etmek. Ve yatağımın yorganının altına girip bir daha asla çıkmamak.

"Bunu gerçekten söyledin mi? Tanrım, sen tam bir-"

"Dick mi?" Luca bir kaşını kaldırarak sırtıyor, sesi hafif ve şakacı. "Bu konuda aklını okudum, değil mi? İstersen bunu da kullanabiliriz."

Ciğerlerimden kontrolsüz bir kahkaha patlıyor ve Luca sanki başından beri asıl planı buymuş gibi bana sırtıyor. Beni rahatlatmak için. Onunla birlikte gülmemi ve gülümsememi sağlamak. Ve gülümsemesi. Gözlerindeki o pırıltı. İçimde yarattığı his.

Ona karşı silahsızlanmak istemediğim için beni silahsızlandırıyor. Artık istemiyorum. Bir daha olmaz.

"Senin için yeni favori evcil hayvan ismimin bu olduğunu düşündüğümünden beri göt herif diyecektim." Ama hala gülüyorum. Elimde kalan tek şey bu. Çünkü şu anda tükenmiş durumdayım. Beni yine o deli kıza dönüştürüyor. Birlikte ayrılmaz iki ay geçirdiğim adamı bir şekilde hatırlayan kıza.

"Seni hâlâ gülümsetebildiğime sevindim. Yüzündeki o güzel şeyi bir daha görme şansım olacağından emin değildim."

Gülümsemem anında kayboluyor, onunki de hemen ardından geliyor.

"Ona geri mi dönüyorsun?" Çenesini daha önce bulunduğum arka odaya doğru uzattı.

Antonio'nun bir şekilde orada olup olmadığını, olanları izleyip izlemediğini biraz merak etsem de bakmıyorum. Umursadığından şüpheliyim. "Onu beceremezsem, başkasını beceririm" tipinde bir adam. Barmen soğutulmuş-soğuk sevmediğimi söylemeliydim- tekila shotlarımı iki küçük bardağa doldururken bana dikkatle göz kırpmıyor.

"Bu yüzden mi iki tane sipariş ettiniz?"

İç çektim. Sonra o bardaklardan birini kaldırıyorum ve berrak sıvıyı şampiyon bir alkolik gibi yudumluyorum. Limon ya da tuz yok çünkü kimin buna vakti var ki?

Luca'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Hayır. İkisi de benim için. Üç parmağını kendine saklayabilirsin. İlgilenmiyorum." Sonra diğer bardağı kavrayıp onu da içiyorum, boğazımdan aşağı kayarken sert alkol karşısında yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Bardağı yere bırakıyorum ve elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "İçkiler ve külot baskını için teşekkürler. Şimdi yatmaya gidiyorum."

Luca hiç etkilenmiyor ve bu ne kadar hayal kırıklığı yaratıyor? "Konuşmamız gerek, Raven."

"Konuşmamız bitti. Söyleyecek bir şey kalmadı."

"Söylenecek her şey var." Hırlıyor. "İzin ver sana bir yolculuk. Bu şekilde eve sağ salim varmanı sağlayabilirim."

Ona dönüyorum, tüm savunmalarımı aşmak için elinden geleni yapan gözlerine bakıyorum. Kötü kötü sırtıyorum. "Eğer beni götürmesini isteseydim, Antonio'yu ya da buradaki barmen veya garsonlardan birini becerirdim. Yardım almadan kendi başıma eve gidip gelebilecek kapasitedeyim. Seni ilk kez bir barda bırakıp eve başka bir araçla dönmüyorum."

İfadesi ölümcül bir hal alıyor, yumruğu aramızdaki bara inerken yumruğunu sıkıyor. Ama orada uzun süre kalmıyor. Hızlı bir hareketle belime iniyor, diğer eli saçlarımda, beni inanılmaz derecede yakınıma sürüklerken, yüzü tam benimkinin içinde. Ve size söyleyeyim, nefesi? Evet, Antonio'nunkine hiç benzemiyor. Luca tatlı ve baştan çıkarıcı değilse hiçbir şeydir. Alfa ve seksi.

Sizi kandırmasına izin verir. Size büyülenmiş olduğunuz yanılmasını verir.

Sadece halıyı ayağınızın altından çekip almak için.

Muhtemelen beni daha da parçalayacak bir şey söylemek için ağzını açtığında telefonum yanımdaki barda çalışıyor. "İşte benim adamım." Uzanıp ağzının köşesini öpüyorum. "Seni bir daha asla görmemek dileğiyle, Luca Fritz."

Telefonumu aldım ve buradan defolup gittim. Arabanın arka koltuğuna geçip nefesimi tutmaya çalışıyorum. Vücudum titriyordu. Kahretsin! Adam külotumu aldı. Ve bende kalmasına izin verdim.

A Bütün gün kendimde değildim. Dün geceyle ilgili düşünceler içinde kayboldum. Son dört gün içinde milyonuncu kez milyonlarca şeyi farklı yapmış olmayı diledim.

yıllarca. Ama külotu cebimde duruyor, şimdi bile. Ve evet, dün gece ve bu sabah onlarla yüzümün üzerinde mastürbasyon yapacak kadar hastayım. Hatta bir ya da yirmi kez yaladım.

Çünkü hiçbir mastürbasyon bu açlığı dindirmeyecek. Bu öfkeyi dindiremez.

Konuşmak, ona her şeyi anlatmak istiyorum ama yine de ona her yaklaştığımda, temel içgüdülerim devreye giriyor ve aletine giden kan akışını kontrol edemeyen azgın bir ergene dönüşüyorum. Onunlayken hep böyleydim. Sınırları ya da kısıtlamayı öğrenemeyen bir adam.

Onun doğru kişi olduğunu böyle anlıyorum.

Çünkü onu gün batımından şafağa kadar becermek ve sonra günü yatakta onunla konuşarak geçirmek istiyorum, sadece her şeyi tekrar tekrar yapmak için.

"Sen gizliden gizliye bir deniz canavarı mısın?" Ailemin yerleşkesindeki kütüphanenin önünden geçerken Layla bana sesleniyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Kafamı odaya uzattığımda, onu ve yeğenim Stella'yı yere yayılmış, aralarında yaklaşık bir düzine kitapla bulduğumda dudaklarımda eğlenen bir gülümseme belirliyor.

"Bu yasal bir soru mu?"

Ayakları havada ileri geri makas yapıyor. "Tamamen sıradan bir şekilde hoşlandığım adam, eğer Oliver ya da Amelia'ya bundan bahsedersen, seni asla bulamayacakları kadar küçük parçalara ayırırım. Dün gece bana Luca adında bir film olduğunu mesaj attı. İtalya'da yaşayan bir deniz canavarı hakkında. İtalya kıyılarında bir evin olduğunu biliyorum."

"Oliver da yarısına sahip."

Gün geçtikçe daha da büyüyen sarışın yosma beni el sallayarak uzaklaştırıyor. "Onun doğru bir adı yok ve onu havuzumuzda yüzerken gördüm. Deniz canavarı değil."

Odaya giriyorum, omzumu kapının pervazına dayıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Eğer ben bir deniz canavarıysam, ikizim olduğu için Landon da öyle mi oluyor?"

Layla omzunun üzerinden en iyi arkadaşı Stella'ya bakıyor. "Baban bir deniz canavarı mı?"

Stella gözlerini deviriyor. "Bunu gerçekten ciddi bir konuşma olarak mı yapıyoruz?"

Layla bunu yaklaşık on saniye düşünür ve sonra gençlerin yapmaya meyilli olduğu gibi tamamen vites değiştirir. Sırt üstü yatar ve kollarını başının arkasında kavuşturarak tavana bakar. "Her neyse. Büyüdüğümde Raven Fairchild olmak istiyorum. Yani, adı ne kadar havalı değil mi? Adını saç renginden ve bir kuştan mı alıyor? Ve gerçekten, çelloda harika. Yani, eğer ameliyatta onun yarısı kadar bomba olabilirsem, hayatım boyunca hazırım demektir."

Nabzım hızlanıyor. "Raven'ı nereden tanıyorsun?"

Stella, "Daha önce buradaydı, Rina Teyze, Amelia ve Büyükanne ile takılıyordu," diye yanıtlıyor.

"Evet. Ne dedi? Octavia da onu bizim için oynattı. Takıntılıyım."

Bu ikimiz yapar, evlat.

"Kesinlikle," diye onaylıyor Stella, muhtemelen ilk baskı olan bir kitabın sayfalarını okumadan karıştırırken. "Bana bebek bakıcılığı yaptığında benim için çalardı. Babam bir keresinde bana çaldığı bir ninninin beni uyutan tek şey olduğunu söylemişti."

"Belki de bana bir şarkı listesi hazırlamasını istemeliyim. Hayatımı kurtarmak için uyuyamıyorum. Ailen için çalışıyorsa nasıl oluyor da teyzen ve büyükannenle bu kadar yakın olabiliyor?"

"O benim bir nevi... kuzenim sayılır, sanırım? Senin gibi." Stella omuz silkiyor, sonra başını Layla'ya doğru eğiyor. "Amcam Oliver'la yaşıyorsun çünkü kız kardeşin onunla sahte bir nişanlılık yaşıyor, ama şimdi birbirlerine aşık oldukları için gerçek sayılırlar, yani bu seni kuzenim gibi yapıyor, değil mi? Raven da öyle sayılır çünkü babası büyükannem ve büyükbabam için çalışıyor ve büyükbabamın kardeşi gibi. Üniversiteye ya da müzik konservatuvarı dediğiniz yere gitmeden önce ben küçükken bana çok bakıcılık yapardı. Her neyse, aslında hiç de ailem olmayan çok sayıda geniş ailem var."

"Hayatınız karmaşık. Stella Fritz olmak şaka değil. Bir gün ben de deden gibi harika bir cerrah olsam ve kuzen olsak ne güzel olurdu değil mi? Gerçek kuzenler."

"Biliyor musun Layla, ben de harika bir cerrahım. Hem yetişkinlerin hem de çocukların beyinlerini ameliyat ediyorum. Bundan daha havalı bir şey olamaz."

Layla homurdanıyor. "Ama senin adın Luca." Burnunu kırıstırıyor. "Ne kadar havasız bir isim bu? Ve Raven çok güzel. Sanırım büyüdüğümde o ya da Grace olmak istiyorum çünkü Grace bir kadın doğum uzmanı ve cerrah. Belki Amelia da olabilirim çünkü o da harika biri. Kız kardeşim olsa bile." Beni işaret ediyor. "Ama ona bunu söylediğimi söylersen, yine seni küçük parçalara ayırıyorum."

Bu ikisini izlerken ve dinlerken gülümsememe engel olamıyorum. Rina genç kızken hiç böyle değildi. Yine de, ayak uydurmaya çalıştığı beş ağabeyi vardı. Stella'nın sahip olduğu gibi bir Layla'sı yoktu.

"Bir şef olmak ve kendi restoranımı işletmek, yetiştirdiğim yiyecekleri sunmak istiyorum, bu yüzden kendimden başka biri olmak istediğimden emin değilim."

"İyi dedin Stella Bella."

"Bu çok yetişkince bir yanıt." Stella bana gözlerini deviriyor. "Olduğum kişiyi sevmenin harika bir şey olduğunu zaten biliyorum, Luca Amca."

Tek yapabildiğim başımı sallamak, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak, ama sonra duraklıyorum. "Bir dakika. Benim adım neden havalı değil?"

"Merhaba, on dakika önce." Layla alay ederek kitaplardan birini eline aldı ve parmağını deri cilt üzerine kazınmış telkari üzerinde gezdirdi. "Ve bunun nedeni kimsenin adının Luca olmaması."

"Az önce bana Luca adında bir karakterin olduğu bir film olduğunu söyledin."

"O İtalyan."

Ne

yapacağımı

şaşırdım.

"Eğer seksi ve Fritz olmasaydın, kimse senin havalı olduğunu düşünmezdi."

"Ah." Göğsümü tutuyorum. "Beni yaraladın. Ben delicesine havalıyım."

Layla gülmeye başladı, bana yakaladım der gibi bir bakış attı ve ben de çocuğun benimle dalga geçtiğini düşündüm. Bunca zamandır. O sinsî küçük şey, daha iyi bilmeliydim.

"Ewww!" Stella binlerce dolar değerindeki nadir kitapların üzerine kusuyormuş gibi yaparken öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Luca amcamın seksi olduğunu mu düşünüyorsun? İğrenç! Bu babamı seksi bulduğunu söylemek gibi bir şey."

"Baban çok seksi."

Stella çığlık atıyor, kulaklarını kapatıyor ve Layla çılgınca gülerken yerde çırpınıyor.

İşler çığırından çıkmadan araya giriyorum. "Adamların nerede?"

"İçinde ve solaryum, I düşün." Stella
bilgilendirir Ben, hâlâ tiksintiyle

kusuyormuş gibi yapıyordu. "İşte oradaydılar

Raven bizim için oynarken büyükannem dışarıdaki kokteyllerden bahsetmişti."

İçim zıplıyor. "Raven hala burada mı?"

"Siz buraya gelmeden hemen önce personel evine geri döndü."

Ama o burada. Mülkte. Ve saat... Saatile bakıyorum ve sırtıyorum. "Saat beşi biraz geçiyor."

"Yani?" Layla bir ergenin alaycı ses tonuyla soruyor.

Doğru. Stella ve Layla saatin beşi biraz geçmesini umursamıyor. Ama benim umurumda çünkü en az altıya kadar yemek yemeyeceğiz. "Yemekte görüşürüz hanımlar."

Adımlarımdaki kararlılıkla, solaryumdan ve evin o kısmından geldiğini duyduğum seslerden kaçınarak ana eve doğru gizlice ilerliyorum.

"Neden evin içinde gizlice dolaşan bir hırsıza benziyorsun?"

"Kahretsin!" Bir metre havaya sıçırıyorum, çıplak bir kadın heykeline çarpıyorum ve hemen elime alıp yakalıyorum, Tanrı'ya şükür! Çünkü bu yere düşerse iki şey olacak. Bir, annem beni öldürür. İki, akşam yemeğinden önce gizlice çıkıp Raven'ı görme şansımı kaçıracağım. "Lanet olsun." Heykeli yerine koydum, memelerinin yanına koydum ve sonra karşımda sırtan sarışına ters ters baktım. "Gracie Lou Freebush, ödümü kopardın."

Grace, kardeşim Oliver'ın hayat boyu en iyi arkadaşı ve şimdi... sanırım Carter'ın bebek annesi, elinde muhtemelen bir zencefilli gazoz tutarak sadece daha geniş sırtıyor. "Bunu görebiliyorum. Ve seni durdurup durdurmamaya karar veremiyorum. Raven bir arkadaş, biliyorsun."

"Beni görmedin. Buna ne dersin?"

"Hmmm... bundan ne çıkarım var?"

"Sana Gracie Lou Freebush demeyi bırakacak mıyım?" "Demeyeceksin."

O haklı. Doğurmayacağım. "Çocuğunuzu herkesin yaptığı gibi doğurmayı teklif etmeyeceğim."

"Sanki sana izin verecekmişim gibi."

"Carter'a söylemeden sana gizli bir jelibon göndereceğim."

Mavi gözlerine bir ışıltı vuruyor. Kadın sakızlı her şeye bayılıyor ve hamile olduğu için Carter ona bir şeyler kestiriyor. "İşte şimdi konuşuyorsun. Tamam. Git ve onu geri kazan. Git ve onu geri kazan. Görevinin başında bir adam olduğunu görebiliyorum. Ama ona karşı iyi ol, Luca."

"Ona karşı çok iyi olmayı planlıyorum." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyorum.

"Çapkınlığı bırak." Sert, anaç bir parmakla beni işaret ediyor. "Bu benim tek uyarım. Aşkta terk edilmiş bir kadın olarak, ciddi değilsen onunla bunu yapma."

Bir gün gelecek olan sevimli baldızıma doğru yürüyorum ve yanağından öpüyorum. "Söz veriyorum. Medyanın hakkımda söylediklerine rağmen playboyluk günlerim çoktan geride kaldı."

"Bunu biliyorum ve bildiğim için şanslısın. Bunu biliyorum. Seni hiç görmedim ve iğrenç hamilelik şeyleriyle kitlelerin dikkatini dağıtacağım. İyi şanslar. Bahse girerim taşaklarına tekmeyi basar ve seni gönderir." Grace evin arka tarafındaki solaryuma doğru yürürken kendi korkunç düşüncelerine gülmeye başlar.

Raven ve benim aramda olanlar bir sır değil. Babası da dahil olmak üzere tüm ailem biliyor çünkü ona anlattım. Raven'ı Londra'ya bıraktıktan sonra beni Minnesota'ya geri götürdü ve uçuş boyunca onunla konuştuk. Garip bir şekilde, herkesin yaptığı gibi beni suçlamadı ve bence bunun nedeni ya kızının benimle birlikte olmasını hiç istememiş olması ya da onunla ilişkiyi bitirdiğimde neyin peşinde olduğumu anlamış ve takdir etmiş olması. Asla söylemezdi.

Beni öldürmedi, ben de bunu bir zafer olarak kabul ettim.

Raven ana evden ayrıldı, muhtemelen her akşam yapmaya çalıştığımız gibi aile yemeğine geleceğimi bildiği için

Pazar gecesi. Özellikle de anneme tekrarlayan meme kanseri teşhisi konulduğundan ve tedavi gördüğünden beri.

Ve eğer daha iyi bir adam olsaydım, beni görmek istememesine saygı duyar ve onu yalnız bıraktırdım. Ama sanırım bu noktada, daha iyi bir adam olmadığım çok açık. Benden nefret ettiğini düşünüyor. Ve belki de bir parçası ona yaptıklarımın dolaylı nefret ediyordur.

Bunu hak ediyorum.

Pisliğin tekiydim. Daha da kötüsü. Kalbinin gözlerimin önünde kırılmasını izledim ve devam ettim. Aslında, bıçağı daha da derine sapladım. Başka seçeneğim yoktu. Ama onu incitmek ve onsuz dört yıl geçirmek dışında, yaptığım şeyden pişman değilim.

Çok gençti, çok aşıktı ve bizim gerçekliğimize karşı son derece kördü.

Onun hayatını mahvetmeyecektim. Onun hayallerini öldürmeyecektim.

Bu bizi öldürmem anlamına gelse bile.

Ama bu geçiciydi. Aklımda, kalbimde, onun benim için o olduğunu biliyordum ve ona geri dönmenin yolunu bulacağımı biliyordum. Doğru zaman geldiğinde.

Ailemin evinde yaşadığım onca yıl boyunca sadece bir kez daha personel evinde bulundum. Ve ikisi de Raven'ın etrafında dönüyordu.

Büyük eve girdiğimde sessiz ve karanlıktı. Baş aşçımız Sophia tüm ailem için Pazar yemeği hazırlıyor ve kocası Carlos da muhtemelen ahırda annemin at filosuyla ilgileniyor. Travis adında bir şoförümüz var ve bir country şarkısını korkunç bir şekilde akortsuz söylüyor -

Raven'ı delirttiğine şüphe yok. Baş bekçimiz ve son bekçimiz, Raven'ın babası Morgan Fairchild burada yaşıyor, ihtiyaca göre güvenlik ve bahçıvanlardan oluşan değişken bir havuz da var. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kapı kapı dolaşıp sonuna kadar iniyorum. Bina bir dizi daire ve tek kişilik odalardan oluşuyor ve Raven'ı zaten tanıyorum.

tek kişilik odalardan birini işgal ediyor çünkü Morgan artık tek yatak odalı dairelerden birinde kalıyor. Ama Morgan hiçbir zaman sabit duran ya da sessiz kalan biri olmadı. Kapısının altından ışık gelmediği ve onun evi olduğunu bildiğim yerde hareket ettiğini duymadığım için evde olmadığına güveniyorum.

Şükürler olsun ki Raven'ın odası koridorun tam karşısında. Onu buraya taşıdığım da sekiz yaşlarındaydı, sıırıslıklamdı, titriyordu ve ikimiz de korkudan aklımızı kaçırmıştık. Havuzumuzda neredeyse boğuluyordu ve ben onu tam zamanında buldum.

O gün onun hayatını kurtardım ve yıllar sonra pişmanlık duymayan bir hırsız gibi masumiyetini çaldım. Şimdi onun kalbini geri kazanmak için buradayım çünkü sadece o vardı.

Kapısına yaklaştığımda sessizce ilerliyorum, bizi ayıran tahta kalasa dokunana kadar sürünüyorum. Kapı ile zemin arasındaki boşluktan bir ışık huzmesi parlıyor ve onun içeride olduğunu anlıyorum.

"Benden saklanmaya mı çalışıyorsun?"

İçeriden sert bir şey yere çarpıyor ve ardından hava bir kez daha durgunlaşıyor.

"Bu yüzden mi kalmak yerine buraya kaçtın? Benden güvende olduğunu mu düşündün Minik Kuş? Senin için gelmeyeceğimi mi?"

Kapıyı kontrol ettim ve sürpriz bir şekilde kilitli olmadığını gördüm. Ölümcül bir hata ya da hesaplı bir kasıt, umurumda değil. Pencerenin önünde durmuş bana bakıyor, saçları yeni aldığı duştan ıslanmış ve dağınık bir topuz yapmış. Neredeyse hiçbir şey giymemişti. O gece onu garajda bulduğuma çok benziyor. Onu tamamen çıplak bırakmam için fazla bir şey gerekmeyecek.

Odasına girip kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum, kilitliyorum ve ayaklarımı yere basıyorum.

"Burada işin yok. Çık dışarı."

Ağır ağır nefes alıyor, rodeodaki bir boğa kadar kızgın ve ben bu Raven'ı seviyorum. Nasıl başa çıkacağını tam olarak bilen kişi

ve bunu yapmaktan korkmuyor. Onun gözleri ateş saçıyor ve benimkiler de aynısını yapıyor, bu odayı ve bu kadını parçalamaya hazır. Ayaklarının dibine düştüğümde ben yaralı bir yırtıcıydım, o ise hiç dokunulmamış masum bir karatavuktu. Ama şimdi eşit bir sahada oynuyoruz.

Ben artık yaralı değilim, o da artık masum değil.

"Ya yapmazsam?" Bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Pek bir şeyi olmayan bu küçük odaya yaklaşıyorum. Koyu mor yorganlı küçük bir yatak, küçük beyaz bir şifonyer, duvarda büyük bir ayna ve tanımadığım çellolu adamların birkaç poster. "Beni yapacak mısın?"

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır. Sanırım sana dokunmamı istiyorsun. Umutsuzca."

Vücudu, zorlukla giydiği soluk ketene karşı kızarıyor ve sikim kotumun içinde kalınlaşıyor. Yumrukları iki yanında toplanıyor ve bununla savaşılmaya çalışıldığını biliyorum. Savaşılmaya çalışıyor ve başarısız oluyor, gözbebeklerinin ne kadar şişmiş olduğuna bakılırsa. Buraya konuşmak için geldim ama o böyle giyinmişken, bu çatırdayan enerji kibritin çakılmasını bekleyen benzin gibi dönerken, şu anda bunun olmasına imkan yok.

Dört yıldır kimseyle birlikte olmadım. Onunla. Sadece o vardı ve ben ölüyorum.

"İstediğim son şey bana dokunman. Aramızdaki her şey bitti. Şimdi defol!"

"Hayır, Minik Kuş. Daha yeni başlıyoruz."

Bir adım daha geri çekilerek arkasındaki pencereye doğru bastırıyor, çenesini meydan okurcasına kaldırıyor, gözlerini nefret dolu yarıklara dikey ama artık çok geç. Ben tam buradayım. Tam önündeyim, o kadar yakınım ki teninin kokusunu alabiliyor ve sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Sen çok kibirli bir piçsin. Sana bakan her kadının seni istediğini sanıyorsun."

"Yine de sadece birini önemsiyorum."

"Yalancı. Bu tamamen senin artık sahip olamayacağın bir şeyi istemenle ilgili."

Elim kalçasının çıplak tenine değiyor ve içimden vahşi, dizginlenemez bir özlem fişkırıyor. Bu kız. Onun için açlıktan ölüyorum. Bu andan önce gelen diğer tüm erkeklerin izlerini silmek için duyduğum ilkel ihtiyaç beni tüketiyor.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Sen, Raven Fairchild, dört yıldır istediğim tek şeysin."

Acı acı gülüyor. "Neredeyse her gece kadınlarla fotoğraflanıyorsun. Luca Abbot-Fritz, milyarder playboy."

"Bu medya. Gerçek değil. İddia ettikleri sayıda kadınla birlikte olmadım. Şimdi iyi bir kız olup sana dokunmama izin verecek misin? Dizlerimin üstüne çöküp o tatlı amcığını yememe izin verecek misin? Seni öyle sert ve öyle güzel sikeyim ki, sikimin zonklamasını günlerce içinde hissedesin?"

Lütfen, sevgili Tanrım, evet de. Dört yıldır aç ve doymak bilmeyen bir canavardım.

"Yarı yarıya, cehennem ateşinden daha sıcak, seni öldürmek ve becermek istiyorum" ifadesi beni sadece teşvik ediyor. Angry Raven delicesine seksi.

Parmaklarımı kalçasında gezdirerek, elimi kalçasının dış kısmı boyunca aşağıya doğru sürüklüyorum ve gözlerim hala onunkilere kilitlenmişken, aşağıya, içeri doğru ilerliyorum. Beni itmek için bolca zamanı vardı ve yürüttüğü iç savaşın yüzüne sıçradığını görüyorum. Beni itmek istiyor ama dokunuşumu daha çok istiyor.

Şortunun kısa paçasının altından kayarak külotunun dantelli kenarını buluyorum ve inliyorum. "Siktir. Islanmışsın." O kadar ıslak ki aletim zonkluyor ve külotunu yana çekip çıplak, yumuşak dudaklarına dokunduğumda tekrar inliyorum.

Uzun parmaklarım külotunun küçük ağnı sıkıyor, yumruğumun içinde toparlıyor ve keskin bir hareketle yırtıyorum. Kumaş yırtılıyor ve nefes nefese kalıyor, pencere camına çarparken camı tıkırdatıyor. Külotlar cebime giriyor -görünüşe göre, bir koleksiyona başlıyorum- ve sonra benim

Elim arkada, uyluğunun iç kısmında, parmağımı sıırıslıklam dikişinden geçirerek açıklığına doğru ilerletiyorum.

Bir parmağımı içine sokuyorum, sert sikimi içine bastırabilmek için yaklaşıyorum ve eğilip doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. Parmağımı o kadar yavaş içeri ve dışarı pompalıyorum ki, bu bir alaydan biraz daha fazlası. İnliyor, bana verdiği tepkiyi durdurmak için dişlerini alt dudağına gömüyor.

Ama faydası yok.

Titriyor, yüz ifadesinde öfke sertçe dans ediyor ama yine de benimle kavga etmiyor ve bana durmamı söylemiyor.

Çenesi boyunca yalıyorum, dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve ona doğru fısıldıyorum, "Bana istediğini söyle ve seni öyle bir boşaltayım ki yıldızları göresin."

Eli saçlarımın arkasına dalıyor ve beni köklerimden kabaca kavıyor. "Bu işte hatırladığım kadar iyi olsan iyi edersin, göt herif." Sonra dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve ben kesinlikle cennete ulaşmış olarak ölüyorum. Dudakları hatırladığım kadar mükemmeldi. Dilini ağzımın içine daldırmadan önce benim için yapılmış olan Cupid'in yayları kabaca bana doğru kayıyor.

Alt dudağını ısıriyorum, bunu kontrol edenin o olmayacağını bilmesini istiyorum. Bu tamamen benim tatlım ve onu geri kazanmak için yıllarca yalvarsam da bu değişmeyecek. Dillerimiz şiddetle çarpışıyor, elleri gömleğimi parçalıyor, ben onu cama doğru bastırırken küçük yumruklarıyla yumak haline getiriyor.

Titriyor ve ondan çekiliyorum, açgözlülükle yaladığı dudaklarını uyarılmışlığıyla boyuyorum. Ne kadar iyi bir kız. Onu ödüllendirmek için küçük gömleğinin altında sutyensiz iri göğüslerini bulup sertçe sıkıyorum.

Başparmaklarım meme uçlarının üzerinde ileri geri gidip gelirken, onları yuvarlarken, gözlerim ona sabitlenmişken "Siktir" diye tıslıyor. Avuçlarımın içine doğru itiyor, daha fazlasını istiyor, daha çok istiyor çünkü göğüsleri, özellikle de alt kısımları ve meme uçları çok hassas.

Dudaklarım tekrar onunkini buluyor, üzerindeki tatlı amcığın tadına bakıyor ve kalçasına sürtünerek sikimi içine sokuyorum. Ona tam olarak bana ne yaptığını gösteriyorum. Benim üzerimde nasıl bir güce sahip olduğunu.

Sadece o. Sonsuza dek o.

Elleri benim ellerimi göğüslerinin üzerinde tutuyor, ona daha fazlasını vermemi istiyor ve ben homurdanıyorum, parmaklarımı meme uçlarında sıkıyorum, onları görmek için can atıyorum. Ben de öyle yaptım. Dizlerimin üzerine çöküyorum, üstünü yukarı kaydırıyorum ve göğsünün alt tarafını ısıyorum. Umarım işaretlerim, böylece bunların kime ait olduğunu hatırlar. İri ellerim göğüslerini sıkıp kaldırıyor, birbirine bastırıyor ve göğüs dekoltesinin dikişlerini yalıyorum. Bunları çok özlemişim.

Bu mükemmel memeler.

Bir meme ucunu ağızıma alıyorum. Sonra diğerini. Ne kadar pembe ve sert olduklarını seviyorum.

"Kuzgun. Benim tatlı, lezzetli Küçük Kuşum." Ellerim kayıyor, şortunu yere indiriyor ve derin bir nefes alıyorum, hala muhteşem göğüslerini ısırp emiyorum. Bir parmağımı tekrar soktuğumda yüksek sesle inliyor. "Başka hiç kimse sana böyle dokunmadı. Seni bu kadar iyi hissettirmede. Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu ve bunu sana nasıl vereceğini biliyordu."

"Konuşmayı kes, Luca."

Ona sırtıyorum ve o da beni daha da aşağıya, damlayan amına doğru itiyor. Bacağını kaldırıp omzumun üzerinden atıyor, sırtını çevirip dikişini yalıyorum, uyarılmışlığını tadıyorum. Kendimi onun vücuduyla yeniden tanıştırıyorum. Dilim yukarı dalıyor, gidebildiğim kadar derine dalıyor.

"Bir daha kimse seni burada tadamayacak. Bu amcık benim."

"Yakınından bile geçmez."

"Al. Kanıtlayacağım." Acımasızca klitorisini emerken, gözlerini isteyerek yukarı bakıyorum. İçime doğru sallanıyor, ona tam olarak vurduğumda kalçası başımın etrafında kilitleniyor. Klitorisine daha sert vuruyorum, iki

parmağımı içine sokuyorum. Titreyen bir inilti çıkarırken
sırtı kavisleniyor, eli saçlarımı yırtıyor.

Ama kahretsin, onu tatmin ederken görmeliyim. "Bana bak, Raven."

"Hayır."

Lanet olsun ona.

"Bana bak dedim."

Başını sallıyor, gözlerini kapatıyor ve ben de parmaklarımı ve dudaklarımı çekiyorum. Eli saçlarımı şiddetle koparıyor, beni tekrar içine çekmeye çalışıyor ama ben direniyorum, sertçe nefes alışı izliyorum. Sonunda, saf bir hayal kırıklığı ve ihtiyaçla gözleri açılıyor ve çenesini düşürüyor, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyor. O kadar güzel ki, nefesim göğsümde titriyor.

"Sen tam bir pisliksin. Bana öyle bakmayı kes ve beni ye. Ve Tanrı aşkına, tüm bu talepleri ve konuşmaları kes."

"Seni boşaltmam için bana yalvar."

Beni tekrar içine itiyor. "Beni boşalt yoksa bir daha bana dokunmana izin vermem."

Kahretsin, bu kadını seviyorum. Tanrım, onu ne kadar özlemişim. "Lütfen söyle."

"Şimdi."

Geri çekilip ıslak vücuduna serin hava üflüyorum, sırtının eğilmesine ve gözlerinin bir kez daha kapanmasına neden oluyorum.

"Söyle."

"Lütfen."

"Şimdi."

Yeterince
yakın.

İki parmağımı tekrar içine sokarak onu sikmeye başladım. Hiç durmadan. Yavaşlamadan. Onları mükemmel bir açıyla kıvrıyorum ve her itişte onun yerine vuruyorum. Bu sırada dudaklarım ve dilim ona ziyafet çekiyordu. Islaklığını yalamak, klitorisıyla oynamak, alay etmek, fiske vurmak ve doğru miktarda basınçla emmek. Onu yaklaştırıyor ve sonra tekrar geri çekiyorum. İnlemesini, sızlanmasını ve bana karşı kıvrınmasını izliyorum. Cama karşı. Elleri saçlarımda.

"Pis kız, seni kızdırmama bayılıyorsun."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni!"

"Shhh..." Ona doğru titreşiyorum. "Bizi yakalatacaksın ve sonra ikimiz de gelmeyeceğiz."

"Tanrım, evet. Durma."

Daha sert pompalıyorum, elim onun içinde sıırılsıklam, tadı beni daha da yaklaştırıyor, sikim kotumun içinde sızıyor, onun içinde olmaya ihtiyaç duyuyor. Gözlerim yüzündeyken, klitorisini son bir kez ağzıma alıyorum, iç noktasına masaj yapıyorum ve umutsuzca bastırmaya çalıştığı karışık bir çığlıkla bana karşı patlıyor. Amcığı her tarafıma fişkırıyor ve parmaklarımı emmeden önce yalayabildiğim her son damlayı alıyorum.

Cama yaslanmış, nefes nefese, usulca gülümsüyor. Ben de kalçalarımın üzerine çöküyorum, henüz boşalmamış olsam da kendimi beğenmiş ve tatmin olmuş hissediyorum.

"Tam da ihtiyacım olan şey buydu."

Ayağa kalkmaya başladım. "Yapabildiğime sevindim mi?!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan ayaklarımı altımdan çekip alıyor, saçlarımı sıkıca tutuyor ve beni kapısına doğru sürüklüyor. Saçlarımı koparmaması için ayağa kalkmaya çalışıyorum, ayaklarım altımda çırpınıyor. Saçlarımı onun ninja tutuşundan kurtarmak için boşuna çabalarken kafa derim çığlık atıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Şşşt..." diye alay ediyor. "Bizi yakalatacaksın. Gerçi ben çoktan geldim." Kıcıımı karanlık koridora fırlatırken bana göz kırpmıyor. Çılgınca güçlü bir kadın, fiziksel olarak yapabileceklerini unutmuşum. "Orgazm için teşekkürler Luca. Ve dört yıl önce hiç sahip olamadığım kapanış için. Hayatının geri kalanında sana iyi eğlenceler. Mavi taşaklarının tadını çıkar."

Ve sonra bir kadının kötü sireni kapıyı yüzüme çarptı. Arkasından kilitledi. Bu nasıl oldu böyle? Ve ben neden gülümsüyorum? Küçük kuşum kıcıımı tekmeledi ve ne derse desin, daha fazlası için geri geleceğimi zaten biliyorum.

W Az önce ne olmasına izin verdim ben? Kilitli kapıya bakarak Luca'yı dinliyorum, gitmesini umuyorum. Bir daha dönmek üzere sıvışıp gitmesini. Luca gibi adamların hepsi

Kibir. Hepsi iğrenç derecede seksi ego.

Kıç üstü dışarı atılmanın onun için yeni bir şey olduğunu ve bunun beni gülümsemeye zorladığını hayal etmek zorundayım. İçim bir kurutucu gibi dönüp dursa bile.

Diğer tarafta bir hareket ve sonra kapımda bir gümbürtü. Yumruğu mu? Alnı mı? Hiçbir fikrim yok. Ama kalbim -korkunç hain- göğsümde çarpıyor. Tüm bunlara rağmen, adamdan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum. Birini hem isteyip hem de ondan nefret etmek nasıl mümkün olabilir, beni aşıyor ama işte.

Ayak sesleri koridorda yankılanırken hiçbir şey söylemiyor ve yaşadığım saçma hayal kırıklığıyla sendeleyerek kapıya yöneliyorum. Gözlerim kapanırken alnım ve avuçlarım kapıya çarpıyor. Tanrım, şu anda kalbim çok acıyor. Piç herif külotumu çaldı ve ben de buna izin verdim. Yine izin verdim.

Kahretsin, ona karşı nasıl hâlâ kendimi kontrol edemiyorum? Onu bir daha görmemem için bunu yapmalıyım.

"Cidden taşınmam gerek."

"Taşınmayı mı planlıyorsun? Nereye?"

Bir adım geri atarak irkildim. "Gittiğini duydum."

"Yaptım ve sonra geri geldim. Seninle kapıdan konuşmaya çalışmayı düşünüyordum. Tahtadan kışımı tekmeleyemeyeceğin için."

"Git buradan," diye yalvarıyorum adeta. "Lütfen Luca. Eğer bana iddia ettiğin gibi değer verdiysen, beni yalnız bırak."

Sesi yumuşar. "Yapamam bebeğim. Sana açıklamam gereken çok şey var."

Başımı salladım. "Bunu duymak istemiyorum." Gerçekten de istemiyorum. Belki de bu çocukça bir davranış ama ben bunu daha çok kendimi korumak olarak görüyorum. Bunu onunla yapamam. Bunu tekrar yaşayamam. Birinci raundu zar zor atlattım ve şimdiden ikinci raunt beni bir kuyruk dönüşüne sürüklüyor. Endişeli ve sinirliyim ve kendimde değilim. Uyumakta zorlanıyorum. Bütün gece dönüp durdum, onun düşünceleri beni tüketiyor ve takıntı derecesine varıyor.

Tekrar o Raven olmak istemiyorum.

Kendisini sevmesini sağladığı kişiyi, sadece mahvetmek ve terk etmek için. "Raven-"

"Ciddiyim, Luca. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Benimle ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Senin hiçbir parçanı."

Bir nefes çektiğini duyuyorum ve bunun onu incittiğini biliyorum. Çektiği acının kapıdan sızdığını hissedebiliyorum ve bu bana batıyor. Onu incitmeye çalışmıyorum. En azından gerçekten. İnadına yapmıyorum. Hastalıklı bir intikam peşinde değilim.

Sadece durmasını istiyorum.

Boğazını temizliyor. "Boston'da bir binam var. Aslında birkaç tane var ama burası eski bir oteldi ve dairelere dönüştürdüm. Güzel bir bina. Çok güzel ve kaderin cilvesine bakın ki geçen gün bir kiracının taşındığını öğrendim."

"Güzele param yetmez ve kesinlikle çok güzel değil. Ve muhtemelen Boston'da da değil."

"Yapabilirsin. Küçük bir yer. Tek yatak odalı ve

manzarasız."

Başımı sallıyorum, kapıya yaslanıyorum ve yumruğumu tahtaya vuruyorum. "Hala yapamıyorum-"

"Yapabilirsin, Raven. Bütçen ne olursa olsun, burayı karşılayabilirsin. Mobilyalı da. Bundan bahsetmiş miydin? Mobilyalı, yani mobilya almak zorunda kalmayacaksın. Oh, ve faturalar da dahil."

Luca. Lanet olsun. "Bütün bunları nereden biliyorsun? Bunu sizin için yürüten bir yönetim şirketiniz falan yok mu?" Baktığım her daire için muhatap olduğum insanlar bunlardı. Nadiren ev sahibiyle. Ve burada Luca Abbot-Fritz'den bahsediyoruz. Muhtemelen kendi yönetim şirketi için bir yönetim şirketi vardır.

Sıcak bir kıkırdama kapıyı titretiyor ve onun tam orada, diğer tarafta olduğunu biliyorum. Tahtaya yaslanmış, benim gibi. "Evet. Biliyorum. Ama bunu biliyorum çünkü apartman yöneticisi bana kiraya verebilmemiz için dairenin fotoğraflarını çektirmemiz gerektiğini söyledi. Ama şimdi sen taşındığın için bunu yapmama gerek yok."

"Nerede o?"

"Yeşil hatta yakın, böylece Symphony Hall'a gitmek için doğrudan T'ye binebilirsiniz. Ayrıca oradan sadece on dolarlık bir Uber yolculuğu."

Hayır demeliyim. Hayır demeliyim. Bahsettiğimiz kişi Luca ve onun binasında yaşamak benim için akıllıca değil. Ama taşınmak istersem en iyi seçeneğimin bu olduğunu da biliyorum. İnternette tesadüfen araştırdım ve ev arkadaşı istemediğim ya da berbattan da berbat bir mahallede ve dairede yaşamak istemediğim sürece, babamın kızmayacağı hiçbir şeyi karşılayamam.

"Ne zaman görebilirim?" diye isteksizce mırıldanırken gözlerim doluyor.

"Hafta sonuna ne dersin?" derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Uh. Perşembe ya da Cuma? Bu bize temizlemek ve izlemeye hazır hale getirmek için yeterli zamanı verir."

"Perşembe. Bu Cuma bütün gün provalarım var."

"Perşembe saat beş buçukta. Adresi sana mesaj atarım." "Numaram sende yok."

Gülüyor. "Benim takip yeteneklerime çok az güveniyorsun."

Bunu görmezden geliyorum. "Yönetim şirketiyle görüşmek istiyorum. Seninle değil. Bana adresi mesaj atsınlar."

"Tabii. Nasıl istersen."

Şimdi gülümsüyorum, avuçlarım kapının üzerinde. "Artık gidebilirsin."

"İyi geceler, benim güzel Minik Kuşum."

Cevap vermiyorum ama vermek zorunda da değilim. Onun uzaklaştığını duyabiliyorum ve bir iç çekiyorum. Rahatlama ya da başka bir şey, analiz edemiyorum. Kapıyı iterek yerden şortumu alıyorum, ama yeni külot giymek yerine onları tekrar giyiyorum, sadece pencerenin camındaki yansımamı yakalamak için komando oluyorum.

Şişmiş dudaklar. Saçlar darmadağın. Cilt kızarmış. Atletimi kaldırdım ve her göğsümün alt tarafında birer tane olmak üzere iki morluk keşfettim. Hickeys? Orospu çocuğu beni işaretlerken ne yaptığını biliyordu.

Gömleğimi indirerek odama geri döndüm ve yatağıma uzandım. Senfoni'de işe başladığımda bir planım vardı. Belki de bir zihniyet bunu düşünmenin daha iyi bir yoludur.

Onu içeri almayacaktım. Benimle ya da benimle oynamasına izin vermeyecektim.

İncinmeyecek, geçmiş anıları tekrar yaşamayacak ya da bir açıklama talep etmeyecektim.

Ama onunla yaşadığım birkaç karşılaşmada her ikisini de yaptım. Benimle oynamasına izin verdim ve geçmişimizi yeniden yaşadım. Yani, bir kısmını.

Kendime bunun Luca Fritz olduğunu ve normal bir adam olmadığını hatırlatmak zorundayım. Hayır'ın nasıl bir ses olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Hayatı boyunca şımartıldı ve şimdi ona istediğini verirsem lanetleneceğim. Ben onun oyuncağı değilim. Onun oyuncağı değilim. Artık değilim ve bir daha asla olmayacağım. Adam bunu yapar. Kadınları gözden geçirir. Onlarla bir, iki ya da üç hafta çıkar ve aşık olduklarında gider, bir sonrakine geçer.

Ona kalbimi verdim ve o da onu bir futbol topu gibi kullandı. Tekmelemeden önce onunla oynuyordu.

Şansım yaver giderse, bu geceden sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Sahibi olduğu binaya taşınısam bile, onu orada göreceğim değilim. O yokken Octavia'yı ziyaret edebilirim. Adam beyin cerrahı. Çok uzun saatler çalışıyor ve pazar günleri dışında buraya pek sık gelmiyor. Yani... etrafında çalışmak kolay.

O orgazm benim kapanışımı ve istediğimi aldığım için kendimi ucuz ya da suçlu hissetmeyi reddediyorum. Ben güçlü, bağımsız bir kadıyım. Dünyaca ünlü bir çellistim. Yoluma ben karar veririm, başkası değil.

Nefes nefese, nemli saçımdaki lastiği çıkarıp parmaklarımı saç tellerimde gezdirerek düğümleri çözmeye çalışıyordum ki kapım çalındı. Birden ayağa fırladım, odun parçasına bakarken saçlarım sağa sola uçuşuyordu.

"Git buradan, Luca. Bu gece boşalmak istiyorsan kendi sikiyle oynaman gerekecek. Ya da daha iyisi, git bunu senin için yapacak başka birini bul."

"Bu yüzden mi göğüslerini camdan dışarı fırlattın?"

Sesi duyunca gözlerim kocaman bir tabağa dönüşüyor. Luca'ya ait olmayan bir ses.

Saçmalık.

Yataktan tökezleyerek çıktım, kapıyı açtım ve kırmızının bin bir tonuna büründüm. "Göğüslerimi mi gördün?" Oops. Şey, bu... garip. Ve biraz da utanç verici.

Kaplan küçük, muzip bir sırıtışla, "Şey, panjurlar açıkken tişörtünü yukarı kaldırıyordun," diye açıklıyor. "Eğer yardımı olacaksa, ne gördüğümü anlamam bir saniye sürdü ve anladığımda ağzıma kustum ve başka tarafa baktım. Artık resmen ömür boyu yara izi taşıyorum."

Kendimi küçümseyen bir kahkaha atarak ikimize de gözlerimi deviriyorum. Geri çekilerek ona el sallıyorum, uzun boylu, iri yarı adamın odama girişini izliyorum, Luca'nın yaptığı gibi, ama Luca'nın yaptığından tamamen farklı bir şekilde.

"Bu bir yalan. Harika göğüslerim var."

Dönüyor ve sırtıyor. "Var, ama onlar kardeşime ait ve senin görünüşüne ve beni güzel karşılamana bakılırsa, ben gelmeden hemen önce onların tadına bakmış. Bu ve sen neredeyse bir ergensin."

Ona ters ters bakıyorum, hem ergen yorumu hem de kardeşine ait olduğumu söylediği için alaycı bir kaşımı kaldırıyorum. Gülüyor ama kıyafetime bakarak inliyor ve sonra gözlerini sıkıca kapatmaya devam ediyor.

"Değişmek zorundasın. Şimdi." Şifonyerime ve dolabıma doğru kör bir el sallıyor. "Neredeyse çıplaksın. Arkamı döneceğim."

O da öyle yapıyor ve ben de şifonyerime yöneliyorum, pijamalarımı çıkarıp sütyen, külot, termal siyah bir gömlek ve ellerimin değdiği ilk kot pantolonu giyiyorum.

Saçlarımı tararken ona "Ben iyiyim," diyorum. "Şimdi mutlu musun?"

Bana hızlıca bir göz attı. "Çok daha iyi. Artık kendimi sapık gibi hissetmeden düşünebiliyorum."

"Sen bir sapıksın."

"Seninleyken değilim." Bana yaralı bir kaş çattı. "Pençelerini geri çek, yavru kedi, barış için geldim."

Fırçayı yere bırakıp odanın karşısına geçiyorum, o kadar uzun boylu ki omzuna tam olarak ulaşamadığım için başımı koluna yaslıyorum. "Biliyorum ve teşekkür ederim. Her şey için. Tüm bunları benim için yaptığına hâlâ inanamıyorum."

Elini başının arkasına götürdüğünde mürekkepli pazuları ortaya çıkıyor ve yakışıklı çocuksu yüzünde çarpık bir gülümseme kıvrılırken tişörtünü zorluyor. Eğer başka bir adam olsaydı...

"Ağabeyler ne içindir?" "Sen benim ağabeyim değilsin."

"Hayır. Ama ona en yakın kişi benim ve koruyucu rolümü ciddiye alıyorum."

Öyle, ki bu hala tam olarak anlayamadığım bir şey. Kaplan hiçbir zaman gerçek bir açıklama yapmadı.

Benim için yaptığı her şey için minnettarım. Dört yıl önce Luca beni incittiğinde Kaplan devreye girdi. Ama bir erkeğin yapacağını düşündüğünüz şekilde değil. Cevap verene kadar beni durmaksızın aradı ve sonra bir saat boyunca ben bağırp çağırırken ve ona küfrederken beni dinledi.

Sonra beni ertesi gün aradı, bir sonraki gün ve o zamandan beri. Tam da söylediği gibi, bir ağabey tipine dönüştü. Bir koruyucu. Sanırım benden on üç yaş büyük olmasına rağmen bir danışma kurulu ve bir arkadaşı.

"Seni daha önce aramaya çalıştım ama açmadın. E-postamı aldın mı?"

"Üzgünüm, anneni görmeye gittiğimde telefonum yanımda değildi. Ve evet, aldım. Teşekkür ederim. Çoktan cevap verdim ve önümüzdeki Çarşamba sabahı için bir görüşme ayarladım."

"Mükemmel. Belki sonra öğle yemeği yeriz, böylece her şeyin nasıl gittiğini duyabilirim. Peki ya diğer şey?"

"Konuştuğum kişi bana muhtemelen Şükran Günü ile Noel arasında bir zamanda olacağını söyledi. Ona her şeyi yapabileceğimi söyledim. Bana kim olduğunu söylediğinde neredeyse altıma işiyordum."

Kaplan kıkırdıyor, şifonyerimin üstünde duran kolyenin zinciriyle oynuyor. "Sana arayacağını söylemiştim."

Yatağımın kenarına tekrar oturuyorum, bacaklarımı dizlerimden çaprazlayıp ellerimin üzerine yaslanıyorum. "Bilmek bir şeydir. Deneyimlemek başka bir şey. Bu konuda gerginim. Hastanedeki şeyle başa çıkabilirim ama bu..."

"Sakin ol. Seni sevecekler. Hiçbir konuda gergin olmana gerek yok." Odayı geçti ve başımın üstüne bir öpücük bıraktı. "Ben çıkıyorum. Ailemle akşam yemeği zamanı. Gelmek ister misin?" Kaşlarını aşağı yukarı oynatarak bana bakıyor. Octavia ve Dr. Fritz aynı daveti bana da yapmışlardı ama ben reddetmişim. Esas olarak Luca'yı görmek istemediğim için, ama şimdi Luca'yı gördüm ve

onu epik bir mavi top vakasıyla bıraktı. İyi hissettirmede desem yalan olur.

Hayır demeliyim.

Onunla büyük bir masanın karşısında oturarak bir akşam geçirmeyi kabul etmemeliyim. Onun derisinin altına biraz girme fikri neredeyse reddedilemeyecek kadar cazip olsa bile.

Ateşle oynuyor. Ayartmamam ya da kandırmamam gereken bir ateşle. Bir ateş ki-

"Hadi gel." Kolumdan tutup beni yataktan kaldırıyor ve kapıya doğru sürüklüyor. "Sadece bir akşam yemeği. Yanımda oturacaksın ve onu görmezden geleceksin. Bu onu çıldırtacak."

Gülüyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. "Ayakkabı giymiyorum! Ayrıca, onu görmek istemiyorum Kaplan."

"Tekrar demek istiyorsun. Onu bir daha görmek istemiyorsun."

"Kapa çeneni." Onu üstümden ittim. "Ben gitmiyorum. Kendime bakmam gerekiyor ve onu görmek sağlığım için kötü."

"Tamam, anladım. Anlıyorum. Ama ben yine de onu dinlemen gerektiğini söylüyorum. Sana anlatacak çok şeyi var, Raven."

Onu tersledim ve o da teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Şimdilik peşini bırakacağım. Gelecek Çarşamba toplantının bittikten sonra bana mesaj at ve öğle yemeği yemeyi deneyelim."

Kaplan ayrılıyor ve ben yatağıma geri dönüyorum, bir kez daha yenik bir sarkma ve bitkin bir iç çekişle yatağıma düşüyorum. Yaşayacak bir yer için Kaplan'a gidebilirdim ama o zaten benim için çok şey yaptı. Benim için çok fazla şey. Bir şey daha ekleyemem. Bağımsız olmak istiyorum. Olabildiğim kadar ve Luca'nın bana borcu var.

Erkekler.

Sadece lanet olası erkekler.

Ya da daha büyük ihtimalle Fritz'in adamları.

Şu ana kadar hiçbir şey plana uygun gitmiyor. Kendimi toparlamam lazım. Çok geç olmadan.

A Gün boyu bunu sorguladım. Huzursuz bir gece uykusundan sonra gözlerimi açtığım andan itibaren ve bu sabahki prova boyunca. Yapamıyorum.

Büyük bir hata yapıp yapmadığıma karar vermeliyim. Pazar gününden beri Luca'dan ses seda çıkmadı, umarım içinde kalan şehveti atmış ve hayatına devam etmiştir.

Ama yönetimden birinin bana verdiği adresin önünde durup, parkın kenarındaki büyük, çarpıcı bir binaya bakıp deli gibi gülmeme neden olan şey bu değil. Tabii ki bu binanın sahibi o. Eski bir otel olduğunu söylediğinde anlamalıydım. Sıradan bir otel değil. Boston'un önde gelen lüks oteliydi ve şimdi Boston Halk Bahçesi ve The Common'a bakan apartman daireleri var.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, üniformalı bir kapıcı tarafından anında açılan çift kapıya yaklaşıyorum. "İyi akşamlar," diye selamlıyor beni. "Buraya birini ziyarete mi geldiniz?"

"Hayır. Buraya Simon Pastor ile görüşmeye geldim. Dairelerden birini görmek için bir randevum var."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Siz Bayan Fairchild olmalısınız. Evet, sizi bekliyorduk. Ben Ross, akşam kapıcılarından biriyim. Lütfen beni takip edin."

Oh lanet olsun. Ben böyle bir yere ait değilim. Deri pantolon, mor Doc Martens savaş botları ve tek omuzlu siyah bir kazak giyiyorum. Gösterişli mermer lobide yanımdan geçen mükemmel vücutlu, muhteşem kadın da tasarımcı kıyafetleri giyiyor. Bana meraklı bir bakış fırlatıyor ve ben de omurgamı dikleştirerek ona gülümsüyorum.

Sonra bir kez daha baktım. Bana garip bir şekilde tanıdık geliyor ama nereden geldiğini çıkaramıyorum.

"Burası ana lobi," diye açıklıyor kapıcı, dikkatimi tekrar etrafımdaki alana çekerek. "Burada gün boyunca ve gece boyunca nöbetçi bir kapıcı var. Benim gibi bir kapıcı yirmi dört-yedi her zaman burada. Spor salonu ve spa şurada." Az önce kadının girdiği uzak köşedeki kapalı kapıyı işaret ediyor. "Personelimiz arasında iki eğitimcimiz ve bir masözümüz var ve bazı sakinlerin talebi üzerine, spa'da çalışacak yarı zamanlı bir estetik hemşire pratisyeni getiriyoruz."

"Özür dilerim. Bir ne?"

Ross bana sırtıyor. "Yüz enjeksiyonları ve tedavileri yapabilen lisanslı bir sağlık hizmeti sağlayıcısı."

"Oh."

Yüz ifadem karşısında kıkırdıyor. "Sanırım bu senin ilgilendiğin bir şey değil? Yine de kesinlikle genç görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim, Ross. Sadece yirmi iki yaşındayım." Asansöre bindik ve o bir kod girdi. "Ve şu anda burada ne halt ettiğimi merak ediyorum."

"Buna sizin adınıza cevap veremem, ancak kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, en genç sakinimiz olmadığınızı söyleyebilirim. Her katın kendi kodu var, bu yüzden sizi ziyaret eden herkese bu kodu verebilirsiniz. Bu şekilde farklı katlarda dolaşan insanlarımız olmuyor. Sakinlerin çoğu mahremiyetlerini seviyor ve buna değer veriyor."

"Doğru."

"Dr. Fritz, 6-8-5'e bakmaya geleceğinizi bildirmek için aradığında sizden çok övgüyle bahsetti."

Buna sadece başımı sallayabilirim. Ama bir şeyler bana pek mantıklı gelmiyor. Apartman sakinleri, bina ve olanaklar hakkında konuşma şekli. "Ross, burası tipik bir apartman değil. Buradaki insanlar ev sahibi mi yoksa kiracı mı?"

Boğazını temizliyor ve ağırlığını değiştiriyor, biz yükselirken bakışları artık asansörün tepesindeki rakamlara kilitlenmiş durumda. Bir an için bana cevap vermeyecekmiş gibi görünüyor, ama sonra tam araba yavaşlamaya başlarken tekrar boğazını temizliyor ve "Sahibi onlar hanımefendi" diyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Lanet olsun, Luca. Ne yapıyorsun?

Tam kapılar açılırken ona "Gitmeliyim," diyorum ve önünden çıkmam için bana el sallıyor.

"Dr. Fritz, bu ayrıntıyı ilk siz keşfetmiş olsanız bile birimi görmemiz gerektiği konusunda kararlıydı."

"Tabii ki öyleydi." Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı sallıyorum, yüzüm gri halıya doğru düşüyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunun böyle olacağını nasıl düşünemedim? Bunu daha önce araştırmamakla ne düşünüyordum? Öte yandan, adres bana ancak öğleden sonra mesajla iletildi ve bunun çok kasıtlı olduğunu düşünmek zorundayım.

Ross elini omzuma koyarak gözümü yakalamaya çalışıyor. "Bay Pierce zaten birimde. Bütün gün orada kuruluma yardım etti. Git ve gör. Bunda bir sakınca yok, değil mi?"

"Kurmak mı?"

İfadesi utangaç bir hal alıyor, belli ki söylemesi gerekenden daha fazla sır veriyor. Muhteşem.

"Pekâlâ. Hadi şu işi bitirelim." Bu "daireyi" almamın imkanı yok ama Ross'un başını belaya sokmak da istemiyorum. Derin bir nefes çekerek dışarı çıktım.

aydınlık koridora çıkın ve Ross'u katın sonuna kadar takip edin.

Bir kapı açılıyor ve terden sıırıslıklam olmuş iki iri yarı adam çıkıp yanımızdan geçerek asansöre yöneliyor. İşte o zaman açık kapının üzerindeki levhayı görüyorum: 685. Ross zile basıyor ve gümüş saçlı, koyu renk gözlü, yaşlı bir adam hemen kapıda beliriyor.

"Bay Pierce, bu Bayan Raven Fairchild."

"Oh, mükemmel zamanlama." Elini bana uzatıyor, gülümsüyor ve eğer onu doğru okuyorsam biraz rahatlamış görünüyor. "Sizinle şahsen tanıştığım memnun oldum, Bayan Fairchild. Lütfen içeri gelin ve etrafa bir göz atın."

"Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Fairchild." Ross başını eğdi ve ben cevap bile veremedemden kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Ya da bana Bayan Fairchild dedikleri için onları düzeltmeden. Dairenin etrafına bakmakla meşguldüm. Ya da apartman dairesine. Ya da burası her neyse.

Serin alacakaranlık, ana odanın bir duvarının çoğunu oluşturan tavandan tabana iki pencereden süzülüyor. Açık konseptli mutfak, sol tarafta yemek alanı ve aile odasından pürüzsüz beyaz ve gri taştan büyük bir dikdörtgen ada ile ayrılıyor. Aletler paslanmaz çelikten ve en üst seviyede olup, bir şarap buzdolabı ve bir buçuk fırının üzerinde altı brülörlü gazlı ocak ile tamamlanmıştır.

Luca tamamen mobilyalı olduğunu söylerken yalan söylemiyordu, ama belli ki daha yeni döşenmiş. Yepyeni deri ve kumaş kokuyor, döşemeler sert ve kırılmamış. Parmaklarım, koyu mor ve siyah pelüş yastıklarla süslenmiş kanepenin yumuşak beyaz keteni üzerinde kayıyor. Koyu renk deri koltuğun üzerinde, sanki dünyanın en rahat şeyiymiş gibi duran ve beni bütünüyle yutabilecek tüylü bir tane oturuyor. Sehpa rustik, aksesuarlar soğuk ya da davetkâr olmadan havalı ve modern. Sanat eserleri çarpıcı, hepsi siyah ve beyaz

enstrümanların ve Londra mimarisinin çerçevesi fotoğrafları. Büyük, monte edilmiş bir televizyon bile var.

Piç herif burayı benim için dekore etti. Bunların hepsini benim için aldı.

Sıcak ve beklenmedik bir şey gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor.

"Gördüğünüz gibi her şey birinci sınıf. Ön salonda büyük bir dolap ve kiler olarak kullanılan bir dolap daha var," diyor Bay Pierce ve ben onun burada olduğunu neredeyse unuttuğum için neredeyse botlarımdan fırlıyorum. "Yatak odası ve banyo bu tarafta."

Sersemlemiş bir halde, aile odasından geçip mermer bir çift makyaj masası, büyük bir cam duş ve rahatlıkla yüzebileceğim bir küveti olan banyoya girerken onu takip ediyorum. Başka bir kapıyı açıyor ve şimdi yatak odasındayız. Çok büyük değil ama alçak profilli bir kral yatak, üzerinde ayna olan koyu ahşap bir şifonyer ve iki komodinin ile yeterince büyük.

Burası Restoration Hardware showroom'una benziyor.

Bana gömme dolabı gösteriyor ve orada bulduklarım karşısında içimden kıs kıs gülüyorum.

Boş raflardan birinde bir La Perla çantası duruyor. Luca benden çaldığı külotları değiştiriyor, her ne kadar benimkiler La Perla'dan uzak olsa da. Büyük bir çanta ve bahse girerim içinde birkaç çift külottan daha fazlası vardır. Bay Pierce'in önünde dokunmaya cesaret edemiyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Ben ne düşünüyorum? Dürüst olmak gerekirse ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bununla ne söylemem ya da ne yapmam gerekiyor? Bunaldım. Delicesine abartılı olan bu saçma jest karşısında aptalca duygusallaştım, bunun bir dibi yok.

"Çok güzel," diyorum çünkü öyle. Mükemmel bir daire. Her santimi. Ve küçük olmasına rağmen muhtemelen en az bir milyon dolara satılacağından hiç şüphem yok.

Girdiğimizden farklı bir kapıdan aile odasına geri dönüyoruz ve Luca'yı açık ön kapıya yaslanmış, okuyamadığım bir ifadeyle beni izlerken bulduğumda nefesim kesiliyor.

"İyi akşamlar, Dr. Fritz." Bay Pierce hızla odaya girer ve Luca'nın elini sıkar. "Ona üniteyi göstermeyi yeni bitirdim."

Luca'nın gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben devralıyorum."

"Elbette efendim. İyi akşamlar hanımefendi."

Hanımefendi. Efendim. Luca bu adamın en az yarısı yaşında olmalı. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapanıyor ve şimdi sadece ikimiz burada durmuş, çarpık bir doğruluk mu cesaret mi oyununda birbirimize bakıyoruz. Ben sessizce ona ne halt ettiğini soruyorum. O da sessizce üzerine gelmem için bana meydan okuyor.

"Sen tam bir pisliksin," diye başladım.

Bir parmağını alt dudağına sürterek sırtıyor. "Bunu umursayan birine sakla. Bu hafta bana o kadar çok pislik dedin ki, bunun bir sevgi ifadesi olduğunu düşünmeye başladım."

"Bana külot almışsın."

"Ve diğer şeyler. Çantaya baktın mı?"

"Kesinlikle. Tam da Bay Pierce'ın önünde, onun için her bir parçayı denediğimde ona baba dememde ısrar etti."

Bakışları kararıyor. "Tanrım, ağzın. Aynı anda hem ağzını bantlayıp hem de sikememem çok yazık. Neşter ve kemik testeresi koleksiyonumla onu kesmemi istemiyorsan söylediklerine dikkat etmeliyim. O çantadakiler sadece ve sadece benim gözlerim için."

"Çantayı asla açmayacağım için kabul ediyorum."

İç çekiyor. Sert. Sinirli. Çok lezzetli. Gözlerini benden ayıramaması, ondan yayılan yoğunlukla birleşince dizlerimin bağı çözülüyor.

"Burası hakkında ne düşünüyorsun?"

"Burası hakkında ne düşünüyorum?" Kelimelere gülüyorum. "Bence sen kafayı yemişsin. Bunu kim yapıyor, Luca?" Ellerim odanın içinde geziniyor. "Kim birine yalan söyleyip apartman daireleriyle dolu bir binada kiralık bir dairesi olduğunu söyler? Kim o daireyi birkaç gün içinde müstakbel kiracısı için düzenli bir şekilde döşer?"

"Zaten böyle olmadığını nereden biliyorsun?"

"Nakliyecilerin gittiğini görmekle kalmadım, en sevdiğim renkler olduğunu bildiğin için mor ve siyah yastıklar seçmişsin. Duvarlarda çello, piyano ve lanet Londra resimleri var." Mor yastıklardan birini alıp ona fırlatıyorum. Yakalayıp bana geri fırlatıyor, tam göğsüme isabet ediyor ve yere düşmesine izin veriyorum. "Bunu neden yaptın?"

Aramızdaki mesafeyi yarı yarıya azaltıyor. "Çünkü hamamböcekleri ve kahverengi suyu olan sekiz katlı bir stüdyo kiralamana izin vermeyecektim. Çünkü işe gitmek için iki otobüse ve lanet olası T'ye binmek zorunda kalacağın boktan bir mahalleye taşınmana izin vermeyecektim."

"Nereye baktığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Bir adım daha attım ve şimdi tam önümde, üzerimde geziniyor, uzun boylu ve hınzırca yakışıklı. Bir tanrı kadar öfkeli. "Bütçeni ve Boston bölgesindeki dairelerin fiyatlarını biliyorum. Taşınmak istediğini biliyorum ve aklına bir fikir geldiğinde, bedeli ne olursa olsun bunu gerçekleştirmekten seni alıkoyan çok az şey vardır. Bu konuda babanla da konuştum ve bana nereye baktığını söyledi."

"Babamla bu konuda konuştun mu?"

Bunu görmezden geliyor. "Burayı al, Raven. İşe çok uzak olmayan güvenli bir mahallede güzel bir binada ve paran yeter."

"Bunu karşılayamam. Sana fırlattığım yastığı bile karşılayamam."

"Yapabilirsin çünkü zaten senin. Hepsi senin. Mobilyaların her bir parçası senin. Her bardak, tabak ve tencere

ve dolaplardaki tavalar da. Buradaki her şey sizin, yani ister burada ister başka bir yerde yaşayın, bu eşyalar sizinle birlikte geliyor."

Bir adım geriye sendeliyorum, kanepenin arkasındaki konsol masasına düşüyorum ve dekoratif bir cam parçasının sallanmasına neden oluyorum. "Neden? Bunu neden yapıyorsun?"

Eli saçlarıma dalıyor, başımın arkasını buluyor ve gözleriyle buluşmak için yüzümü yukarı kaldırıyor. "Gerçek cevabımı mı istiyorsun? Dört yıl boyunca sana çiçekler göndermemin, seni izlemek için tüm dünyayı dolaşmamın, sosyal medyayı takip etmemin, külotunu çalmamın ve sana dokunmak ve tadına bakmak için dizlerimin üzerine çökmemin nedenini? İstiyor musun? Sana her şeyi anlatacağım. Anlatmamak beni öldürüyor. Sadece saçmalık olduğunu düşünmeden bunları duymaya hazır olup olmadığından emin değilim."

Başımı sallıyorum, onu üzerimden itiyorum ve pencereye yöneliyorum, karanlık Boston gökyüzüne, aşağıdaki caddeye bakıyorum. Park manzarası yok ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum.

O haklı. Söyleyeceği her şeyi duymaya hazır değilim. Ve evet, muhtemelen bana söylediği her şeyin saçmalık olduğunu düşünürdüm. Biriyle yatmak ya da onu affetmem için bir yol, böylece bir kez daha kötü adam yerine iyi adam olacak. Bir şey söyleyip başka bir şey yapan adam. Ona güvenmiyorum. Ne aklımla, ne kalbimle, ne de sağduyumla.

"Dört yıl boyunca yeniden kendim gibi hissetmek için savaştım," diyorum ona. "Minnesota yerine Londra'ya gittim. Dünyanın her yerinde okudum ve müzik yaptım. Tıpkı her zaman istediğimi söylediğim gibi. Ama bu beni o karanlık seyircileri aramaktan, senin orada bir yerlerde olup olmadığını merak etmekten alıkoymadı. O lanet çiçekleri bana şahsen teslim edeceğin gece o gece olacak mıydı? Bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp bana bunu kastetmediğini söyleyecek miydin? Hepsinin bir hata olduğunu. Beni gerçekten sevdiğini. Beni gerçekten istediğini. Bu düşünceler yüzünden kendimden ve senden nefret ettim. Kalmanı sağlayacak kadar iyi olmadığımı

hissettirdiğın için. Benim seni sevdiğim gibi senin de beni
sevmen için. Ve sen

O çiçekleri göndermek ve dünyanın dört bir yanına uçmak bunu çok daha kötü hale getirdi."

Onun çalkantılı yeşil gözlerine bakarken yumruklarımı sıkarak dönüyorum.

"Hayallerime kavuştum ve seni kaybettim. Güzel. Bunun seninle olacağını biliyordum. Kalbim kırılmıştı ama hayatta kalacaktım. Hayatıma devam ederdim. İlk kez biri beni seçmiyor ya da beni kalacak kadar sevmiyor değildi. Ama sen bırakmadın. Beni çıldırtacak kadar tutunmaya devam ettin. Seni unutmak ve hayatına devam etmek için yanıp tutuşan kalbimi ve kafamı karıştırdın. Bu yüzden hayallerim çok uzun süre tam olarak gerçekleşmedi. Buna içerledim. Yeteneğime kızdım ve bununla birlikte sana daha da çok kızdım. Sen sadece kalbimi kırmadın, Luca. En savunmasız, yumuşak kısımlarını buldun ve onları ölesiye dövdün ve sonra bunu tekrar tekrar yaptın."

Sertçe yutkunuyor, sesi boğuk çıkıyor. "Raven-"

Başımı sallayarak sözünü kesiyorum. "Evde olduğum için mutluyum. Babamı özledim, senin aileni de özledim. Kardeşlerini de. Ama seni özlemekten uzun zaman önce vazgeçtim. Kendimi seni seyretmekten vazgeçmeye zorladım ve bana gönderdiğin her çiçeği geri gönderdim. Geçtiğimiz hafta eski alışkanlıkların zor öldüğü bir vaka oldu, ama geçen gece bana kapanışı verdiğin için sana teşekkür ettiğimde yalan söylemiyordum ve bittiğimizi söylediğimde ciddiydim. Bu yüzden burayı kabullenemiyorum. Burası sana bağlı."

Luca sanki bunca zamandır içinde tutuyormuş gibi ağır bir nefes üflüyor. Elini titreyerek yüzünde ve saçlarında gezdiriyor, bir adım geri atıyor ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi kendi etrafında dönüyor. Ben de bilmiyorum. Az önce söyleyeceğimi hiç hayal etmediğim sözler söyledim. Kesinliği ile beni dehşete düşüren, beni derinden sarsan sözler.

Kıpırdamadan duruyor, kafasının içinde her ne üzerinde çalışıyorsa kırık bakışlarını bana dikeyiyor ve sonunda elleri kalçalarıyla buluşuyor, teslim olmuş bir halde. "I

Seninle birçok şeyi mahvettim. Batırdığının farkına bile varmadığım şeyleri. Üzgünüm, Raven. Çok çok üzgünüm. Her şey için. Düşündüm ki..." Boğazını temizlemeden önce sesi takılıyor. "Eğer burayı alırsan, bana hiçbir şekilde bağlı olmayacaksın. Burası senin olur. Yüzde yüz, hiçbir koşul olmadan senin. Para biriktirmek için altı ay burada yaşayıp sonra başka bir yere taşınırsan, bu senin seçimin. Ama lütfen, burada yaşamak varken berbat bir yerde yaşamayın. Yönetim şirketine gideceksiniz ve siz istemediğiniz sürece bu daireye bir daha adımımı atmayacağım."

"Asla yapmayacağım."

Bana en hüzünlü gülümsemesini veriyor. Donmuş kalbimi çatlatan ve parçalayan bir gülümseme. "Bir çocuk hayal eder, böylece bir adamın her zaman umudu olur." Son bir bakışla kapıya yöneliyor, ancak eli tokmağa değdiğinde duraklıyor, sırtı bana dönük. "Yaptığım her şey seni sevdiğim içindi. Yapmak zorunda olduğum içindi. İkimiz için de."

Bununla birlikte kapıyı açıyor ve arkasından kapattığı anda yere düşüyorum, nefesimi tutuyorum çünkü savaştığım gözyaşlarımı artık tutamıyorum. Yerde sürünüyorum, birbirimize fırlattığımız yastığı kapıyorum ve göğsüme doğru sürüklüyorum, yüzümü ona gömüyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Son dört yılda milyonuncu kez aşkın ve acının bir son kullanma tarihi olmasını diliyorum.

Çünkü o zaman onsuz yaşamak için bu kadar çabalamam gerekmezdi.

T Kapı açıldı ve hemen içeri daldım, şaşkın Carter'ın yanından hışımla geçip burada olmamın asıl nedenini aramaya koyuldum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Burada ne halt ediyorsun?" "Gracie Lou Freebush'u arıyorum."

"Banyoda. Ne istiyorsun?"

Koridorda ana banyoya doğru ilerlerken cevap vermiyorum.

"Hey, sik kafalı. Banyoda olduğunu söyledim. Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Carter peşimden koştu ama ben daha hızlıydım. Caydırılamayacak bir görevi olan bir adam.

"Grace, üstünü ört tatlım. İçeri geliyorum."

"Ne?" Ben odaya girdiğimde onun kekeleyişini ve ardından su sıçrama sesini duyuyorum. Carter beni yolumdan çekip Grace'in içinde dinlendiği küvete doğru koşuyor ve köpüklerini falan yeniden ayarlıyor.

Banyonun köşesinde, küvetten olabildiğince uzaktaki bir tabureye çöküp yere bakıyorum. "Buraya senin kadınının memelerine bakmaya gelmedim," diye hırlıyorum kardeşime, sonra sesimi yumuşatıyorum. "Alınma Grace. Çok güzel olduklarına eminim ama gerçekten ilgilenmiyorum."

Grace biraz daha doğruluyor, dudaklarında bir gülümseme. "Bunu takdir ediyorum ama neden buradasın?"

Dirseklerim ayrılmış kalçalarıma düşüyor, başım ellerimin arasında. "Kız kıza konuşmaya ihtiyacım var."

"Ah. Um. Okaaay. Şey, küvetten çıkabilirim."

"Banyonu mahvetmek istemiyorum. Orada kalabilirsin ve söz veriyorum bakmayacağım."

"Lanet olsun, bakmayacaksın."

"Alfanı yavaşlat, küçük kardeşim. Az önce ilgilenmediğimi ve bakmayacağımı söyledim."

"Carter?" Rina'nın sesi dairenin içinde çınlıyor. "Ebeveyn banyosunda," **d i y e** bağıriyorum ve Carter'ın kahverengi gözleri komik bir şekilde açılıyor.

Grace'inkiler de öyle. "Rina neden burada?"

Carter homurdanıyor.

"Sana söylemiştim. Kız muhabbeti. Git bize biraz şeker, patlamış mısır ya da kızlar bunu yaparken ne yiyorsa ondan getir. Oh, dondurma, değil mi? Siz bayanlar dondurma yer misiniz?"

Rina banyoya girdiğinde patinaj yaparak durur. "Evet, bana bunun acil bir durum olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Açıkça." Elimi odanın içinde gezdiriyorum. "Bu gerçekten benim sapkınlığım değil."

Gözlerimi devirip küçük kız kardeşime bakıyorum. "Buradaki neredeyse herkesle akraba olduğun için umarım öyle değildir."

"Grace?! Acil durum nedir?" Oliver da hışımla içeri girer, ancak Grace'i banyoda görünce adımının ortasında donakalır. Etrafında dönüp gözlerini kapattı. "Ne oluyor Luca? Amelia'yı arayıp acil bir durum olduğunu ve hemen Grace'e gitmesi gerektiğini söyledin. Biz de geldik."

"Herkes dışarı çıkabilir mi!" Carter tersledi, sesi tamamen tedirgindi. "Hamile kadını banyoda."

"Bunu görebiliyoruz Carter, ama bu lanet acil durum da neyin nesi?"

"Tamam. Herkes dışarı," diyor Grace. "Küvetten çıkıyorum ve beni çıplak görmek istemiyorsanız, gidip beni büyük odada beklemenizi öneririm. Oliver, git bir işe yara ve benim yemek cephaneliğimi getir. Her şeyden bahsediyoruz. Patlamış mısır, dondurma -bu Luca için- çıtır çıtır fıstık ezmesi Oreos, kabartmalar ve sakızlı kurtlar. Carter bulup atmasın diye bunları doğum öncesi vitaminlerimi sakladığım ocağın üstündeki dolaba sakladım."

"Yani bekle." Oliver hâlâ banyodan uzağa bakıyor ve inanılmaz derecede şaşkın görünüyor. "Sen iyi misin? Sen iyi misin?"

"Belli ki," diye mırıldanıyor Amelia. "Ve sanırım tüm bunların neyle ilgili olduğunu biliyorum. Hadi gel." Adamın kolunu çekiştirir. "Gidip erzak alalım. Sanırım onlara ihtiyacımız olacak."

"Yardım ederim," diye teklif ettim.

"Şarap alacağım," diye duyuruyor Rina. "Kusura bakma Grace, ama ben kız kıza böyle konuşurum. Ya bu ya da shot ve yarın vardiyam var."

Grace onu el sallayarak uzaklaştırıyor ve diğer herkesi kovmak için bir hareket yapıyor. Carter Grace'in küvetten çıkmasına yardım ederken ben de Rina'nın peşinden gidiyorum ve oturma odasına vardığımızda Landon ve kız arkadaşı Elle de herkes gibi şaşkın bir şekilde orada dikiliyorlar.

"Sizi ben davet etmedim, sümüklüler. Sadece kadınlarınızı. Siz pisliklere yeterince sızlandım ve şikayet ettim ve şu an bulunduğum yere bakın."

"Cheerios'una kim işedi?" Landon karşılık verir.

"Yaptım kardeşim." İkizimin omzuna bir tokat atıyorum, alnım omzuna düşüyor. "Kendi lanet Cheerios'uma işedim. Hem de gece vakti, kahvaltı vakti bile değilken. Ve şimdi toplayabileceğim tüm kadın yardımına ihtiyacım var. Bu yüzden en iyisini gönderdim. Seni tekrar bu durumla karşı karşıya bırakmak istemedim."

"Beni de dahil etmen gururumu okşadı." Elle yanıma gelip yanağımı okşuyor, ela gözleri parlıyor. "Bu eğlenceli olacak. Daha önce hiç bir erkekle kız muhabbeti

yapmamıştım. Bir kulüp kurmalıyız. Erkeklerle daha iyi
birer erkek olmayı öğretilim ve

konusacak ve kadınları anlayacak. Bize Nobel Barış Ödülü verecekler."

Elle bir fişek. Benim huysuz, mutsuz ikizimin aklını başından almayı başaran bir kadın. Bu iş için mükemmel. Ve çok fazla güvenmeyen ve zor zamanlar geçiren Amelia, şimdi Oliver'a sonsuz bir aşkla bağlı. Aslında aile yadigârı bir pırlanta olan sahte nişan yüzüğü hâlâ parmağında bir yer tutucu olarak duruyor. Hiçbir kadının yaşamaması gereken bir kabusu yaşayan Rina, şimdi çok mutlu ve Brecken'a aşık. Ve Grace'in nişanlısı onu aldattı ve şimdi mutlu, hamile ve Carter'la yaşıyor.

Bu kadınlara ihtiyacım var. Anahtar onlarda. Erkeklerin bilmediği sır. Sürekli tökezliyoruz, beceremiyoruz ve her şeyi berbat ediyoruz. Ama onların yardımıyla... belki, sadece belki kadınımı geri kazanabilirim.

Raven'ın sözleri bu gece kalbimi kırdı.

Martha's Vineyard'da onu incittiğimi biliyordum. Kalbini kırdığımı biliyordum. Niyetim buydu. Bunu yapmak beni ne kadar yıksa da, başka seçeneğim yoktu.

Ama çiçek göndermemin ve performansını görmek için uçmamın ona ne yaptığını bilmiyordum. Bunu yaptığımı bildiğini bile bilmiyordum. O kadar sık değildi. Ve onu görmek için hiç sahne arkasına gitmedim. Onunla hiç konuşmadım. Bunun çok zor olacağını biliyordum. İkimiz için de, çünkü öyle olacaktı.

O koltuklarda oturmak ve onu uzaktan izlemek yeterince işkenceydi, ama kendime bunu onun için yaptığımı söyledim. Onu daha fazla kalp acısından kurtarıyordum ama aslında tam tersini yapıyordum. Orada olduğumu biliyordu. Nasıl bilmiyorum ama biliyordu.

"Tamam," diyor Oliver bana bir bardak burbon uzatarak çünkü kardeşlerim iyi insanlar ve ben onlara hırçın davransam da gitmiyorlar. "Otur. Bize neler olduğunu anlat çünkü dürüst olacağım, bana kalp krizi geçirttin. Grace'e bir şey oldu sandım."

Bir sandalye bulup içine çökmeden önce omzunu sıkıyorum. "Bunun için özür dilerim. Bu yüzden seni değil Amelia'yı aradım."

"Sen onunla konuşurken ben de oradaydım, yani şimdi benimle baş başa kaldın."

"Ve ben." Landon benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor, Elle'in minik kalçalarını kavırıyor ve onu kucağına çekiyor.

"Patlamış mısır hazır." Rina kocaman bir kâseyi önüme itiyor, ben de refleks olarak kabul ediyorum ve bir parça patlatıp ağzıma atıyorum, sonra da içeceğimi almak için sehpanın üzerine bırakıyorum. "Dondurma olmaz çünkü dondurucularında sadece şekerleme var." Elindeki Oreos paketini masaya bırakırken burnunu küçümseyerek kırıştırıyor. "Beş yaşında olmayan kim şekerleme yer ki?"

"Ben de aynı fikirdeyim," diyor Amelia, sehpanın üzerine yayılmış ve giderek büyüyen abur cubur yığınınına eklemeler yaparak. "Nasıl olur da dondurucunda en azından bir kutu Ben & Jerry's olmaz?"

"Çünkü abur cubur yememeye çalışıyorum," diyor Grace, pijamalarıyla odaya giriyor ve gözlerinde sevgi ve bağımlılığı andıran bir ışıkla doğruca şeker ve karbonhidrat büfesine yöneliyor. Bunu çok iyi biliyorum. "Carter bunların yarısını almama izin vermiyor. Bu yüzden saklamak zorundayım ama dondurucuda bir şeyleri iyi saklayamazsın."

"Tüm bu saçmalıkları burada sakladığını bilmediğime inanamıyorum."

Grace yere oturuyor, yüz hizasına gelene kadar kayıyor. Sonra doğruca jelibon torbasına gidiyor, açıyor, bir tanesini ağzına atıyor ve Carter'a pişmanlık duymayan bir omuz silkme ve bununla başa çıkma sırtışı veriyor.

"Pekala, evimi bir yemek alemine çevirdiğinize göre, bize neler olduğunu anlatın."

Carter, masaya bir şişe getiren Oliver'dan bir kadeh alıyor ve herkesin gözleri üzerime çevriliyor, yemek ve içki bir an için ellerinde unutuluyor. Grace hariç, o çoklu görev yapıyor gibi görünüyor.

Minik Kuş'umla bu akşam olan her şeyi anlatmaya başlıyorum ve bitirdiğimde uzun süre kimse bir şey söylemiyor. Rina şarabını yudumlarken kendine bir bardak daha dolduruyor. Elle kendi bardağını uzatıyor ve Rina da dolduruyor. Amelia ve Oliver birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, bir tür sessiz konuşma yapıyorlar. Grace bir Oreo'yu çıtır fıstık ezmesi ve kabartmayla köpürtüyor. Landon her zaman yaptığı gibi bana bakıyor, paylaştığımı düşündüğünden daha fazlasını okumaya çalışıyor. Carter bardağına bakıyor, sanki o şey ihtiyacım olan tüm cevapları verecekmiş gibi.

"Kız kıza konuşmanın böyle olacağını düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum, kendi bardağımı bitirip Oliver'ın bana iki parmak daha doldurmasına izin vererek. Görünüşe göre buna ihtiyacım olacak.

"Yeterli olmadığı için onu terk ettiğini mi düşünüyor?" Amelia bir Oreo alır, yararak açar ve kremasını yalar. "Vay canına. Bu sadece... Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Gidip onu bulmak ve senin yerine onunla kız muhabbeti yapmak istiyorum."

"Aynen," diye geveliyor Grace ağzında ne varsa. "Böyle hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Seninle birlikte miydi, Rina?"

Rina başını iki yana sallar, bir yandan bardağını öne arkaya eğerken bir yandan da bordo renkli sıvının bardağının içinde hareket etmesini izler. "Hayır. Annesi hakkında böyle düşündüğünü biliyordum. Ölümünden kısa bir süre sonra bir keresinde bana neden annesinin kalmasına yetmediğini anlamadığını söylemişti. Eğer öyle olsaydı, belki de annesi hâlâ hayatta olurdu."

"Orospu çocuğu." Sandalyemden fırladım ve odanın içinde bir tur attım. Devasa pencerelerden parlayan Boston silüetine bakıyor ve sonra geri dönüp neredeyse koltuğuma yığılıyorum. Uzuvlarım huzursuz, kaslarım gergin. "Gitmesine izin vermemin nedeni bu değil. O fazlasıyla yeterli. O her şeyim. Ne yaptıysam onun için yaptım..." Sertçe yutkunuyorum. "O benim

onu terk etti ve sonra onunla oynadı. Benden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı."

"Savaşmak zorunda kalacaksın. Ve o zaman bile pes etmeyecek," diyor Rina, itirafımdan sonra gergin bir sessizlik gibi hissettiren şeyi bozarak.

"Bana bunu nasıl yapacağımı söyleyin çünkü belli ki şu ana kadar yaptığım her şey yanlış."

Buradaki diğer kadınlarla bakışıyor ve sonra omuz silkiyor.

"Ama siz buradasınız," diye itiraz ediyorum. "Siz kadınsınız. Sizin işiniz bu. Sorun çözer, bir şeyleri çözer ve duyguları ve hisleri dengelemenin incelikli sanatını anlarsınız." Hiçbir şey yok. Hayal kırıklığına uğrayarak sandalyeme geri çöküyorum. "Hadi ama. Çaresizim. Onun kalbini kırdım. Bunu biliyorum. Ama... tüm o diğer şeyler. Rina Bina, Gracie Lou Freebush, ikiniz de Raven'ı hayatı boyunca tanıdınız. Rina, ona en yakın olan sensin. Bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey olmalı. Bu konuda samimi olduğumu bilmesini sağlamak için. Onu incittiğim her şeyi anlamadığımı."

Elle uzun sarı saçlarının bir kısmını kulaklarının arkasına atarak, "Sabırlı ol," diyor. "Sabırlı olman gerekecek Luca. Çok şey yaşadı. Ve sana söyleyeyim, çok şey yaşamış biri olarak, bu izler bırakır. Onu herkesi ve her şeyi etkilediğin gibi etkileyemezsin. Seni çok iyi tanıyor ve senden bunu istemiyor. Anlatmak yerine göstermek zorunda kalacaksın. Senden bunu ve daha fazlasını hak ediyor."

"Aynen öyle." Grace şiddetle başını sallarken Elle'i işaret ediyor. "Önce senden ne istediğini bul-"

"Hiçbir şey. Benden hiçbir şey istemiyor."

"Şu anda öyle değil," diye devam ediyor Rina, şarap kadehini bana doğru çevirerek. "Kızgın. Ama bundan da öte, korkuyor. Sana aşık oldu Luca ve sen onun kalbini kırdın. Bu sefer onu daha kötü incitebileceğini bildiği için tekrar denemek istemiyor."

Anlaşılabilir bir durum, özellikle de yaşadığı onca şeyden sonra."

"Evet," diye atlıyor Amelia, biraz daha dik oturarak ve şimdi bir yerlere varmaya başlıyoruz. "O korkuyor. Onu incittim Luca. O gece Vineyard'da olanlardan çok daha fazlası. Yani, o oldukça korkunçtu. Ona onu sevdiğini ve sonsuza dek istediğini söylediğin sahte bir düğün yaptın ve birkaç gece sonra ondan ayrıldın."

"Teşekkürler Amelia," diye homurdanıyorum, enseme sıkarak. "Açıkçası bu hatırlatmaya ihtiyacım vardı."

İç geçiriyor, patlamış mısır kasesini alıp kucağına koyuyor. "Üzgünüm ve bunu neden yaptığını biliyorum. Ama böyle bir korkunun üstesinden gelmek zaman alır. İnan bana, öyle. Güven kazanılmalıdır. Ve şu anda sana ya da nedenlerine güvenmiyor."

"Evet. Senin nedenlerini biliyor mu?" Grace soruyor. "Ona söyledin mi? Dört yıldır kimseye dokunmadığını biliyor mu?"

Gözlerimi kırpıştırarak bardağın kenarından aşağı akan burbon çizgilerini izliyorum. "Hayır. Ona anlatmaya çalıştım ama ne zaman konuşmaya başlasam ya da konuşmamız gerektiğini söylesem beni susturdu. Hazır olmadığını söyleyebilirim. Ya da gerçekten duymak istemiyor. Belki de bahanelerimi ya da nedenlerimi umursamıyor çünkü ne olursa olsun eylemlerimin sonuçlarıyla uğraştı. Planım kendimi onun hayatına yavaşça geri sokmaktı, ama daha iyi bilmeliydim. Raven ve ben hiçbir zaman yavaş hareket etmedik ve hiçbir şeyi akıllıca ya da geleneksel bir şekilde yapmadık. Geçtiğimiz hafta bunu kanıtladı."

"O zaman bu oyunu böyle oynamalısın," diye açıkladı Rina. "Alışılmadık bir şekilde. Geçmişini değiştiremezsin ve onun hissettiği acıyı ortadan kaldıramazsın. Olan oldu ve şimdi yapabileceğin tek şey elindekilerle çalışmak."

Landon, "Bu da bir şey değil," diyor ve ben de kız kardeşime bakarken parmağımla onu işaret ediyorum, çünkü bingo. Anladım.

Hiçbir şey.

"Hayır," diye meydan okur Grace. "Sende çok var. Seninle hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyebilir ama yine de gösterisinden sonra onu yemeğe götürmene izin verdi. Yatak odasına girmene izin verdi. Gidip senin apartmanındaki daireye baktı. Sizden bir şey istemediğini söyleyebilir ama başka türlü davranıyor."

"Doğru," diye katılıyor Elle. "Bence her şeyden çok kafası karışık ve kafasının karışık olması hiçbir şey demek değil. Bu bir başlangıç noktası."

"Bir başlangıç noktası." Kelimeleri dilimin üzerinde test ediyorum. "Pek bir şey değil ama sanırım bu da bir şeydir?"

Carter, "Unutmayın, oradan sonra gidebileceğiniz tek bir yer var," diyor.

"Nereye? Kaldırıma mı?"

Carter kıs kıs güler, eli dalgınca Grace'in karnında gezinir. "Bugün senin kışına tekmeyi bastı bile. Ben yukarıdan bahsediyorum."

İçkimi bitiriyorum, bardağımı masaya bırakıyorum ve düşünürken elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Onu seviyor musun?"

Oliver'a gülüyorum ve ona "gülmeseydim burada zavallı bir adam gibi olmazdım" der gibi bakıyorum.

"O zaman Elle'in dediği gibi sabırlı ol. Bu yeni hayata alışması için ona zaman ver. Zaten ailemizin bir parçası olduğu için senin de bunun bir parçası olacağın fikrine. Gelmeye devam et. Hiçbir yere gitmediğini bilmesini sağla. Aletini pantolonunun içinde tut. Onu seksten daha fazlası için istediğini kanıtla. Onun istediği adam olduğunu. Onun güvenini tekrar kazanmak için elinden geleni yap. Sonunda onu incitmeyeceğini anlayacak ve sana ikinci bir şans verecektir."

"Katılıyorum," diyor Landon, Elle'i kucağında göğsüne daha yakın olacak şekilde kaydırarak.

"Kesinlikle," diyor Grace, ağzından sakızlı bir solucan sarkarken. "Oliver'ın dediği gibi."

Herkes onaylarcasına başını sallar.

"Pantolonuma gir ve sabırlı ol. Ona bir yere gitmediğimi göster ve güvenini kazan. Tamamdır. Anladım."

Sadece sabır ve sikimi pantolonuma sokma kısmı Raven ile yapabildiğim bir şey değil. Biz baştan çıkarıcı ateş ve pervasız tutkuyuz. Biz zayıflıkla sarmalanmış baştan çıkarıcıyız. O, kendime geri kazanacağımı söylediğim güzel bir yalan ve ben de onun unutmak istediği kirli bir sır. Ama dört yıl önce o gece onu gördüğüm andan itibaren bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum. O bir an beni sonsuza dek değiştirdi, genetik yapımı değiştirdi.

Artık geri dönüş yok.

Raven Fairchild benim son oyunum.

Ama sabır? Pantolonumdaki sik? Ne zaman yanına gitsem, birbirimizi tutuştururken bunu nasıl yapacağım?

"W Oo-hoo, evet! Hadi!" Landon'ın şımarık, sevimli sarışın şeyi ellerini heyecanla çırparak ve koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplayarak bağıyor. "İlk

Aşağı! Güzel koşu!"

"Elle, seni gerçekten sevmeye başladığımı biliyorsun ama Pats yerine Dolphins'i tutmaya devam edersen arkadaş olamayız," diyor Oliver'ın nişanlısı, sahte nişanlısı, kız arkadaşı, nasıl sınıflandıracağımı bilemediğim Amelia.

Elle dönüp sağımdaki minyon kızıl saçlıya kaşlarını çatarak bakıyor. "Ama Miami Üniversitesi'nde tezahürat yaptım ve David'le evliyken yıllarca Miami'de yaşadım. Hatta oradaki oyuncuların birkaçını tanıyorum."

"Evet, ama artık New England'da yaşadığının ve burada hepimizin büyük sporseverler olduğunun farkındasınız, değil mi? Bu kabindeki herkes kavga etmeye hazır. Bir isyan başlatabilirsin." Amelia'nın eli odada geziniyor ve Rina, Brecken, Oliver, Kaplan, Carter, Luca, Dr. Fritz, babam ve hatta Landon ve Layla bile ona ters ters bakıyor.

Elle hiç de endişeli görünmüyor. "Her neyse. Büyü artık!" diye herkese çıkışıyor. "Sevgili Pats'inizi sevmeyeceğim." Birkaç hırıltı ve iç çekiş alır ve

Sonra dehşet içinde başını sallar. "Hepiniz beni korkutamazsınız. Ben bir sincap gibi kavgacıyım ve Teksas'a bulaşmak istemezsiniz."

Octavia gibi ben de hafifçe gülüyorum. Birbirimize yan gözle bakıp sırtıyoruz. Sanırım Elle'den hoşlanıyorum. Sanırım Elle'den çok hoşlanıyorum.

Amelia ona "Denemek ister misin tatlım?" dediğinde Elle ellerini havaya kaldırır. Ben Boston'un acımasız sokaklarından gelen bir kızılım" ifadesini takınır.

"Tamam." Elle teselli edici bir el kaldırdı. "Sakin olacağım, ama sadece biraz ve sadece sizin büyük spor hayranları olduğunuzu bildiğim ve bu yönünüze saygı duyduğum için."

"Anlaştık." Amelia ona memnun bir şekilde başını sallıyor. "Red Sox'ta olsaydık daha kötü olurdu. Layla onlara olan takıntıyla dalga geçiyor ama o da en az benim kadar spora düşkün, özellikle de Oliver'la birlikte yaşadığımız şu günlerde."

"Sanırım Stella spordan nefret ettiği ve kimi tuttuğumu umursamadığı için şanslıyım. Yine de beni seviyor. Değil mi Stella?" Elle sözlerinin sonunda sesini yükselterek Stella'nın dikkatini çekiyor. Stella başıyla onaylamak için kitabından başını kaldırıyor, sonra hemen kitabına geri dönüyor.

Kıs kıs gülüyorum. "Bu konuda Stella'ya katılıyorum. Ben de büyük bir spor hayranı değilim," diye itiraf ediyorum. "Yani, eğer bir maç varsa izlerim, ama bunun peşinde koşmam."

Hem Elle hem de Amelia sanki gözlerinin önünde boynuzlarım ve gagam çıkmış gibi bana bakıyorlar.

"O zaman bu gece neden buradasın?" Elle gerçekten şaşkın bir şekilde soruyor. O küçük bir Teksas kızının güneş ışığı ve onun ve Landon'ın -ki Landon her zaman düşünceli bir piçtir ve tüm yaşadıklarından sonra haklı olarak öyle -Birlikte çok iyi çalışıyorlar, ama belli ki çalışıyorlar çünkü adam ona gece gökyüzündeki ay ve yıldızlar gibi bakıyor.

Grace elini aramızda oturan Octavia'nın elinin üzerine koyarak, "O da benim gibi burada olmak için kandırıldı," diyor.

Octavia acımasızca omuz silkiyor. "Eğer ben burada olmak zorundaysam, hepiniz de olmak zorundasınız. Dr. Fritz'e yılda bir futbol maçı sözü verdim ve tampon olmadan gelemedim. Ayrıca, hiçbir şey tüm ailemin bir arada olmasından daha iyi olamaz." Elimi sıkıyor ve ben de başımı omzuna bırakıyorum, sarı peruğunun ucu alnımı gıdıklıyor. Bu gerçek saç, biraz havalı biraz da ürkütücü ama peruk takınca kendini daha iyi hissettiğini biliyorum.

Kadın, kalbi ve ruhuyla muhteşem bir güzelliğin özüdür.

Octavia, annem ben çok küçükken öldüğü ve ondan önce de pek yanımda olmadığı için büyürken sahip olduğum tek anne figürü. Octavia'nın tekrarlayan göğüs kanseri Boston'a dönmemin ana sebebi. Onunla birlikte olmak istedim. Onun yanında. Grace için de benzer bir durum söz konusu, ailesi epilepsisi yüzünden onu bir kenara atmış olsa da Octavia'nın bizi kendi çocuğuymuşuz gibi sevmesi ve benimsemesi sayesinde onun için her şeyi yapabiliriz. Bu öğleden sonra bir konser verdikten ve yarın taşınmaya hazırlandıktan sonra Pazar gecesi futbol maçına gelmek de buna dahil.

Bu sabah babam dışında kimseye bahsetmediğim bir şey. Bana kaşlarını çattı. Adamın artık bir yetişkin olduğum için bana nasıl ebeveynlik yapacağını bildiğinden emin değilim ve çenesini kapalı tutmak kesinlikle yapmak istediği şey olmadığı halde çenesini kapalı tutuyor.

Luca'ya da bir şey söylemedim, ancak Cuma günü yönetim şirketiyle konuştuğum için bildiğinden eminim.

Geçen gün apartmanda kendimi kaybettiğimden beri onu görmedim ya da ondan haber almadım ve dürüst olmak gerekirse, bu erteleme için minnettarım. Bu, vücudumun onun bu kadar yanımda olduğunun farkında olmadığı anlamına gelmiyor. O mesafesini korumakta iyi, ben de ona bakmamakta iyiyim.

Bu yüzden bana düşündüğüm gibi bakıp bakmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer ensemdeki tüyler diken diken oluyorsa,

Tüm vücudumdaki titreme ve ürpermeler ya da karnımın alt kısmındaki sürekli çırpınma ondan mı yoksa ateşim var ve onun yerine bir mide rahatsızlığı mı geçiriyorum?

Ama ne yazık ki bu belirtilerin gripten kaynaklanmadığını biliyorum. Onu hissedebiliyorum.

"Bu sabahki performansın nasıldı?" Octavia çatalıyla tabağındaki bir şeyi karıştırırken soruyor. Bu gece pek bir şey yemiyor ve bu beni korkutuyor.

"Harikaydı. Holiday Pops gösterileri için çalışmaya başlamadan önceki son yardım konseri. Bunun için heyecanlıyım. Burada büyük bir konser olduğunu biliyorum ve tatil müziği çalmak çok eğlenceli."

"Bir solo daha alır mısın?"

Gülümsemem kayboluyor. "Antonio -kondüktör o-atamaları yapana kadar bunu bilmek zor ama yapabilirim. Umarım yaparım." Ve yapmam çünkü sololar bana soğuk terler ve panik ataklar yaşıyor, ama hey, bu benim savaşmam gereken kendi şeyim. Sahne korkumun çirkin başını tekrar ortaya çıkarmak için şu anı seçmiş olması, delilik ateşimde bir başka kütük.

"Antonio'nun sana bir solo vereceğinden hiç şüphem yok," diyor Rina sesinde muzip bir tını ile. "Aslında, bence eline geçen her fırsatta ona bir solo vermeni ister."

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve Rina'ya fermuarlı bir bakış fırlatıyorum. Antonio'nun benimle flört ettiğini ve peşimden koştuğunu biliyordu. Ama lanet olsun, Octavia'nın önünde olmaz.

Yüz ifadem karşısında kanaryayı yemiş kedi gibi sırtıyor. "Ne? Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ve bana öyle şaşkın, geyik gibi bakma çünkü sana göz kırpan her erkek senin için yanıp tutuşuyor. Bu bir şok olmamalı."

Grace gülüyor, bana bakarken Rina'ya doğru sallanıyor. "Haklı. Ciddiyim. Birkaç yıl önce doğum günün için eve uçtuğun ve üçümüzün dışarı çıktığı zamanı hatırlıyor musun? Gittiğimiz her bar ve kulüpteki her erkek senin peşindeydi."

"Değildi."

"Öyleydi de," diyorlar hep bir ağızdan ve Octavia dahil herkes gülmekten kırılıyor.

İçimi çekiyorum, koltuğumda geriye doğru sarkıyorum, yüzüm ateş topu gibi oluyor. "O zaman yirmi yaşındaydım."

"Ve şimdi yirmi iki yaşında olmak 'erkeklerin seninle ilgilenmesi' olayını bir şekilde değiştiriyor mu? Çünkü anladığım kadarıyla değiştirmiyor."

"Oraya mı gidiyoruz, Rina?" Dudaklarımda sinsi bir sırıtışla meydan okuyorum. "Annen hemen yanımda. Bazı hikâyeler anlatmaya başlayabilirim."

"Ah, tatlım, çoğunu zaten duydum. Bir annenin kulakları ne yazık ki her şeyi duyar. Özellikle de benimkiler gibi manşetlere çıkan çocuklar söz konusu olduğunda. Ayrıca, senin için her zaman o kadar da mutlu olmayan şeylerden sonra... biraz yaşadığını duymak hoşuma gidiyor." Omzunun üzerinden oğlu olduğunu tahmin ettiğim kişiye doğru bir bakış atıyor ve ben bunu yapmayacağım. Bakmayacağım. Odanın öbür ucunda mı yoksa beni dinliyor mu bilmiyorum ve umurumda da değil.

"Antonio hakkında daha çok şey duymak istiyorum. Orkestrasındaki kadın müzisyenlerle solo zaman geçirme tutkusu hakkında daha fazla şey."

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum, sandalyemde doğruluyorum ve bu kez gözlerimi Grace'e dikiyorum. "Siz ikiniz benim dedikodularımdan çok uzaksınız. Catarina'nın bana anlattıklarını size asla anlatmamalıydım." Rahatsızlığımdan fazlasıyla keyif alan onu ve Rina'yı işaret ediyorum. Hatta beşlik bile çakıyorlar.

"Hayır, değiliz," diyor Grace kendinden emin bir şekilde. "Bizi inkar edemeyecek kadar çok seviyorsunuz."

Ugh.

"Eğer yaşlı ve eksantrik tiplerden hoşlanıyorsanız Antonio oldukça seksi biri," diyor Rina havalı bir şekilde. "Ve belli ki en yeni yıldızına karşı bir şeyler hissediyor. Ama dürüst olmak gerekirse, oraya gideceğimden emin değilim. Cesedinin Charles Nehri'nde ölü bulunmasından nefret ederim." Rina

Başını yine muhtemelen Luca'nın olduğu yöne doğru zıplatıyor ve benim tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Pusuya düşürüldüm. Pusuya düşürüldüm.

Bunun kazananı yok ve hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Octavia'nın annem olmadığının farkındayım ama o hâlâ Octavia Abbot-Fritz. Burada bir futbol maçında oturup erkeklerden, kaçamaklardan ve... evet, alevli surattan bahsediyor. Her yerimde.

"Onun için çalışıyorum ve benden yaklaşık yirmi yaş büyük."

"Arada epey yaş farkı var," diyor Octavia ve kız kıza konuşmayı hiç umursamadığını anlatmak istercesine bana göz kırpmıyor. Yeşil gözleri daha düz, tipik ışıltılarının çoğu biraz sönmüş ve acaba kendini iyi hissetmiyor ve bunu bizden saklamaya mı çalışıyor diye merak ediyorum.

"Eski kocam benden on bir yaş büyüktü," diyor Elle. "Bazen yaş sadece bir sayıdır."

Ve böylece herkes biraz garip bir sessizliğe gömülüyor çünkü Elle Fritz ekibinde yeni olduğu için bunun farkında olmasa da Luca benden neredeyse tam on bir yaş büyük. Tepki vermemek için çabalarken birkaç çift gözün yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum.

"Aman Tanrım, bakın." Amelia önümüzde duran büyük cam paneli işaret ediyor, doğruca bitiş alanının üzerindeki dev ekrana bakıyor. "Ona evlenme teklif ediyor. Bunun havalı mı yoksa klişe mi olduğuna bir türlü karar veremiyorum." Bana sırtlıyor ve ben de beni sıcak koltuktan kaldırdığı için ona minnettar bir gülümseme atıyorum.

"Her ikisi de," diyor Rina. "Her ikisi de. Eğer ikiniz de büyük spor hayranıysanız harika bir hikaye ve eğlenceli ama aynı zamanda tam bir klişe. Bahse girerim bunu sadece TikTok'ta viral olmak için yapıyorlar."

"Katılıyorum," diyor Elle, Amelia ve ben hep birlikte, bu kez üçümüz arasında bir başka beşlik çakma ve kıkırdama turuna neden oluyor.

"Brecken büyük bir Bruin taraftarı. Maçlardan biri sırasında Garden'da evlenebilirsiniz."

Rina, Grace'e bir kedinin derisini canlı canlı yüzebilecek bir bakış atar. Bu düşünceyle devam ederse cinayet ve kargaşa vaat ediyor. Özellikle de önünde-

"Kimse bir spor müsabakasında evlenmiyor." Octavia oturduğu yerde bacak bacak üstüne atıp ellerini hafifçe kucağına koyarken etrafımı saran kadınlara kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Ama birkaç düğün planlamak benim için sorun olmazdı. Büyükanne ait olan bir nişan yüzüğünü resmileştirmek." Amelia için bir kaş. "Torunum doğmadan önce resmi bir şey yapmak." Bu Grace için, o da hafifçe gülüyor. "Ve düğüm atmak için sabırsızlanan bir adamın acısını dindirmeye yardım etmek." Son bakış Rina'ya, o da gözlerini deviriyor çünkü Octavia onun annesi ve bunu yapabilir.

Hiçbirimiz buna kalkışmaya cesaret edemiyoruz, o çok tatlı. "Vay canına. Bu tehlikeli bir tartışma. Bir tane," diyor Elle, oturduğu yerden kalkarak. "Ben bir kadeh şarap daha alacağım. İsteyen var mı? Hepiniz ister misiniz? Harika, bir tepsi getireyim."

"Yardım edeyim." Ayağa kalkıyorum, ağrıyan sırtımı esnetiyorum - günde birkaç saat çello çalmak omurga ve sırt kasları için şaka değil. "Zaten tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Diğer kadınların duyamayacağı kadar uzaklaştığımız anda Elle rahatlayarak sarkıyor. "Woo. Landon'ı ve bu aileyi seviyorum ama çok gerginler."

"Şaka değil. Onlarla birlikte büyümeyi dene."

"Yemlikteki İsa bebek, hayır, teşekkürler. Ailem kesinlikle piknik değildi, ama yemin ederim, Octavia bu evlilik meselesiyle bir daha bana girerse, kurdeşen dökeceğim."

"Seni suçlamıyorum. En azından ben bundan muafım."

Bir homurtu ve tam bir "kimi kandırıyorsun" yüz ifadesiyle karşılaştım. "Ben olsam bu konuşmadan o kadar emin olmazdım. Gerçek Luca'yla tanıştığım andan itibaren bana

Kalbinin zaten birine ait olduğunu defalarca söyledi. Söylentilere göre, o kişi sizmişsiniz."

"Gerçek Luca mı?"

Bir kahkaha patlatıyor. "Evet. Landon'la Boston'daki ilk gecemde bir barda tanışmıştım ama bana Luca olarak tanıtılmıştı. Lanet adamın adının Luca olduğunu düşünerek onunla yattım, ancak ertesi gece ön kapımı açtığımda Landon olarak karşılaştım ve komşu olduğumuzu keşfettim. Belli ki Landon bir kadın için dışarı çıktığında bunu Luca olarak yapıyordu, böylece fotoğrafı çekilirse kendisi olarak değil Luca olarak çekilmiş olacaktı."

Ne dediğini anlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Landon dışarı çıkıp Luca olduğunu iddia ederek kadınlarla mı tanışıyor?"

"Evet. Böylece Stella babasını internette yabancı bir kadınla görmemiş olur."

Ona göz kırpıyorum. "Yani... Luca'nın kadınlarla olan fotoğraflarından bazıları..."

"Landon olabilir, evet. Anladığım kadarıyla Luca asla kimseyi yatağına almıyor." Bana göz kırpıyor ve sonra bara doğru ilerleyerek beni bu önemsiz olmayan bilgiyle boğuşmaya bırakıyor.

Önemli değil, değil mi? Önemi yok. Luca ve ben bittik ve dört yıldır birlikteyiz. Benim eve dönmem, onun birkaç şey söylemesi ve benim bunu öğrenmem hiçbir şeyi değiştirmez.

Bu gece gelmemeliydim. Herkes -ben de dahil- odadaki filin aşırı farkında. Her zaman yumurta kabukları üzerinde. Bu yüzden dört yıl boyunca ondan kaçtım. Ailesini tüm kalbimle seviyorum, ama onun yanında olmak bana yirmi shot espresso içmişim ve onları amfetaminle kovalamışım gibi hissettiriyor.

Banyo, lüks süitin girişine yakın bir yerde bulunuyor ve işimi halledip çıktıktan sonra, oraya geri dönüp bir iki dakika daha oturma düşüncesi

Saatlerce ma ve ardından eve dönmek için trafik hiç cazip değil. Birkaç güvenlik görevlisiyle birlikte grup olarak beş cip aldık. Babamdan beni o arabalardan biriyle eve bırakmasını isteyebilirdim ama maçın tadını çıkardığını biliyorum ve onu bundan alıkoymak istemiyorum.

Odaya, eğlenen herkese bakıp bir süre daha zlenmeyeceğimi fark ederek locadan çıkıyorum ve aşığıdaki kalabalık kulüp salonuna bakan uzun, geniş, boş koridora adım atıyorum.

Luca o sitte ama onunla geçirdiğim Perşembe gecesinin düşüncelerimde dönüp durmasının nedeni onun burada olması değil.

Yaptığım her şey seni sevdiğim içindi. Yapmak zorunda olduğum içindi. İkimiz için de.

Şifreli sözleri bana oynamayı hiç bırakmadığı bir oyun gibi hissettiriyor. Diğer oyuncunun olası sonucuna bakmaksızın her ne pahasına olursa olsun kazanmak istediği bir oyun.

Neden ondan kurtulamıyorum?

Kendime yle olduğumu söyledim. Onun hayaletinden kurtulmam iki yılımı aldı ve sonra sadece kolay, duygusuz eğlenceyle devam ettim. Ama o eğlence bile lekelenmişti. Başka biriyle seks yaptım ama gözlerimi hiç açmadım. pşmekten hiç zevk almadım. Sığ ve boştu ve çoğu zaman vibratrm ve pornomu gerçek şeye tercih ettim.

Beni mahvedip mahvetmediğini merak ettim. Tanrı şahidim olsun ki beni onun ötesinde mutlu bir hayat için mahvetti. Kimseye çıkabilecek kadar güvenmiyorum. Her zaman başka birine aşık olursam aynı şekilde biteceğinden korktum.

Antonio'nun yatakta bir tanrı olması gerekiyordu ve hayır, benimle uzun süre oyalanmazdı. Fiziksel olanın ötesinde bir ilgisi yok. Ama bedenimin arzuladığı şey o değil ve bu da beni nefret ettiriyor-

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

-Daha da fazla.

"Babam beni buraya kadar takip ettiğini biliyor mu?"

"Adam gerçek bir casus olduğu için eminim biliyordur, ama tam olarak izin istemedim. O hayır derdi, ben de dinlemezdim ve babanın kardeşlerimin önünde beni dövmesi fikri hoşuma gitmiyor."

"İçeri dn Luca. Maı kaçırıyor." "

Arkamda hareket ettiğini hissediyorum. Dokunmuyor ama vücut ısısı etrafımda sıcak bir yol çizerken, kolonyasının kokusu en zayıf noktalarımı bulurken yaklaşıyor. Gözlerim kapanıyor ve dişlerim alt dudağıma gömülüyor, ellerim korkuluğu bir mengene gibi kavırıyor.

Kımıldama. Arkanı dönme. Ona bakma. Teslim olma.

"Yarın sabah yedide ameliyatım var." Bir adım daha attım ve şimdi nefesinin üzerime düştüğünü hissediyorum. "Bu gece buradayım çünkü geleceğini biliyordum. Annem de mümkünse hepimizin gelmesini istedi. Gitmeye hazır mısın? Seni eve bırakabilirim."

"Hayır, teşekkürler."

Yılmıyor, parmağı hafifçe kırpılmış kazağımın eteğini buluyor, yönüyle oynuyor. Dişlerim dudağıma daha da gömülüyor.

"Daireye taşındığınıza sevindim. Bunun için teşekkür ederim."

"Bunu senin için yapmıyorum."

"yle olmadığını biliyorum." Eli sırtımda geziniyor, bir fısıltı gibi kazağımın üzerinde gezinirken saçlarımı buluyor, daha çok keskin, elektrikli darbeler gibi hissettiren bir esinti kadar yumuşak bir şekilde sürüklüyor. "Bu gece çok güzel görünüyorsun. O kadar güzelsin ki gözlerimi senden alamıyorum."

"Lütfen dur." Ama sesim kendime ait değil. Nefes nefese ve muhtaç.

"Neden? Ellerimin üzerinde olmasından çok hoşlandığın için mi?" diye mırıldanırken dudakları kulağımı ısırıyor.

Evet.

"nk bana dokunmanı istemiyorum."

"Seni eve bırakmama izin verirsen, sadece konuşuruz. Sana dokunmayacağım. Sen istesen bile."

Etrafımda dönüyorum, pençelerimi geçirmeye hazır vahşi, kavgacı bir kedi-

"Merhaba Luca," diyor dar, siyah servis üniformasıyla yanımdan geçen bir kadın, onu pazar gününe kadar altı şekilde becerdiğini söyleyen bir gülümsemeyle mırıldanıyor. Ne ironiktir ki, bugün de öyle...

Kafasını ona doğru çeviriyor. "Merhaba Justine."

Onun adını biliyor. Harika.

Kirpiklerini kırıştırıyor ama yürümeye devam ediyor, başka bir lüks süite giriyor ve beni onunla boş balkonda yalnız bırakıyor, tampon olarak sadece aşağıdaki kalabalığın sesi var.

Bana geri döndü. "Daha önce kabinimizde çalışmıştı."

"Uh-huh. Göğüsleri gerçek mi yoksa sahte mi?"

Başını sallıyor, beni parmaklıklara yaslıyor, gözleri üzerimde temkinli bir yol çiziyor. "Bilemiyorum."

Bir nefes çekiyorum, arkama uzanıp korkulukları kavriyorum. Neden umurumda olsun ki? "Umurumda değil, Doktor Playboy. Git onu ya da başka bir kadını becer ya da içeri dön ve beni rahat bırak."

Gözlerinde öfke ve kızgınlık parlıyor. "Bu konuda tamamen yanılıyorsun."

"Öyle mi?" Elle'in söylediklerinin doğru olduğunu söylemesini istemekten nefret ederek meydan okuyorum. Hepsinin.

Vücudu eğilirken, sert aleti sanki "bunu hisset, senden başka kimse bana bunu yapamaz" der gibi karnımın alt kısmına bastırıyor. Elleri iki yanımdaki parmaklıklarla buluşuyor, yüzümün tam önüne eğilirken beni hapsediyor.

"Evet. Seviştğim son kişi sensin. Sen de aynısını söyleyebilir misin?" Gözleri benimkiler arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Sesin o kabinin her yerine taşındığını biliyor muydun?"

"Tekrar söylüyorum, umurumda değil."

"Evet, önemsiyorsun. Nefret ediyor olabilirsin ama çok önemsiyorsun Minik Kuş. Güzel yüzünün her yerinde var. O adamla mı yatıyorsun? Kondüktörünle mi?"

İsa. O gerçek mi?

"Evet," diye yalan söyledim.

Dişlerini sıkıyor, çenesini o kadar sıkıyor ki gıcırdadığını duyuyorum. Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Onu kaldırmak için kaç tane mavi hapa ihtiyacı var?"

"Benimle mi?" Alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Hiç. Ben sihirli bir cinsel dinamo mermisiyim. Şimdi içeri gir."

"Yapmalıyım. Burada olmamam gerekiyor. Seninle birlikte sabretmeye ve sikimi pantolonumun içinde tutmaya çalışıyor olmam gerekiyordu."

Öfke bedenimi pençeliyor, kanımı ısıtıyor, onu geri itip bir adım uzaklaşmaya zorlarken öfkeli bir sel gibi akıyor ve koridorda hışımla ilerliyorum. "O zaman neden buradasın? Neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

Kesik kesik nefes alıyorum, öfkelenmekten ve incinmekten o kadar yorulduğum ki, bu noktada artık can sıkıcı olmaya başladı. Tek boynuzlu atlar, kedi yavruları ve lanet olası gökkuşakları hakkında yüzüm mosmor olana kadar düşünebilirim, ama bu, bu adamı anlamsızca öpmek, taşaklarına tekme atmak ve sonra kışını bu balkondan aşağı atmak için duyduğum dürtüyü ortadan kaldırmıyor. Sanırım bu konserde resmen çıldırma aşamasına geldim ve bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Eli bir şekilde saçlarıma dalıyor ve bana tekrar nasıl bu kadar yaklaştığına dair hiçbir fikrim yok. Sanırım ben onun halka açık ölümünü planlarken oldu.

Beni etrafında döndürüyor, kendisine doğru sürüklüyor, o kadar yakın ki, gözlerimin onunkileri görmekten başka çaresi yok. "Çünkü seni düşünmeden duramıyorum. Çünkü Rina ve Grace'in, sen sadece benim için yaratılmışken senin için oyun oynayan çapkın şefin hakkında konuştuklarını duymak beni yaşayan, nefes alan, yeşil gözlü bir canavara dönüştürdü. Sadece düşüncesi bile, sana dokunması, seni tatması, içinde hareket etmesi bile beni çıldırtıyor, doğru düşünemiyorum. Düzgün düşünmemi imkansız hale

getiriyorsun. Çok panikledim ve

Ŗu anda kiskan bir Ŗekilde Anakin Skywalker gibi davranıp herkesi öldürmeme iki saniye kaldı. Sen benimsin ama değilsin ve bu beni kesinlikle öldürüyor."

Yüzümdeki tüm kaslarla ona bakarak onu itiyorum.

"Ben senin değilim. Son dört yıldır benim için var olmadın. Babam benimle senin hakkında konuşmuyor. Ailen benimle senin hakkında konuşmuyor. Londra'daydım, bambaŖka bir kıtadaydım ve sen yine de içeri sızmaya çalıştın. FlaŖ haber, göt herif, Boston'a doğru yol almaya devam etmelisin çünkü bana doğru yol alamayacaksın."

"İŖte burada yanılıyorsun." Bir saniye sonra eli kolumda, beni sağ tarafımdaki asansöre doğru sürüklüyor ve soğuk metal kapılara çarpıyor. Yüzüme doğru yaklaşıp homurdanıyor: "Böyle söyleyebilirsin ama vücudun bana başka bir Ŗey söylüyor. Beni istiyorsun, Raven Fairchild. Benim seni istediğim kadar. Senin benim için yaptığın gibi ben de seni delirtiyorum. Birbirimiz için yaratılmışız. Ruh eşiyiz. Çapraz aşıklar. Sen sadece korkuyorsun. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, seni o Ŗekilde incittiğim için bana bir Ŗans daha vermeyeceğın düşüncesiyle tamamen delirmiş durumdayım."

Elleri başımın iki yanındaki metale çarpıyor, vücudu dokunmadan bana baskı yapıyor. Onun sıcaklığı, beni okşayan alevli bir cehennem, olağüstü. Kalbime defibrilatör gibi etki ediyor, sadece onunla birlikteyken hayatta olduğumu hatırlatmak istercesine beni elektrikle sarsıyor. Üzerimde beliriyor, aramızdaki elektrik akımı atırıyor.

Hâlâ bana dokunmuyor, bizi felaketten ayıran küçük milimetreler var. İçim isyan ediyor. Daha fazlası için yalvarıyor. Durması için yalvarıyorum.

"Madem buna inanıyorsun, o zaman neden buradasın?"

Burnu benimkiyle buluşuyor, ardından alını geliyor, gözlerimiz kilitleniyor, ama hepsi bu. Başka bir şey yapmaya çalışmıyor. "Sana zaten söyledim. Uzak kalamam. Senin için var olmamış olabilirim ama benim için var olan tek kişi sensin."

"Dur. Kapa çeneni. Buna daha fazla dayanamayacağım." "Beni dinle."

"Hayır."

"Dört yıldır senin her hareketinle yaşadım, nefes aldım ve öldüm. Seni bu kadar çok istemeyi nasıl bırakacağımı söyle. Seni tekrar benim yapmak için dünyayı parçalamaya hazır olduğumda nasıl içeri dönüp seni yalnız bırakacağımı söyle. Bunu yapamam, Raven. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bütün hafta sonu dinledim ve denedim, ama seni gördüğüm an başarısız oluyorum. Tekrar tekrar başarısız oluyorum." Başparmağı çenemde, dudaklarımda, boğazımda geziniyor, sıcak nefesi yanağıma çarpıyor. "Sensiz nefes alamıyorum bebeğim. Sen benim oksijenimsin ve ben boğuluyorum."

Nefesim kesiliyor, kalbim göğsümde patlarken boğazım düğümleniyor. O çığ. İlkel. Ve bu beni korkutuyor. Bedenim kendini ona vermek için ne kadar çabuk değişiyor. Her zaman ona ne kadar bağlı olduğumu. Her karşılaşmada bir parçam kayıyor. Duvarlarım yıkılıyor ve ben... Ben bunu yapmayacağım.

Ellerim göğsüne gömülüyor ve onu geri çekiyorum. "Kalbinin kırılmasını dene. Her seferinde işe yarar."

Bana göz kırpmıyor, vücudunu düzeltiyor, yüzündeki tüm renk kayboluyor. Bir şey söylemek için ağzını açtığında Grace ve Carter odadan çıkıyorlar. Gözlerim anında kaşlarını çatan Grace'inkilere kilitleniyor.

"Luca, Landon seni arıyor kardeşim," dedi Carter, sesi neredeyse azarlar gibiydi.

Luca'nın bakışları benimkileri yakalıyor, görsel bir hırıltı, tekrar saldırmaya hazır, ancak kendini durduruyor. Sanki ne yapacağını bilemez bir halde. Nefesinin altından ne dediğini anlayamadığım bir şeyler homurdanıyor ve başka bir şey söylemeden arkasını dönüp kabine doğru fırlıyor.

Sertçe yutkunuyorum, elim göğsümde, gürleyen kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Kahretsin, bu adam o kadar yoğun ki tırnaklarım titriyor ve aptal külotum sıırılsıklam. Hain vajina. Saçlarım topak topak dökülmeye başlamadan ve sinir krizi geçirmeden önce bu ne kadar devam edecek?

"Seni eve bırakmamı ister misin?" Grace nazıkçe soruyor. "Yarın erken saatlerde davalarımız var ve yola çıkıyoruz."

"Bu harika olur, teşekkürler."

Şu anda buradan çıkmamı sağlayacak olsa Hannibal Lecter ile eve dönerdim.

"R Aven. Vay be." Kadın bana büyük bir bakış attı. "Bu bir sahne adı mı?"

Bu soru bana çok soruluyor. Raven, bu bir alışılmadık bir isim. Saçlarımın mürekkep siyahı olduğundan bahsetmiyorum bile - ailemin bana Kuzgun adını vermesinin nedeni de bu. Ama bu kadın bana nazik, samimi ya da meraklı bir şekilde sormuyor. Ve "sahne adı" diyerek alay ettiğinde, aslında iddia ettiğim çellist yerine striptizci olup olmadığımı sorduğunu düşünüyorum.

"Hayır. Bu gerçek. Bir tutam siyah saçla ortaya çıktı ve sonuçta benim adım ortaya çıktı."

"Bu... çok şirin." Burnu kıristı ve evet, hiç de şirin olduğunu düşünmüyor. Bu görüşme umduğum gibi başlamıyor.

"Teşekkür ederim." Evet, ben de öyle demek istemedim ve eminim o da bunu anladı.

"Peki, bana müzik terapisi deneyiminizden bahsedin."

Doğru ya. Burada olmamın tek sebebi bu.

Ancak ben bu kadını görmeyi beklemiyordum, o da beni görmeyi kesinlikle beklemiyordu.

Biliyorsun, artık aynı binada oturuyoruz.

Oraya ilk gittiğimde lobide yanından geçerken tanıdık geldiğini biliyordum ve yanılmamıştım. O ana kadar onu şahsen hiç görmemiş olsam da. Hayır, onu Luca Fritz'den başkasıyla değil, gerçek Luca ile fotoğraflarda görmüştüm. Londra'dan dönerken Logan havaalanına indiğim gün Boston Landing'in kapağında, Luca'nın kolunda gülümseyerek ona hayranlıkla bakıyordu.

Eve dönüş gibiydi.

Onunla kaç kez yattığını merak etmeden duramıyorum. Benimle yaptığı gibi onun içindeyken gözlerinin içine bakıp bakmadığını. Onu ağzıyla mı yoksa sadece parmakları ve aletiyle mi boşalttı. Ona güzel olduğunu söylediye.

Ugh. Yalancı. Piç. Kalp kırıcı pislik.

Luca'yla ilgili tüm düşüncelerden sıyrılıp biraz daha dik oturuyorum, ellerimi kucağında birleştirip tatlı gülümsememi takınıyorum. "Londra'daki Konservatuar'dan yaylı çalgılar alanında lisans derecem ve King's College London'dan psikoloji alanında ikinci bir derecem var."

"Hmmm... bu kadar genç yaşta bunu nasıl başardınız?"

"İngiltere'de lisans eğitimi dört yıl yerine genellikle üç yıl sürüyor, bu yüzden bu iki yıl boyunca çok fazla çift yaptım."

"Doğru. Daha önce müzik terapisi yaptınız mı?"

"Kaplan'ın benimle konuştuğu pozisyonun gerçek bir müzik terapisti için olduğunu fark etmemiştim. Haftada üç gün geleceğimi, farklı katlara çıkacağımı ve bazı çocuklarla müzik çalacağımı söyledi."

"Biz burada buna müzik terapisi diyoruz. Kaplan Fritz'in sizin bu iş için doğru kişi olduğunuza inanması, benim de bu işi yapmak zorunda olmadığım anlamına gelmez."

Vay be. Bu kadın cidden benden hoşlanmıyor.

"Fritz ailesiyle ilişkiniz neydi?" diye sorduğunda da bunu kanıtlamaya devam ediyor.

Seni hiç ilgilendirmmez. "Babam onların ev müdürü ve güvenlik şefi."

Bu onun beni yeni gözlerle değerlendirmesini sağladı. Artık onun için bir tehdit olmadığımı gösteren türden. En başta öyle olduğumu düşünmesi bile beni içten içe gülümsetiyor. Kadınlar her zaman Fritz erkeklerinin peşinde olmuştur. Onlar milyarder ve muhteşemler.

Ama bu kadın beni görür görmez sevmedi.

Muhtemelen Luca Fritz'in bana ne isim verirlerse versinler, milyon dolarlık apartman daireleriyle dolu bir binada üç kuruş kira ödediğim bir daireye yerleştiği haberi hızla yayıldığı içindir. Geçen sabah spor salonunda birkaç kadının bu konuda dedikodu yaptığını duydum.

Beni gördüklerinde dedikodu yapmayı bırakma zahmetine bile girmediler.

Luca geçen hafta beni terk ettikten sonra kim bilir ne kadar süre o dairede oturup hüngür hüngür ağladım. Ama sonunda kendimi yerden kaldırıp yüzümü yıkamayı başardığımda, bazı şeyleri gözden geçirmeye karar verdim. Kanepeye oturdum ve televizyon izledim. Mutfaktaki ve banyodaki dolapları açtım. Tamamen doluydular.

Adam benim için oraya bir miktar tuvalet kağıdı bile koydurdu.

Ben de almayarak delilik ettiğime karar verdim.

On ömür boyunca asla karşılayamayacağım bir daire için ayda bin dolar ödüyorum. Orada birkaç ay da kalsam, yıllarca da kalsam, bu kaçırılmayacak kadar iyi bir hediye. Ve sözüne sadık kalarak, Luca'yı görmek ya da onunla muhatap olmak zorunda kalmadım. En azından daire söz konusu olduğunda.

-Pazar gecesi maça rağmen. Her şey bana anahtarları vermekten ve bir aydan bir aya kira sözleşmesi imzalatmaktan mutluluk duyan yönetim şirketi sayesinde oldu.

Taşınmama yardım eden babam, evi gördükten sonra bu konuda daha da az hevesli görünüyordu ama bu başka bir hikâye. Luca ile bu konuda konuştuğunu biliyorum. O konuşmadı.

İnkâr da etmedi. Sadece erkeklerin konuştuğunu ve Luca'nın güvenli bir yerde yaşadığından emin olmak istediğini söyledi. Her neyse.

"Altta yatan ruh sağlığı sorunları olan çocuklara yardım etmek için müziği kullandım mı? Evet, kullandım. Rotasyonlarımdan biri Londra'da bir ergen psikiyatri koğuşundaydı. Olması gereken mutlu bir yer değildi ama çocukların hepsi müziğe iyi tepki veriyor ve kendilerini müzikle ifade edebiliyorlardı. Müzik budur, Bayan Barnes. Müzik ifadedir. Ruhla konuşur ve duyguları uyandırır. Tüm duyguları. Ve evet, müziğin iyileştirme yeteneğine inanıyorum. Bunu ilk elden kendim tecrübe ettim. Ama sonuçta 22 yaşındayım. Yeni mezun oldum ve Boston'a geri taşındım. Yani hayır, aradığınız deneyime sahip değilim. Ama gencim, bu da beni ilişkilendirilebilir kılıyor. Yetenekliyim ve yaptığım iş konusunda tutkuluyum. Ve muhtemelen hayatlarının en zor dönemini geçiren çocukların biraz neşe, huzur ya da kabullenme bulmalarına ya da başka türlü yapamayacakları şekilde iletişim kurabilmelerine yardımcı olabileceğime inanıyorum."

Pricilla Barnes okunamayan bir ifadeyle beni inceliyor, dudaklarıyla uyumlu kırmızı pençeleri masasına hafifçe vuruyor. Sonunda nefesini bırakıyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Pekâlâ, Bayan Fairchild. Kaplan size inanıyor gibi görünüyor, bu yüzden size bir şans vereceğim. Benimle gelin. Size çalışacağınız katları göstereyim."

Şaşkınlıkla ayağa kalktım ve beni hastanenin üç farklı katına götürürken onu takip ettim. Ne beklediğimden emin değilim. Boston Çocuk Hastanesi sayılamayacak kadar çok kez dünyanın en iyisi seçildi. Önde gelen bir çocuk hastanesi ve bu işi gönülden yaptıkları çok açık. Dünyanın dört bir yanından çocuklar ve aileler hasta çocuklarını tedavi ettirmek için buraya geliyor.

Ama bu çocuklar.

Bazı katlarda yürümek ve bazı yüzlere gülümsemek, tüm bunları yaparken bitkin ve korkmuş ebeveynleri izlemek ve ağlamamak tam bir irade eylemidir. Ben bir

kalp katı, onkoloji katı ve nöroloji katı. Her katta, enstrümanları kurup çocuklarla bir buçuk saat boyunca takılacağım, konuşup müzik çalacağım bir etkinlik odası var.

Müzik benim hayatımdaki kan, ama bu onu bir üst seviyeye taşıyor ve Kaplan'a bunu onunla hastanenin lobisindeki sandviç dükkanında oturup hastalarının arasında bir şeyler atıştırırken söylüyorum.

"Gördün mü," diyor bir lokma hindili sandviğin etrafında. "Bu iş için mükemmel olacağını biliyordum."

"Çok gerginim ama bir o kadar da heyecanlıyım. Ekstra para kazanmak için müzik öğretmenliği yapmayı düşünmüştüm ama bu çok daha iyi. Tekrar teşekkür ederim. Benim için kendini böyle tehlikeye attığına hâlâ inanamıyorum."

Kaplan gülerek peçetesiyle ağzını siler. "Bebeğim, kendimi tehlikeye atmam söz konusu değil. Hastanenin gelip böyle bir şey yapacak birini aradığını biliyordum ve yıllardır benim ve diğer tüm Fritz'lerin mallarının peşinde olan Pricilla'ya senin adını söyledim. Sen Luca'nın binasına taşınana kadar seni işe almak konusunda çok heyecanlıydı."

Ve bir anda o coşkulu gülümsemem yok oldu.

"Hadi ama. Üzerine kaka sıçramış gibi görünüyorsun."

"Sıçrayan kaka mı yaptı?"

"Pediatriye hoş geldiniz. Aslında bu sabah benim de başıma geldi. Yeni doğan bebeklerin bağırsakları tahmin edilemez. Resmi emri beklemeden ateş etmeyi severler. Her neyse, Luca onu becermedi, eğer endişelendiğin buysa."

"Değildim," diye yalan söylüyorum ve o da sırıtıyor, beni mükemmel bir şekilde okurken gazozundan bir yudum alıyor.

"Hı-hı. Elbette. Onları o dergide gördüğün kesin ama onun ya da benim, hatta Carter ve Oliver'ın yüzleri o derginin her yerindeydi ve yüzde doksan sekizi tamamen saçmalıktı. Bir hayır etkinliğinde konuşuyorlardı ve kamera bunu yakaladı.

başka bir şey dedi. Herkesin Luca'nın çapkın olduğuna inandığını biliyorum ama değil. Artık değil. En azından son dört yıldır değil. Her zaman ne olduğunu biliyor muydun, kadınlar ona asılıyor, o da karşılık vermek için cesurca bir çaba sarf ediyor, başarısız oluyor ve sonra yanaklarına bir öpücük kondurup onları eve bırakıyor?"

"Çok zeki bir arkadaşımın dediği gibi, uh-huh. Elbette."

Kaplan bana yeşil gözlerini deviriyor ve tüm Fritz çocuklarının birbirine bu kadar benzemesinden nefret ediyorum. Koyu renk gözleriyle tıpkı Dr. Fritz'e benzeyen Carter hariç. Ama diğerlerinin hepsinde inanılmaz bir yeşil göz varyasyonu var ve bu sinir bozucu. Özellikle de bir grubu ve size bakışlarını unutmaya çalıştığınızda.

"Demek istediğim, dergilerde ya da internette okuduğunuz ya da gördüğünüz her şeye inanamazsınız. Eğer inanırsanız, benim aşka tövbe etmiş ve her kadının beni kilitleyip zorla evlendirmeye çalışmasından kaçan taş kalpli bir çapkın olduğumu düşünürsünüz."

"Sen bunların hepsisin. Doktor Dokunulmaz. Boston'ın gizemli adamı." Çorbamdan bir kaşık alıyorum, bir erişteyi çiğniyorum ve suratını astığında ona göz kırpyorum.

Başını eğerek bir kaşını kaldırıyor. "Ama kimse nedenini bilmiyor. Biliyorlar mı?"

"Ben de nedenini bilmiyorum." "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Başımı sallayarak gülüyorum. "Pek sayılmaz."

"Luca'nın kalbini kırmasının bir nedeni olduğu hiç aklına geldi mi?"

İnledim, başım arkaya düştü. Peçetemi ona fırlatarak, "Yine mi bu?" diyorum.

"O gece oradaydım. Bunu sakın unutma. Bildiğinden ya da kabul etmek istediğinden daha fazlası olabileceğini kabul etmek istemesen de ben gerçeği biliyorum."

"Bunu kısmen benim için yaptı Kaplan. Biliyorum. O gece bunu fark etmemiş olabilirim ve bunu anlamam çok uzun zaman almış olabilir ama biliyorum ki bu yüzden

O yaptı. Hayallerimden vazgeçmemem için okula gitmemi ve oynamamı istedi, bu da çok işe yaradı çünkü kendi hayali üzerinde çalışırken on sekiz yaşında bir çocukla birlikte olmak istemiyordu."

"Bağlama kısmı hariç hepsi doğru. Bunu gözünü kırpmadan yapardı. Ne de olsa seninle evlendi."

Küçümseyerek gözlerimi deviriyorum. "Her neyse. Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor çünkü yine de beni iki yıl boyunca harap edecek şekilde yaptı. O gece zalim, umursamaz, sefil bir pislikti. Asla geri alınamayacak şeyler söyledi. İki yıl boyunca kalbim kırık ve teselli edilemez bir halde oturdum. Güvenmedim ve erkeklerden nefret ettim. Son iki yıl boyunca onu düşüncelerimden ve kalbimden uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama o piç ortaya çıkmaya devam etti. Kafasını kumdan çıkarmaya devam etti. O bıçağı daha da derine sapladı. Peki ne için? Ona sahip olamadığım zamanlarda orada olduğunu bana hatırlatmak için mi? Elini attığı her kadınla yatarken beni oyalamaya devam etmek için mi? Sikerim böyle işi. Siktir et. Sikeyim."

Kaplan'ın bir kez olsun nutku tutuldu.

Sonunda gözlerini kırptırıyor ve yüz ifadesini düzeltiyor. "Yani her şeyi bildiğini sanıyorsun, ki belli ki bilmiyorsun, ama bu yüzden konuşmasına ve kendini açıklamasına izin vermiyorsun?"

"Sen varken neden ona izin vereyim ki?" Alay ediyorum.

Bana karanlık bir bakış attı. "Aslan ete doyamazken onu kışkırtma. Onunla konuşmalısın."

"Hiçbir anlamı yok. Bana söyleyeceği hiçbir şey yaşadığım gerçekliği değiştirmeyecek. Bunu onunla tekrar yapamam. Bunu tekrar yaşayamam. Ona güvenmiyorum. Azıcık bile. Eninde sonunda, benimle oynadığı oyundan sıkılacak ve hepsi bu kadar olacak. Hayatına devam edecek ve tekrar gidecek."

"Peki, beni yandan becer. Ne yapacağımı şaşırdım." "Senin için bir ilk, şüphesiz."

"Sana kurabiye almamı ister misin?"

Sırıtiyorum, dişlerimi dudağıma gömüyorum. "Ben artık çocuk değilim, Kap. Beni kurabiye ve sütle teselli etmene gerek yok."

Kaplan cam duvardan hastanenin ana katına bakıyor, gözleri bir şeye takılana kadar dans ediyor. Bana dönmeden önce sırtıyor. "Seninle ne yaptığımı bilse beni öldürürdü."

Bu ilgimi çekiyor, kaşlarım saç çizgimde. "Peki sen benimle ne yapıyorsun?"

"Gerçek mi? Bir gün baldızım olmasını umduğum kadına yardım etmeye çalışıyordum. Ama onun bunu bu şekilde göreceğinden şüpheliyim."

Oh. Şimdi de japon balığı taklidi yapan ben oldum. "Benden ayrılıyor musun?"

Gülüyor, oturduğu yerden kalkıyor ve çöplerimizi topluyor. Elini benimkine uzatıyor, ben de tutuyorum ve kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Büyük kolunu omuzlarıma atıyor ve lobiye geri dönüyoruz; buradaki interaktif sanat enstalasyonu ve gelip giden çocuklar yüzünden inanılmayacak kadar gürültülü.

Beni kollarının arasında döndürüyor ve çenemi elleriyle kavıyor. "Hayır. Senden ayrılmıyorum. Ama senden vazgeçmiyorum da, eğer ne demek istediğimi anladıysan."

Onu sıkıyorum çünkü anlıyorum ve umutsuz bir vaka olsa bile bunun için onu seviyorum. "Bana işi bulduğun için tekrar teşekkür ederim. Ve birine ihtiyacım olup da kimsem olmadığında yanımda olduğun için."

Dudakları başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Senin için her şeyi yaparım, küçük kardeşim."

Yan tarafını çimdikliyorum ve o da geri sığıyor. "Benden daha genç görüldüğünü biliyorsun, değil mi?"

Camı kesecek kadar keskin olan pürüzsüz çenesini ovuşturarak inliyor. Bu adam gerçekten başka bir şey. "Ah, hadi ama. Başlama yine. Yaşlanmıyorum. Yaşımı gösteriyorum."

"Evet, eğer yaşın yirmi iki olsaydı." Ona bir öpücük gönderdim. "Görüşürüz, büyük kardeşim."

Ceketimi vücuduma daha sıkı sararak hastaneden çıkıyorum, prova için kıcıımı kaldırıp Senfoni Salonu'na gitmem gerekiyor. Bu konser, orkestradaki işim ve önümüzdeki birkaç hafta içinde yapacağım saçma şeyle birlikte, bir-

Ne olduğunu anlamadan biri kolumdan tutup beni bir ara sokağa sürüklüyor, etrafımda döndürüyor ve tuğlalara çarptırıyor. İçgüdüsel olarak vurmak için dizim kalkıyor ama hedefimi ıskalıyorum. Ciğerlerimden bir çığlık kaçıyor, ancak bir çift dudak benimkini kaplıyor.

"Hastanemde kardeşimle ne yapıyorsun?" Luca bana hırslıyor.

Onu üzerimden ittim. "Senin hastanen mi? Brigham and Women's'da çalıştığını sanıyordum."

Beni sıkıştırıyor, sert aleti karnımın alt kısmına baskı yapıyor ve beni acıtıyor. "Çalışıyorum. Ama aynı zamanda haftada iki gün burada çalışıyorum. Şimdi cevap ver bana."

Başımı salladım, sinirliydim. Luca'nın Children's'da çalıştığını bilmiyordum. Kaplan kesinlikle bana bundan hiç bahsetmedi, sinsî herif. Ve başka kimse benimle onun hakkında konuşmadığı için tek duyduğum Brigham'dı.

"Öğrenmeyi çok istiyorsan, git kendin sor. Benim işe gitmem gerek."

Onu tekrar dürtüyorum, bu ara sokaktan çıkmak, ondan uzaklaşmak için etrafından dolanıyorum, kolumu yakalayıp beni geri çekiyor. Doğrudan sert göğsüne.

"Oh hayır, Minik Kuş. Henüz hiçbir yere gitmiyorsun."

M Asansörden inerken midem gurulduyor, küçük bir kızın iki bakışına ve bir kıkırdamasına maruz kalıyorum. Ona bir göz kırpıyorum ve sonra hastanenin lobisindeki sandviç dükkanı. Bu sabah koşumdan sonra zamanım kalmadığı için kahvaltıyı kaçırdım ve şimdi bunun bedelini ödüyorum. Etrafımda çocuklar ve ebeveynleri gelip gidiyor. Bazıları mutsuz, endişeli ya da korkmuş görünüyor, diğerleri gülüyor ve gülümsüyor. Büyük top heykeli şingirdiyor, çınlıyor ve hareket ediyor ve birkaç çocuğu ona hayret ederken yakaladığımda gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Oldukça harika.

Başlangıçta beyin cerrahı olmak için yola çıktığımda, pediatri alt uzmanlık listemde üst sıralarda değildi. Ama sonra çocuğu için her şeyi yapabilecek bir anneye yardım etmeye çalışırken ailesinin sınır dışı edilmesinden korkan bir baba tarafından vuruldum. Söylemeye gerek yok, pek çok şeye bakış açım değişti ve hayatım o zamandan beri aynı değil.

Minnesota'ya tek başıma, Raven ve kalbim yanımda olmadan döndüğümde kendimi tıbbaya verdim. Hiç olmadığım kadar. Bir pediatrik beyin cerrahını bana izin vermesi için ikna ettim.

Onunla saatler geçirdim ve ihtisasım bittiğinde hem pediatrik -on iki ila on altı yaş arası- hem de yetişkin nöroşirürjisinde uzmanlaşmıştım.

Çünkü benim hedefim, vizyonum bunun çok ötesinde.

Yine utanç verici derecede yüksek sesli bir homurtu ve kafeyi görüp sıra olmadığını fark ettiğimde neredeyse orgazm iniltisi çıkarıyorum. Ancak patronum Dr. Alvin Grosspotter tarafından hemen durduruluyorum, hastalarımın çoğu ya İngiliz aksanı nedeniyle Dr. Harry Potter ya da Dr. Grosspooper diyor. Genellikle ikincisi oluyor ve buradaki asistanların da ona bu şekilde hitap etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Luca. Harika. Sabahtan beri seni arıyordum."

Ayrıca, İngiltere'ye birkaç kez seyahat ettiğim ve Raven'ın babası da dahil olmak üzere birçok İngiliz tanıdığım ve hiçbiri bu adamın konuştuğu gibi konuşmadığı için neredeyse aşırı abartılı görünen o lüks aksanlardan birine sahip.

"Evet, Alvin, sadece ameliyatlarda bir şeyler atıştırmaya gidiyordum."

"Sizi tutmayacağım ama şunu belirtmek isterim... Treesprite Grant için başvurmuşunuz, değil mi?"

Duruşumu değiştiriyorum, omzunun üzerinden kafeye özlemle bakıyorum. Kahretsin, her saniye bir kuyruk oluşuyor. Ona geri dönüyorum. "Evet. Dünyadaki her beyin cerrahı gibi, değil mi? Neden?"

"Çünkü bu sabah onlardan potansiyel adaylar arasında ilk yirmiye girdiğinizi bildiren bir e-posta aldım."

Kalbim fazladan atmaya başlarken gözlerim çizgi film tarzında yuvalarından fırlıyor. "Özür dilerim. Az önce ilk yirmiye girdiğimi mi söyledin?"

Kıkırdıyor ve bana bilmiş bir sırıtış atıyor. "Gerçekten de öyle."

Bunu kafamdan geçirirken bir an için ona boş boş bakıyorum. Çünkü o hedef, az önce konuştuğum vizyon... evet. Treesprite Grant'in her iki yılda bir kazananı var.

Yıllar. Bir yıl Orta ya da Güney Amerika'da bir yerde geçiriliyor. Diğerisi ise Afrika'da bir yerde. Her yeni hibe döneminde yer değişiyor ve bu kez Brezilya'da ücra bir köy ve Gana'da bir köy. Amaç, toplumların içine girmek ve başka türlü sağlık hizmeti alamayacak insanlara ücretsiz sağlık hizmeti sunmak. Hem de nörolojik sağlık hizmeti. Ayrıca yerel klinik ve hastanelerin bakım ve eğitimi geliştirmelerine yardımcı oluyorlar. Oldukça rekabetçi. Çok rağbet görüyor. Ve yasal olarak, dünyadaki tüm beyin cerrahları ve nörologlar arasından her iki yılda bir kişi başvuruyor ve size şunu söyleyeyim, herkes başvuruyor.

Bu, küresel ölçekte piyango kazanmaya eşdeğer bir şey. Muhtemelen kazanamayacağınızı bilerek bir bilet alırsınız. Ama beni seçmeyeceklerini bile bile, ama kurulun bu konuda ne kadar ciddi olduğumu bilmesini isteyerek, henüz asistanken başvurmaya başladım. Bu benim için şaka değil. Ego tatmini, şapkamı ringe atma gibi bir şey değil.

Vuruldum çünkü o aile sağlık hizmetlerine erişmekten korkuyordu. Bu böyle olmamalı. Hiç kimse için. Ve eğer en çok ihtiyacı olanlara sağlık hizmeti sunmaya, onları eğitmeye ve geliştirmeye yardımcı olabilirim...

Bu da beni ikinci bir duraksamaya itiyor.

"Bana bunu alma şansımın yirmide bir olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. Ve sadece sizin için değil, hastane için de reklamı düşünün."

Ama bunu söylediğinde, tek duyduğum Abbot-Fritz. Ben sadece ikinci yılımdayım. Soyadımı gördüler ve bu yüzden yarışmaya katıldım. İnanılmaz olduğu kadar berbat da. Hayatıma hoş geldin. Aldığınız bir şeyin hak edilmiş mi yoksa soyadınız ünlü olduğu ve bir milyar dolar değerinde olduğunuz için hediye edilmiş mi olduğunu asla bilememek.

Ama...

"Vay

canına.

"

Burada bitiriyorum çünkü gözüme bir şey çarpıyor. Yoksa biri mi demeliydim? Hayır, iki kişi var.

gözüme çarptı. İlki kardeşim Kaplan. İkincisi ise masanın karşısında oturan kuzguni saçlı büyüleyici güzellik.

Kaplan'ın benim kız arkadaşım ile yemekte ne işi var?

Beni görüyor olmalı çünkü ona dönüp bir şeyler söylemeden önce bana doğru sırtıyor. Bakıyorum. İzliyorum. Öğle yemeğinden kalanları fırlatıp atarken ve eliyle ona yardım ederken yumruklarımı sıkıyorum. Neden ona dokunuyor?

Ne oluyor lan?! "Luca, beni duydun mu?"

Kaplan ve Kuzgun kafeden çıkarken Alvin'e dönüyorum, kolunu onun omuzlarına atmış. Onu kollarının arasında döndürüyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor ve ona sarılmasını sağlayacak bir şey söylüyor. ONA SARILIYOR!

"Luca!"

"Evet. Harika. Müthiş. Çok heyecanlıyım."

Kuzgun ve Kaplan'a döndüğümde tam zamanında onun başının üstünü öptüğünü ve uzaklaşırken ona bir öpücük gönderdiğini görüyorum. Benden bu kadar. Tost. Hayatımda bunu hiç beklemezdim. Alvin Grosspooper hâlâ saçmalıyor ama kimin umurunda? Treesprite Grant'i kazanacak değilim ya. Kaplan bana doğru yürüyor, kendini beğenmiş sırtışlar ve bilmiş sırtışlar, tam beni geçip bana göz kırpana kadar.

Tam Raven binadan çıkarken başım dönüyor. "İzninle Alvin, gitmem gerekiyor."

Ve böylece patronumu geçip doğruca çıkışa ve sokağa fırlıyorum. Başım önce sola, sonra sağa ve sonra tekrar sola savruluyor ve onu, Boston Kasım rüzgarıyla savaşırken saçlarıyla uyumlu büyük siyah paltosunun içinde kamburlaşırken görüyorum.

O kaçamadan peşinden koşup kolundan tutuyorum, onu bir ara sokağa çekiyorum ve

Duvar. Öfkeli, ateşli ve nefret dolu, ben de onunla oynamak istiyorum. Çünkü ben de onun kadar kızgın değilsem ne olayım.

"Hastanemde ne yapıyorsun? Kardeşimle?"

Bana biraz ileri geri konuşuyor. Ama tek bir şey var.

Onu öpmeme izin verdi.

Ta ki beni itene kadar. "Öğrenmeyi çok istiyorsan git kendin sor. Benim işe gitmem gerek."

Beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Kaçmaya. Ama bir kez daha sabır ve sikimi pantolonumun içinde tutmakla ilgili tüm o uyarıcı direktifler boşa giden sıcak hava balonları gibi. Otomatik olarak kaybettiğim oyunu oynamaya çalışmak yerine, elim kolunu kavırıyor ve onu geri çekiyorum, vücudunu doğrudan benimkine ve sonra duvara çarpıyorum.

Yüzüm tam onun yüzüne geliyor. "Oh hayır, Minik Kuş. Henüz hiçbir yere gitmiyorsun."

"Siktir git Luca. Bizi mahvettin. Yıllar önceydi, ben de hayatıma devam ettim."

"Saçmalıyorsun," diye tükürdüm, elim saçlarını köklerinden kavradı ve yüzümü onunkine doğru zorladı. "Hayatına devam edemezdin çünkü ben asla devam etmedim. Asla yapmadım, Raven. Bu imkânsızdı. Tek düşünebildiğim senken nasıl başka bir kadın olabilirdi ki?"

"Saçmalık! O diğer kadınları becerdin!"

"Hiçbirine dokunmadım!" Çılgılık atıyorum. "Sen, Raven. Siktiğimin seni! Bunu anlamıyor musun? Görmüyor musun? Riske attığım her şeyi anlamıyor musun? Her şeyi kaybedebileceğimi bilerek lanet olası dünyaya sahip olman için vazgeçtiğim her şeyi? Senden sonra kimseyle birlikte olmadım!"

"Artık senin değilim," diye ağlıyor.

Ağzım onunkinin üzerinde geziniyor. "Minik Kuş, sen her zaman benim olacaksın."

Dudaklarım onun dudaklarına çarpıyor, onu yutuyor, santim santim, lokma lokma tüketirken onu tutsak ediyor.

"Bedenime kazındın. Ruhuma kazındın. Her şeyi berbat ettim ve seni incittim, özür dilerim ama benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın yokmuş gibi davranma."

Elleri saçlarıma dalıyor, beni olabildiğince sert bir şekilde parçalıyor ve evet! Bana tüm acını ver, Raven. Tüm acını. Dişlerim alt dudağını sıyrıyor, başımı çevirip açımızı derinleştirmeden önce ağzımın içine çekiyor. Ağzının tadı beni inletiyor, pantolonumdaki çelik boruyu kendini kontrol edemeyen bir genç gibi ona doğru sallıyorum.

Ben dört yıldır ilaç kullanmayan bir bağımlıyım.

Bu kadın beni deli ediyor. Ona sahip olmak yeterli değil. Ona sahip olmalıyım.

Dillerimiz çarpışıyor, kavga ediyor. Parmak uçlarına tırmanıyor, yaklaştırmaya çalışıyor ama aramızda çok fazla engel var. Ceketinin fermuarını açarak göğsümü onunkine bastırıyorum ve ne kadar sert olduğumu hissedince inliyor. Siyah bir elbise giyiyor ve bacağına kalçamdan yukarı kaldırıyorum, böylece tam amına girebiliyorum.

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum," diye nefes nefese içine girdim. "Ama sikimi benden nefret ettiğinden daha çok istiyorsun." Elim bacaklarındaki çoraplara doğru kayıyor ve kalçası boyunca saten kayışlarla tutturulmuş dantelleri bulduğumda dudaklarımı onunkilerden ayırarak inliyorum. "Uyluk çorabı mı? Jartiyer!" Elim daha yukarılara tırmanıyor ve Tanrım, külotu onu zar zor örten minicik bir dantel parçası. "Sana bunları ben aldım, seni küçük baş belası. Kardeşimle yemek yerken bunu mu giyyordun?"

Bunun beni ne kadar çileden çıkardığını bilmeli.

"Evet. Ve bu öğleden sonraki prova boyunca da onları giyeceğim."

İçimde bir şeyler kopuyor. Mantıklı değil. Mantıklı olmadığını biliyorum, ama şu anda bütün konuşmayı benim yerime aletim yapıyor.

Amını avucumun içine alıyorum. "Bu benim, Raven. Sana bunu başka kimsenin göremeyeceğini söylemiştim." Elimdeki danteli yumrukluyorum, başparmağım içine doğru itiyor. İnliyor, onun

İçime doğru sallanırken başı tuğlaya çarpıyor. Amı o kadar ıslak ki, şimdiden elime damlıyor.

"Bunları da mı yırtacaksın?" diye alaycı bir şekilde tersliyor, ancak başparmağımı çıkarıp yerine üç parmağımı soktuğumda nefesi kesiliyor.

Yapmayacaktım ama şimdi yapacağımdan eminim.

Tam elindekileri ondan koparıp cebime atarken uzaktan bir araba kornası çalıyor ve bedenlerimiz hafifçe birbirinden ayrılıyor. Bir ara sokaktayız, caddeden ancak on adım uzaktayız. Biri içeri baksa paltosunun bir bariyer görevi gördüğünü görür ama neyin peşinde olduğumuzu anlamak zor olmaz.

Parmaklarımı ona doğru pompalıyorum, şimdi daha yavaş, uyluğunu bana karşı daha sıkı tutarken içeri ve dışarı kayıyorum. "Durmayacağım," diyorum ona, su rengiyle çevrili obsidyen gözlerine bakarak. Ben devam ettikçe dudakları aralanıyor, şimdi onu çılgına çevirdiğini bildiğim yumuşak dairelerle klitorisini buluyorum.

Tırnaklarını önlüğümün arkasına batırıyor ama bakışları sokağa doğru kayıyor ve ben bunu görüyorum. Mantıklı düşünceler onun güzel kafasına geri girmeye çalışıyor ve ben buna kesinlikle izin veremem. Sabrı da sikeyim, sikimi pantolonumun içinde tutmayı da sikeyim. Bu diğer kadınlarda işe yarayabilir ama bunda değil. Bunun beni hissetmeye ihtiyacı var. Ona duyduğum tutkuyu görmeli.

Tek olduğunu ve bir daha hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesi gerek.

Şu anda amına sokmak istediğim gibi dilimi tekrar boğazına sokarak düşüncelerini susturuyorum. Ağızını bu şekilde beceriyorum, parmaklarımın onu becerdiği gibi, yavaş, eşit, tahrip edici. Ve sonunda, gözleri kapandığında ve zihni kendini bir kez daha bana teslim ettiğinde, hızımı artırıyorum, onu daha yükseğe çıkarıyorum.

İnliyor, elleri önlüğümü karıştırıyor, göğsümü ve karın kaslarımı kaşıyabilmek için kaldırıyor. Parmakları sol koltuk altımın hemen altında, kalbimin yanındaki ete sürtünüyor ve ellerinin farkında olmadan yaptığı şeyden ürperiyorum

Dokunaklı. Öfkeli ve telaşlı ve muhtemelen benden nefret ediyor ama aramızda olanları inkâr etmek mümkün değil. Elimi sürerken bacağı kalçama daha sıkı sarılıyor. Ağzım çenesine, çenesine, boynuna çarpıyor, ısırıyor, emiyor, tadıyor, onu yiyor.

Beni mahvettiği gibi onu da mahvedeceğim.

Islak bir telaşla boşalıyor, iniltisini bastırmak için omzumu ısırırken kremisi kanalı parmaklarımın etrafında kasılıyor. Spazm üstüne spazm geçiriyor ve vücudu kasıldıkça ve sarsıldıkça, benimle duvar arasında kilitlendikçe onu tutmak zorunda kalıyorum. Küçük eli önlüğümün içinden sikimi kavıyor, beni o kadar sert sıkıyor ki görüşümde yıldızlar parlıyor ve bir hırıltı çıkarıyorum. Ama ben inlemeye ya da nefesimi tutmaya çalışmadan, o önlüğümün büzgüsünü kurcalıyor ve ağrıyan sikimi çekiştirerek çıkarıyor.

Önce soğuk bir hava çarpıyor üzerime, sonra eli beni sıcaklığıyla kaplıyor ve elinin içine doğru pompalarken yüzüm alnına düşüyor. Onun dokunuşunda beni tamamen yok eden şey nedir? Parmaklarımdan dölleri emiyorum ve o da gözlerini kısmış, sık nefes alarak beni izliyor. Yumruğu beni daha sıkı kavıyor ve onun beni incitme girişimine sırtıtıyorum.

Zevkimin yanında biraz acıdan hoşlandığımı unutuyor ve benim kızım bu çizgiyi aşmakta kraliçedir.

Eline boşalıyorum ve bu çok iyi. Ama bu da yeterli değil. Şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki düşünemiyorum bile. Açıkçası, Raven'ı çalıştığım hastanenin hemen yanındaki bir ara sokakta kör bir şekilde becermek üzereyim. Onu döndürmek, avuçlarını tuğlalara bastırmak ve onu arkadan becerirken göğüslerini sıkmak istiyorum, ama herhangi birinin onu herhangi bir şekilde görmesi düşüncesi pozisyonumu sağlam tutuyor ve o tartışmadan veya kavga etmeden önce, sikimi ağlayan amına hizaladım ve eve götürdüm.

Aman Tanrım, bu çok iyi.

"Kapa çeneni, Luca. Konuşma."

Sırıtiyorum, alt dudağını ısıriyorum. Fark etmemiştim.

"Konuşmamdan hep hoşlanmıştın. Hatırladın mı? Konuşabilirdim.

"Bu memelerle oyna" -bir tanesini sıkıyorum, başparmağımı sert meme ucunun üzerinde gezdiriyorum- "ve sadece kirli ağızımla ve birkaç güzel meme ucu hareketiyle boşalmanı sağlayacağım." Tam da bunu yapıyorum ve vahşi bir ses çıkarıyor.

"Senden nefret ediyorum. Senden o kadar çok nefret ediyorum ki." Bu son kelime bir inilti, çünkü dışarı kaymaya başladım, sadece ona geri çarpmak için. Sertçe. Çabuk. Çılgınca. Kalçasını kavrayıp içine giriyorum, klitorisini yakalamak için kalçalarımı daire şeklinde döndürüyorum, sonra tekrar yapıyorum.

"Ama Tanrım, Raven, seni seviyorum."

Elleri saçlarımda. Göğsümde. Kazıyor, kaşıyor, çekiyor ve yırtıyor. Benim ellerim de onun üzerinde. Saçlarında. Göğüslerinde, meme uçlarına sürtünüyor ve aramızdaki kıyafet engelinden nefret ediyorum. Onu çıplak, altımda, üstümde, etrafımda istiyorum.

Dudaklarım ve dişlerim onu emiyor, dilim ulaşabildiğim her yeri yalıyor. Tüm bu süre boyunca kalçalarım dönüyor, onu dolduruyor, pompalıyor, gıcırdatıyor ve itiyorum, açışığ, ama bizim için çalışmasını sağlıyorum. Onu tam burada, açıkta, lanet bir duvara karşı, beni hayvanlaştırdığı gibi sert bir şekilde alıyorum.

Etrafımızdaki dünya geri çekiliyor. Sadece o ve sadece ben. Onun içinde olduğum her zaman olduğu gibi. Tüm benliğim ona bağlıydı.

İnliyor, tırnakları daha derine batıyor, beni işaretlemeye çalışıyor.

Hareket edip onun yerine vururken kıkırdıyorum. Mutluluktan uçmuş yüzünü izliyorum.

Yavaşlamak yok. Durmak yok. Şu anda verecek hiçbir sikim yok çünkü ona sahip olmam gerekiyor ve onun da sahip olunması gerekiyor. Çok ıslak, çok sıkı ve çok iyi hissettiriyor.

"Daha sert," diye bağıyor, eli kolumu kavıyor, tırnakları pazılarımı kesiyor, ama kasılmaya başladığında sahip olduğu tek şey bu, içindeki her kasla beni sıkıyor, üzerime geliyor, aletimi kaplıyor. Bu, ıslak sıcaklığın en akıl almaz hissi ve onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum, homurdanıyorum, hırlıyorum ve ona küfrediyorum, bunu yaparken ağzını alıyorum çünkü boşalırken onu tatmam gerekiyor. Ve boşalırken. Ve boşalırken. Hiç bitmediğine ve hayatımda hiç bu kadar sert boşalmadığıma yemin ederim.

Bana yaslandığı an, anında sertleşiyor.

Yapmayın. Pişman olma.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve geri çekilip doğrudan bana bakıyor.

"Pişman olma."

Hâlâ sessiz, ama yüzü...

"Hayır, bebeğim. Yapma bunu."

Gözleri parlıyor ve sonra beni üzerinden itiyor, elbisesini çekiştiriyor ve ceketinin fermuarını kapatıyor. Aletimi boxer külotumun içine geri sokuyorum ve önlüğümü bağlıyorum. Bu sırada gözlerim ona kilitlenmişti.

"Raven?"

Hiçbir şey söylemiyor ve sessiz Raven kalbimi gümbür gümbür attırıyor.

Çenesini avucumun içine alıyorum ve gözlerindeki bakış beni neredeyse parçalıyor. Çok savunmasız ve kaybolmuşlar. Bana yaklaşmam için yalvarıyor ve aynı anda beni itiyor.

"İçimden sızıyorsun. Prezervatif kullanmadık."

Başımı sallıyorum, bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama özür de dilemeyeceğim. Bunun olacağını tahmin etmiştim ve şimdi onun külotunu yırttığım için pişmanım. Ama bir parçamın onun içinde olmasından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Prezervatif kullanmamış olmamız umurumda bile değil çünkü bu o, bu ben, bu biziz ve o her türlü riske ve sonuca değer.

"Önlük pantolonumda prezervatif bulundurmuyorum.

Yine de temizim. Yemin ederim öyleyim. Bir tek sen varsın... Bir tek senle çıplak kaldım."

Boğazını temizliyor, duyguları yüzünün her yerinde savaşıyor. "Gitmek zorundayım."

"Bu akşam benimle yemek ye."

Başını elime doğru sallıyor. "Gitmem gerek."

Çenesini biraz daha sıkı tutuyorum. "Gitmen gerekiyorsa, sana izin vereceğim. Ama şunu bil ki, bunu sadece işe gitmen gerektiğini bildiğim ve biraz zamana ihtiyacın olduğunu gördüğüm için yapıyorum. Ama bunu fazla düşünme, Raven. Lütfen, bunu yapma. Ben seni istiyorum. Sadece seni. Her zaman. Bekleyeceğim, savaşacağım ve sabırlı olmaya çalışacağım ama benden kaçma. Beni sev, benden nefret et, beni yak, beni suçla, umurumda değil. Ama artık benden kaçma."

"Gitmem gerek."

Ve bununla birlikte kaçtı. Sokaktan çıktı ve benden uzaklaştı. Kalbim ayaklarımın dibine çöküyor, ancak kanım yeniden kaynıyor.

Bir ara sokakta onu çılgınca becerdikten sonra kız arkadaşımın benden kaçışını izleyen ve benden nefret ettiğini söyleyen bir pislik olduğum için, bir çocuk hastanesine doğru yol alıyorum. Ameliyat oluyorum. Lanet olası bir mucize yaratmaya niyetlendiğim oldukça tatsız bir ameliyat.

On beş yaşında bir çocukta tesadüfen yakalanan glioblastom. Çocuk futbol oynuyordu, kafasına sert bir darbe aldı ve sonunda tümörü keşfeden bir CT taraması yapıldı. Hâlâ nispeten küçük ama agresif ve aklımın olması gereken yer de burası.

Bu çocuğun hayatını kurtararak liseden mezun olmasını ve profesyonel olarak top oynamasını sağlamak, çünkü bana hayalinin bu olduğunu söyledi - ameliyattan önce çocuklara her zaman hayallerinin ne olduğunu sorarım çünkü bu onlara odaklanacakları ve uğruna savaşacakları bir şey verir. Konuyu dağıtıyorum. Aklımın bu çocukta olması gerekiyor.

Raven'a değil. Benimle oynuyormuş gibi hissedenden pislik kardeşime değil.

Ameliyathaneye girmeden önce saçlarımı önlükle örtüyor, ayakkabılarımı giyiyor ve yüzüme bir maske

tutuyorum.

hiç işim yok. Hırsız, işbirlikçi, el altından iş çeviren kardeşimin burada olması dışında.

"Bugün Raven ile öğle yemeğinde ne halt ediyordun? Onu benden çalmaya mı çalışıyorsun?" diye bağıyorum ve biri hariç tüm kafalar bana doğru dönüyor. Kaplan küçük bir bebeğin açık göğsüne bakmaya devam ederken kılını bile kıpırdatmıyor. Kahretsin.

Cidden aklımı kaçıyorum ve ben böyle biri değilim.

Yanındaki asistana "Bovie şu küçük kanamayı durdur," diyor ve asistan hevesle harekete geçiyor. "Luca, şu anda ameliyat ettiğim kalbin büyük bir ceviz büyüklüğünde ve yaklaşık yirmi beş gram ağırlığında olduğunu biliyor muydun?"

"Artık biliyorum."

"Bu küçük çocukta hipoplastik sol kalp sendromu var ve tam bir moron olmadığınız için böyle bir durumun ciddiyetini takdir ettiğinizi biliyorum. Çocuğun boyutu ve kalbin büyüklüğü göz önüne alındığında, tam ve eksiksiz konsantrasyonumun gerekli olduğunu hayal etmelisiniz."

Evet. Ben bir pisliğim.

"Kap... On dakika içinde on beş yaşında bir çocuğun beynini ameliyat edeceğim. Lütfen, şimdi söyle ki kafamı toparlayabileyim."

"Hayır. Bu arada zaten bilmeniz gereken bir şey var. O gece Vineyard'da ikinizin de kalp kırıklığı içinde tamamen aklınızı kaybettiğinizi gördüm ve ikinize de yardım etmek için düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Onunla arkadaş oldum. Ağladığında onu dinledim ve sizin de en az onun kadar mutsuz olduğunuza ve olması gerektiği gibi olduğunu bilseniz bile ikinizin arasında olanlarla başa çıkamadığınız için gezegenin dört bir yanında onu takip ettiğinize dair küçük tohumlar ekdim. Boston'da çünkü Boston Senfoni Orkestrası yönetim kuruluyla konuştum ve ona, ona kur yapan diğer tüm orkestralardan daha iyi bir teklif yapmalarını istedim. Ayrıca bu hastanede onun için bir iş ayarlanmasına da yardımcı oldum.

yarı müzik terapisti. Bir,       tutkuyla bağlı olduğu Şey bu ve onu mutlu etmek hoşuma gidiyor. İki,       sen burada çalışıyorsun ve yollarının eninde sonunda kesiőeceėini biliyordum. Sana yardım ediyorum k      kardeşim, ona da yardım ediyorum. Şimdi kapa çeneni ve sana verdiğim hediye i mahvetme ve ameliyathanemden defol."

Lanet olsun. Tam bir aptalım. "Şu anda sana sarılamam, ama sanırım zaten biliyorsun, eğer yapabilseydim, yapardım."

"Pansy-ass."

Kıkırdıyorum. "Seni seviyorum, Kap."

"Ben de seni seviyorum. Bugün ikimizin de hayat kurtardığı bir gün olsun."

Amin. Kardeşimin ameliyathanesinden çıkıp kendi ameliyathaneme doğru yürürken deli gibi sırtıtıyorum. Artık kaçmak yok. Minik Kuş'umu yakalayıp sonsuza dek benim yapma zamanı.

D Dunkin' Donuts'a girdikten sonra banyoya koşuyorum, Luca'nın lanet olası dölünün iç uyluğuma damladığını hissediyorum. Bir hıçkırık emiyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum, işiyor ve kendimi temizliyordum. Burası tek kişilik bir banyo ve karşımdaki yansımamı gösteren dev aynadan başka bakacak yerim yok.

"Az önce bir sokakta sikilmiş gibi görünüyorsun." İnliyorum, yüzüm ellerimin arasına düşüyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bunu yapmasına izin verdiğime. Bir kez daha külotsuz olduğuma, saçlarımın dağınık olduğuna ve evet, boynumun alt kısmında güzel bir kırmızı iz olduğuna. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Doğum kontrolü için Tanrı'ya şükürler olsun. İşin tuhafı, bana temiz olduğunu ya da birlikte olduğu tek kadın olduğumu söylemesine ihtiyacım yoktu. Bir şekilde bunu zaten biliyordum.

Luca Fritz beni incitmiş olabilirdi ama asla incitmezdi.

"Çok fena, kızım. Sen tam bir karmaşasın."

O La Perla çanta bir şeytan gibi benimle alay ediyordu ve İsa'nın annesi bile dün gece onu açmama engel olamadı. Bir ya da üç kadeh şarap içtim ve içine göz attım. Sonra her şeyi denedim ve ertesi sabah onun külotunu, jartiyerini ve baldırlarını seçtim.

beni seksi hissettirdiği için almıştı. Mağazaya gidip bunları kendisinin seğtiğini ve seğerken de üzerimde hayal ettiğini biliyordum. Onların içinde kendimi güzel ve özgüvenli hissediyordum ve görüşmeye giderken hedeflediğim şey de buydu.

şimdi, hissediyorum... Ne hissettiğimi bilmiyorum.

Ondan nefret ettiğimi söyledim. Ve onun cevabı... "Ama Tanrım, Raven, seni seviyorum."

Ürperiyorum, titriyorum. Daha fazla gözyaşı dökölüyor ve ben onlara anlam veremiyorum.

Pişman olmamam için bana yalvarırken gözlerindeki o bakış. Bana biraz zaman vereceğini söylerken. Seni istiyorum. Sadece seni. Her zaman. Bekleyeceğim, savaşacağım ve sabırlı olmaya çalışacağım ama benden kaçma.

Bunu nasıl bağdaştırabilirim?

Gözlerimin içine bakıp beni sevmediğini söyleyen adam nasıl aynı adam olabilir? Beni istemediğini. Bana hayatına devam etmemi söyleyen adam.

Sifonu çekip ayağa kalkıyorum, elbisemi indiriyorum ve lavaboya yöneliyorum. Ellerimi yıkıyorum ve parmaklarımı karışmış saçlarımda gezdirdikten sonra çantamdan aldığım kapatıcıyı bana bıraktığı kırmızı ize sürüyorum ve gözlerimin altındaki rimel lekelerini temizliyorum. Ama hâlâ kendim gibi görünmüyorum.

Biri kapıyı çalıyor ve ben de dışarı çıkıp soğuk Kasım gününe geri dönüyorum. Yarım saat içinde provada olmam gerekiyor ve planım yürümekti. Bulunduğum yerden çok uzakta değil ama zamanım azalıyor.

Ve ellerim titriyor.

Vücudum da öyle.

Bir karar verip Huntington'da bir bara giriyorum. Bir üniversite barı, karanlık ve agresif bir şekilde bayat bira ve berbat kolonya kokuyor, ama umurumda değil. "İki shot alabilir miyim..." Duraksıyorum. Nefesimde kokmayacak ne var? "Fireball?" İsteksizce soruyorum çünkü antamda tarçınlı sakız var ve bunu yeterince iyi oynayabilirim.

"Kimliğin var mı?" diye soruyor barmen ve ben gösterdikten sonra bana iki shot dolduruyor. İkisini de çarpıyorum, ona biraz para atıyorum ve T'nin caddede gümbürdeyerek ilerlediğini duyduğumda koşarak dışarı çıkıyorum. Nasıl olduysa kaçırmadım, bindim ve kimseyle göz teması kurmadan ağzıma iki sakız attım.

Çocuk hastanesinin yanındaki bir sokakta halka açık seks yaptım.

Dudaklarımda tuhaf bir gülümseme beliriyor. O yaz Luca Fritz'le çılgınca şeyler yaptım, ama söylemeliyim ki, bu pastayı alır. Pişman olma.

Öyle mi?

Bir insan on dakika içinde iki akıl almaz orgazmdan nasıl pişmanlık duyabilir?

Doğrusu, kendimden şüphe etmenin karanlık ve kaygan yoluna ve tüm bunların ne anlama geldiğine girebilirim, ama açıkçası bunun için zihinsel enerjim yok. İstemediğim bir anlama gelmek zorunda değil. Ben çıktım. O da indi. Bir şeyler söyledi. Bu gece kendime beş dakikalık bir zihinsel çıldırma izni verene kadar bunu düşünmemek için dua edeceğim.

Şurada.

Symphony Hall'da T'den atlayıp provaya koşuyorum, henüz başlamadığına şükrediyorum. Daha önce gerçekleştirdiğimiz performanslar, toplamda dört konser süren ve Dana Farber için çok para toplayan özel bir yardım etkinliği idi. Ama şimdi normal senfoni moduna geri döndük. Şükran Günü'ne iki haftadan biraz daha fazla bir süre kaldığı için tatil senfonisi moduna.

"Hey," diye selamlıyor Catarina başını kaldırmadan, gözlerini obuasına dikmiş.

"Selam." Azrail'e doğru yöneliyorum, onu çantasından çıkarıyorum ve rahatlayarak sarkıyorum. Yaptığım şey bu. Bildiğim şey bu. Tanrım, keşke şu anda külot giyiyor olsaydım. Ya da pantolon, çünkü lanet olası bacaklarımı açıp yüz kişinin önünde aralarına bir çello sokmak zorundayım.

"Jerimiah bugün sana şans diliyor. İçeri girmeden önce onu gördüm."

Yukarı baktım. "Bugün neden ansa ihtiyaım var?"

"Tüm parçaları bir kez alacağımızı ve Cuma günü Antonio'nun soloları için kimi istediğini bize bildireceğini biliyorsun, değil mi?"

Ellerim donuyor. İçim de yle. "Hayır. Bunu bilmiyordum."

Hafifçe gülüyor. "Sanki endişelenecek bir şeyin varmış gibi."

"Hı-hı," diye fısıldıyorum dalgınca, kalbim gümbür gümbür atmasına rağmen. Londra'ya taşınana kadar bir gram bile sahne korkusu yaşamamıştım. Ondan önce de Kraliçe için alabilirdim ama sonra muhteşem sanatçılarla dolu bu muhteşem okula girdim ve itiraf etmek istesem de istemesem de kendime olan güvenim ve inancım sarsıldı. Hem de ciddi bir şekilde.

Bir kez daha yeterince iyi olmadığımı düşünüyordum ve bu durum mziğime de yansımıştı. Bu tür durumlardaki insanların, bu tür okulların sizin dostunuz olmadığını çabucak öğrendim. Onlar sizin rakibiniz. Dşmanınız. Kendinizden şüphe etmeniz için ellerinden geleni yapıyorlar ve bunu yaparken de gülümseyerek ve "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum" şarkısını söyleyerek yapıyorlar.

"Dostlarını yakın tutarsın ama düşmanlarını daha da yakın" tipi.

İki ay içinde, basit performanslardan önce bile kusuyordum ve buna derslerimin oğ da dahildi. O kadar ktleştiki ki, bir daha asla kimsenin önünde alamayacağımdan korktum.

Bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ve psikoloji derslerine başladım. Ve dünyam değışti. Ayrıca haftada bir kez gizlice bir terapistle buluşuyordum. Bunu tamamen aştığımı düşünüyordum. Londra'da geçirdiğim zamanın sonlarına doğru ya da

sonra seyahat ediyordum. Sonra buraya geri taşındım ve bu senfoniye başladım ve ne olduğunu bilmiyorum.

Okula ilk başladığım zamanki kadar kötü değil ama geri dönmüş olmasından nefret ediyorum. Yine de şu anda normalde olduğum kadar gergin değilim. İki kadeh Fireball'un karnımı ısıtmasıyla ilgili olabilir. Ya da ondan önceki iki orgazmla.

"Neden suratını öyle yapıyorsun?"

"Ne yüzü?" Çok hızlı cevap veriyorum, sesim moral toplantısındaki bir amigo kızdan daha yüksek.

"Ve bu..."

"Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?" Ayağa kalkıp bana doğru iri ve kararlı adımlarla yürüdüğünde ciyaklıyorum. Siyah pixie saçları bugün diken diken ve kahverengi gözleri siyahla kaplı, ona güzel bir şeytani görünüm veriyor.

"Bu..." Yaklaştıkça sesi kesiliyor, meraklı gözleri boynuma dikilmiş. Elim havaya kalkıyor, zaten gördüğünü bildiğim noktaya vuruyor ve yüzünde muzaffer bir sırıtış beliriyor. "Oh, öyle. Kesinlikle öyle. Boynunda çeyreklik büyüklüğünde bir morluk var ve kapatıcıyla kapatmak için berbat bir iş çıkarmışsın." Elini yüzümde gezdiriyor. "Ve sen... Bilmiyorum. Kırmızısın. Tussled. Kesinlikle biriyle seks yaptın, değil mi? Görünüşüne bakılırsa ateşli, süper orgazmik bir seks."

"Bunu bilemezsin!" Neredeyse çılgık atacaktım. "Belki de sadece vibratörümü kullandım."

"Ve bu sana morluk mu yaptı?" "Kimi kandırıyorsun" suratı takınıyorum.

Bunun için Luca'yı cidden öldüreceğim. Onu ve lanet ağzını. O aptalca ateşli, pis ağzı.

"Sorun değil," diyor bana. "Seks doğaldır ve herkes bunu yapar. Yapmayan ve yaşı müsait olan insanların da cidden yapması gerekir. Utanmana gerek yok. Biraz aldığın için seninle gurur duyuyorum. Umarım rahatlamana yardımcı olur. Çok gerginsin kadın. Ama kimdi o? Kim koydu o seks-

her tarafını mı karıştırdın? Onları tanıyor muyum?" Eğilip fısıldıyor, gözleri kısmen açık olan kapının üzerinde geziniyor. "Antonio muydu? Duyduğuma göre sihirli bir penisi varmış, eğer hoşuna giderse ve ağız kokusunu atlatabilirsen."

"Hayır. Kesinlikle Antonio değildi."

"Ama o biriydi. Ve sana bakılırsa, bunu sana iyi vermişler." Yüzünü yelpazeliyor. "Vay be. Buna bayılıyorum. Detaylar. Tüm detaylara ihtiyacım olacak."

Çılgınca kapıya doğru bakıyorum, gözlerim kocaman. "Bunu yapmayacağız. Bir dakika içinde dışarı çıkıp oynamamız gerekiyor."

"O zaman bana her ayrıntıyı anlatmak için tam bir dakikan var. Penislerden hoşlanmıyor olabilirim ama bu sporu takdir edebilirim, ne demek istediğimi anlıyorsan. Hadi," diye sızlanıyor. "Beni bekletme. Şu anda karda sıçrayan kandan daha kırmızısın."

"Ne?"

Beni başından savdı. "İçeri girmeden önce Law & Order'ın tekrarlarını izliyordum. Hickey veren, aptalca gülümsemeye neden olan, orgazmik seks yapan birinin aksine."

Başımı sallıyorum, Quill içeri girdiğinde ona normal yatak seksi mi yoksa kirli sokak seksi mi yaptığımı söylemem gerektiğini tartışıyorum. "Sürtükler, oyun zamanı!" Bizi görünce dondu kaldı. "Ne oldu? Ne kaçırdım?"

"Raven seks yaptı."

"Catarina!" Omzuna vuruyorum.

"Oh, lütfen. Sadece Quill. Quill ağzı doluyken bir boktan bahsetmez. Değil mi?"

Quill başını sallıyor, çene hizasındaki sarışın saçları etrafında sallanıyor. "Kesinlikle hayır. Ağızımdan tek kelime çıkmadı. Peki... seks?" Kapıyı arkasından kapatmadan önce kaşları imalı bir şekilde aşağı yukarı sallanıyor. "İyi seksten mi bahsediyoruz? Hayatımı değiştirecek, vajinamı mahvedecek, ayak parmaklarımı kıvrıracak, şimdi zor yürüyeceğim bir seksten mi? İki kadınla uğraşıyorsun. Biraz da biz yaşayalım."

Ugh.

Catarina'ya karşı düştüm. Hayatımda hiç kız arkadaşım olmadı. Rina vardı ama o benden birkaç yaş büyüktü. Anne babanız casus olunca ve milyarder bir ailede büyüyünce, insanlara güvenmenin tehlikeli bir oyun olduğunu öğreniyorsunuz. Ayrıca, tüm boş zamanınızı çello çalarak geçirdiğinizde, en iyi arkadaşlarınızla alışveriş merkezinde takılmıyorsunuz. Emo bir orkestra ineğiydim. Ve bu benim için sorun değildi. Yani, en azından daha önce hiç bu kadar düşünmemiştim.

Ama şimdi... şimdi hayatımı bilmeyen ve onunla içli dışlı olmayan biriyle konuşmak güzel olabilir. İçimdekileri dökmek için ağzımı açmışım ki kapı çalındı.

"Sahne sana ihtiyaç var" diye sesleniyor biri.

Catarina parmağıyla işaret ederek "Sonra," diyor. "Bize sonra mı söyleyeceksin?" Bu kez kontrol ediyor.

Enstrümanlarımızı alıp antrenmana giderken "Sonra," diye söz veriyorum.

Sahne alanına girdiğimde, bana gözlerine değmeyen ve asla gülümseme olarak kabul edilemeyecek bir sırıtış atan diğer çellocuların yanındaki yerimi alıyorum. Beni sevmiyorlar ve bunu anlıyorum. Yirmi iki yaşındayım ve birinci sandalye olarak geldim ve hemen bir solo verildi. Sevgi ve şefkati bu şekilde kazanamazsınız.

Antonio podyumda duruyor ve bizi müzik sehpalarmıza yerleştirilmiş olan parçaya çağırıyor. Vivaldi'nin "Kış" adlı eseri genellikle bir piyano parçasıdır, ancak tüm orkestra için yeniden yapılandırılmıştır.

Beni buluyor, kollarını hareket ettirmeye başlamadan önce bir süre bakıyor, önce piyanoyu başlatıyor, sonra kemanları, flütleri, obuaları ve klarnetleri getiriyor. Parça devam ediyor ve ben de kederli bir noktaya gelene kadar eşlik ediyorum ve sonra Antonio diğer tüm enstrümanları kesiyor ve sonra sadece cellolar kalıyor. Dördümüz birden, ama bunun ne olduğunu ben de biliyorum, herkes de biliyor.

Gözlerim kapanıyor ve nefesimi düz tutmaya zorluyorum.

Bu sadece prova. Sadece notlar. Çal, Raven. Sen çalmak için doğmuşsun.

Üç ölçü çaldıktan sonra perküsyon devreye giriyor ve ben bir iç çekiyorum, bu şekilde tepki verdiğim için hâlâ nefret ediyorum ama Luca'yla daha önce olanlardan sonra iki kadeh içtiğim için garip bir şekilde minnettarım. Umurumda bile değil. Bunu atlatmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bir şarkı diğerine dönüşüyor ve sonra bizi enstrüman gruplarına ayırarak her birimize çeşitli parçalarda başrol çaldırıyor.

Beş saat sonra, burada tuttuğum performans çellomu saklamak için arka odaya giriyorum ve Catarina ile Quill'i bir şekilde çiçeklerle birlikte beni beklerken buluyorum.

"Bunlar az önce sana geldi," diyor Quill kendini beğenmiş bir sırtışla. "Ve bu sefer bir kartları var."

"Oh?" Bukete bakıyorum. Beyaz güller ve neredeyse gülüyorum. Meşhur beyaz bayrağı mı sallıyor? Asla. Luca Fritz asla teslim olmaz.

"Okudun mu?"

"Hayır," diye cevap veriyor Catarina, tezgâhın kenarına tünemiş bir halde. "Seni bekliyorduk ama cazibesi bizi öldürüyordu. Geldiğiniz iyi oldu. Sanırım bunlar ateşli seks adamından?" Parmakları güllerden birinin üzerinde geziniyor, yapraklarını okşuyor.

"Muhtemelen, evet."

"Peki seksi adam çiçekçi adam mı?"

"Olabilir."

"Hiç bir şeye doğrudan cevap verir misiniz?"

Sırıtiyorum. "Bunu yapmamak için eğitildim." Şaka yaptığımı sanıyorlar. Kesinlikle yapmıyorum.

"Aman Tanrım. Olay örgüsü kalınlaşıyor." Catarina merakını bastırmakta o kadar zorlanıyor ki neredeyse titriyor.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalayarak devasa beyaz vazoya doğru ilerliyorum. En az iki düzine ve hepsi mükemmel. I

kokusunu içime çekiyorum, kendime rağmen aptalca gülümsüyorum. Kartı tutucudan aldım ve açtım.

"Sana olan aşkım bir bilmece... Hiçbir cevabım yok. Kontrol edemiyorum... ve artık umurumda değil. Seni gerçekten, derinden seviyorum." -Padme Amidala

Durduramadan çıldırıyorum, gözlerim bir kez daha yaşlarla doluyor. Bana Star Wars'tan bir alıntı göndermiş. Yani Luca, bu çok saçma. Ve o alıntı, o kelimeler. İç çektim. Bu adam.

"Ne yazıyor? Ne yazıyor? Kimden gelmiş?"

Kartı Quill'e veriyorum ve o da okuyor, sonunda ağzı açık kalıyor. "Um. Vay. Sadece... evet, vay canına."

Catarina onun elinden kartı kapar. "Padme kim? Bu tam bir piliç ismi ve senin eşcinsel olmadığını biliyorum."

"Padme, Luke ve Leia Skywalker'ın annesidir."

Ben çiçekleri bir kez daha içime çekerken ikisi de hep bir ağızdan başlarını sallıyorlar.

"Yıldız Savaşları'ndaki gibi mi demek istiyorsun?"

Anlamıyorum." "Evet. Ben de anlamıyorum."

"Senin yerinde olmak kötü o zaman." Onlara göz kırpmıyorum.

"Bize söylemeyecek misin?" Catarina inanamıyor ama ben inanamıyorum. Daha önce tüm bunları anlatmaya hazır olabilirdim ama şimdi... Bilmiyorum. Ne söyleyebilirim ki? Luca ünlü biri. Bir milyarder. Ve aramızdaki her şey yanlış yorumlanabilir. Bunu paylaşmaya hazır değilim, özellikle de paylaşacağım her şey kalp acısıyla doluyken.

"Biriyle yeniden bir araya geldim. Bir zamanlar aşık olduğum biriyle. Sonra o kalbimi kırdı ve şimdi..." Şimdi ondan nefret ediyorum. Ama nedense artık bunu söylemek doğru gelmiyor.

"Peki ya şimdi?" Quill soruyor. "Ve şimdi bilmiyorum."

"Bu gizemli adam yıllardır sana çiçek gönderen kişi. Kalbini kırmış olsa da

hayatınıza ve yatağınıza geri döndü ama ne olduğunu bilmiyor musunuz?" diye tahmin yürütüyor, biraz da kuşkuyla.

Çiçeklere bakıyorum. "Kalbimin tekrar kırılmasını istemiyorum." Bir keresinde ona her şeyimi vermiştim ama bu yeterli olmamıştı. Ya bu sefer de olmazsa?

Catarina kollarını arkamdan bana doluyor ve Quill de diğer tarafımızdan bize katılıyor ve her nasılsa ağlıyorum. En son ne zaman birinin beni böyle kucakladığını ya da sarıldığını hatırlamıyorum, babam hariç, çünkü bu farklı bir şey. Octavia bana sevgi, rahatlık ve destek veriyor ama hiç onun omzunda şu anda olduğu gibi ağlamamıştım. Hele ki oğlu ve onun bana yaptıkları için hiç.

"Ciğerleri kanayana kadar ona sopayla vurmamı ister misin?" Catarina sorar.

İçimden kısık bir kahkaha yükseliyor ve kolumun tersiyle burnumu ve gözlerimi silerek geri çekiliyorum. "Hayır. Henüz değil."

Bana göz kırparak, "Daimi bir teklif," dedi.

"Bu benim için de geçerli. Burada olmanın sizin için kolay olmadığını biliyoruz ama arkanızdayız. Her konuda."

"Teşekkür ederim. Dostluğunuz ve anlayışınız için çok minnettarım." Çünkü buna söylenecek başka bir şey yok. Hepsi bu. Bu kadınlar benim arkadaşlarım ve burası Konservatuar değil.

Canımı sıktıkları için aynı anda iki kez daha kucaklanıyorum.

"Bunları eve götürmek isteyen var mı?"

"Hayır," diyor Catarina, geri çekilirken sesi kararlı, narin parmaklarıyla güllerden birine dokunuyor, yüz ifadesi saygılı. "Bu çiçekler... bu sefer sende kalacaklar. Hiçbir mazerete izin yok. Onlar aşkın özü ve bu kart da öyle. Geçmişte kalbinizi kırmış olsun ya da olmasın."

Onlara ve hâlâ Catarina'nın elindeki karta bakıyorum ve kalın kart stoğunu avucumda sıkıca tutarak kartı ondan geri alıyorum.

"Tamam. Bu çiçekler bende kalacak."

Çünkü bugün Luca Fritz'i bir ara sokakta becerdim ve bana beni sevdiğini söyledi. Her zaman. Beni istediğini. Sonsuza kadar. Sonra da sadece benim anlayacağımı bildiği bir cümleyle bana çiçek gönderdi. Beni mutlu etmek için tasarlanmıştı. Beni gülümsetmek ve güldürmek için. Sevildiğimi hissettirmek için.

Zihnimin bir köşesinde belirse de, bunların hepsini daha önce de yaptığını ve söylediğini biliyorum. Ve bu sefer farklı olduğuna inanmak için aptal olmalıyım.

Tugün öyle bir gün ki, sonunda en az yirmi kez kusmamış ya da kendimi sersemlememiş olmam bir mucize olacak. Hastane çok yoğun, Sistemimdeki uğultuyu besleyen bir heyecan ve vızıltıyla bir araya geliyor. Bu konuda kelimelerle ifade edilemeyecek kadar heyecanlıyım ama sinirlerim de beni ele geçiriyor.

Ya çocuklar beni sevmezse?

Ya onlarla iyi bir iş çıkaramazsam?

"İyisin," diyor Kaplan, bana doğru bir bakış bile atmadan. Tek kelime etmeme bile gerek yoktu ama bir şekilde biliyordu. Sanırım Kaplan böyle biri. Her zaman biliyor gibi görünüyor. Vites değiştiriyor, çellomu omzunda ayarlıyor çünkü kendim taşımama izin vermiyor. Bunu hayatımın her günü yapmama rağmen.

Annem bundan hoşlanmazdı, mantığı buydu.

"Yine de beni yukarı çıkarmana gerek yoktu. Meşgul olduğunu biliyorum," diyorum ona, nöro katın düğmesine basarken. Onun olmayan bir kat.

Cevap vermiyor, sadece diğer insanlar bizimle ilgilenirken beni arkaya doğru itiyor.

"Dün bir mesaj aldım," diye fısıldıyor, diğerlerinin duymaması için eğilip kulağımı yakalıyor.

Başımı onunkine doğru eğmeden önce gözlerimi kırpttırıyorum. "Bu da ne demek oluyor? Kimden?"

"Eski bir arkadaşımın ağabeyi bu Şubat ayında kısa bir gezi için Boston'a geliyor. Onu, yani eski arkadaşımı ya da kardeşlerini hiç düşünmedim... Her neyse, seni yukarı çıkarıyorum."

Başımı salladım. "Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben de bilmiyorum. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok." "Çok şifreli konuşuyorsun."

"Biliyorum. Ama söz konusu olan bu eski dostum olunca, elimde değil."

"Ummm..." Bunu düşünüyorum. "Tamam." Evet, elimdeki tek şey bu. "Eğer bunu çözersen, senin için buradayım."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Bana göz kırptıyor ve sonra kapılar açılıyor. Elini belime koyup beni içeri sokuyor ve artık benim de bir rozetim olmasına rağmen hastane kartını okutuyor. "Korktuğunu belli etme. Ne yaparsan yap, dinle, göz teması kur, onlara bir hastalık ya da durum gibi değil, kendi insanları gibi davran, ama her şeyden önce korku gösterme."

Koridorun sonundaki ortak odaya ulaştığımızda Kaplan'ın omzunu sıvazlıyorum, çellomu sırtından alıp askısını omzuma yerleştiriyorum. "Bir gün harika bir baba olacaksın."

"Şşt," diye uyarıyor, başı dramatik bir şekilde dönerken panik taklidi yapıyor. "Bu yerde kulaklar var. Ve her şeyi duyuyorlar. Böyle küfürlü konuşma." Bana göz kırptıyor. "Sağlığına dikkat et, bebeğim." Başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra yanımdan geçerken her bir hemşire ve hasta annesi iki kez bakıyor.

Oda, sanki biri içeri atmış gibi köşeye sıkıştırılmış enstrümanlarla dolu. İçim burkuluyor ve odayı hazırlamaya koyuluyorum. Çocuklar gelmeden önce bir saatim var ve odayı tam istediğim gibi hazırlamam bir saatimi alıyor. Hastane

Işıklar sert, bu yüzden renk değiştiren ampullere sahip lambalar getirdim ve sahip olduğum bir uygulama aracılığıyla müziğimizin ritmine göre nabız atacak ve renk değiştirecek.

Ayrıca her çocuk için bir tane olmak üzere yere küçük halılar serdim ve herhangi birimizin - çello çaldığım için ben de dahil olmak üzere - oturması gerekebilir diye arkaya sandalyeler koydum.

Kapı ilk kez çalındığında, neredeyse ciyak ciyak bağırıyor, zıplama ve on iki yaşındaki çocuklar gibi ellerimi çırpma isteğimi bastırıyorum. Kan dolaşımına yeni bir sinir dalgası karışıyor ama kapıyı açıp altı çocuğun teker teker içeri girmesine izin verirken hepsini bastırıyorum. Bazıları burun kanülleriyle oksijene bağlanmıştı. Bazılarının serumları takılı. Birkaçı farklı yerlerinde zımbalanmış yara izleri olan kel tıraşlı kafalar.

Hepsi neye bulaştıklarından ya da neye imza attıklarından tam olarak emin değilmiş gibi önce bana sonra odaya bakıyor.

Bir an için nefesimi tutamıyorum ve bunun sinirlerimle hiçbir ilgisi yok. Bu çocukların hepsi Stella ve Layla'nın yaşlarında. Durumlarını veya teşhislerini bilmiyorum ama onlarınki içgüdüsel bir enayi yumruğu. Çabucak toparlanıyorum, yeni bir sıcaklık ve amaç duygusu içime yayılıyor.

Üç hemşire kapının yanında durmuş, hastalarının iyi ve olması gerektiği gibi olduğundan emin olmaya çalışıyor.

"Herkes bir yer seğsin. Henüz enstrümanlar konusunda endişelenmeyin ve sandalyede oturmayı tercih ederseniz bana haber verin." Kapıya dönüyorum. "Kalmak istiyor musunuz?" Hemşirelere soruyorum.

"Hayır. Bir buçuk saat içinde döneceğiz. Bir sorun olursa şu düğmeye basın" -içlerinden biri parmağıyla üzerinde kırmızı bir düğme olan küçük bir tuş takımına dokunuyor- "eğer bir sorun olursa."

"Anladım. Teşekkür ederim."

Her birinden iyi şanslar sırtışı alıyorum ve sonra kapıyı kapatıyorlar, beni hepsi yere oturmuş olan çocuklarla, hatta yanlarında oksijen tüpleri ve serum standları olan

çocuklarla yalnız bırakıyorlar.

"Ben Raven Fairchild," diye başlıyorum, kalan tek yere oturup bağdaş kuruyorum. "Çellistim ve şu anda Boston Symphony Pops Orkestrası'nda çalışıyorum. Başlamadan önce birkaç kural var, tamam mı?"

Hep birlikte inliyorlar ve ben de kendimi tutamayıp sırtıtıyorum.

"Hadi ama. O kadar da kötü değiller." Biraz kayıyorum, rahat edebilmek için ileri geri sallanıyorum. "Burası güvenli bir yer. Yani kimseye gülmeyiz. Kimseyi yargılamayız. Müzisyen arkadaşlarımıza saygı gösteriyoruz. Herkesin kendini ifade etmek için farklı bir yolu var ve bu harika bir şey. Bu sanattır. Müzik budur. Bu yüzden kimse hakkında kötü konuşulmasına müsamaha göstermeyeceğim."

Küfür ettiğim için şimdi biraz kıkırdıyorum, ki niyetim de buydu.

"Bu aynı zamanda burada son kez küfür edişim ve bu da yapamayacağımız başka bir şey çünkü bunu ailenizden veya hemşirelerden duymak istemiyorum." Korkmuş gibi yapıyorum ve ortaya çıkan gülümsemeler bana ısınmaya başladıklarını gösteriyor.

"Yani sadece müzik mi çalışıyoruz? Hepsi bu mu?" diye soruyor kocaman kahverengi gözlü, kafası tıraşlı ve şakağında kocaman bir yara izi olan bir kız.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Genevieve, ama herkes bana Gen der."

Başımı salladım. "Gen, bu kesinlikle yapacağımız şeylerden biri. Eğer bir enstrüman çalmayı öğrenmek istiyorsan, bu konuda yardımcı olabilirim. Eğer sadece takılmak istiyorsan, bunu da yapabilirim. Eğer bir şarkı dinlemek ve sonrasında onun hakkında konuşmak istiyorsanız, benim için sorun değil. Burası benden çok sizin alanınız. Etrafta dolaşıp kendimizi tanıtalım ve sonra bir oyun oynayalım diye düşündüm. Var mısın?"

Bana isimlerini söylüyorlar ve ben de köşeden bir sandalye çekip çello çantamı açarak kendimi hazırlıyorum. Ben eğilip uygulamayı başlatıp çal tuşuna bastığımda gözleri merakla enstrümanıma ve ardından telefonuma takılıyor. Telefonumun hoparlöründen müzik akıyor ve ışık

kırmızı, pembe, mavi, mor, yeşil, sarı ve turuncu arasında geçiş yaparak senkronize eder.

Onlardan birkaç "ooh", "aah" ve "cool" sesi alıyorum.

"Kim bana bu şarkının adını söyleyebilir?" Bir kez soruyorum

Şarkının yarısına geldik.

Beth okuldaymış gibi elini kaldırıyor ve ben de ona doğru başımı sallıyorum. "Lady Gaga'nın 'Alejandro' şarkısı."

"Mükemmel." Duraklat tuşuna bastım ve ışıklar normale döndü. Sonra kendimi hazırlıyorum ve Vittorio Monti'den "Csárdás" ı çalmaya başlıyorum. Gözlerinin parlaması için sadece birkaç ölçü çalmam yetiyor.

"Hey, onu çaldı," diye homurdanıyor Marcus öfkeyle.

Başımı iki yana sallayıp dinleniyorum. "O yapmadı. Kullanmak için izni vardı ya da artık telif hakkı altında değil. Bu konuda bana güven. Bir tane daha ister misin?"

"Evet," diye haykırıyor Cindi, göğsündeki bir porta bağlı olan serum borusuyla oynarken.

"Bu o kadar açık olmayabilir." Play tuşuna basıyorum ve müzik odanın içinde süzülüyor, ışık gösterisi yeniden başlıyor ve hepsinin yüzü heyecanla parlarken gülümsememe engel olamıyorum.

"Oh, bu Maroon 5'in 'Memories' şarkısı." "Evet." Yayımı Tom'a doğrultuyorum.

Stop tuşuna basıyorum ve geleneksel olarak bir çello parçası olan Pachelbel'in "Re minör Kanon" unu çalmaya başlıyorum, bu yüzden gerçekten odada yükseliyor. Çocuklar dikkatle çelloma bakıyor, dikkatle dinliyorlar ve akor ilerlemeleri arasındaki benzerlikleri duyduklarında, bazı baş sallamalar almaya başlıyorum.

"Vay canına. Tuhaf."

Çalmayı bırakıp çellomu bir kenara koyuyorum ve yerde onlara katılıyorum. "Öyle, değil mi?" Gen'e şöyle diyorum: "Modern müziği etkileyen tonlarca başka klasik eser var. Klasik müzik benim en sevdiğim şey. Ben icra ederim. Yazıyorum. Onu yaşıyorum. Nefes alıyorum. Cenazemde de çalacaklar. Ama bu herkese hitap etmiyor, bunu anlıyorum.

Kendi yazdığım bir şeyi çalayım dedim.

Her biri bundan başka bir şey yapmayı dener mi? Ne isterseniz. Sizi harekete geçirecek bir şey. Bağlandığınız bir şey. Bunu kaydedeceğiz ve sonra uygulamamda çalacağız, böylece ışıklar onunla dans edecek. Kulağa eğlenceli geliyor mu?"

Onlara yıllar önce yazdığım bir şeyi çalıyorum ve sonra her çocuk bir enstrümana yöneliyor ve her şey gürültüye dönüşüyor. Davullar çalınıyor, piyano tuşlarına vuruluyor ve ksilofonlar çalınıyor. Başyapıtlarından memnun olduklarında, ben kaydederken her birine çaldırıyorum ve ışıklar senfonimize eşlik ediyor.

Bir buçuk saat uçup gidiyor ve seansımıza son verdiğimde, hayal kırıklığına uğradığıma dair bazı iniltieler duyuyorum, bu da bende mutluluk gözyaşları dökme isteğı uyandırıyor. Bu hayatımın en güzel sabahlarından biriydi. Psikolojiyi kendi içimdeki şeytanların üstesinden gelmeme yardımcı olacak bir yol olarak buldum, ancak başkalarına, özellikle de çocuklara yardım etmenin ödülü başka hiçbir şeye benzemiyor.

"Haftada sadece bir gün bu katta olduğum için önümüzdeki Cuma günü sizinle birlikte buradayım. Ne yapmak isteyebileceğinizi düşünün ve enstrümanları burada bırakacağım, böylece hafta boyunca gelip onları çalabilirsiniz."

Kapıyı açtım ve olduğum yerde durdum. Luca koridorun sonunda başka bir doktorla konuşuyordu. Hay aksi. Bugün ondan uzak durmayı umuyordum. Çarşamba günü olanlardan sonra, onu görmeye henüz hazır değilim.

Cindi yanımda derin derin iç geçiriyor. "Çok ateşli." Kıs kıs gülüyorum. "Dr. Fritz'i mi kastediyorsun?"

"Evet. Kattaki bütün kızlar takıntılı. Buna hemşireler de dahil," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor Tom. "Ve anneler."

Buna inanıyorum.

"Sadece kıskanıyorsun," diye tersliyor Gen. "Her neyse," diye homurdanıyor.

Onu süzen kattaki tüm hemşireleri ve anneleri

düşünmemeye çalışıyorum. Sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi bakışları bize doğru kayıyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor. A

Sırtışı muhteşem yüzüne vuruyor ve Pavlovvari bir tepki gibi kalbim anında tepki veriyor, göğsümde hızla dönüyor.

"Aman Tanrım. Kesinlikle sana bakıyor. Hem çok kıskanıyorum hem de bunu çok seviyorum." Cindi beni arkamdan dürttü. "Onu tanıyor musun?"

"Biraz," diye yalan söyledim. "Dr. Fritz kiminle konuşuyor?"

Tom, "Bu Dr. Grosspooper," diyor ve ben neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyorum.

Bakışımı kesiyorum ve kapıyı kapattığım için arkamda toplanmış olan çocuklara dönüyorum. "Özür dilerim. Az önce ne dedin sen?"

"Dr. Grosspooper," diye tekrarlıyor, ifadesi nötr. Gülümseme kırıntısı bile yok.

"Hayır. Onun adı bu değil."

"Elbette öyle," diye söz veriyor Marcus.

"Grosspooper?"

"Bize inanmıyor musunuz? Al bakalım. Melissa?" diye sesleniyor bize yaklaşan hemşirelerden birine. "Dr. Fritz'le kim konuşuyor?"

Melissa başını omzunun üzerinden çevirip Luca'ya biraz fazla parlak bir şekilde gülümsüyor ve sonra tekrar bize dönüyor. "Dr. Grosspooper mı demek istiyorsun?"

İnanılmaz kahkahamı durduramıyorum ve şimdi kendimi çocuklardan biri gibi hissediyorum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor ama gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırtıyor. "Onun adı bu. Kattaki çocuklara, asistanlara ya da hemşirelere sorun. Değil mi çocuklar?"

"Evet. Kesinlikle. Onun adı bu," diye cevap veriyorlar. Oh be.

"Pekâlâ millet, geri dönme zamanı." Kenara çekilip çocukların geçmesine izin veriyorum. "Teşekkür ederim! Gelecek hafta için sabırsızlanıyorum."

Herkes geçerken bana el sallıyor ve teşekkür ediyor. Tom genç bir flört gibi bana göz kırptıyor. Sonra geri dönüp çellomu alıyorum, umuyorum ki Luca ben gittiğimde

hayatına devam etmiş olur. Öyle bir şansım yok. Hâlâ orada, Dr. Grosspooper'la konuşuyor.

Onlara doğru gitmekten başka çarem yok, sadece Luca'nın beni durdurmaması için dua edebilirim. Öncelikle, onunla konuşmak istemiyorum. İleri geri konuşacak ya da kavgaya edecek havada değilim. Ya da ateşli ve seksi şeyler. İkincisi, diğer doktorun adını söylemek zorunda kalırsam kendimi tutamam.

Bir adam böyle bir isimle nasıl pediatriye girer?

Akla ve mantığa meydan okur. Çocuklar kolay bir alay için yaşarlar.

Başım dik, gözlerim ödülde -iki dev ikiz çıkış kapısında- bir ayağımı diğerinin önüne koymayı başarıyorum. Luca'nın gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen. Ama bugünün ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Buradaki ilk günümün yanı sıra, bugün aynı zamanda seçim günü. Açlık Oyunları gibi bir şey. Kış tatili performansı için kim solo alacak, kim alamayacak. Gönüllü olduğumu haykırmayı çok isterdim ama henüz o kadar cesur değilim. Üzerinde çalışıyorum. Oraya doğru gidiyorum. Zihin, canavarca düşüncelerle dolu aldatıcı bir alan ve ben hala sessizce ilerliyorum.

Koridorda on adım atmıştım ki çekim çok fazla gelmeye başladı. Bakışlar çok yoğun. Adamın hissi çok çekici.

Bir zayıflık anında bakışlarım ona doğru kayıyor ve o da tam orada. Sanki beni çıplak hayal ediyormuş gibi bana bakarken o Grosspooper denen adamla konuşuyor. Sanki amımın içinin onun sikinin etrafında nasıl hissettirdiğini biliyormuş gibi sırtıyor.

"Raven," diye seslenir. "Bir dakika bekle. Tanışmanı istediğim biri var."

Hayır, yapmadı. Sesindeki eğlence bana onun büyük bir planı olan bir adam olduğunu söylüyor.

"Bu kim, Luca?"

Adamın sesi Disney filmlerinden fırlamış bir İngiliz aristokrat karikatürüne benziyor ve artık kaçışımı yavaşlatmaktan ve iki adama katılmaktan başka çarem yok.

Salonun çoğunluğu, diğerlerinin akımlarını kendi adaları etrafında değiştirmeye zorladı.

Ne yazık ki Luca'ya Bayan Congeniality gibi davranamıyorum... solar pleksus, ayak bileği, burun, kasık.

Sanırım içimden geçenleri okuyabiliyor çünkü kibirli sırtışı daha da artıyor.

"Taşaklarınız tehlikede Doktor," diye gürlüyorum ona doğru.

Eli bir şekilde çellomun altında kıcımla buluşuyor ve arka omzuma sıkıca inmeden önce onu sıkıyor. "Alvin, bu Raven Fairchild. Çello ustası ve yeni müzikal çocuk gurumuz. Raven, Alvin pediatrik beyin cerrahisi şefidir."

"Seninle tanışmak bir zevk, Alvin." Luca'nın ona doktor dememesinin ya da soyadını kullanarak tanıştırmamasının biraz garip olduğunu düşünerek ona gülümsüyorum ama yine de soyadım Grosspooper olsaydı ben de kimsenin kullanmasını istemezdim.

"Oh," diye haykırıyor Alvin, bana uzun uzun bakarak. "Evet. Çok güzel. Harika. Burada bizimle olduğun için çok mutluyuz."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Eğer bu adam İngilizse, babam asla MI6'dan değildi. "Teşekkür ederim. Burada olmaktan çok memnunum."

"Raven Londra'daki Konservatuar'da okudu," diye devam ediyor Luca. "Babasının memleketi olduğu için oraya dönmek zorunda hissetti. Eminim ikiniz Londra hakkında birbirinize hikâyeler anlatabilirsiniz. Oralı olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Alvin Grosspooper'ın beti benzi attı. "Hemen dışında, evet. Harika."

Luca'ya yan gözle bakıyorum, ancak elinin omzuma daha sıkı yapıştığını hissediyorum.

"Çok isterim ama belki başka bir zaman. Şimdi gitmezsem provaya geç kalacağım."

"Oh evet. Tabii ki. Sizi bekletmek ve geç kalmanıza neden olmak istemem."

İfadesine bakılırsa, Bay Sahte İngiliz'in bu durumdan rahatladığını düşünüyorum.

"Artık gitmem gerekiyor. Görmem gereken hastalar falan var. Şerefe." Ve sonra koşarak uzaklaştı.

Sesimi alçaltarak Luca'ya dönüyorum. "Onun İngiliz olmadığını biliyorsun, değil mi? Eğer öyleyse de, başka bir aksanı gizlemek için müthiş bir aksan takınıyor."

"Evet, ama henüz bunu kanıtlayamadık, o yüzden..." Omuz silkiyor, gözleri üzerimde, muzip sırıtışı hala dudaklarını kıvrıyor.

"Adı gerçekten Grosspooper mı?"

Luca kahkahayı basıyor ve başını sallıyor. "NPO (ağızdan hiçbir şey) olmayan herkes kafeteryadan benden bir dondurma alır," diye sesleniyor. "Buna tüm personel dahil." Bir alkış tufanı kopuyor ama ben daha etrafımdaki manzarayı algılayamadan kalçamdan tutup beni birkaç adım geriye iterek sedyeye yer açıyor. "Görüyorum ki çocuklarım ve hemşirelerim seni yakalamış."

Ugh. Biliyordum. "Kesinlikle yaptılar ve görünüşe göre o dondurmaları hak ediyorlar. Gerçek adı ne?" Ellerimi yüzüme kapatıyorum. "Tanrım, ya yüzüne karşı öyle deseydim?"

Luca kıkırdayarak ellerimi yüzümden çekiyor. "Artık seni onunla neden soyadını kullanarak tanıştırmadığımı biliyorsun. Gerçek soyadı Grosspotter. Bu katta ve sanırım tüm hastanede ona gizlice Dr. Harry Potter ya da Dr. Grosspooper diye hitap ediliyor."

"Ben... Aslında bunu seviyorum."

"Çocukların gülümsemesini ve gülmesini sağlıyor. İlk günün nasıldı?"

"Harika. Birinci sınıf." Dr. Grosspooper'la alay ediyorum.

Luca gülmekten kırılıyor ve beni tehlikeli bir şekilde malzeme dolabına benzeyen yere daha da yaklaşıyor. "Üstlerimle alay edip hastalarımınla bağ kurmanın beni ne kadar azdırdığını bilemezsin. Sana öğle yemeği ısmarlayabilir miyim? Sonra seni eve götürebilir miyim?"

"Hayır ve hayır. Provam var. Patronun bilse bile ben yalan söylemedim."

"O harika bir doktor. Tahminimce sırrı olan bir hödüğün teki. Her neyse, eğer sevişmeme izin vermiyorsan, en azından seni provaya götürmeme izin verirsin, değil mi?"

"Yine mi hayır?" Luca'yı üzerimden itip özgürlüğüme açılan büyük çift kapıya yöneliyorum.

Bir kol belime dolanıyor ve beni boş bir hasta odasına çekiyor. Ağzı boynumun arkasına çarparken çellomu kenara itiyor. Kulağımın altındaki deriye. Ürperiyorum, gözlerim kendi isteğiyle kapanıyor. "Şu pencereden dışarı bak."

"Uh-huh." Nefes almayı ve aynı anda onu nasıl iteceğimi kendime hatırlatırken gözlerimi açmayı başaramıyorum.

"Kar yağıyor, Minik Kuş. Bu havada T'yi dışarıda beklemene izin veremem. Dakikalar içinde sıırılsıklam olursun ve donarsın. Bir de sırtındaki güzel çelloyu düşün."

Hay aksi. Havanın değiştiğini fark etmemiştim. Haberlerde akşama kadar olmayacağı söyleniyordu, o yüzden yanıma şemsiye almadım. Boston'da Kasım ayına hoş geldiniz.

"Şansa bakın ki gece yarısından beri çalıştığım için bugünlük işim bitti. Seni ben götürüyorum."

"Luca-"

"Tartışmak yok. Seni ben götürüyorum." "Sen-"

"Sadece yatakta bir tanrı değil, ölümlüler arasında bir kahraman ve ben sana çaresizce aşık mıyım?" Söyleyeceğim şeyin bu olmadığı açık olmasına rağmen benim yerime bitiriyor. Boynumu, saç çizgimin hemen altından öpüyor ve at kuyruğumu yukarı kaldırıyor. "Biliyorum. Ve ne şanslısın ki beni övmene bayılıyorum."

Dirseğimi geriye doğru savurarak tam böğrüne vurdum. "Eğer beni sürmene izin verirsem, konuşmayacaksın."

Tüm bedenimi titreten ve meme uçlarımı sertleştiren bir öpücük daha. "Sanırım bunu daha önce duymuştum."

Daha önce de aynı uyarıyı yapmışlardı ve o zaman dinlememiştim. Şimdi dinleyeceğimi düşündüren nedir?"

Arkama uzanan elim, önlüğünün içinden sert aletini yakalayana kadar kalçasından yukarı kayıyor. İnliyor, dokunuşuma doğru sallanıyor. Sonra sıkıyorum. Sertçe. Nefes nefese kaldı, acı içinde homurdanırken hareketleri felç oldu. "Siktir." Daha sert sıkıyorum. "Tamam. Uslu duracağım. Kahretsin." Bir hırıltı. "Bırak. Sadece seni götüreceğim. Söz veriyorum."

"Aferin oğlum," diye mırıldanıyorum, elimi bırakıyorum ve dokunuşundan çekilmeden önce aletini okşuyorum.

Yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor. "Bunun beni soğuttuğunu düşünüyorsun ama öyle değil. Aletimi nasıl idare edeceğini bilen güçlü kadınlar benim Viagra'mdır." Luca yanağıma bir öpücük konduruyor. "İsimlerinin de sadece Raven olduğundan bahsetmiş miydim?"

Sırıtişımınla savaşıırken gözlerimi deviriyorum. Adamın beni bu kadar kolay gülümsetebilmesinden nefret ediyorum. Çocukça maskaralıklarından bile. "Beni geç bırakıyorsun, Fritz."

"O zaman gidelim Fairchild. Benim aletim ve onun sapkınlığı yüzünden geç kalmanı istemem."

ALTI SAAT SONRA, kusma konusundaki endişelerim azalmadı. Luca beni bıraktı ve sözüne sadık kalarak arabada gıkını bile çıkarmadı, gerçi bu konuda zorlandığını görebiliyordum. Kaçabileceği her fırsatta gözleri üzerimdeydi. Beni arabasına aldı, ön tarafta indirdi ve çellomu bagajdan çıkarmama yardım etti. Ona teşekkür ettim ve hepsi bu kadar.

Bu adam beni suyun yanında açıkta kalmış bir tel gibi hissettiriyor.

-Şarjlı ve dokunma mesafesine gelen herkesi elektrikle öldürmeye hazır.

Ama şu anda ondan çok daha büyük endişelerim var. Yorgunluktan ölüyorum. Sırtım ağrıyor. Sinirlerim

yıpranmış durumda. Ve bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum.

Antonio'nun ofisine. Solo kaderini öğrenecek son kişi buradaydı. Antonio bize tüm tatil aranjmanını çaldırdı ve sonra bizi teker teker ofisine getirdi. Yüz kişiden bahsediyoruz.

Quill yanımdan geçerken bana sempatik bir bakış atıyor. "Kalmamı ister misin?" diye soruyor.

Başımı sallayarak ona bu işi halledeceğimi gösteriyorum. "Hayır. Evine, kocanın yanına git."

Arsızca sırtlıyor. "Zaten öyleyiz. Orada görüşürüz." Bana göz kırptıyor ve ben de uzanıp omzunu tutarak ne kadar minnettar olduğumu gösteriyorum. Çiçeklerden sonra onlarla olan ilişkim ve güvenim arttı.

Ofisin kapısını çalıyorum ve hemen Antonio'nun kalın İtalyan tonu "Girin" diye sesleniyor.

Nefesimi tutarak kapıyı açıp içeri giriyorum ve Antonio sandalyeyi işaret edince oturuyorum. Yüzü, okuduğundan şüphelendiğim müzik sayfalarına takılmıştı çünkü... neden okusun ki? Bu biraz garip. Ama her neyse. Gözlüklerini takıyor ve her şeye gücü yeten bir şey yapıyor, ben de onu bekliyorum.

Sonunda onları yere bırakıyor ve büyük deri koltuğunda arkasına yaslanıp beni değerlendiriyor. "Harikasın Kuzgunum. Seni her dinlediğimde sanki müzik benimle sevişiyor gibi hissediyorum."

Peki ben buna ne diyeceğim?

"Teşekkür ederim."

"Bize dünyanın en prestijli müzik konservatuarından en yüksek tavsiyeyle geldiniz. Yardım konserleri için size solo verdim ve hayal kırıklığına uğratmadınız."

"Teşekkür ederim." Ve şimdi bu sandalyede otururken bozuk bir plak gibi hissediyorum, omurgam dik, ellerim kucağымda sıkıca tutulmuş, gözlerim onun üzerinde.

"Mia bella, tatil konserinde iki solo performansın yanı sıra birinci sandalyeyi almanı istiyorum."

Ve Şimdi ona inanamayarak bakarken nefesim kesildi. İki solo mu? Bayılmama ramak kaldı. "Yapar mıydın? İki solo mu?"

Sanki bu önceden belli bir sonuçmuş gibi kıkırdıyor. "Ma certo. Elbette," diye tercüme ediyor. "Bu senfoninin yıldızı sensin, değil mi?"

"Çok yetenekli sanatçılar var."

"Ah. Evet. Ama hiçbirisi sen değilsin. Siz gece gökyüzündeki en parlak yıldızsınız. Ayrıca sizin onurunuza yapılan birkaç büyük bağıştan da haberdarım."

Fritz'ler. Dünyanın en cömert insanları. Bu kadar destekleyici ve sevgi dolu olmaları kalbimi ısıtıyor ama... Antonio'nun bunu bilmesinden nefret ediyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum, onun yerine burada oturuyorum. Zaten yeterince teşekkür ettim ve sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi geliyor.

"Fantasia on Christmas Carols'da iki dakika ve O Holy Night'ta üç dakika yapacaksınız."

İki solo. Beş dakika. Koltuğumda kayıyorum, bacaklarımı açıp tekrar kapatıyorum. "Teşekkür ederim." Sürekli tekrar ettiğim için içten içe utanıyorum.

Hafifçe kıkırdıyor, gözlüğünü çıkarıp dağınık masasının üzerine fırlatıyor. "Aşık mısın? Hayır mı?"

"Ne?" "Ne?" diye sordum, rotadaki değişiklikten tamamen şaşkına dönmüştüm.

Umursamazca omuz silkiyor. "Bu pozisyon için sizinle görüştüğümde bana bekâr olduğunuzu söylemiştiniz."

"Evet." O zamanlar, bu konuşma gibi tamamen uygunsuz bir soruydu.

"Ama sonra seni açılış gecende bir adamla buldum. Aynı gece seni barda birlikte gördüğüm adamla. Gizemli çiçeklerinin arkasında o mu var?"

"Antonio..." Sesim kesiliyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onunla yatmak istemiyorum ve ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum. Hak etmediğim bir şeyi kazanmak da istemiyorum.

Çünkü beni becermek istiyor. Ya da tanınmış zengin bir aileden bağış parası getirdiğim için.

"Bekârım ama gerçekten de özel hayatımın buradaki işimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Luca Fritz'di, değil mi?" diye devam ediyor sanki ben bir şey söylememişim gibi. "Onu tanıdım. Tanımamak imkânsız."

Belli ki adam ipucunu almıyor.

"Luca eski bir aile dostumuzdur, tüm Fritz'ler gibi. Bu şehirdeki ağırlıklarını ve zenginliklerini biliyorum. Ancak hak etmediğim bir şey için değerlendirilmek istemiyorum."

Bana memnun bir sırıtışla bakıyor. "Ben de öyle. Babam İtalya'da ünlü bir orkestra şefiydi. Onun gölgesinden çıkmam aylarımı aldı. Önemli değil. Yine de bunu sana teklif ediyorum çünkü çalışın duyan herkesi ürpertiyor. Muhteşem. Yeteneğiniz hepimizi yıldızlar gibi parlatıyor." Ayağa kalkıyor, kendini masasına yaklaştırıyor ve ellerini atılmış müzik sayfalarının üzerine koyuyor. "Ama, mia bella, eğer kendini bir kez daha bekâr olduğun bir yerde bulursan, seni kendi müziğimizi yapabileceğimiz yatağıma götürmeyi çok isterim."

Vay be. Bu... delicesine sevimsiz ve biraz ürkütücü ve evet. "Bunu aklımda tutacağım."

Başını sallıyor, sanki kendinden çok memnunmuş gibi bana sırıtıyor. "Sololarını Pazar günü daha çok tartışırız. Saat 10'da özel antrenman var."

"Burada olacağım."

"İyi geceler o zaman,
Raven." "İyi geceler,
Antonio."

Birçok yönden derinden sarsılmış bir halde ofisinden çıkıyorum, duvara yaslanıp nefes almaya çalışıyorum. İki solo. Bir değil. İki! Yine de bunu yapabilirim. Yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Anksiyetemi bir kez yendim. Tekrar yapabilirim. Bu şeyi benim sürtüğüm yapma zamanı.

A Kendimi biraz daha hızlı itip hızımı artırırken kulaklarımda gürültülü gangsta rap sesleri yankılanıyor. "Eğer gösteride ön sıradaysanız," diye şarkı söylüyorum. "Ben lanet senden nefret ediyorum, seni orospu." Şarkı sözlerinde yaptığım değişikliğe kendi kendime kıs kıs gülüyorum. Aslında işe yarıyor. Belki de şarkı sözlerini böyle değiştirmeye dört yıl önce başlamalıydım. "Sokaktan gelen çılgın bir muthafucker, sürtük çarşaplarda senin ucuben olacağım."

Evet... Bunun üzerinde çalışmalıyım. Bu yapıldı.

Son kilometremdeyim, kaçamayacağımı ya da düşüncelerimi tamamen bastıramayacağımı biliyorum ama yine de en cesur çabamı gösteriyorum. Ve hiçbir şey N.W.A. gibi sıfır romantizm ya da verilecek sıfır sikim diyemez. Kadın düşmanlığını bir sanat formuna dönüştürdüler. Çünkü aptalca bir gerçek var ki, eğer gelecek sololar için çıldırmıyorsam, Luca için çıldırıyorum.

Ve ne zaman soloları ya da onu düşünmemeye çalışsam, bu bana geri tepiyor ve onları daha çok düşünüyorum. Özellikle de Luca'yı. Özellikle de sokak, çiçekler ve geçen günkü hastane hakkında. Hâlâ onunla ne yapacağıma karar veremiyorum.

Gel. Tamam. Daha fazla gangsta rap.

Ama biraz daha yüksek sesle konuşursam kulak zarım patlayacak ve o zaman gerçekten mahvolacağım. Boku yerim. Ugh!

Bunu nasıl durduracağımı ya da onunla ilgili ne yapacağımı bilmiyorum. Issız ruhumun en karanlık derinliklerinde neden olduğu derin, kemirici acı. Züccaciye dükkânına girmiş bir boğanın kurnazlığıyla hayatıma geri dönüşü. Bunu yapmasını engellemek için çaresiz görünmem. Aklımı kurcalayan acınası düşünceler.

Ne kadar yüksek sesle müzik dinlersem dinleyeyim, ne kadar çok müzik çalarsam çalayım, kendimi ne kadar erken yatmaya zorlarsam zorlayayım ya da ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım onları durduramıyorum.

Onu merak ediyorum. Çaresizce cevap aradığım birçok sorum var. Hayatının kaçırdığım son dört yılını bilmek istiyorum. Aklından geçen her düşünceyi bilmeye ihtiyaç duymaktan, onunla ilgili her şeyden kaçınmaya ve bu duruma geldim.

Children's ve Brigham and Women's'da çalıştığını bilmiyordum. Yani hem pediatri hem de yetişkinlerle ilgileniyor olmalı. Ama neden? Yetişkinlere bu kadar odaklanmışken neden bunu yaptı? Ya omzu? Belli ki iyileşmiş, ama bundan kalan sorunları var mı? Karanlığı tamamen gitti mi ve bunun nedeni gerçekten ben miydim?

Ama en kötü soru... dönüp dolaşıp aynı soruya geliyorum... Argh! Yeter artık! Bunu kendime yapmayı bırakmalıyım.

Daha hızlı pompalarken soğuk Kasım rüzgârı yüzümü ve kollarımı yakıyor, nefesim beyaz tüyler halinde dışarı fırlıyor. İleride binam var ve tam ayaklarım Commons'ın çıkışına değdiğinde, birinin eli kolumu zorla tutuyor ve beni içeri çekmeye çalışıyor. Havaya bir çığlık yayılıyor ve arkamı dönüp elimde tuttuğum küçük kutunun tetiğine basıyorum ve elimde ne varsa sıkıyorum.

Adam acı içinde haykırıyor, küfredip yüzünü yanıyormuş gibi tırmalarken birkaç adım geri sendeleyerek beni bırakıyor. Muhtemelen öyledir çünkü ona

Acı biberdeki etken madde olan oleoresin kapsaisinin insan yapımı bir formunu gözlerinin içine soktu.

Sadece... "Luca?!" Aman Tanrım! Az önce yüzüne bir kutu biber gazı sıktım.

Kutu elimden kayarak yere düşüyor, ben de ona doğru koşuyorum, kolundan tutup onu bir adım geriye çekiyorum çünkü kaldırımın ve caddenin kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Ne oluyor lan? Beni tehdit mi ettin? Ow! Yüzüm yanıyor." "Bu Biber sprey Aslında. Mace o yasadışı Massachusetts'te uygun bir izin olmadan. Ama kim kapar

Parkta koşan birini?"

"Adını söyledim. İki kere! Şafaktan önce parkta kim koşar?"

"Biber gazlı biri. İyi misin? Görebiliyor musun?"

Hâlâ öfkeyle yüzünü siliyor, şimdi çabalarına yardımcı olmak için terden sıırıslıklam olmuş tişörtünü kullanıyor ve eğer kör olmasından ya da retinasına ciddi ve kalıcı bir hasar vermemden korkmasaydım, karın kaslarına bakıyor olurdu. Yanlış zaman, biliyorum, ama lanet olsun, bunları görmedin.

"Yüzüm aynı anda hem el bombası hem de kaynak makinesiyle patlatılmış gibi hissediyor. Siktir!"

"Çok özür dilerim. Beni korkuttun ve babam bana her zaman önce davranıp sonra soru sormayı öğretti."

"Gerçek bir çift-oh-yedi gibi konuştun." "Beni mi takip ediyorsun?"

Kıkırdıyor ama hiç mizah yok. Ellerini yüzünden uzaklaştırıyor, gözlerini kırıştırıyor ve sonra irkilerek gözlerini tekrar kapatıyor. "Şafaktan önce koşan sensin. Hem de cumartesi günü."

Sesindeki suçlama karşısında kaşlarımı çattım. Londra'ya ilk taşındığımda bu rutini sürdürdüm. Kendime bu kadar erken koşmanın daha kolay olduğunu söyledim çünkü o zaman yolumdan çekilmiş oluyordum ya da tüm günüm doluydu ve egzersiz için başka zamanım yoktu, ama

Gerçek şuydu ki, kalbim kırılmıştı ve o kadar erken koşmak kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyordu, kendime egzersiz içerdiği için yarı sağlıklı olduğunu söyledim. Sonra hayatımın bir parçası haline geldi ve bunun arkasındaki nedenleri düşünmeyi bıraktım.

"Hadi gel." Koluna giriyorum, onu yönlendirmeme izin versin diye sarsıyorum. "Yüzüne biraz su dökelim."

"Şu anda benim acımla bir geçit töreni yapmamana çok şaşırdım."

"Beni kışkırtma." Karşıdan karşıya geçerken iki tarafa da bakıyorum. Neyse ki saat erken olduğu için fazla trafik yok. "Yürü Luca, seni içeri götürmemiz ve gözlerini yıkamamız gerek."

"Beni dairene hiç davet etmeyeceğini sanıyordum."

Ona görmediği bir bakış fırlatıyorum. "Yüzünün yanmasına izin vermemi ister misin?"

"Sadece beni sağlığıma kavuşturursan."

Kaldırıma çıktığımızda gözlerimi deviriyorum, elim koluna kilitlenmiş, zar zor görebildiği için ona yardım ediyorum. "Günaydın, Dr. - iyi misiniz, Dr. Fritz?"

"Günaydın Greg. Evet, ben iyiyim. Sadece sevgili Minik Kuş'umu ürküttüm, hepsi bu."

Bizi lobiden geçirip asansöre doğru götürürken başımı sallayarak sırtıyorum.

Greg hemen yanımızda, bir yandan benim için düğmeye basarken bir yandan da Luca'ya bakıyor, son derece endişeli. "Sana bir şey getireyim mi? Soğuk kompres ya da biraz su?"

"Hayır, evime gidip icabına bakacağım. Ben iyiyim, teşekkürler."

"Senin evin mi?" Ne kadar aptal ve saf olduğumu anlamadan önce kaşlarım yaklaşık bir saniye boyunca çatılıyor.

Adam binanın sahibi. Tabii ki burada yaşıyor. Sadece taşındığımdan beri onu görmedim. Ben garip saatlerde gelip gidiyorum, o da öyle. Dürüst olmak **gerekirse**, gerçekten

Bir düşünün. Buraya taşındığımı ya da burada yaşadığımı söylediğim hiç kimse buranın Luca'nın binası olduğundan başka bir şeyden bahsetmedi. Ben de bunu onun sahibi olduğu, içinde yaşamadığı şeklinde anladım.

Kapılar açılıyor ve ben de ona yardım ediyorum, bir yandan da ters ters bakıyorum. "Beni kandırdın."

"Sormadım. Nerede yaşadığımı hiç sormadın. Şimdi tuş takımına 3- 7-0-0 yaz."

"Bu benim doğum
günüm." "Evet.
Kesinlikle öyle."

Şifresini giriyorum ve asansör kapıları kapanıyor. Duvara yaslanıp gömleğini bir kez daha yüzüne doğru tutuyor ve ben profiline bakıyorum. Terden ıslanmış siyah saçları, çelikten kesilmiş karın kasları, muhteşem, girintili çıkıntılı V'si eşofmanının içine dalıyor. Ve... bu-

"Sana burada yaşadığımı söyleseydim, buraya taşınmayı kabul etmezdin."

"Çünkü seninle aynı binada yaşamak istemeyeceğimi biliyordun."

İlgisiz bir omuz silkiyor. "Bir dahaki sefere ev ödevini yap. Baban seni bundan daha iyi yetiştirdi, Bayan Önce Davran Sonra Sor. Bu arada, kira kontratını imzalayana kadar ona hiçbir şeyden bahsetmediğini biliyorum." Bir gözünü kısarak açtı ve bana baktı, ama hemen ardından bir kez daha kapattı.

"Keşke bana söyleseydin."

"İyi ki de yapmamışım çünkü artık sen de ben de burada yaşıyoruz. Gerçek aşta her şey mübahtır. Önden buyur, güzelim." Beni asansörden çıkarıp dairesinin bir parçası olduğu belli olan fuayeye götürüyor. Belli ki bütün kat kendisine ait. "Gidip yüzümü yıkamam lazım. Kendini evindeymiş gibi hisset ve dışarı kaçma. Gözlerim artık yüzümden erimedikten sonra sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ya görmek istemiyorsam?" Koridordan aşağıya, muhtemelen tuvalet olan bir yere doğru yürürken arkasından sesleniyorum.

"Biliyorsun. Ayrıca, bundan sonra bana borçlusun."

Haklı.

"Senin sakin olmasa iyi olur."

Cevap vermiyor, ama suyun aktığını duyuyorum ve evinin etrafında dolaşmak istesem de bunu yapmaktan çok korkuyorum. Hiçbir şey bir erkeği evi kadar kalbinize sokamaz ya da kalbinizden tamamen çıkaramaz. Benim için zaten iyi başlamadı. Burası temiz kokuyor. Kolonyası ve ahşap cilası gibi. Fuayeden görebildiğim kadarıyla mobilyaları da siyah deri değil, ki bu utanç verici.

Üzerinde kokuşmuş ter çoraplarının asılı olduğu ve açılmış, boş pizza kutularının yerlere saçıldığı pis siyah deri bir koltuk umuyordum. Ama öyle olmadı. Krem rengi, koyu ahşap ve gri görüyorum ve daha ileri gitmeyi reddediyorum.

"Hazır mısın?"

Arkamı döndüğümde Luca'nın beklentiyle bana sırttığını görüyorum. "Kaçacağımı sandın."

O sırtış bana yaklaştıkça büyüyor, boyuyla üzerimde yükseliyor ve bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorluyor. Zavallı gözleri kan çanağına dönmüş ve etrafındaki deri kıpkırmızı.

"Seni kovalamak zorunda kalacağımı düşünmüştüm, evet."

"Beni yakalamak istiyorsan her zaman peşimden gelmek zorunda kalacaksın."

"Meydan okuma kabul edildi." Bana elini uzattı. "Hadi gidelim."

"Yani... senin sakin değil mi?"

Gülüyor ama eli şimdi benim elimi tutuyor ve beni devasa mekânına doğru götürüyor. Yani kocaman, ve hayır, bu bir örtmece değil-

"Benim aletim değil, ama ilgileniyorsan menüde kesinlikle var. Dört yatak odam var Minik Kuş ve her birini seninle birlikte vaftiz etmekten mutluluk duyarım."

Homurdanıyorum, gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum ve sonra geri dönüyorum. "Doğru. Sanki her odada en az yarım düzine kadınla bunu zaten yapmadın."

Ana odanın dışındaki kavisli merdivenlere varmadan hemen önce duruyor ve dikkatle bana bakıyor. "Raven, bir noktada bana inanmak zorunda kalacaksın. Sana söylediklerimin doğru olduğuna inanmalısın. Buraya daha önce hiç kadın getirmediğim. Kimseyle yatmadım. Senden beri kimse olmadı. Bana Dr. Playboy derler, ama ben dünyanın sandığı gibi bir playboy değilim. Her hafta aşık olmuyorum. Bir modelin, aktrisin ya da sosyetenin kalbini kırmıyorum. Bir rol oynuyorum, etkinliklere gidiyorum ve benimle fotoğraf çektiren kadınlar var. Bunların hepsi yalan. Dört yıl boyunca kalbim bir kez bile başka bir kadın için atmadı çünkü sadece sizin için atıyor."

İşte o zaman benimki hıçkırmaya başlıyor.

Parmak eklemlerimi öpüyor ve sonra beni merdivenlerden yukarı yönlendiriyor. Kıvrılıp bükülüyorlar ve sonra cam bir kapıya bağlı bir sürgünün kilidini açıyor ve aniden binanın çatısındaız. Ama daha önce bulunduğum hiçbir çatıya benzemiyor. Birincisi, tamamen camla çevrili. Bir diğeri ise kanepelerin, bardo masasının, acayip bir barın ve televizyonların -evet, bu çoğul çünkü barın üzerinde üç tane var-, langirt masasının ve bardonun olduğu bir salon.

Ve bu havuz büyük. Olimpik boyuttan bahsetmiyoruz, ama tur boyutundan bahsediyoruz ve lanet olası bir çatıda!

"Luca..."

Hepsi bu kadar.

"Şu anda dışarısı buz gibi olmasaydı, şu düğmeye basardım" -duvardaki bir düğmeyi işaret ediyor- "ve camı geri çektim."

"Çatı açılıyor mu?"

İnanılmaz soluğuma gülüyor. "Duvarlar da öyle."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. "Burayı satın aldığınızda bunlardan herhangi biri burada mıydı?"

"Havuz vardı ve salon alanı vardı. Gerisini ben ekledim. Bu çatı katı aslında binayı buraya taşınmadan iki yıl önce satın alma nedenim ve tadilat da bir o kadar uzun sürdü."

Boston silüetine, The Common'a ve Garden'a bakarken şaşkın sırtışıma engel olamıyorum. "Bu inanılmaz." Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Ama ya burada kadrolu bir işe girmeseydin?"

Bana öyle bir bakıyor ki, "Kim olduğumu bilmiyor musun?" diyor. "Ben bir Abbot-Fritz'im, bebeğim. İyi ya da kötü. Daha ihtisasımı bitirmeye yaklaşımadan bana iki hastane pozisyonu sözü verildi."

"Seninle gurur duyuyorum. Bunların hiçbirisi için değil" - ellerimi boşlukta gezdiriyorum- "ama başardığın her şey için. Geri dönmek için çalıştığın her şey için."

Yüzü gece yarısı Times Meydanı gibi aydınlanıyor. Ve ben daha kendimi hazırlayamadan bana doğru atılıyor, beni sert zeminden kaldırıyor ve doğruca havuza atlıyor. Vücutlarımız sert bir sıçramayla suya yuvarlanıyor, dibe batarken her yöne su uçuşuyor. Kalçalarımı daha sıkı kavrayıp havuzun zemininden ayaklarıyla yukarı itmeden önce suyun altında beni kısa bir süre öpüyor. Nefes nefese kahkahalar atarak bir çırpınış ve bir solukla çıkıyoruz.

Ağzını bir kez daha dudaklarıma dayıyor, ben onunkine biraz su tükürürken dudaklarıma sırtıyor ve o da benimkine tükürmeye çalışıyor. O yapamadan onu itiyorum, suya basıp ayaklarımı yukarı kaldırarak ondan uzaklaşıyorum.

"En azından ayakkabılarımı çıkarmam için bana bir şans verebilirdin." Bir tanesini suyun dışında tutuyorum. Kesinlikle mahvolmuşlardı. Cehennem gibi ağır ve ayaklarımı ıslatıyor. Ve çoraplarım. Ewwwww.

"Sana bir çift daha alacağım."

Yüzüne su sıçratıyorum. "Hayır, teşekkürler." "Ama ben istiyorum."

"Benim kendi param var, Luca. Seninkine ihtiyacım yok."

Mahvolmuş spor ayakkabılarımı teker teker çıkarıp taş zemine fırlatıyorum. Sonra tişörtümü, sadece spor sütyenimi ve koşu şortumu çıkarıyorum.

Suyun içinde dönüyorum, ondan uzaklaşıp havuzun kenarına doğru yüzüyorum, Boston gökdelenlerinin üzerinde şafak sökerken camdan dışarı bakıyorum, doğu gökyüzünü pembeler ve morlarla boyuyorum. Luca arkamdan geliyor, ellerini iki yanımdaki duvara dayamış, göğsünü sırtıma dayayarak beni kilitliyor.

"Havuzunuz ısıtılmalı."

"Jakuzi de öyle."

"Şaka yapmıyorum. Bunu asla tahmin edemezdim."

Dişleri omzumu ısıyor ve ben kollarının arasında dönerek boynuna sarılıyorum. "Hâlâ tişörtünü giiyorsun."

Gözleri gözlerimi tutuyor, ama gözlerinde bir şey titriyor. Bu adamda daha önce gördüğümde emin olmadığım bir şey. Gömleğini kafasının üzerinden yırtıp atıyor. Sırada spor ayakkabıları var ve şimdi üzerinde sadece şortu ve-

"Luca..."

Nefesim kesiliyor, elimle dudaklarımı kapatıyorum. Gergin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama suyun üzerinde asılı duran göğsünün sol tarafından bakışlarımı çekemiyorum.

Titreyen parmaklarım onun sıcak, ıslak etine dokunana kadar kayıyor. Tam siyah mürekkebin üzerine. "Serbest bıraktığın bir kuş tekrar yakalanabilir, ama dudaklarından kaçan bir kelime geri dönmeyecektir," diye okuyorum.

"Bu bir Yahudi atasözü."

Öyle olduğunu biliyorum. Annem bunu bana bir keresinde ben daha çocukken söylemişti. Söylediklerime dikkat etmem için bir uyarıydı çünkü ikinci bir kurabiye yediğim konusunda yalan söylemiştim. O kadar basit ve o kadar zararsızdı ki, şimdi aklına kazındı. Benim için. Bizim için. Yazı boyunca süzülerek, alıntının hemen üzerindeki bir tünekte süzülen küçük siyah kuzguna ulaşıyorum.

Tam kalbinin üzerinde.

Bir damla gözyaşı yanağıma çarpıyor ve bakışlarımı onunkilere dikeyorum. "Bunu ne zaman aldın?"

"İki yıl önceki doğum gününde. Sen bir kulüpte kız kardeşim ve Grace ile dans ederken

Seni gören her erkek tarafından. Ben de oradaydım. Eve döneceğini bildiğim için uçakla geldim. Gülümsemeni, kahkaha atmanı ve dans etmeni izledim. Başka erkeklerle dans edişini izledim ve... Mutlu olduğun için mutluydum. Ama kendi bedenimde o kadar mutsuzdum ki buna dayanamıyordum. Sana ihtiyacım vardı, bu yüzden bunu yaptım."

Başımı salladım. Doğum günümde burada mıydı? Onu hiç görmedim. Şehirde olduğundan bile haberim yoktu. Parmaklarım kuşu gıdıklıyor ve bana karşı titriyor, gözleri lazer gibi bana odaklanmış.

"Sen asla geçici olmadın. Sen her zaman kalıcıydın. Aksine inanmanı sağladıysam özür dilerim. Seni ben seçtim. Yemin ederim seçtim. Ve kalbim senin olarak kaldı. Sonsuza kadar."

Yutkunuyorum. Kafamda bir sürü şey patlıyor, ama şimdi başka bir şeye geldim. Yara izi. Tamamen iyileşmiş, artık pembe değil, beyaz, dalgalı ve hafif girintili. Son gördüğümde çok farklı.

"Hâlâ acıyor mu?"

"Arada sırada içimde bir sancı oluyor. Yaklaşık bir yıl sonra içerideki yara dokusunun bir kısmını temizlemek için bir ameliyat daha geçirdim."

Tanrım, bu adam onca şeye katlandı ve şu haline bak. Başarılı bir cerrah. Her zaman olmak istediği gibi. Ve ben de başarılıyım. Ülkenin en iyi senfoni orkestralarından birinde çellist olarak görev yapıyorum, bayram konserinde iki solo için yer buldum. Ancak tüm bu başarılarla rağmen, bir şeyler hep eksik kaldı.

Yarım kaldı.

Ve bu düşünceyle birlikte içimde tanıdık bir acı kıvrılıyor.

Yüzümü kavırıyor, gözlerimi tekrar onunkilere dikmeye zorluyor, o kadar yoğun ki nefesim kesiliyor. "Seni terk ettiğimi düşünüyorsun. Sana ihanet ettiğimi. Belki de bir dereceye kadar ettim. Ama o sırada tek bildiğim seni kurtardığımdı. Sana bir hayat verdim. Seni kendinden kurtardım. Sana ihanet etmek isteyen kadın.

onun hayatını benimkine feda etmen için. Bunu yapmana izin veremezdim. İzin veremezdim. İzin veremezdim. İzin veremezdim. izin veremezdim. Yapmana. izin veremem."

Alınlarımız buluşuyor ve hıçkırıklarımı tutarak dudağımı ısıırıyorum. O beni tutarken saçlarından yüzüme su damlıyor ve şu anda sanki kendi dünyamızda, şehrin yukarısında, camla kaplı, ılık suyla yıkanıyor gibiyiz.

"Bunun sevgimi ne kadar gösterdiğini anlamıyor musun? Benden uçup gitmene izin verdim, diğer erkeklerin ilk fırsatta benim yerime geçmek için atlayacaklarını bile bile. O gece sana söylediğim sözlerden sonra seni asla geri kazanamayacağımı bilerek. Yaptığım şeyler. Onları yaptım çünkü yüz yılda bir gelen bir yeteneği heba etmene izin veremezdim. Çünkü tutkun ve aşkın beni daha iyi bir adam yaptı ve senin için daha iyi olmalıydım."

"Senin için o dünyadan vazgeçebilirdim."

"Hayır, bebeğim. Yapamazdın. Şimdi nerede olduğunu düşün. Başardığın her şeyi. Gençtin ve birbirimize aşıktık ama ben bunu yapmana izin vermeyecek kadar yaşlıydım. Seni incittiğim için çok üzgünüm, buna seni izlemeye gitmek ve sana çiçek göndermek de dahil. Bunun işleri daha da kötüleştirdiğini bilmiyordum. Yaptığım her şey seni tekrar yakalamak içindi, Minik Kuşum."

"Luca... Bir şeyler yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki.

Ve o zamanlar bile çok kısaydı." "Bu onu daha az gerçek yapar mı?"

Hayır. Öyle değil. Öyle olduğunu söyleyerek kendimi kandırmaya çalışabilirim ama ne anlamı var ki?

"Ayrı geçirdiğimiz son dört yıl, senin aradığım kişi olup olmadığını sorguladığım için değildi. Senin öyle olduğunu bildiğim içindi. Şimdi tek yapmam gereken senin de buna inanmanı sağlamak."

Luca beni büyük, sıcak bir havluya sarıyor ve aynısını kendisi için de yapıyor, ama titremekten kendimi alamıyorum. Soğuktan mı yoksa adamdan mı bilmiyorum.

ama bedenim titriyor ve zihnim sarsılıyor. Bu kız olmak istemiyorum.

Kin tutan kişi.

Dinledim ve söylediği her şeyi duydum.

Bana daha önce de bir şeyler söylemişti. Aşk yemini eden ve sonsuza dek söz veren şeyler. O zaman ona inanmıştım. Tüm kalbimle. Ciddi olduğuna, beni incitme şeklinin beni kurtarmak için olduğuna söz veriyor ve bir parçam bunun doğru olduğunu biliyor. Ama bu yapılanları silmiyor.

Ya da aldığım dersler.

Luca kendini tamamen kaptırmış gibi görünüyor. Hiç vakit kaybetmeden sıfırdan altmışa çıkmaya hazır.

Bunu bir kez yaptık ve sonu iyi bitmedi. Beni sevdiğini iddia eden insanlar tarafından birçok kez terk edildim. Bir daha olmaz.

Eğer tedbiri elden bırakır ve sahip olduğum her şeyi ona veririm kendime ne tür bir kötülük yapmış olurum? Bilmiyorum. Sadece kalbimin henüz buna hazır olmadığını biliyorum. Güvenmekte yavaş, inanmakta yavaş ve unutmakta yavaş. Benim

Onu özlemek beni zayıflatıyor ve bu tekrar olmasına izin verebileceğim bir şey değil.

"Sana etrafı gezdirebilir miyim?" diye soruyor ana daireye geri döndüğümüzde. Başımı sallıyorum, kelimeler şu anda tam olarak arkadaşım değil. "Çok düşünüyorsun."

"Öyleyim."

"İyi mi kötü mü?" "İkisi de."

Bana yan gözle bakıyor ama zorlamıyor. Beni odadan odaya götürürken takdir ettiğim bir şey. Bir ofis, bir medya odası, bir egzersiz odası, Stella geldiğinde kullanmak için olduğuna yemin ettiği bir oyun odası, kitaplarla dolu bir kütüphane, çılgın miktarda Star Wars gereçleri ve yanan bir şömine ve bir alan halısı ve büyük bir bebek kuyruklu piyanosu dışında boş bir oda.

"Bu oda ne?"

"Bir gün müzik odası olmasını umduğum yer."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, her düşüncesini içgüdüsel bir doğrudanlıkla ifade eden, çok sıkı tuttuğu yeşil, kalp durdurucu gözlerine bakıyorum. Utanmıyor, zerre kadar tereddüt etmiyor. Bu odayı benim için yaptı ve bunu bilmemi istiyor. Ama bitmemiş ve döşenmemiş, benim için olduğunu da bildiğim bir şey.

Bir gün onu kendim yapmamı istiyor.

Nabzım hızla atıyor, odaya giriyorum, etrafıma bakıyorum, enstrümanlarla dolu olduğunu hayal ediyorum. Burada bir gazlı şömine var ve her şeyi görebiliyorum. Dışarıda kar yağarken ateşin başında çello çalışıyorum, Luca kütüphanesinde ya da medya odasında, hatta ofisinde, ama bundan şüpheliyim. O ofiste hiç hareket olmuyor çünkü Luca çalışıyorsa bunu geniş ve rahat bir kanepede oturup ayaklarını uzatarak ve dizüstü bilgisayarını kucağına alarak yapıyor.

Bir zamanlar birbirimizi çok yakından tanıyorduk ama bu çok kısa sürdü. Yine de bir şekilde, diğerinin kim olduğunu tam olarak biliyor gibiyiz. Sinirlerim geriliyor, korku sesime yansıyor ve yeniden titremeye başlıyorum, dişlerim takırdıyor.

"Üşüyor musun?" Kolları beni arkamdan sarıyor, göğsü sırtıma değiyor, vücut ısısı bir şekilde titrememi daha da kötüleştiriyor.

"Evet."

Başka bir şey söylemeden beni kollarının arasında döndürüyor, bana sarılıyor, kulağımı çarpan kalbine dayıyor ve tüm bunların ne anlama geldiğinden korkan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Nereye varacağından ve nereye varmayacağından.

"Bu konuda bir şeyler yapalım."

Parmakları benimkilere dolanıyor ve beni müzik odasından dışarı, büyük bir odaya, mutfak ve yemek odasının yanından, birkaç kapalı kapıdan geçirerek bu devasa mekânın sonuna, yatak odasına götürüyor.

Burada duruyorum, hareketsizliğimin sarsıntısını hissedene kadar kolumu uzatıyorum. Alaycı bir gülümsemeyle bana geri dönüyor. "Sana giymen için sıcak bir şeyler getiriyorum."

"Ben burada duracağım."

"Duş almak ister misin?"

"Aşağıya inip bunu kendi yerimde yapabilirim. Aslında..." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, yatak odasına, saniyeler içinde yok edebileceğimiz kadar özenle yapılmış karanlık yatağına bakıyorum. "Bunu yapmalıyım. Yani gitmeliyim."

"Önce sana giymen için bir şey vereyim. Sırılsıklam olman hoşuma gitmiyor. Hava soğuk."

Gözlerimi devirip iğneleyici bir şeyler söyleyecektim ama o bir saniye sonra dolabına giriyor ve ben buna fırsat bulamıyorum. Ya da belki de iğneleyici sözlerim boğazımın arkasında bir yerde sıkışıp kaldığı içindir. Luca elinde benim için kocaman bir Patriots kapüşonuyla dönüyor.

"Gözlerini kapat."

Bana bakarken gözleri ateş saçıyor. "Seni zaten her santimini gördüğümü, tattığımı, hissettiğimi ve becerdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Ve bir anda içimde bir yangın patlak veriyor. Odasına girdiğimde yüzüm yanıyor, çünkü adamdan ve onun yakıcı bakışlarından biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.

bakışlar. Sırtım ona dönükken kapüşonunu yatağın üzerine fırlatıyorum ve sırlıklam olmuş spor sütyenimi başımın üzerine çekiyorum. Hızlı bir hareketle onun on beden büyük kapüşonunu üzerime geçiriyorum ve ardından şortumu ve iç çamaşırımı çıkarıyorum, tenim soğuk ve ıslak giysilerden kurtulduğu için adeta iç çekiyor.

Arkamı dönüyorum ve önümdeki manzara karşısında küçük dilimi yutuyorum. Luca tam olarak bıraktığım yerde duruyor, gözleri üzerimde bir iz bırakıyor, başparmağı alt dudağında geziniyor ve bana dokunmadan beni yutuyor.

Göğüslerim şişiyor, meme uçlarım şimdiden çakıl taşları gibi sertleşiyor ve boş göbeğim sıcaklıkla dolup taşıyor, inanılmaz derecede ıslanıyor. Luca Fritz'e itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım var. Kendime bile. Özellikle de bana böyle bakarken.

"Hiç şüphesiz gördüğüm en seksi şeysin. Sweatshirt'ümün altında tamamen çıplak olduğunu bilmek." Sesi alçak ve sert, karnım da onunla birlikte alçalıyor. "Seni eve bırakıp buraya döndüğüm an, bu halinle mastürbasyon yapacağım."

Vay
anasını.

"Göster
bana."

"Ne?" Bana göz kırpmıyor, vücudu bana doğru yer kaplayan adımlar atarken bile gözleri açılıyor. Bir adım geri atıyorum, dizlerimin arkası arkamdaki yatağa çarpıyor.

"Bana nasıl otuzbir çekeceğini göster." Göğsündeki dövmeyle bakıyorum ve sonra bakışlarımı yavaşça onunkine kaydırıyorum. "Yap şunu Luca. Bana oral seks yapmanı izlemek istiyorum."

İnliyor, eli dalgın dalgın şortunun ince, ıslak astarından çok net görünen kalkık sikini ovalarken başı geriye düşüyor. Hızlı bir hareketle şortunu yere indiriyor, siki serbest kalıyor ve Tanrım, bu adamın ne kadar mükemmel olduğunu unutmuşum. Her santimi. Taştan kesilmiş kaslar, pürüzsüz, bronzlaşmış bir ten, büyük, kalın bir sik.

Dudaklarımı yalıyorum ve o da inliyor, kendini

tabanından tutup iyice sıkıyor. "Ne kadar tahrik olduğunun kokusunu alabiliyorum Minik Kuş." İçime giriyor, yaklaşıyor ama tam olarak değıl

Dokunurken, siyah gözleri, etraflarında sadece küçük bir yeşil halka ile dışarı fırladı. "Kendine dokun." Elini kalçama koyarak beni yatağa oturana kadar indiriyor. "Arkana yaslan, tişörtünü yukarı kaydır ve ben seni izleyip 31 çekerken kendini boşalt."

Nefes nefese, yatağına geri düşüyorum, ayaklarımı yatağının çerçevesine dayanana kadar yukarı kaldırıyorum ve sonra kalçalarımın açılmasına izin veriyorum. Aralarına giriyor, üzerimde geziniyor, eli hâlâ sikinin üzerinde, ama artık hareketsiz.

Bekliyor.

Lacivert kumaşı kalçalarımın amımın üzerine, göğüslerim ortaya çıkana kadar yukarı kaldırıp tamamen çıkarırken kalbim histerik bir ritimle atıyor. Elim yukarı çıkıp göğsümü kavrayıp meme ucumu sıkarken karnım titriyor. Hissedilir şehvet beni yalıyor, hareketlerime kilitlenmiş gözlerindeki açlıkla eşleşiyor.

Yavaşça elini hareket ettirmeye başlıyor, sert uzunluğunu yukarı kaydırıyor ve başparmağını zaten precum ile parlayan horozunun başına sürtüyor. O bunu kayganlaştırıcı olarak kullanıyor ve ben dudaklarımı yalıyorum, onu dilimde tatmak istiyorum, dudaklarımdan dökülen kelimeler sikinin elinde sarsılmasına neden oluyor.

"Bebeğim, şu anda seni görünce ağzımın suyu akıyor. Zaten zar zor dayanıyorum ve sonra o hınzır ağzın böyle bir şey mi söylüyor? Sikeyim. Kukuna dokun," diyor, saf hakimiyetle. "Klitorisini ovala ve sonra iki parmağını içine sok. Yap şunu. O amcığın senin dokunuşun için ne kadar açgözlü olduğunu göster bana."

Göğüs ucumu daha sert sıkarken sırtım kavisleniyor, diğer elim harekete geçiyor, onun emirlerini yerine getiriyor. Onun kölesiyim. Bakışları ve kirli ağzı beni çok ateşli, inanılmaz derecede ıslak ve mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla tahrik ediyor. Bunu ona yapanın ben olduğumu bilmek başka hiçbir şeye benzemeyen bir mutluluk.

Parmaklarım şişmiş klitorisime sürtünmeye başlıyor ve cildimde sıcak karıncalanmalar yaratıyor. Kıçımı kemiriyor

dudaklarımla, parmaklarımı aşağıya doğru kaydırıp, açıklığımda daireler çiziyorum.

"Aferin kızıma. Şu haline bak. Çok ıslaksın, kıkına damlatıyorsun. Yatağımın her yerine. Bunun tadına bakmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Hepsini. Aklımı kaçırmadan önce kendini becer Raven."

"Sana dokunmak istiyorum," diyorum ona, parmaklarımı içine sokup inliyorum çünkü bunu yapmamak imkânsız. "Seni boğazımdan aşağı almak. Tekrar içime girmeni istiyorum."

"Hayal et, Raven. Sana yapmamı sevdiğin tüm o pis, iğrenç şeyleri. Beni izliyor musun? Beni ne kadar sertleştirdiğini görüyor musun? Hepsi senin için. Sadece senin için. Bir dahaki sefere kıkını alacağım. Bunu hatırlıyor musun? Sikimin kıkında olmasını ne kadar çok sevmiştin?"

"Evet," diye bağıriyorum, hızımı artırıyorum, bir bacağımı yatağın üzerine kaldırıp dizimi dışarı çıkarırken göğüslerimi kaldırıyor, sıkıyor ve cezalandırıyorum. Gözlerimi kapatmak için çok çaresizim ama buna cesaret edemiyorum. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Yüzü arzuyla, ihtiyaçla sarhoş olmuş. Aleti ağır ve sert, okşarken kızgın, diğer eliyle taşaklarını avuçluyor. Yaptığımız şey... izlemek, yönetmek, özlemek... delicesine samimi. O kadar çok güvenle dolu ki başım dönüyor.

Homurdanıyor, daha hızlı hareket ediyor ve ben de onun hızına uyuyorum, iki parmağımla kendimi beceriyor ve diğer elimle klitorisimi buluyorum. Kalçaları öne doğru sallanıyor, bana doğru eğiliyor ve ben çok yaklaşıyorum. Bacaklarım titriyor ve bedenim içimde başlayıp yavaşça yayılan kıvrımlı bir sıcaklıkla doluyor.

"Luca, üzerime boşalmanı istiyorum."

"Siktir," diye tıslıyor. "Çok yaklaştım. Benimle gelmen gerek. Bana orada olduğunu söyle."

"Oradayım," diye haykırıyorum. "Oradayım."

"Fuuuck!" diye bağıriyor, içinden fışkıran dölleri kalın, beyaz ipler halinde karnımın ve göğüslerimin üzerine dökülüyor. Bana çarptığı anda o kadar sert boşalıyorum ki yıldızlar görüyorum. Sırtımı yatağa yaslıyorum, gözlerim

kapanyor ve kemiksiz ve bitkin olana kadar öfori içimde patlıyor. Nefes nefese ve başım dönüyor.

Elini hissettiğimde gözlerim irkilerek açılıyor ve sırtışına kilitleniyorum. "Çok ateşlisin, Raven. Sen lanet olası bir tanrıçasın," diye övüyor ıslak, yapışkan parmaklarını dudaklarıma götürmeden önce dölünü tenime sürerken. Onları yalıyorum, tadının tadını çıkarıyorum ve o da parmaklarımı ağzına alıyor, beni yalayarak temizlemekten çok mutlu. "Kahretsin, bu kadar kirli olmana bayılıyorum." Öne doğru eğilerek dudakları benimkilerle birleşiyor, üzerimde kendini tadıyor ve beni de onunla aynı şeyi yapmaya zorluyor. "Seni bütün gün burada benimle kalmaya ikna etmemin bir yolu var mı?"

"Babamla kahvaltı yapmam gerekiyor."

"Kahretsin. O zaman beni bulup öldürmeden önce seni eşofmanımı giydirip aşağı indirelim. Seni bırakmamı ister misin? Seni bırakabilirim."

"Hayır. Arkadaşımın arabasını ödünç alıyorum." "Raven-"

Başımı sallıyorum ve kaşlarını çatarak beni yataktan kaldırıyor, dudaklarımin kenarını öpüyor, sonra küçük bir çocuğa yaptığınız gibi koluma girerek kazağını giymeme yardım ediyor, sonra beni tekrar öpüyor, bu sefer o kadar tutkuyla öpüyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor. Koşup kendine kuru bir tişört ve şort alıyor.

"Henüz hazır değilim, Luca."

Gözlerimin içine bakıyor, sanki ona hayati bir şey söylemişim gibi bakışları benimkiler arasında gidip geliyor. "Sabırlı olabilirim. Sikimi pantolonumun içinde tutmak zorunda mıyım?"

"Başka kadınları becerip beceremeyeceğini mi soruyorsun? Çünkü cevabım hayır."

Kıkırdıyor. "Sorduğum şey kesinlikle bu değildi. Ama bu senin için de geçerli. Başka kimse için değil, Raven. Bekleyeceğim ve sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim ama sadece kendimize ve birbirimize dokunacağız. Yani... aletimi pantolonumun içinde tutmama hayır mı diyorsun?"

Sırtışıma karşı koyuyorum. "Evet derdim ama belli ki bunu yapmakta pek iyi değiliz."

"Seninle değil bebeğim. Asla da olmayacağım. Ama sabırlı olabilirim. Senin için her şeyi yapabilirim. Şimdilik sadece seninle böyle birlikte olmak bile yeterli."

"Peki ya ellerini kendine saklaman gerektiğini söylersem?"

İnliyor. "Deneyebilirim, ama zaten pantolonuna geri dönmenin yollarını düşünüyorum, bu yüzden bunun bir yap ya da boz kuralı olmasına izin vermeyelim." Sırıttıyor, elimi tutuyor ve beni yatak odasından çıkarıp ön kapıya doğru götürüyor, yolda telefonumu ve AirPods'umu alıyor.

Hiçbir şey söylemedim, hala havuzdaki itirafların etkisindeydim. Sonrasında yaptıklarımızdan. Asansöre bindik. Spor ayakkabılarım ve ıslak giysilerim hala onun havuzu ve yatak odası arasında dağılmış durumda ama bununla daha sonra ilgileneceğim.

Beni kapıma kadar götürüyor, kilidi açmak için şifremi girmemi bekliyor ve sonra girişte beklemeye başlıyor. Eli hâlâ benimkini tutuyor, beni kendine çekiyor, göğsüne doğru çekiyor ve beni anlamsızca öpüyor. Dolu dolu bir dil. Tonlarca sıcaklık. Ama elleri saçlarımda takılı kalıyor, beni itmek istemiyor.

"Bu gece görüşebilir miyiz?"

Başımı sallarken kalbim düzensiz atıyor. "Antrenmanım var."

"Duşta döllerimi vücudundan temizlerken beni düşünüyor olacaksın."

"Buna mastürbasyon mu yapacaksın?"

"Aynen öyle." Bir öpücük daha. "Biber gazına maruz kalmama ve gözlerimin kafatasımdan fırlayacakmış gibi hissetmeme rağmen, bu hayatımın en güzel sabahlarından biriydi."

Gülüyorum, onu geri itiyorum ve tekrar öpmeden önce kapıyı yüzüne kapatıyorum. Ya da onu içeri sürüklemeyi. Ya da onu tam zamanlı bir sakın olarak kalbime geri davet ederim. Ama tek düşünebildiğim ben de varım. Ve beni en çok korkutan da bu.

"Y Düz vites kullanmakta iyi olduğuna emin misin?" Catarina soruyor, arabasının anahtarlarını parmağında sallarken gözleri temkinli, vücudu arkasına saklanıyor

Ön kapı, muhtemelen çıplak, çünkü kadının arkasında olduğunu biliyorum.

"Yapabilirim. Londra'da yaşarken bir arkadaşım öğretmişti." Çıplak omzunu okşadım. "Merak etme. Bebeğine zarar vermeyeceğim ve onu ödünç almama izin verdiğin için minnettarım."

Jetta'sının soğuk anahtarları elime düşüyor. "Bunu herhangi biri için yapmıyorum. O benim ilk aşkım. Neredeyse onu ben doğurdum."

"Ve onu bir aşık gibi okşayacağım."

Beni işaret etti. "Sen daha iyisin. Nereye gittiğini tekrar söylemek ister misin?"

"Babamı görmek için."

"Ama bundan daha fazlası var. Bunu söyleyebilirim. Buna lezbiyen sezgisi diyebilirsiniz ama bu tür şeyler için altıncı hissimiz var."

Başımı salladım. "Bu hiç mantıklı değil." "Konuyu saptırıyorsun."

İçimi çekiyorum, kapısının pervazına yaslanıyorum. "Nasıl baktığınıza bağlı. Benim hayatım her zaman biraz

garip ve alışılmadık bir tarafı var. Hepsi bu."

"Bunun ne anlama geldiğini açıklayacak mısın?" "Evet, ama şu anda değil."

"Gizli erkek arkadaşınla ateşli seks için mi buluşuyorsun?"

Yüzümün kızarmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum. "Kesinlikle hayır. Benim durumumda, erkeklerin verdiği orgazmlar arkalarında bir yıkım izi bırakma eğilimindedir."

"Benim takımım için vurmayı denemelisin. Dünyayı değiştireceğiz."

Arsızca sırtıtıyorum. "Hiç şüphem yok. Dokunmak istediğim tek vajinanın kendi vajinam olması çok kötü. Gösteri için seni alırım. Teşekkür ederim." Ona bir öpücük konduruyorum ve sonra batıya doğru, Bach dinleyerek ve düşüncelerimi yeniden düzenleyerek gidiyorum.

Hayatımdaki pek çok insana Fritz ailesiyle olan ilişkimden bahsetmedim çünkü açıklaması zor bir ilişki. Babam onlar için çalışıyor ve ben de devasa malikanelerinin arkasındaki personel evinde büyüdüm. Ama bana hiçbir zaman yardımcının kızı gibi davranmadılar. Bana kızları gibi davrandılar. Kız kardeşleri ve arkadaşları olarak.

Buna Luca dahil bile değil çünkü onu nasıl açıklayabilirim?

O yaz yaşadıklarımızın çoğu bana özelmış gibi geliyor. Zaman içinde kalıcı etkileri olan bir andı. Dokunaçları kalıcı olarak beni sardı. Onunla her karşılaşmam bir rüya gibiydi ve ben bunun umudu için yaşıyordum. Ezilmiş olan umudumuz için.

O kırık dökük kötü çocuktu, bense özgür olmak isteyen sessiz ve iyi kız.

Şimdi birbirimizin ağına takılmaktan başka ne yapabiliriz bilmiyorum.

Ama arkadaşlarımla sohbet edebileceğim yaşlı bir adam değil. O Luca Freaking Fritz. Milyarder. Playboy. Kötü şöhretli bekar. Olabildiğince ünlü.

Birkaç hafta içinde kendime verdiğim sözlerin hepsini tutmadığımı onlara nasıl açıklayabilirim? Beni bir ara sokakta becermesine ve beni mastürbasyon yaparken izlerken her yerime boşalmasına izin verdim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Neye hazır olup olmadığım hakkında.

Tek bildiğim boşluğa ihtiyacım olduğu. Ve zamana.

O geri dönülmez çizgiyi geçmeden ve onun için sonsuza dek kaybolmadan önce - bir zamanlar olduğumu sandığım gibi. Kendime ne söyleyeceğinin önemli olmadığını söyledim. Son dört yılın bana yaptıklarından sonra bahanelerinin anlamsız olduğunu. Ama bana havuzda söyledikleri... son birkaç haftadaki davranışları... dövmesi...

Yerleşkeye giden yol merhametli bir şekilde trafiksiz ve ana evin etrafından dolaşıp büyüdüğüm arka tarafa çekiyorum, ortak bir mutfak ve küçük bir veya iki yatak odalı daireler de dahil olmak üzere ortak alanları kullanan tek kişilik odaların bir karışımı olan personel evine bakıyorum.

Babam, annem -ölene kadar- ve ben iki yatak odalı bir dairede yaşıyorduk, ancak ben taşındığımda babam tek yatak odalı dairelerden birine geçmeyi tercih etti, böylece baş bahçıvan ve ailesine iki yatak odalı dairede yer açılmış oldu.

Yani, pek ev gibi hissettirmiyor.

Neredeyse ana evde Rina ve ara sıra Grace ile oynayarak burada geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum.

Kasım güneşine doğru adım atarak eve giriyorum, ikinci kata çıkıyorum ve babamın kapısını çalıyorum. İki saniye bile geçmeden kapıyı açıyor, elinde bir fincan çay -her zamanki İngiliz- ve yüzünde benimkini andıran bir gülümseme.

"Geç kaldın."

Gözlerimi deviriyorum, yanından geçerken yanağını öpüyorum. "Üç dakika."

Kapıyı kapatıyor ve ben de bir an etrafa bakıyorum. Gariptir ki, buraya pek sık gelmem. Ne zaman gelsem

Ziyarete geldiğimde ya da geri taşındığımda bile evdeki ekstra odalardan birinde kalıyordum. Küçük, sade ve o kadar temizdi ki muhtemelen yerde yemek yiyebilirdiniz, tam da onun sevdiği gibi.

Temiz. Faydacı. Düzenli.

Tüm hayatı böyleydi ve bunun orduda edindiği bir özellik olup olmadığını merak ediyorum. Ona hiç sormadım çünkü ne çocukluğundan ne de İngiliz ordusundaki hayatından pek bahsetmez, hele MI6'da geçirdiği zamandan hiç bahsetmez. Yine de babam hiçbir şey hakkında çok konuşmaz. O bir yetimdi. On altı yaşında orduya katılana kadar koruyucu aileler ve sokaklar arasında gidip gelmiş.

Sonra bir görevde annemle tanıştı.

Sonra vuruldu ve Dr. Fritz doğru zamanda doğru yerdeydi ve hayatını kurtardı.

Dr. Fritz babamı emekli olmaya ve emlak müdürü ve güvenlik şefi rolünü oynamak üzere Amerika'ya taşınmaya ikna etti. Ama annem emekli olmadı. Bizimle olduğu kadar İsrail'de de çok zaman geçirdi ve sonunda öldü.

Parmaklarım konsol masasının üstünde duran gümüş çerçeveli annemin resmini buluyor. Anneme çok benziyorum ama babamın gözleriyle. "Artık onunla ilgili anılarıma güvendiğimden emin değilim," diyorum ona, onu her düşündüğümde olduğu gibi eski bir hüzün geri geliyor. "Hiç ortalıkta görünmezdi ve görüldüğünde bile... yine giderdi. Bunu neden hep yaptığını bilmiyorum." Kalması için yalvardığımda bile. "En sevdiği rengi ya da çiçeği bile bilmiyorum. Nasıl öldüğünü bile bilmiyorum." Hayatım boyunca annemin yanımda olmasını dilediğim çok zaman oldu. Hayattayken bile bunu dilediğimi hatırlıyorum. Sadece sesini duymak için onu aramak istediğimi ve bunu yapamadığımı.

Birisi tarafından terk edilmiş hissetmek korkunç bir şey.

Aşk. Seni her zaman sevmeye yemin etmiş biri. Ne?

Luca bugün havuzda bana beni terk etmiş gibi hissettiğimi söyledi-

Babam mutfakta bir yerden boğazını temizliyor ve beni karanlık düşüncelerimden koparıyor. "Gel otur."

Kendimi ayırıp masada ona katılmadan önce bir saniye daha duruyorum. Burası harika kokuyor, pişmiş etle karışık tuzlu bir şey gibi ve benim için ne hazırladığını şimdiden biliyorum. Önüme iki sahanda yumurta, sosis, patates kızartması, domates, kuru fasulye ve bisküviden oluşan büyük bir tabak koyduğunda şüphelerim doğrulanıyor.

İngiliz kahvaltısı, en sevdiğim.

"Teşekkür ederim. Çok lezzetli görünüyor. Açlıktan ölüyorum ve bu bana prova boyunca yetecek."

"Telefon geldiğinde annen iki aydır bizden uzaktaydı," diye başlıyor ve çatalım havada donuyor, gözlerim önümdeki tabaktan daha da büyüyor. Çatalıma başıyla işaret ediyor. "Ye yoksa konuşmayı keserim. Zaten çok zayıfsın."

Sesimi bulabilsem ya da espri yapabilsem buna homurdanırdım. Zayıflık hiç olmadığım bir şey. Büyük göğüslerim ve iri kalçalarımınla kıvrımlıyım. Sadece dar bir belim var. Yemeğimden bir ısırık alıyorum, kendimi çiğnemeye ve yutmaya zorluyorum ama tadını aldığımı emin değilim.

Gülümsüyor ama gözlerine dokunmuyor. "Dediğim gibi, iki aydır uzaklardaydı. Onun için alışılmadık bir durum değil ama bir haftadan uzun süredir ondan haber alamıyordum ve her zaman birkaç günde bir beni bir şekilde kontrol etmeye özen gösterirdi. O yüzden haber alamayınca bir şeylerin ters gittiğini anladım."

Gözlerimde yaşlar birikiyor. Bu korku seviyesini hayal bile edemiyorum. Sevdiklerinize ulaşamamak, siz evde her şeyden habersiz çocuğunuzla ilgilenirken onların iyi olup olmadığını bilememek. Ve sonra iyi olmadıklarını söyleyen bir telefon almak.

Boğazımı temizliyorum, devam etsin diye bir lokma daha ısırma zorluyorum.

"İsrail hükümeti bana pek bir şey söylemedi. Ben de onlardan bunu beklemiyordum. Roller tersine dönseydi İngiliz hükümeti de bir şey söylemezdi. Ama MI6'da hala çalışan eski bir dostum vardı ve ondan bir iyilik istedim."

"Baba..."

"Bilmek istiyor musun?"

Çatalımı bırakıyorum, onun yerine kahvemi seçiyorum ve bunu düşünüyorum. Annemin nasıl öldüğünü bilmek istiyor muyum? Ölmüş olduğu gerçeğini değiştirmez ama...

"Evet. Bilmek istiyorum." Babama bakıyorum, bir elim ahşap masayı kavıyor, diğer elimde kahve fincanım, yemeğim unutulmuş bir şekilde duruyor. Bir ısıruk daha alamıyorum. Midem düğüm düğüm, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kulaklarımda yankılanıyor.

Koltuğunda geriye yaslanıyor, çay fincanını tutmaya devam ediyor, bakışları pencereye gidiyor, kayboluyor, sanki kafasında canlandırıyor. "Yemen'de, Orta Doğu ve Rusya'ya silah ihraç etmesiyle bilinen bir terör örgütüne sızıyordu. Bir şekilde onun gerçek kimliğini keşfettiler."

"Yani onu öldürdüler."

"Evet. Hoş değildi ama size bundan daha fazla ayrıntı vermeyeceğim." Başını bana doğru çevirdi. "Sana hiç anlatmadım çünkü teoride risk altındaydın. Sadece kızımız olduğun için bile risk altındaydın. Hayatın boyunca seni koruduğumu düşünerek pek çok şeyden haberdar etmedim. Fiziksel ve duygusal olarak. Annen ve benim seçtiğimiz hayatlar... Sen sadece küçük bir kızdın. Çok tatlı ve masumdun. Tek istediğin müzik çalmak ve insanları mutlu etmektir. Artık bir yetişkinsin ama sana söylediklerim, sana ne kadar belirsiz gelirse gelsin, tekrarlayıp durmamalısın."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum.

Yüz hatları yumuşuyor ve elimi tutarak masadan uzaklaştırıyor. "Annenin seni sonsuz sevdiğini bilmelisin. Seni her terk ettiğinde ağladı ve

O kadının gözyaşı döktüğü tek şeyin sen olduğuna eminim. Kalması için yalvardığın her sefer onu çok üzüyordu. Bazen gecenin bir yarısı arardı, sen uyuyor olurdun ama sırf telefonda nefes alışını duyabilmek için beni odana oturturdu. Emekli olmayı düşünüyordu ama ülkesine olan sevgisi ve bağlılığı onu zorluyordu. Dünyayı senin için daha güvenli bir yer haline getirmeye çalışıyordu. Sanırım kalbi hep seninle birlikteyken ayrılabilmesinin tek yolu buydu."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve elini sıkıyorum. "Onun kalması için yeterli olduğumu hiç hissetmedim."

Kaşlarını çattı. "Bu benim hatam. Sana yeterince anlatmadım. Yetimhanelerde ya da sokaklarda, köprü altlarında uyuyarak büyüdüm. Annen de Mossad'da çalışmış ebeveynler tarafından büyütüldü. İkimizin de en kolay ya da en tipik yetiştirilme tarzımız ya da seçtiğimiz meslekler yoktu. Sonra bu mükemmel küçük kızımız oldu ve her şey değişti. Bu hayatta elimizden gelenin en iyisini yapabileceğimizi anlamalısınız. Seçimler yapar ve sonuçlarıyla yaşarız. Ve bazen, yanlış yaparız. Ben yaptım ve özür dilerim, Raven." Gözleri benimkilere kanıyor. "Annen belli bir yaşam sürmek için yaratılmış. Ve bu bizim onu ne kadar sevdiğimizin ya da onun bizi ne kadar sevdiğinin bir yansıması değil."

Bir nefes üflüyorum. İçimde olduğunu fark etmediğim bir düğüm gevşiyor ve kendimi hafiflemiş hissediyorum. Beni sevdiğini biliyordum. Ama küçük bir kızdım ve kalmasını istediğimde bile annemin beni terk etmesinin ötesinde bir şey anlamamıştım. Keşke bunu yıllar önce babama söyleseydim, ama çok uzun zamandır içimde çok şey sakladım. Gizemli bir dünyada büyüyen gizemli bir kız. Kendimi zoraki iyimserlik ve gülümsemelerin altına gömdüm. Güneşin her zaman orada olacağına güvenerek. Gizli olsa bile.

Luca kalbimi kırana ve ben Konservatuara gidene kadar güvensizliklerimin, korkularımın ve şüphelerimin çoğu yeniden ortaya çıkmadı. Kalp ağrısı şeklinde. Kalp acısı şeklinde.

kaygı. Annemle ilgili çözülmemiş duygular şeklinde.

Denemezsen bozuk olanı düzeltemezsin. Ama şimdi... bugün... bu sabah Luca'yla ve şimdi de babamla... ruhumda bir şeylerin beslendiğini hissediyorum.

"O hayatı geride bıraktığın için pişman mısın?"
Düşünceli anımdan sonra soruyorum.

Başını iki yana sallıyor, elimi bırakıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. "Hayır, annenin inançlarını anlıyorum ama ben vurulduktan sonra asla eskisi gibi olamadım. Ülkemi seviyorum ve onlara hizmet ettiğim için gurur duyuyorum ama sana sahip olmak, Amerika'ya taşınmak ve Fritz ailesi için çalışmak benim hayatımın neşesi oldu. Senin büyümeni ve şu anda olduğun kadın haline gelmeni izledim."

Kahvemi bırakıp peçetemle yüzümü siliyorum ve titreyerek nefes alıyorum. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Bu uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi. Şimdi yemek yemelisin."

Gözlerimi deviriyorum ama yine de çatalımı alıyorum. Birkaç dakika sessiz kaldık. Ben yemek yiyordum, o çayını yudumluyordu. İkimiz de hayallere dalmıştık. "Luca bu sabah beni aradı."

"O ne?" Yuttuğum yumurta lokması neredeyse boğazıma takılıyordu.

Bana ender rastlanan sırtışlarından birini takınıyor, verdiğim tepkiyle eğlendiği belli. "Evet. Sen eve döndüğünden beri onunla birkaç kez sohbet ettik. Ama bu sabah seni hâlâ sevdiğini ve ikinci bir şans için çalıştığını bilmemi istedi. Bu konuda bir itirazım olmadığından emin olmak istedi."

Bu masanın her yerine kusmak üzereyim. "Böyle mi dedi?"

"Peki." Kıkırdıyor. "Başka şeyler de söyledi. Bana asla bozmayacağına yemin ettiği sözler verdi."

Tanrım, Luca. "Sana benimle evlenmek istediğini de söyledi mi?" Alaycı bir tavırla mırıldanıyorum ama babamın yüz ifadesi karşısında gözlerim doluyor. "Baba, şaka yapıyordum. Bana yapmadığını söyle." "Hayır. Yapmadı.

Ama bana açıkça belirtti ki
Seni takip etmek kısa vadeli bir oyun değildi."

Ellerimle yüzümü kapatarak sandalyemde geriye doğru çöküyorum. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Luca'nın babamı araması hakkında, sanki izin istiyormuş gibi. "Luca'nın benimle aynı binada oturduğunu biliyor muydun?"

Şimdi gülüyor ve ellerim kucağıma düşüyor. Sandalyesine geri oturup çay fincanını dudaklarına götürüyor ve bana "saçmalama" der gibi bakarken küçük bir yudum alıyor. "Elbette biliyordum. Fritz ailesinin her üyesinin neredeyse her zaman nerede olduğunu biliyorum ve bu sevdiklerini ve önemli diğerlerini de kapsıyor. Telefonlarında ve duruma göre üzerlerinde de takip cihazlarım var."

Başımı salladım. "Neden bana bir şey söylemedin?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Onun binasına taşınmandan memnun olmadığımı açıkça belirttim. Ama daha önce onunla konuşmuştum ve neyin peşinde olduğunu biliyordum. Ayrıca, ben söylemiş olsaydım oraya taşınmaz mıydın?"

Bilmiyorum. Beni rahatsız eden de bu. Yapmazdım demek isterdim ama bilmiyorum.

"Sevgili kızım, tıpkı annen gibisin. Dik başlı. İnatçı. Ben ne dersem diyeyim ya da hangi kuralı koyarsam koyayım her zaman istediğini yapan biriydin."

"Onunla birlikte olduğumuz aylar boyunca, ne kadar derinde olduğumuzu fark edene kadar hiçbir şey söylemedin."

"Babacan tavrımı neden hiç göstermediğimi ya da sana zarar verdiğinde o genci neden öldürmediğimi mi soruyorsun?"

Biraz kıkırdıyorum, ağzıma daha fazla yemek tıkıyorum çünkü çok lezzetli ve daha sonra Senfoni Salonu'na gitmeden önce yemek yemem gerekiyor. "Olabilir. Evet."

İç geçiriyor, kalkıp benim için kahvemi yeniden dolduruyor ve fincanını lavaboya yerleştiriyor. Bir süre orada durup mutfak penceresinden dışarı bakıyor. "Cevabım basit. Ve

şimdi hala doğru. Çünkü seni kendinden daha çok sevdiğini biliyordum."

BABAMIN bu sabahki sözleri bütün gün peşimi bırakmadı. Annemle ilgili hikâyesi. Beni kalbi kırık gördüğü anda Luca'nın benim için ne yaptığını anladığını ve babam onu Minnesota'ya geri getirdiğinde Luca'nın da bunu doğruladığını söyledi. Babam Luca'nın yaptığı şey için minnettardı. İncindiğim için değil, beni kendinden önce düşündüğü ve Londra'ya gönderdiği için. Bunu duymak kolay değildi. Hiçbirini.

Tüm gün boyunca biraz sersemlemiş durumdaydım, bu yüzden kapıma vardığımda neredeyse büyük bir çantayı yere bırakmakta olan Luca'ya çarpıyordum. Başını kaldırıp bakıyor, görünüşe göre beni burada gördüğüne benim onu gördüğüme şaşırdığı kadar şaşırmış. Elleri havaya kalktığında bunu kanıtlıyor, yüzünde sevimli bir pişmanlık ifadesi var.

"Seni takip etmiyorum. Dışarıda olacağını düşündüm ve B'lerin maçından yeni geldim. Brecken, Carter ve Kaplan'la." Gülüyor, bir elini tepesi biraz fazla uzun kestane rengi saçlarında gezdiriyor ve saçları tekrar alına düşüyor. "Tamam, artık bu gece hiçbir kadınla birlikte olmadığımı ve seni takip etmediğimi biliyorsun, işte." Çantayı kaldırıp bana uzatıyor. "Bunlar senin egzersiz malzemelerin - yıkanmış çünkü onları bıraktığın gibi sana geri getirmek iğrenç olurdu - ve yeni spor ayakkabıların. Eskileri öylece duruyordu ve asla tam olarak kurumayacaklardı."

"Egzersiz kıyafetlerimi yıkadın ve bana yeni spor ayakkabılar mı aldın?" Sıcak, çırpınan bir his göğsümü dolduruyor. Kemiklerimin derinliklerine sızan ağır, tatlı bir sızı.

"Evet..." diyor yavaşça, başını eğerek. "İfadenden kızgın olup olmadığını anlayamıyorum."

"Hayır."

İçini bir rahatlama kaplıyor ve ellerini ceplerine sokuyor, bir yandan da bana öyle bir bakıyor ki, bunu bana dokunmak istemesin diye yaptığını anlıyorum. Gülümsüyorum.

"Bu gülümseme de neyin nesi?"

"Sen. Bu."

Şimdi o da gülümsüyor. "Sen bir koşucusun."

Omuz silkiyorum. "Pisliğin teki bir yaz boyunca sabahın köründe beni dışarı sürükledi. Bana yapışıp kaldı."

"Sana bu kadar erken koştandan hoşlanmadığımı söyledim ama belli ki kendi başının çaresine bakabiliyorsun."

Kıkırdayarak kapımın yanındaki duvara yaslanıyorum. "Bu sabah babamı aradın." Öfkelenmeye çalışıyorum ama beceremiyorum.

Kapımın diğer tarafındaki pozuma uyuyor. "Yaptım. Sana ne konuştuğumuzu anlattı mı?"

Başımı salladım. "Bir kısmını."

"Güzel. Sabırlı olmaya çalıştığımı söylemiştim ama bu bir savaş planı yapmadığım anlamına gelmez."

"Bence çoktan kazanmış olabilirsiniz."

"Öyle mi?" Şimdi o gülümseme yüzünü aydınlatıyor, yeşil gözleri parlıyor.

"Evet, ama aceleci davranma. Bir muharebe bir savaşı kazandırmaz."

"Sana daha önce de söyledim. Gerçek aşkta her şey mübahtır."

Loş koridorda birbirimize bakıyoruz, aramızdaki enerji bir kibriti bekleyen çıra gibi çatırdıyor.

"Benim için çalar mısın?"

"Şimdi mi?" İnanamayarak sordum.

Ağzını ovuşturuyor. "Bir ara demek istedim. Bugün antrenmanınız olduğunu ve muhtemelen yorgun olduğunuzu biliyorum."

Ama gitmesini istemiyorum. Bu gecenin böyle geçmesini istemiyorum. Kafam karışık, çelişkiler içindeyim, aklım ve kalbim karmakarışık. Ama şunu kesinlikle biliyorum. Gitmesini istemiyorum. Bu yüzden gitmesi gerekiyor.

"Şimdi çalarsam komşularım rahatsız olur."

"Bu binanın duvarları neredeyse ses geçirmez."

Başımı salladım. "Benim burada yaşamamla ne kadar para kaybediyorsun?"

"Minik Kuş, para, onu harcayacak ve paylaşacak insanlar olmadan anlamsızdır. Burada yaşıyor olmanı seviyorum. Güzel, temiz ve güvenli bir yerde olduğunu bilmeyi seviyorum."

Elimi kalçama dayayarak hafifçe gülüyorum. "Sen delisin."

"Senin için." Doğruldu, topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken elleri hâlâ ceplerinde, o kadar çocuksu, yakışıklı ve seksi görünüyor ki ölebilirim. "İyi geceler, Raven."

"İyi geceler, Luca."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Aynı dansı daha önce de yapmıştık.

Eğilip dudaklarını ağzımın kenarına bastırıyor ve acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyor diye merak ediyorum. Başka bir şey söylemeden, koridorda dolaşarak gitti ve ben de kapımın kilidini açtım. Ama içeri girmeden hemen önce omzumun üzerinden bakıyorum ve onu bana bakarken buluyorum, ifadesi o kadar yoğun ki nefesim ciğerlerimde düğümleniyor.

Göz kırpıyor, bana bir öpücük gönderiyor.

Geçen seferkinden farklı olacak. Görünüşün söylediği bu. Ve hiçbir şekilde pes etmeyeceğim. O asansöre binerken ve ben elimde bana getirdiği kıyafet ve ayakkabı çantamla daireme girerken bu onun sözü. Kalbim aramızdaki katlarda bir yerlerde sıkışıp kaldı.

I adınları anlamak için nasıl çalıştıklarını bilmeniz gerekir. Nasıl düşündüklerini. Nasıl hissettiklerini. Ama en önemlisi, kendilerine nasıl davranılmasını istediklerini. Bunlar

Rina'nın bu sabah telefonda bana satın almam gereken kitapların listesini verirken söylediği sözler.

İki saatten biraz daha uzun bir süre sonra Pazar yemeği için yerleşkeye gelmem bekleniyor, ama ben zavallı kıcımlı koltuktan kaldıramadım. Müstehcen sayılabilecek şeyler okuyordum ama Rina'nın bana söz verdiği şey sağlam bir romantizmdi. Bir İncil ve bir kural kitabı.

Tek bildiğim çok ateşli olduğu ve beni çok azdırdığı ve okumayı bırakmadığımı, bu da bu akşam ailemle akşam yemeğinin ilginç bir olay olabileceği anlamına geliyor. Özellikle de Raven'ın orada olmayacağını ve onunla gizlice kaçıp bu sahnelerden bazılarını yaşayamayacağımı zaten biliyorken.

Raven'la tanışmadan önce yıllarca, bir kadının benimle ilgili istediği tek şeyin aletim, kredi kartım ve adım olduğuna inandım. Ama Raven her zaman bundan daha fazlasını istedi, son ikisini gerçekten umursamadı. O benim aklımı istiyordu. Kalbimi. Ruhumu. Ona Landon'a bile söylemediğim sırlarımı söyledim ve o şerefsizce her şeyi anlattım.

Lafı açılmışken... Telefonumu elime aldım ve son arananlar listemde onun adına bastım.

İkinci çalışta telefonu açıyor ve "Bu gece için iptal etmesen iyi edersin" diyor.

"Aramayacağım. Onu aramamak için seni arıyorum."

Telefonda nefes alıp veriyor, Elle ya da Stella olduğunu bildiğim birine bir şeyler söylüyor ve sonra hareket ediyor, ardından gürültülü bir gıcırtı ve kapanan bir kapı sesi geliyor. "Saçmalamamı mı istiyorsun yoksa aklında daha spesifik bir şey mi var? Çünkü ikimiz de saçmalamanın benim güçlü yanımla olmadığını biliyoruz."

Bu yüzden kardeşimi aradım. "Yeni evin planları nasıl gidiyor?"

"Güzel. Stella önümüzdeki hafta Elle'i mülkü görmeye götürmek istiyor. Planlamamıza yardım etmesi ve sonunda bizimle birlikte oraya taşınması için onu ikna edin."

Dişlerimin arasından ıslık çalıyorum, e-okuyucumu yanımdaki kanepeye fırlatıyorum ve ayaklarımı deri sedirime uzatıyorum. "Bu büyük bir adım, Lan. Hepiniz böylesiniz."

Homurdanıyor, ona Lan dememden nefret ediyor, belli ki bu yüzden bunu yaptım. "Böyle bir şeyin ikinci kez olabileceğini düşünmemiştim."

"Yapma bunu. Sen bunu hak ediyorsun. Elle'i hak ediyorsun. O senin için kesinlikle mükemmel. Ve Stella için. Senin asık suratına ve genç bir kıza katlanabilen her kadın benim kitabımda iyi insandır."

"Ya onu çok hızlı itiyorsam?" "İnanç eksikliğinizi rahatsız edici buluyorum."

Kıkırdıyor ama çabuk toparlanıyor. "Teşekkürler Darth, ama aslında ciddiğim."

"O zaman yavaşlarsın, ama durumun böyle olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, ev aylarca bitmeyecek. Ondan yarın taşınmasını isteyecek değilsin ya."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Babam bana Treesprite Grant'ten bahsetti. Tebrikler. Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

Başımı kanepenin yumuşak derisine yaslıyorum, gözlerim kapanıyor. "Beni finalist olarak seçmelerinin tek nedeni soyadımın Fritz ve annemin kızlık soyadının Abbot olması."

"Muhtemelen, ama yine de büyük bir onur." "Ben hiçbir şey kazanmadım."

"Henüz değil. Ama büyük olasılıkla yapabilirsin. O zaman ne yapardınız?"

O zaman ne yapardım? İki yıllığına Brezilya'ya, sonra da Gana'ya mı taşınacaktım? Boston'u, buradaki işimi, ailemi... Raven'ı bırakır mıyım? Bu kadar çok istediğim bir şeye hayır diyebilir miyim? "Hiç geri çeviren oldu mu?"

Sanki kendisine sorulan en saçma soru buymuş gibi telefona doğru homurdanıyor. "Hayır. Asla. Bu Nobel Ödülü'nün nöro karşılığı. Dünyanın ihtiyacı olan iki bölgesinde büyük bir fark yaratmış olursun. Raven dışında dört yıldır konuştuğun tek şey bu."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Sonunda onunla bir yerlere varmaya başlıyordum ve sonra bu oldu." Başımı sallıyorum. "Zaten beni seçmeyecekler. Sadece isminin yarışta olması hoşlarına gidiyor." Öyle değil mi?

Sanki dile getirmediğim sorumu duymuş gibi gülüyor. "Robot gibi konuşuyorsun. Bana ne olduğunu söyle, yoksa seni daha sonra gördüğümde ağzını burnunu dağıtırım."

"Denemeni görmek isterim. Benden altı dakika daha gençsin ve ben fiziksel olarak her yönden daha üstünüm."

"Saçmalık," diye tersliyor. "İşemek için oturuyorsun."

Elimi yüzümde gezdirerek inliyorum. "O sadece bir kez oldu göt herif, o da ayakta duramayacak kadar hasta olduğum için."

Kıkırdıyor, benden bir tane koparıyor. "Öyle diyorsun." "Sen serseri bir fahişesin."

"Aksini hiç iddia etmedim ama yine de ne zaman bundan bahsetsem seni kızdırıyor. Hatırlarsanız, üzerine kustuğunuz kişi bendim."

İşemek için bir hanımefendi gibi oturmadan önce. Bana ödenekten biraz daha bahset."

Kardeşlerim için Tanrı'ya şükürler olsun. Ailem için. Onlar olmasaydı dünyam nasıl olurdu, hiçbir fikrim yok.

"Henüz burs hakkında düşünmemeye karar verdim. Eğer kazanmayacaksam gerçekten bir anlamı yok."

"Sağlam bir gerekçe. Elle Stella'ya nasıl tezahürat yapılacağını öğretmeye çalışıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi ve en korkutucu şey."

Dudaklarımdaki sırtışı ovuşturuyorum. "Bu sabah brunch'a gelmeliydim," diyorum ona. "Bütün gün ateşli aşk romanları okumak yerine orada seninle takılır ve futbol izlerdim."

Şimdi tam anlamıyla bir kahkaha atıyor ve kardeşimin böyle güldüğünü duymak... cehennem, daha iyi bir şey düşünemiyorum. Lanet olası bir aptal gibi gülümsüyorum.

"Dur tahmin edeyim, ya Rina ya da Oliver sana ulaştı."

"Rina, gerçi Oliver'ın Amelia ile bu boku okuduğunu biliyorum." "Bunun onların sapkınlıklarını daha da sapkınlaştırdığını söylüyor."

"Bazı şeyleri okuduktan sonra buna inandım. Sence Raven aşk romanları okur mu?"

Boğazını temizliyor. "Ona biraz okuyabilirsin. Telefonda, çünkü muhtemelen senin güzel yüzünü görmek istemeyecektir."

Dik duruyorum. Bunu yapabilirim. Kesinlikle yapabilirim. Romantik seks mesajlaşması gibi olacak, tabii böyle bir şey varsa. "Harikasin. Görüşürüz, sürtük." Ayağa kalkıp kütüphanemin etrafında bir tur atmaya başlıyorum, bir Luke Skywalker heykelciği alıp yakalamadan önce havaya fırlatıyorum, hareket ettikçe bunu tekrarlıyorum. Dün gece beni kapısının önünde yakaladığında nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Gülümseyişini. Şaşkın, sersemlemiş bakışını. Onu kazanmaya başladığımı söyleme şeklini.

Evet, eğer onu seksi aşk romanlarıyla ve Rina'nın deyimiyle tüm hislerimle etkilemeyi planlıyorsam onu görmem gerekecek. Bu her ne demekse.

Raven'ın evde olup olmadığını ya da kapısına gidersem taşaklarım diz çöküp çökmeyeceğini bile bilmiyorum. Gözlerindeki ateşe hayran olmaya değebilir -kadın beni öldürmeye hazır olduğunda çok seksi oluyor- ama onunla kavga etmek istemiyorum. Son birkaç haftada yeterince kavga ettik ve bağırarak.

Ve dün, dün gece... Onun içinde bir şeyler değişiyor.

Onu tekrar kendime aşık etmeliyim. Ya da en azından bana hiç aşık olmadığını itiraf etmesini. Bonus, benim kız kur yaparken biraz edepsizliği sever.

Kendimi bundan vazgeçiremeden numarasını tuşluyorum ve telefon çalarken nefesimi tutuyorum. Tam telefonu kapatmak üzereyken, telefonda ipeksi bir ses geliyor ve anında sertleşiyorum.

Baş belama ters ters bakıyorum. Gerçekten mi? Kadın sadece "Neden beni arıyorsun?" dedi.

"Çünkü seni özledim."

"Çok güzel. Şimdi kapatıyorum."

"Hayır. Bekle. Yapma." Boğazımı temizliyorum. Kahretsin. "Ne yapıyorsun?"

"Eğer sorduğunuz buysa, bu gece akşam yemeği için yerleşkeye gitmiyorum."

"Öyle değil. Öyleyse... söyle bana."

İç çekiyor ve o anda tuhaf bir ses duyuyorum. Su sıçraması gibi.

"Banyoda mısın?"

"Evet. Bugünkü antrenmandan sonra sırtım ağrıyor, banyo yapmanın ve esrar içmenin iyi geleceğini düşündüm" demeden önce bir süre sessiz kalıyor.

"Jakuzim var."

"Küvetteki fiskiyeleleri açarsam ben de açarım."

Lanet olsun. O noktayı unutmuşum. "Esrar mı içtin?" Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ot Mass'ta yasal ve ben de ara sıra içtim ve yenilebilir şeyler aldım ama Raven...

"Beni rahatlatıyor. Çok ağır değil, bunu seviyorum."

O kadar tatlı ki ölebilirim. "Benim için bir fotoğraf çek."

"Ne?" diye kekeliyor.

Ama şimdi şeytan gibi sırtıyorum. "Banyoda bir fotoğrafını çek. Görsel bir şey istiyorum. Ya da FaceTime yapabiliriz."

"Hayır. FaceTime yok. Ve senin röntgenci zevkin için banyoda fotoğrafımı çekmeyeceğim."

Luke'u yanımdaki kanepeye fırlatarak koltuğuma geri düşüyorum, elim kot pantolonumdan aşağı kayıyor, böylece ağrıyan taşaklarımı tutabiliyorum. "Eski Raven bunu yapardı. Yüzsüzdü. Ateşli. Çok yaramazdı."

Telefonda gülüyor ve ben onu çok özledim. Güldüğünde gözlerinin ışıldamasını. Gerçekten güldüğünde saçlarının sırtından aşağıya dökülüştü. Onu kucağıma aldığımda çıkardığı o küçük, memnun mırıldanma sesini. Koşudan sonra makyajsız ve ter içindeyken ya da gece dışarı çıkmak için giyinmişken gördüğüm en nefes kesici şey olması.

"Beni kirli bir resme zorlamaya mı çalışıyorsun?"

"Bu senin akranın olduğumu varsaymak olur. Biz tamamen farklı bir jenerasyondayız, bebeğim. Ama evet, bana banyoda çekilmiş müstehcen bir fotoğrafını göndermen için sana baskı yapmaya çalışıyorum. İstersen karşılığında ben de sana bir penis fotoğrafı gönderirim," diye takılıyorum.

Hafifçe kıkırdıyor ve etrafa daha fazla su sıçradığını duyuyorum. Orada kendine mi dokunuyor? Çıplak. Islak. Sabunlu. Onu görmem lazım.

"Eğer bunu yaparsan, kadınlarla daha iyi konuşmayı öğrenebilmem için Rina'nın bana okuttuğu aşk romanlarından bazılarını sana okuyacağım. Brecken'e çok yardımcı olduğunu söyledi."

"Ona Twilight'ı okuttu. Sana bunu mu verdi?"

"Vampirlerle ilgili kitabı mı diyorsun? Hayır. Tanrıya şükür.

Gençlerle yapabileceğimi sanmıyorum. Bu çok yetişkin temalı bir kitap."

Diğer uçtan gelen bir ses var, kıkırdamasını bastırmaya çalıştığına yemin edebilirim, ama bu ses duyuluyor

Her neyse. Ta ki bir mesajın geldiğini gösteren ping sesini duyana kadar.

"Yetişkin temalarınıza yardımcı olmak için," diyor bana ve sonra telefonu çekiyorum, gelen görüntü karşısında neredeyse ağzımın suyu akıyor.

Banyodaki Raven, siyah saçları beyaz porselen küvete yaslanmış başının üzerine yığılmış. Gözleri kapalı ve güzel, narin boynu uzamış. Göğüslerinin ağzının suyunu akıtan üst kısımları baloncuklar tarafından yutulmuş ve pembe meme uçları görünmüyor. Zevkle erotik bir alay konusu.

"Bunu büyütüp çerçeveleteceğim. Belki siyah-beyaz da olur çünkü çok çarpıcı olur. Sen bir tanrıçasın. Oraya gelebilir miyim? Sana bizzat okuyabilir miyim?" Belki seni banyoda boşaltır ve gecenin geri kalanını içinde geçiririm?

"Ben köpük banyosu yaparken bana aşk romanları mı okumak istiyorsun?" diye soruyor, sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

"Evet, ama sadece beni daha az değil, daha çok erkek yaptığı için. Shakespeare sonesi falan okuduğum yok. Eğer senin için daha az romantik olacaksa buna müstehcen diyebiliriz."

"Eğer çiçek ya da çikolata getirirsen, seni küvette boğarım. Sonra da çikolataları yerim çünkü çikolata benim en sevdiğim şey ve sanırım bu mekan bana küçük bir munchies vakası yaşattı."

"Evet demenin tehditkâr yolu bu mu? Ve koşup sana çikolata almamı mı istiyorsun?"

Cevap vermiyor, öyle ki hâlâ orada olup olmadığına bakmak için telefonu kulağımdan çekiyorum.

"Buna ne dersin?" Girişimde bulundum. "Bana ön kapının şifresini söylersin. Böylece banyodan çıkmak zorunda kalmazsın ve evet ya da hayır demek zorunda kalmazsın."

Biraz daha sessizlik ve sonra, "1-2-3-4-5."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? 1-2-3-4-5?"

"Spaceballs için yeterince iyiydi. Hadi ama, Spaceballs Star Wars'un bir riff'i."

Yüce İsa. Bu kadın. "Yıldız Savaşları'ndan bir alıntı olduğunu biliyorum. Sadece on bin kez izledim. Ama bu kodu daha az belirgin bir şeyle değiştiriyoruz," diyorum ona, e-okuyucumu kanepeden alıp mutfağıma koşarken, aradığım şeyi bulana kadar dolap üstüne dolap açarken - burada Stella için sakladığım şeker zulası - ve sonra o fikrini değiştiremeden kapıdan çıkarken.

"Belli değil çünkü bir aptaldan başka kimse onu seçmez."

"Sen aptal değilsin, Raven."

Telefona doğru üflüyor. "Hayır, ben bir dahiyim. Açık değil çünkü çok açık."

Bu konuda haklı olabilir.

"Yine de hoşuma gitmiyor." Asansörün sesi duyuldu ve onun katının kodunu girerek asansöre bindim. "Bağlantımız kesilmedikçe telefonu kapatmayacağım."

"Gerginim."

"Benim gelmem hakkında mı?"

"İki solom hakkında. Tatil şovu için. Tatil gösterisi büyük bir gösteri ve sololarım beş dakika sürüyor Luca. Solosu olan altı kişiden biriyim, iki tane olan tek kişiyim. Hepsi bu kadar."

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ben... Benim sahne korkusu geçmişim var. Performans kaygısı.

Adına ne dersiniz deyin."

Burada durup metal kapılara bakıyorum, aklım başımdan gitmiş durumda. "Ne zamandan beri?"

"Konservatuara başladığımdan beri, ya öl ya öldür vardı ve oradaki herkes çok yetenekliydi. Bilmiyorum. Özgüvenim yerlerde sürünüyordu ve tüm bunların birleşimi bunu başlattı."

"Bebğim..." Ne yapacağımı şaşırdım. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" Çünkü bunun büyük bir kısmının benim hatam olduğunu hissediyorum.

"Üzerinde çalıştım ve çok daha iyiydi, neredeyse yok olmuştu. Buraya geri dönmek ve senfoniye başlamakla ilgili bir şey sanırım bazı şeyleri yeniden tetikledi. Bunun saçma olduğunu biliyorum. Yetenekli ve değerli olduğumu biliyorum. Şimdi daha çok içime işlemiş bir şey gibi. Elimde değil. Spot ışıkları üzerime her düştüğünde vücudum tepki veriyor."

"Vay canına. Ben..."

"Banyo ve eklem yardımcı oluyor. Orkestrayla çalışmaya başladıktan bu kadar kısa süre sonra çok fazla gibi geliyor, hepsi bu. Bununla mücadele edeceğim ve umarım birkaç ay içinde daha önce olduğu gibi kaybolup gidecek."

Raven bu kadar genç bir kadın için sektöründe büyük bir isim. Muhtemelen genç bir kadın olduğu içindir. O bir dahi. Şaka yapmıyorum. Yüz yılda bir gelen yetenek hakkında yalan söylemiyordum.

"Başka bilen var mı?"

"Hayır. Başka kimse bilmiyor."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim. Bu konuda bana güvendiğin için." Yumruklarımı sıkarken gülümsüyorum. En hafif tabirle garip bir duygu karışımı. Yine de çarpık duygular ona karşı benim olayım gibi görünüyor.

"Mmmm."

Asansörün kapısı açılıyor ve koridorda hızla yürüyorum.

"Raven... Bence harikasin ve o soloları kazandığın için seninle delicesine gurur duyuyorum. Sadece senin gibi birinin başkaları için çalmaktan korkmasının nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Anlat da anlayayım."

Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırana kadar kaydırıyorum ve sonra onun aptal kodunu giriyorum. Tuş takımı bip sesi çıkarıyor ve yeşil yanıyor, kilit yüksek sesle açılıyor.

"Tanrım, gerçekten buradasın." Kelimelere gülüyor.
"Bunu yeniden düşünmem gerekebilir."

"Çok geç," diyorum telefonumun sonuna basıp sadece mumların yumuşak ışıltısıyla aydınlanan banyosuna girerken. Raven küvette, beyaz köpüklerle kaplı ve çevrili, yüzü, boynu ve göğsünün üst kısmı görünen tek kısımları, ama adamım. Kızarmış, ıslanmış ve çırılçıplak.

Telefonunu elinden alıp küvetin baş tarafındaki rafa koyuyorum, köşeden bir tabure kapıyorum ve yanına oturuyorum. Yüzündeki temkinli ifade onu öpmeme ya da ona dokunmama izin vermiyor.

"Solo performans konusunda neden endişelendiğini söyle bana."

Snickers'ı ve e-okuyucuyu yere bırakıyorum ve kollarımı büyük küvetin kenarına bırakıyorum. Burası sıcak, lavanta kokulu hava ılık ve ona daha yakın olmak için yüzümü kollarımın üzerine bırakmadan önce kollarımı sıvıyorum. Bana hâlâ cevap vermedi ve vereceğinden de emin değilim, o yüzden onun yerine ben bakıyorum.

"Tıbbi olarak komaya sokulduktan ve beş gün boyunca entübe edildikten sonra yoğun bakım ünitesinde uyandığımda, kalıcı sinir ve kas hasarı yaşayabileceğim ve bir daha asla ameliyat olamayacağım söylendikten sonra aklımdan geçen karanlık düşüncelerin boyutunu bilen iki kişiden birisiniz."

"Bir de şu haline bak."

Ona sırtıyıyorum, elimi uzatıp alnına yapışmış birkaç ıslak saç telini geriye doğru fırçalıyorum. "Bir de şimdi bak. Seni oynarken izlediğim o ilk gece, bu senin için nefes almak kadar doğaldı. Benimkini çalmış olsa bile. Seyirci önünde çalmanın seni ne kadar tedirgin ettiğini söylemeni hiç beklemiyordum."

"Çünkü bu insanlara söyleyebileceğim bir şey değil. Sen bir doktorsun. Mükemmel olma baskısının nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"İnsanların sizi ilham verici bulacağını düşünüyorum ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Yardımcı olan bir şey yaptığınızdan bahsetmiştiniz?"

"Evet. Bu yüzden Londra'da psikoloji dersleri almaya başladım. Oradaki arkadaşlarıma ve profesörlerime müzik terapisiyle ilgilendiğimi ve bir yedek plan istediğimi söyledim ve bunun bir kısmı doğrudu, ama aynı zamanda kendi kendimi teşhis ve tedavi etmenin bir yolu olarak da oradaydım. Ayrıca haftada bir kez terapi yapıyordum."

"Sinsi kadın. Yardımı oldu mu?"

"Kesinlikle. Bununla nasıl başa çıkacağıma dair teknikler edindim. Görselleştirmeler, derin nefes alma, moral konuşmaları, bunun gibi şeyler. Yeniden ortaya çıktığı için tüm bunları yeniden başlattım ve yardımcı oluyor. Sadece yeniden mücadele ettiğim bir şey olmasından nefret ediyorum."

"Beni hayretler içinde bırakmayı asla başaramıyorsun."

Bana gözlerini devirerek bir avuç baloncuk alıyor ve bazılarını yüzüme doğru üflüyor. Ben de aynısını ona yaparak kabarcıkları uzaklaştırıyorum ve suyun küvetin içinde çalkalanmasına neden oluyorum.

"Ciddiyim, seni küçük velet. Başkalarının kaçacağı bir şeyin üstesinden gelmekten asla korkmadın. Şimdi bu beş dakikalık sololarla da bunu yapmayacağını zaten biliyorum."

"Hayır. Yapmayacağım. Annem ve babam beni böyle bir kadın olarak yetiştirmede." Parmakları uzanıyor, yanağımdan aşağı iniyor, beni suyla boyuyor. "Gerçekten bana bir aşk romanı mı okuyacaksın?"

"Ben de bunu planlıyordum."

"Bu akşam yerleşkede yemeğe ne dersin?" Aşağı doğru inerken dişleri dudağına gömülüyor, su artık çenesine kadar geliyor. Kırılganlık ve belirsizlik yüz hatlarında oynuyor ve bunun gitmemi istediği için mi yoksa kalmamı istediği için mi olduğunu merak ediyorum.

Ama bana kapısının şifresini verdi. Bana burada, küvette çıplak fotoğrafını gönderdi. Bana performans kaygısından bahsetti. O çok güzel bir paradoks, beni ayak parmaklarımda üzerinde tutarken bana meydan okumakta asla başarısız olmuyor.

"Onun yerine burada kalabilir miyim? Seninle yemek yiyebilir miyim?" İzin verse sonsuza kadar kalırdım.

"Anneni üzmem istemiyorum."

Parmaklarım yüzünde, yanağında geziniyor, dudağını dişlerinden ayırıyor. "Ona seninle olduğumu söyleyeceğim."

"Hayır," diye sertçe araya giriyor, bundan o kadar rahatsız oluyor ki, artık göğüslerini görebildiğimi umursamadan neredeyse küvetten atlıyor. "Yapma bunu. Daha çok erken. Kimsenin bilmesini istemiyorum Luca. Kahretsin, ne yaptığımızı bile bilmiyorum ve-"

Dudaklarını parmaklarımla sıkarak kapatıyorum, onu susturuyorum ve küvete geri itiyorum. "Onlara seninle birlikte olduğumu söylemeyeceğim. Sadece bir işim çıktığını söyleyeceğim." Bunu söylerken kaşlarımı çatmış olsam da. "Peki kalabilir miyim?"

"Okumaya başlayın ve nasıl gittiğini görelim."

"D Londra'yı özlüyor musun?" Luca şarabından bir yudum aldıktan sonra bardağını tekrar yere koyarak soruyor. Evimde piknik yapıyoruz, yemek yiyoruz

Luca sokağın aşağısındaki bir bardan almış ve pahalı bir şişe şarap içiyor. Yanı başımızda tıslayan gaz ateşi, yaktığımız birkaç mum dışında tek ışık kaynağımız. Delicesine romantik ve sanırım bu onun oyunu, ona teslim olmaktan başka çarem kalmayana kadar beni romantize etmek.

Spoiler uyarısı: Kesinlikle işe yarıyor!

"Bazı kısımları. Orada yaşamak bir şekilde evim gibiydi. Belki babam oralı olduğu için ya da personel evi hiç öyle hissettirmediği için. Bilemiyorum. Şehri sevdim. Tarihi. Alışverişi. Barların ve gece hayatının havasını. Havayı o kadar da özlemiyorum. Ya da dairemin ne kadar eski olduğunu. Ve kesinlikle oradaki her şeyin ne kadar pahalı olduğunu da."

"Londra'yı seviyorum, Roma'yı, Paris'i, Barselona'yı ve evet, tüm Avrupa'yı seviyorum. Ama Boston benim için her zaman evim oldu. Asistanlığımdan sonra hep geri dönmeyi planladım. Landon ve Stella'nın yanı sıra ailemin de burada olmasının başka bir nedeni olmasa bile. Ama Boston benim kanımda var."

"Çünkü sen burada kraliyet ailesindensin. Dünyanın her yerinde kraliyet ailesindensin."

"Öyle olmasaydım umurumda olmazdı. Bu dünyada sahip olduğum şeyleri, onları hak ettiğim için elde ettiğimi bilseydim." Burada duraksıyor, sanki başka bir şey ona çarpiyormuş gibi gözleri ateşe kayıyor.

"Ne?"

Başını sallar. "Önemli bir şey değil. İşle ilgili şeyler. Ünlü olmak ve ünlü bir isme sahip olmak bazen o kadar da harika değil. Özellikle de kuzguni saçlı bir tanrıça, birlikte fotoğraf çektiirdiğim kadınların yüzde doksan sekizine hiç dokunmadığımı söylediğimde bana güvenmekte bu kadar yavaş davranıyorsa."

"Ah, ama şu sinir bozucu yüzde iki-"

"Hiç yatmadığım ve bir daha onlara ya da senden başka birine dokunmayı planlamadığım? Evet, biliyorum."

Ona bir kızartma fırlatıyorum, o da eğilip ağzına atıyor ve parlak, ukala bir sırıtışla çiğniyor.

En garip, en beklenmedik geceydi.

Sonunda erik haline gelmeye başladığımda Luca banyodan çıkmama yardım etti ve ben giyinirken yatağıma oturdu. Bir yandan da bana lanet olası bir ikinci şans aşk kitabı okuyordu. Bana dokunmadı, ancak bakışları kesinlikle oyalandı ve aleti kot pantolonunun üzerinden gözle görülür şekilde sertleşti.

Sonra dışarı koşup yiyecekleri aldı ve şimdi buradayız. Yemek için oturabileceğimiz bir sürü yer olmasına rağmen yerde oturuyoruz. Konuşuyoruz.

O bana kendi yemeğinden, ben de ona kendi yemeğimden ısırmalar yediriyoruz ve her şey çok doğal görünüyor. Dört yıl önce olduğu gibi.

Kalplerimizin kırıldığını söyleriz. Asla tam olarak iyileşmediklerini. Ama bence bunun tek nedeni fiziksel acıyı en çok hissettiğimiz yerin orası olması.

Tam göğsünden.

Ama kırılan kalplerimiz değil. Onlar tamamen iyileşir ya da belki sadece hatırlamaya olan ilgilerini kaybederler. Zihinlerimiz

yükü taşıyan. Hatırlayanlar. İz bırakanlar. Affetmekte yavaş olan. Kalplerimiz değil. Tutunmamaları gerekirken tutunurlar ve sonra tekrar düşmekte hızlıdırlar.

Çünkü Luca'ya bakarken, farkında olsa da olmasa da tüm gece boyunca yüzünde eksik olmayan yarım sırıtışa bakarken kalbim göğsümden fırlayıp tekrar onunkine girmek istiyor. Ait olduğunu hissettiği yere. Üzerine defalarca buzlu su kovaları fırlatan benim kafam. Sadece... her geçen saniye, o kovalar daha da küçülüyor.

Yüzüne biber gazı sıktığım halde bana sevgi ve özlem sözcükleri yağdırmaya devam etti.

Konserime geldiği andan beri, yeşil gözleri kocaman ve sanki beni tekrar göreceği tek bir saniyeyi bile kaçırmaktan korkuyormuş gibi neredeyse hiç kırpmadan bakıyordu.

Ona o notu bıraktığımdan ve onu sonsuza dek seveceğime yemin ettiğimden beri.

"Seni kaybettim mi?" diye sorarak beni hayallerimden kopardı. Gözlerimi ateşe diktiğimi fark ediyorum ve ona dönüyorum, odağım düzeliyor.

"Sadece düşüncelere dalmıştım." "İyi mi kötü mü?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi. Yumuşak. Derin. O kadar iyi ki, öpücüğü başımı döndürüyor ve merakla dolmama neden oluyor. Tadı yemeğimiz gibi tuzlu ve dudaklarımı yalayarak tadını çıkarıyorum.

"Yemeği bitirdin mi?" diye mırıldanıyor arkasına yaslanmadan önce.

Aramızdaki çoğunlukla yenmiş bar yemeklerine bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Mükemmel. Kıyafetlerini çıkar." "Ne?"

Luca dizlerinin üzerine çöküyor, akşam yemeğimizden kalanları topluyor ve her şeyi paket servis çantasına atıyor. "Çıkar. Çıkar. Çıkar. Giysilerini." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yap şunu, Raven. Şimdi."

Başımı sallıyorum, dik oturuyorum, omurgam dik. "Seks yapacağımızı hiç söylemedim."

Sanki çok sevimliymişim gibi gülüyor. "Öyle olduğumuzu söylemedim." "Ama bana kıyafetlerimi çıkarmamı söylüyorsun."

"Evet." Ayağa kalkıyor, paket servis çantasını da yanında getiriyor. "Ben tatlıyı alıp dönene kadar yemeğe başlasan iyi olur, yoksa senin yerine ben yaparım. Her iki durumda da iyiyim."

Peşinden bakıyorum. Kendinden memnun gülümsemesi içimde kesici bir şeyler söyleme isteği uyandırıyor. Kirli talep hala havada asılı duruyor, zihnimde oynamam için orada. Kıyafetlerimi çıkarmak o kadar da önemli değil. Adam beni sadece bu gece değil, daha önce yüzlerce kez çıplak gördü ve fiziksel alçakgönüllülük kesinlikle sık sık savaştığım bir duygu değil.

Ama bu farklı ve bunu o da ben de biliyoruz.

Bu benim kendimi onun için açmam. Hala kısmen giyinikken yatak odamda bana oral seks yapması ya da bir sokakta hızlıca sevişmemiz ya da hatta ben istediğim için birlikte mastürbasyon yapmamız değil. Sanki bana meydan okuyor. Eğer bunu yaparsam, onun için soyunursam, ona izin vermiş olacağım. Kendimi tekrar birlikte olma ihtimaline açıyorum.

Buna hazır mıyım?

Hayır. Evet. Ahh! Düşünmekten nefret ediyorum. Bunu çok fazla yapıyorum ve bana şimdiye kadar hangi iyiliği ya da mutluluğu getirdi? Kazağımı başımdan yukarı çekip kanepenin yanına fırlatıyorum. Sonra kıcımı sağa sola oynatarak kot pantolonumdan sıyrılıyorum.

"Külot ve sutyen de, Minik Kuş. Kıyafetlerini çıkarmanın onları üzerinde bırakmak için bir teknik olduğunu düşünme," diye sesleniyor mutfaktan, orada kim bilir ne yapıyor.

"Piç," diye homurdanıyorum ve onun sıcak, mutlu kıkırdaması, sütyenimi ve külotumu çıkarırken sırtıtmamı engelliyor. "Yerler soğuk," diye yakınıyorum, tam o sırada elinde bir battaniyeyle geri dönüyor. "Kafamın içinden çık ve aklımı okumayı bırak artık."

"Hiç şansın yok." Gözleri beni bulduğunda anında kararıyor ve kapanıyor, her santimimi inceliyor. "Bacaklarını aç."

Kalbim göğsümün etrafında sekiyor.

"Seks yapmayacağımızı söylediğini sanıyordum." "Yap."

Tenime sıcaklık doluyor ve aniden artık üşümüyorum. Ellerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, bu da göğüslerimi ona doğru itiyor ve bükülmüş dizlerimi açıyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi kımıldama."

"Bir resim mi yapacaksın?" Alay ediyorum ama gözlerindeki bir şey kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Şakacı, meraklı ve heyecanlı bakışlar arasında gidip geliyorlar.

"Hayır. Ben bir tane alacağım."

Kendimi koruyarak ayağa fırladım. "Sen ne sikimsin."

Sırıtarak bana doğru yürüdü ve daha önce elinde tuttuğunu fark etmediğim bez bir çantayı ellerinden bıraktı. "Sakin ol. Onlar sadece benim için."

"Ta ki biri telefonunuzu hackleyene ya da bir şekilde onları bulana kadar, Bay Ünlü."

"Bana güveniyor musun?" "Luca!"

"Yap. Sen. Güveniyor.

Bana?" "Hayır!"

"Kadın, oyun oynama ve bana gerçeği söyle."

Lanet olsun ona. "Evet. Sana güveniyorum. Ish," diye ekliyorum çünkü onunla yüzde doksan dört oranında aynı fikirdeyim.

"O zaman sadece benim gözlerim için olan bir şeyi kimsenin görmesine asla izin vermeyeceğimi bilin. Zaten yüzünü onlardan uzak tutmayı planlıyordum. Ve bir gün, bana tekrar tam olarak güvendiğinde, seninle yaptığım şeyleri sorgulamayı aklından bile geçirmeyeceksin." Eli omzuma geliyor ve ellerimi göğsümden ayırarak beni geriye itiyor. "Şimdi, o pozisyona geri dön."

İşte bu kadar. Bu geceden sonra, onunla hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davranamam. Ondan nefret etmeye geri dönemem. Rol yapamam

O odaya her girdiğinde kalbim yerinden fırlamıyor ya da bedenim ona doğru koşmak, kollarına atlamak ve onu anlamsızca öpmek için can atmıyor.

"Korkuyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bunlar sadece resim, bebeğim."

"Hayır. Korkuyorum, Luca. Bana tekrar zarar veremezsin, tamam mı? Ciddiyim. Yapmayacağım... Bunu yaparsan dayanamam."

Eli saçlarıma dalıyor, alnı gözlerimin içine bakarken alnıma bastırıyor. Kalbimin içine. "Sen benim son oyunumsun. Ne olursa olsun benim. Senin için dünyayı yakarım. Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız. Kalbimi çaldın ve asla geri vermedin. Tek istediğim iyiliğinin karşılığını vermek."

"Biz kaplumbağa ve tavşanız."

"Ne?" Bana karşı kıkırdıyor.

"Hızlı yaptık ve kaybettik. Belki de bu sefer yarışı kazanabilmek için yavaş denemeliyiz?"

"Bizim için bir bitiş çizgisi yok."

Doğrulup onu öpüyorum ve çenesini avuçlarıma içine alıyorum. "Sana güveniyorum."

"Başka şey yok mu?" "Başka şey yok."

Bir öpücük daha ve sonra arkasına yaslanıp yerden telefonunu alıyor. "Güzel çünkü bu akşam bana gönderdiğin resim beni düşündürdü. Bunu hiç kimseyle yapmamıştım. Fotoğraf çekmedim. Hiçbir şeyi videoya çekmedim. Dediğiniz gibi, Bay Ünlü ve ben aptal değilim. Seks kaseti, şantaj ya da her neyse, magazin basınında yer almamayı tercih ederim. Bu yüzden ben de sana güveniyorum."

Göğüslerimi daha ağır hissediyorum. Meme uçlarım sıkışıyor ve amım inanılmaz derecede ıslanıyor.

"Ya seni sadece paran için kullanıyorsam?"

Eğilip meme ucumu ısırdı. Sertçe. "Öyle misin?" İki parmağını içime sokuyor ve başım bir iniltiyle geriye düşüyor. Klik.

"Evet."

Göğsüme vurup sallanmasını sağlıyor. Klik.

"Tenin. Ateşe karşı böyle parlıyorsun. Aydınlık ve karanlık sana karşı oynuyor. Sen bir sanat eserisin."

"Luca," diye inliyorum parmaklarını i ç i m e sokup çıkarırken, o kadar yavaş ki ölecekmişim gibi hissediyorum.

Tıklayın.

Gözlerimi açtığımda elini kalçalarımın arasında fotoğraf çekerken buluyorum. Uyarılmamla ıslanmıştı. Bunun beni tahrik eden bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim ama telefonunda benim bu görüntülerimin olduğunu bilmek. Daha sonra onlara bakacağını ve sertleşeceğini bilmek, bizi görmek, bunu hatırlamak...

Luca parmaklarını çekip dudaklarımı boyuyor ve sonra telefonunu yere bırakıyor. Bir sonraki nefesimde beni kaldırıp kucağına bırakıyor. "Bekle."

Kollarımı boynuna doluyorum ve beni tekrar üzerine yatırmadan önce battaniyeyi az önce bulunduğum yere seriyor.

"Güzel gözlerini kapat, güzelim. Tatlı zamanı."

Çantadan kırmızı ipek bir eşarp çıkarıyor ve yüzüme yaklaştırıyor, gözlerimi kapatıyor ve başımın arkasından sıkıca bağlıyor. Geçici olarak dokunduğumda ellerim titriyor.

Tıklayın.

Sadece neye benzediğimi hayal edebiliyorum ve bu dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor. Kör, işitme ve dokunma duyularım artmış durumda. Altımdaki battaniyenin yumuşak kaşmiri. Ateşin tıslaması. Yaydığı sıcaklık.

Ama onu duymuyorum. Nefes alışını bile. "Luca?"

"Rahatla."

Yavaşça beni battaniyenin üzerine yatırıyor, parmakları yüzümde, eşarbın üzerinden dudaklarıma doğru süzülürken en hafif dokunuşu yapıyor.

"Aç."

Oh Tanrım. Ne yapıyor bu?

"Titreyişine ve nefes alıp verişine bakılırsa, seni sevdiğime ve hoşuna gideceğini bilmediğim bir şeyi asla yapmayacağıma inanmadığını düşünebilirim. Sakin ol. Bunu senin yönteminle yapacağız ve yavaş ilerleyeceğiz. Şu an dışında, ki o da benim yöntemimle olacak, ama söz veriyorum seveceksin."

Gülüyorum, kalbimi saran gergin sarmal çözülüyor ve yerini ne zamandır hissetmediğim bir hafifliğe bırakıyor.

"İyi miyiz?" diye soruyor.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Gözleri bağlı çıplak bir kadına bakıyorum ve onun için ne planladığım hakkında hiçbir fikri yok. Muhteşemim."

"Sinirlerime yardımcı olmuyor."

Dudakları dudaklarımla buluşuyor, dili ağzımın içine dalarken nefesimi alıyor. "Seni tatlı niyetine yiyeceğim. Şimdi iyi bir kız ol ve ben bunu yaparken benim için kıpırdamadan yat."

S Battaniyenin üzerine yerleşiyor, göğsü aldığı her kesik kesik nefesle inip kalkıyor. Dokunuşum kurnazca ve ne dokunuşumu ne de dokunuşumla ne yapacağımı tahmin edemiyor.

onun için saklıyor. Bu beni heyecandan sinirlendiriyor, sikim kot pantolonumdan o kadar zorlanıyor ki, sanırım sikici serbest kalmak için fermuarımı kendisi çekmeye hazır.

Telefonuma bakarken, az önce çektiğim fotoğrafı özömsüyorum. Karanlık ama teninde dans eden ateş ışığıyla, erotik sanattan başka bir şey değil.

"Kahretsin, güzelliğın o kadar fazla ki, neredeyse felç ediyor.

Sen böyle görünürken bir erkek nasıl düşünebilir ki?"

"Denemek zorundasın. Bacaklarımı açmış bekliyorum."

Dudaklarıma alaycı bir gülümseme çarpıyor ve öne doğru eğilip boynunun dibinde titreyen nabzını öpüyorum. Elim göğsünü kavrarırken nefesini içine çekiyor ve tutuyor, avucumun içinde turuncu renkte parlıyor. Kendimi bir fotoğraf daha çekmekten alıkoyamıyorum. Bu gece bittikten sonra saatlerce bunlara bakacağımı şimdiden biliyorum. Umarım bunu onunla yapabilirim, ama sanırım jüri hala sadece

Raven'ı geri kazanma ve onu benim yapma planımda bu gece ne kadar ilerlediğimi.

Dört yıl boyunca onu uzaktan izledim. Onun benden daha büyük ve daha iyi şeyler için yaratıldığını biliyordum. Bir seçim yaptım ve bu seçim bana pahalıya mal oldu. Ona da mal oldu. Çok pahalıya. Ama sonuçta, seçimlerimiz yüzünden kusurlu değiliz. Onlar için daha güçlüyüz. Birlikte.

Umarım.

Çantaya dönüp birkaç şey çıkarıyorum, yanımda yere koyuyorum ve sonra gömleğimi çıkarıyorum. Kavanozlardan birini açıp parmağımı içine daldırıyorum ve dudaklarını siyaha boyuyorum.

Refleks olarak dili dışarı fırlıyor, onları yalıyor ve ben de parmağımı ağzına sokuyorum, böylece üzerimdeki zengin çikolata sosunu emebiliyor.

"İyi mi?"

"Mmmm," diye mırıldanıyor takdirle.

Parmağımı ağzından kurtarıyorum ve tekrar yapıyorum, bu sefer çikolatayı meme ucuna yayıyorum. Bir fotoğrafını çekip ağzıma alıyorum, bu da sırtının eğilmesine, dirseklerinin battaniyeye ve yere daha da gömülmesine neden oluyor.

Aynısını diğer meme ucuna da yapıyorum ve sosu bir kenara bırakıp yerine çikolatalı karamel alıyorum. "Bir ısırık al" diyorum, dudaklarına sürterek.

Ben şekeri çekerken o da açıp ısırıyor ve karamelin şekere yapışıp koparak alt dudağına ve çenesine yapışmasına neden oluyor. Temiz elim karnında gezinip göbek deliğinin hemen altında duraklarken ağzım pisliği temizliyor, dilim ve dişlerim artıkları sıyrıyor.

Dudaklarım onunkilerle birleşiyor, onu yiyor, kremsi, tatlı çikolatanın tadına bakıyorum. "Daha ister misin?"

"Evet."

"Aferin kızıma. Aç."

Ağızına bir şeker daha koyuyorum, bu seferki bir şekerleme, ardından da biraz çikolata sosu. Şu anki görüntüsü neredeyse beni mahvediyor, her şeyi satın alırken kafamda canlandırdığımdan çok daha iyi bir görüntü.

Tam şekeri yutarken parmağımı içine daldırıyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Benim için çok hazır. Ama henüz değil. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirip elime bakıyorum. Ona dokunmanın nesi var? Karın kasları titriyor, vücudu sarsılıyor. Çok yaklaştım ve henüz onunla oynamadım bile.

Tam yutkunurken, karnına krem şanti fişkırtıyorum. "Luca! Ah! Bu soğuk." Gülüyor, vücudu sarsılıyor, soğuk kremadan kaçmaya çalışıyor.

"Kıpırdama," diye uyarıyorum.

"Yapamam," diye haykırıyor, daha sert güler. "Başyapıtımı mahvediyorsun."

"Başyapıtının canı cehenneme."

"Sırada o var."

Karnına ve şimdi de göğüslerine beyaz yastıklar püskürtmeye devam ettiğimde kıkırdamalar ciğerlerinden kaçıyor. "Sözler, sözler," diye soluk soluğa kalıyor, ben meme ucuna sıkarken başı geriye düşüyor.

"Bana seks yok demiştin."

"Ben bir kadını. Tüm cinsel ilişki haklarımı saklı tutuyorum ve buna fikrimi değiştirmek de dahil."

Kadın haklı.

"Bu seni susturur."

Açık ağızına krem şanti fişkırtıyorum, dudaklarının her tarafına geldiğinden emin oluyorum. Sonra fotoğrafını çekiyorum. Önce karnının ve memelerinin, sonra da yüzünün çünkü krema ve göz bağı yüzünden tanınmaz haldeydi.

Elini kaldırıyor, fazlalıkları siliyor ve benim genel yönüm olduğunu varsaydığı bir yöne doğru fırlatıyor.

"Iskaladım." Uzanıp göz bağıını çözdüm. Bir, çünkü görmesini istiyorum. İki, çünkü onun gözlerini özlüyorum ve tahrik olduğu zamanki karanlık, baş döndürücü bakışlarını arzuluyorum.

"Sen tamamen-" Başını eğerek aşağı bakıyor ve dağınık karalamalarımı okumak için elinden geleni yapıyor. "Luca'nın mı?"

"Evet. Benim. Anlaşılmadıysa diye söylüyorum." O daha bir şey söyleyemeden dalıyorum ve üzerindeki beyaz pisliği yalayabildiğim kadar yalıyorum. Kahkaha ve inleme arasında bir yerde kaybolmuş bir halde yere düşüyor.

"Bana sıra gelmiyor mu?"

"Hiç şansın yok, bebeğim." Şeker komasına girmeme saniyeler kala, hâlâ çantamda duran nemli havluyu alıp onu temizliyorum. "Yeterince tatlı yedin mi?"

"Asla olmaz. Ben daha yeni başlıyorum." Beni aşağı itti, üstüme tırmandı ve kalçalarımın oturdurdu. Ve kahretsin. Bu manzara.

"Yüzünü şimdi alabilir miyim?" "Hiçbir yere gitmeyecek mi?" "Asla." Başını salladı.

Telefonumu yerden alıp yüzümle kilidini açıyorum ve üstümden onun bir fotoğrafını daha çekiyorum.

"Saçını ellerinle kaldır. Evet. İşte böyle." Klik. "Siktir, çok ateşlisin." Elleriyle uzun, mürekkep rengi saç tellerini tutarken, çıplak amını bana doğru sallamaya başlıyor, kendini kot pantolonunun ve karın kaslarının kenarına sürtüyor. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Mmmhmm."

Siktir et resimleri. Video moduna geçiyorum ve kayda başlıyorum. Nereye bakmak istediğime karar veremiyorum. Sanki izlememem gereken bir şey izliyormuşum gibi telefonuma mı yoksa üstümden inen kadına mı? Kotumu çıkarmak istiyorum. İçine girmek ve onu doldurduğumda gözlerindeki bakışı kaydetmek istiyorum. Bunu ona söylemeliyim çünkü dizlerinin üzerine kalkıyor

ve kotumun düğmesini ve fermuarını açıp damlayan sikimi dışarı çıkardı.

Dudaklarını yalayarak bana bakıyor, elini uzunluğumun etrafına sarıyor ve sonra vücudunu indirmeden önce yukarı ve aşağı pompalıyor, aynı şeyi amıyla yapana kadar. Beni içine itmiyor. Bunun yerine, klitorisini ovma için ucumu kullanarak açıklığının etrafında benimle oynuyor.

"O gözleri istiyorum, Minik Kuş." Yarı direk sıcaklığını, gülümsemesinin kıvrımını, inlerken dudaklarının yumuşak aralığını alıyorum. "Sikeyim. Şu haline bak. Göğüslerinin hareketine." Uzanıp birini tutuyorum. "Daha sert. Sikime böyle boşalmanı istiyorum."

Hızını artırdıkça ter alnına yapışıyor, eli beni ona karşı tutarken kaygan amının sikimi ıslattığını hissetmek neredeyse üç katını görmemi sağlıyor.

"Luca," diye inliyor, başı geriye düşüyor, kalçalarını öne doğru eğerken saçları arkasına düşüyor, daha fazla sürtünme, daha fazla temas arıyor.

"Aferin kızıma. İşte böyle. Tam boşalmaya başladığında, beni içine almanı istiyorum."

"Çok yakın." Dudaklarından inilti dökülüyor, beni kavrayışı sıklaşıyor, amı her tarafıma sızıyor. Hareketleri daha az koordineli, yaklaştıkça daha çılgınca oluyor. Kamerayı tutan elim titriyor, umutsuzca bunu devam ettirmeye çalışıyorum.

"Şimdi, bebeğim. Şimdi beni içine sok."

Ağırlığını kaydırarak beni tekrar açıklığına yerleştiriyor ve aşağıya doğru batıyor. Beyaz ışık çizgileri görüşümü dolduruyor ve gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum. Amı çok sıcak. Çok ıslak. Çok sıkı. Etrafımda çırpınıyor, beni içinde tutuyor ve dişlerimi sıkmak ve kık yanaklarımı sıkmak zorundayım, böylece yükümü şu anda patlatmam.

"Siktir, Minik Kuş."

Meme ucunu çimdikledim ve yukarı ittim ve hepsi bu kadar sürdü. Bir çığlık atarak patladı, amı beni öyle sıkıyordu ki

Nefesim kesiliyor, hırıldıyorum.

"Gözlerini açık tut. Sakın kapatayım deme."

Benimkilerle kilitleniyorlar ve onun üzerimde parçalanışını kaydediyorum, onu becermeye devam ederken dudaklarından ismim dökülüyor, yukarı itiyor ve meme ucunu sıkıştırıyorum. Öne doğru yığılıyor, elleri göğsüme yerleşiyor ve sıcak kan damarlarıma pompalanıp beni daha da yaklaştırırken onunla birlikte boşalmamak için her şeyimi harcıyorum.

Telefonumu yere bırakıp kollarımı ona doluyorum ve onu öpebilmek için yüzünü kendime doğru çekiyorum. Hâlâ içindeyken, yavaşça içine girip çıkmaya başlıyorum, ağızlarımız özensiz bir öpücükle birleşiyor.

Yapış yapış olmuş saçlarının bir kısmını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve gözlerini buluyorum. "En sevdiğim yer tam burada seninle olmak. Sana bakmak. Senin içinde." Dudaklarım onunkilerle birleşiyor. "Seni seviyorum, Raven."

"O zaman paranı ağzının olduğu yere koymaya ne dersin?"

"Ha?" Şaşkın bir kıkırdama olarak ortaya çıkıyor, ancak üzerimden tırmanıp ayağa kalkarken hışırtılı bir inlemeye dönüşüyor.

"Gel beni yatağımda becer. Pencereye karşı değil. Bir ara sokakta değil. Ya da benim yerimde. Bana dört yıl sonra aşkının nasıl bir his olduğunu göster."

İki kere söylememe gerek yok. Ayağa kalkıyorum, kot pantolonumu tekmeleyerek çıkarıyorum, onu kollarıma alıyorum ve yatak odasına gidiyoruz. Battaniyeyi geri çekerek onu yere yatırıyorum, üstüne kayıyorum ve sonra ikimizi de battaniyeyle örtüyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum ona, gözlerinin içine böyle bakarak, onun tarafından tüketilmiş ve battaniyenin altında kozalanmış bir halde.

"Merhaba."

Burnumu onunkine sürtüyorum. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Hem de çok."

İçimi bir coşku kaplıyor. Kadının üzerimde rahatsız edici bir gücü var. Ruhumun sahibi.

"Dört yıl boyunca seni unutmak için çok uğraştım ve kendime ne dersem diyeyim, sen hep oradaydın. Kafamın içinde. Kalbimde. Bir sürü hata yaptık, Luca."

"Gitmene izin verdiğim için üzgün değilim. Sadece bunu nasıl yaptığım için üzgünüm. Sonrasında başımıza gelenler için. Yine de, senin için bu kararı vermekle hata mı ettim diye düşünmeden edemiyorum. O zamanlar hiç düşünmediğim bir şey. Ne yaptığımı biliyordum ve yapılacak tek şeyin bu olduğunu hissediyordum. İkametimin ve Minnesota'nın seni boğacağını. Aşkımız bayatlayacak ve acılaşacaktı. Ama uyum sağlama ihtimalini hiç düşünmedim. Farklı bir renk, doku ya da tat alabileceğini."

Onu gitmesine izin verecek kadar sevdim ve bu kayıp neredeyse ikimizi de yok ediyordu.

Dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor, yüz hatlarından okunamayan bir şey geçerken sözlerimi düşünüyor. "Dinlemedim. Sadece ne istediğimi biliyordum ve gerisini göremiyordum. Seni sevebilirdim, Luca. Minnesota'yı ve o hayatı sevmenin bir yolunu bulurdum. Ama senden daha fazlası için yaşamam gerektiğini fark ettiğin için teşekkür ederim. Kendim için nasıl yaşayacağımı öğrenmem gerekiyordu."

Bacaklarını kalçalarımın etrafına doluyor ve tekrar içine kaymadan önce kendime bir vuruş yapıyorum. Yavaşça sallanıyorum, onun her santimini hissediyorum, onun da benim her santimimi hissettiğinden emin oluyorum. Ellerim onunkilerle iç içe geçiyor, bizi ayarlarken başının üzerine kaldırıyor, açığı derinleştiriyorum. Birinin içinde onunla olduğum kadar derin olmak için hiç bu kadar kör edici bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Neredeyse eziyet verici. Garip bir çaresizlik.

"Senin içinde olmak gibisi yok." "Kelimeler, Luca. Ben eylem istiyorum."

Dudaklarını ısıriyorum, ona karşı sırtıyıyorum. "Aksiyon mu istiyorsun, Minik Kuş? Bu şekilde eldiveni aşağı atmak bana şu anda hazır olduğundan emin olmadığım şeyler yaptıracak."

"Ne gibi?" diye meydan okuyor, nefesi kesiliyor.

"Komodinden şu kayganlaştırıcı şişesini al."

Küçük bir kahkaha atıyor. "Orada kayganlaştırıcı olduğunu nereden çıkardın?"

"Çünkü seks oyuncaklarını iyi yağlanmış seviyorsun."

İç çekiyor ama ben aramıza girip klitorisini okşamaya başlayınca tıslamaya dönüşüyor. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Seçeneğin var," diyorum ona inleyerek, itişlerimi hızlandırırken kürek kemiklerimin arasından ter akıyor. Ama bu olacaksa, hızımı ayarlamam gerekiyor. Kendini çok iyi hissediyor. "Ben amını sikerken oyuncağını klitorisin üzerinde kullanabiliriz. Ya da kıcını alabilirim."

"Tanrım," diye inliyor, yaklaştıkça sesi daha da yükseliyor. Beni kavramaya başladı bile ve bunu yapacaksam şimdi yapmam gerektiğini biliyorum.

"Karar veremiyorum."

Boğuk bir kahkaha attım ve istemeye istemeye içinden çıktım. Islak aletim, onu yuvasından çıkardığım için öfkeyle karın kaslarıma çarpıyor. Ama onu böyle istiyorum. Dört yıldır bunu tekrar yapmayı hayal ediyordum. Ve yapmadım. O zamandan beri başka bir kadınla yapmadım.

Komodininin içine uzanıp orada olduğunu bildiğim kayganlaştırıcı şişesini buluyorum ve ona ukala bir sırtış atıyorum. Gülüyor, beni izlerken sırt üstü yatıyor. Şişeyi açıp önce elime, sonra da aletimin her yerine biraz sıkıyorum. "Buraya gel."

Temiz elimi kullanarak onu yatağın ucuna kaydırıyorum ve dizlerini yukarı kaldırıyorum. Yağlanmış elim yasak deliğiyle oynamaya başladığında gözleri vahşi, eğer onu doğru okuyorsam biraz gergin.

"Klitorisini ov, bebeğim."

Bir eli klitorisine, diğeri göğsüne gidiyor ve keşke telefonumu yanımda getirseydim de onun bu halinin fotoğrafını çekebilseydim diyorum. Parmağım kıcının içinde kayıyor, kas bariyerini itiyor ve sonra geri çıkıyor. Rahatlayana ve iyice yağlanana kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum.

"Hazır mısın?" Öne doğru eğilip elimi yüzünün yanındaki yatağa koyarak soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor.

Sikimi hizalayarak yavaşça bastırıyorum, bunu yaparken yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. Bacakları bükülü kaldı, ama sonra omuzlarıma tırmandı ve fuuuuck. "İyi misin?" Sonunda kendimi tamamen onun içine sokarken dişlerimi sıkıyorum, kasları bana inanılmaz şeyler yapıyor.

"Evet."

"Bu iki evet demek. Bana başka bir şey ver."

"Çekil. Bu nasıl?"

Homurdanıyorum ve nefesim kesiliyor. "Raven Fairchild, bir gün seninle evleneceğim."

Dişleri alt dudağına giriyor ve bunun deklarasyonumdan mı yoksa sikimin götüne gömülmesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Yavaşça çekip, tekrar içine pompalıyorum. Bu sefer biraz daha sert. Gözlerimin önünde lekeler dans ediyor ve eğer bu şekilde öleceksem, daha iyi bir ölüm şekli isteyemem.

"İyi mi?"

"Güzel. Devam et."

Bakışlarım bedenlerimizin birleştiği yere düşüyor. Parmakları klitorisinin üzerinde. Sikim, ıslak ve parlıyor, kıkına girip çıkıyor. Tanrım. Daha hızlı pompalıyorum. Daha derine. Daha sert. Kalçalarını kavrayıp yataktan yukarı kaldırıyorum ve vurmaya başlıyorum. Göğüsleri zıplıyor ve sallanıyor, gözleri kapanırken boynu eğiliyor.

Bunu seviyor. Sevdiğini biliyorum. Benim güzel, kirli Küçük Kuşum seks ve ondan ne istediği konusunda hiçbir zaman utangaç olmadı. İnkâr edilemeyecek kadar seksi olan özgüveni, doğru düşünmeyi imkansız hale getiriyor.

"Bu senin için yeterince derin mi?"

"Parmaklarını içime sok," diye inliyor.

O anda neredeyse boşalıyordum. İki parmağımı içine sokuyorum, itişlerimle birlikte hareket ettiriyorum ve işte o zaman kendini kaybetmeye başlıyor. Bir eliyle battaniyeyi kavradı.

Diğeri çılgınca klitorisini okşuyor. Çığlık atıyor, inliyor ve kıvranıyor. Ve ben gözlerimi ondan alamıyorum.

Onun parmaklarıma, sikimin etrafına boşalmasını hissetmeliyim.

Ve bunu şimdi hissetmeliyim.

Hızımı arttırıp, bir saniye daha dayanamayıp feryat figan boşalarak kendimi onun kışına atana kadar ona sahip olduğum her şeyi verdiğimi söylüyorum. Beni uçurumun kenarından takip ediyor, çığlık atıyor, küfrediyor ve beni parçalıyor. Zevk tsunamileri vücudumu sarıyor, duyularımı ele geçiriyor.

Tek bildiğim, gözlerimi açtığımda bir şekilde onun üstünde olduğum, göğsümün onunkine değdiği ve bacaklarının belime dolandığı. "İyi misin?" Ona tekrar soruyorum, hareket edemiyorum.

"Sanırım bu hayatımın en yoğun orgazmıydı."

"Aynen."

Elimdeki tek şey bu ve birkaç dakika boyunca böyle yatıyoruz. Birbirimizi soluyarak. Bacaklarıma his geri döndüğünde, şakağını öpüyorum ve kendimi yukarı çekip içinden çıkıyorum. O irkildi ve ben yanağını okşadım.

"Bebeğim. Canın acıyor mu?"

"Hayır. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Onu yataktan kaldırıyorum ve küçük bir çığlık atıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni tuvalete götürüyorum."

"Mağara adamı,
yürüyebilirim."

Karanlık yatak odasında gözleriyle buluşuyorum. "Seni taşımak istiyorum. Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor." Onu açık tuvalete bırakıyorum ve bana bir bakış atıyor. Pek utanmıyor ama benden memnun da değil. "Yakınlığa ve koşulsuz sevgiye hoş geldin, bebeğim."

Alnından öpüyorum, ellerimi yıkıyorum, kendime bir havlu alıyorum ve kapıyı arkamdan tık diye kapatarak yanından ayrılıyorum. Kendimi silerek, her şeyi temizlemek için aile odasına geri dönüyorum. Bu iş bittikten sonra ateşi kapatıp telefonumu alıyorum. Yatak odasına döndüğümde Raven çoktan orada, yorganın altındaydı.

Ben de biniyorum, onu kollarımla sarıyorum ve başı göğsüme gelene kadar kendime doğru çekiyorum.

"Kalabilir miyim?"

"Eğer bundan sonra gidersen, seni öldürürüm."

Gülüyorum, parmaklarımı biraz karışık saçlarında gezdiriyorum.

Sessiz bir dakikadan sonra, "Hey, Luca?"

dedi. "Evet?"

"Seni seviyorum."

Bununla birlikte, yerleşiyor, rahatlıyor ve neredeyse anında üzerimde uykuya dalıyor. Yüzümde daha önce hiç yaşamadığım bir gülümseme beliriyor. Sessiz bir dua gönderiyorum. Onu hep böyle yanımda tutabilmek için yalvarıyorum. Bu sefer aramıza hiçbir şeyin girmemesini umuyorum.

B Şafak gözlerini gece gökyüzüne karşı açamadan benimkiler birdenbire açıldı. Bir an için, göğsümdeki kılların gıdıklanmasını hissedene kadar kafam karıştı ve

Kadının sıcak, yumuşak nefesleri beni bir sarmaşık gibi sarıyor. Hareket etmekten nefret ediyorum. Gitmekten nefret ediyorum. Ama ikisinden birini seçme şansım yok.

Elini göğsümden kaydırıyorum ve altından sürünerek çıkıyorum. Birkaç santim bile ilerleyemeden inliyor, yuvarlanıyor ve o "Gizlice mi çıkıyorsun?" diyene kadar rahat bir nefes alıyorum.

"Evet," diyorum ona, yastığını çıplak göğsüne sarışına gülümseyerek. "Erken bir vardiyam ve hazırlanmam gereken iki ameliyatım var."

"İyi eğlenceler."

Kıkırdıyorum. "Bugün işlerin ne zaman bitiyor?"

"Saat 10'da Children's'dayım ve Antonio bizi gönderene kadar provam var, yani muhtemelen altı civarı."

"Bu akşam benimle bir hayır yemeğine gelmek ister misin?" "Kesinlikle olmaz. Kulağa korkunç geliyor."

Sırıtiyorum. "Öyle. Ama sen benimle olacaksın."

"Çok cazip ama bu akşam senfoni arkadaşlarım gelecek."

"Onlarla tanışabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır," diye tekrarlıyor ama bu sefer gülümsemesini yakalıyorum. "Belki yakında."

Yatağa doğru eğilerek dudaklarımı kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa bastırıyorum. "Seni seviyorum."

"Evet. Hepsini daha önce duydum."

Battaniyenin altına uzanıp çıplak kıcını sıkıyorum.

"Benim için yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Ben de seni sevebilirim. Bilirsin işte.

Birazcık." Tekrar sıkıyorum. Daha sert.

"Ya da belki çok."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sonra konuşur muyuz?"

"Evet, evet. Bu kadar muhtaç olmayı bırak ve uyumama izin ver."

Sırtarak onun odasından çıkıyorum, giyiniyorum ve sonra duş alıp güne hazırlanmak için evime doğru utanç yürüyüşü yapıyorum. Ama telefonumu açtığımda - dün geceki fotoğraf ve video hareketlerini görmek için sabırsızlanıyorum - kardeşlerimle olan mesaj akışının tüm hızıyla devam ettiğini görünce duraklıyorum. Bu saatte bile.

Kaplan: Sadece bir yemektir. Sence de aşırı tepki vermiyor musun?

Rina: Hayır. Biraz bile değil. Bir hemşirenin sezgilerine güvenilmeyeceğini şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi. Doğru olmayan bir şeyler var.

Landon: Dürüst olmak gerekirse rengini beğenmedim.

Rina: Bak!

Carter: Tamam. Diyelim ki haklısın ve bir şeyler yanlış. Bu konuda ne yapacağız?

Oliver: Bir şey söylemeye çalışırsak bizi başından savar.

Ben: Neler oluyor? Ne kaçırdım?

Kaplan: Sen dün gece 'diğer işlerinle' meşgulken, ki bunun Raven'la birlikte olduğun ve on yaşında bir çocuk gibi davrandığın anlamına geldiğini varsayıyorum.

Annem pek bir şey yemedi ve normalden daha sessizdi. Ve görünüşe göre kardiyoloğumuza göre rengi de bozuk.

Asansörden inip daireme adımımı atarken kaşlarımı çatıyor ve bunu iki kez okuyorum.

Ben: Bir şey söylersek bizi başından savar. Ne yazık ki, Boston'ın kraliçesi ve görünüşe düşkün Octavia Abbot-Fritz böyle davranıyor. **Babam fark etti mi?**

Carter: Yaptıysa da bir şey söylemedi ya da belli etmedi.

Kaplan: İşte bu yüzden bence bu sadece boş bir geceden başka bir şey değil. Babam bunu çok isterdi.

Oliver: Böyle mi düşünüyorsun yoksa böyle mi düşünmek istiyorsun?

Kaplan: Bana gizemli davranma, küçük kardeşim. Sadece babamın bu saçmalığa izin vermeyeceğini söylüyorum.

Landon: Muhtemelen hayır, ama kadınlar bizim fark etmediğimiz şeyleri fark ediyor çünkü Elle omzumun üzerinden mesajlarımı okudu ve Rina'ya hak vererek başını salladı.

Oliver: Evet. Amelia'ya sordum ve o da Rina'yı destekliyor.

Grace de. Bugün izinli ve oraya gidip onu kontrol etmeye gönüllü oldu. Bebek partisi falan konuşuruz.

Bu öğleden sonra ben de gidebilirim. Sadece üçe kadar işim var.

Güzel. Gracey Lou Freebush ve Rina Bina'nın bu işte olmasına sevindim. Bu konuda kadınlar ve hemşirelerle birlikteyim. Bundan hoşlanmadım.

Kaplan: Gittikten sonra bize rapor ver. Siz eziklerin geri kalanını bu akşamki hayır işinde görecektir miyim?

Oliver: Orada

olacağız. Landon:

Aynı.

Limuzin Kaplan ve Luca'yı saat altı buçukta alacak.

Görüşürüz o zaman.

Rina ve Grace'in bugün onu kontrol edeceğini bildiğimden, endişemi bastırmak için elimden geleni yaparak duşumu aldım ve kapıdan çıktım. Videoyu tekrar izlemek istiyordum ama bu daha sonraya kalacaktı. Yine de... dün gece... Brigham and Women's hastanesinin garajındaki yerime park ederken gülümsememe engel olamıyorum.

Kızım beni seviyor.

Beni affediyor. En azından ben öyle düşünüyorum.

Arabadan atlayıp kilitlemek için düğmeye basıyorum ama asansöre ulaşmadan biri adımı sesleniyor. Döndüğümde diğer beyin cerrahlarından biri olan Will James'in bana yetişmek için koştuğunu görüyorum.

"Hey," diyor elini koluma vurarak. "Seni yakaladığıma sevindim."

Elini sıktım. "N'aber dostum? Seni pek görmemiş gibiyim."

"Çalışma saatlerimi azalttım. Torunlarımla daha çok vakit geçiriyorum. Ama Treesprite bursu için finale kaldığınızı duyduğumu söylemek istedim. Tebrik ederim."

Kaşlarım saç çizgime çarptı ama şaşkınlığımı hemen dizginledim. Bunun yaygın bir bilgi olduğunu fark etmemiştim. "Teşekkür ederim. Dikkate alınmak benim için bir onurdur."

Düğmeye basarak asansöre doğru ilerliyoruz. "Bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama bir keresinde o bursu kazanmıştım."

Kapılar açılmadan ve biz içeri adım atmadan hemen önce onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Hayır. Bunu bilmiyordum. Ne zaman kazandın?"

Yüz ifadem karşısında kıkırdıyor. "Yıllar önce," diye vurguluyor. "Sanırım senden sadece birkaç yaş büyüktüm. İnanılmaz bir deneyimdi. Hayatımı değiştirdi. Beni çok daha iyi bir doktor yaptı, bunu söyleyebilirim."

Hastaneye götürülürken içimde garip bir heyecan ve endişe kokteyli dolaşıyor. "Nasıl yani?"

"Öncelikle, inanılmaz bir fark yaratıyorsunuz. Önce Arjantin'de sonra da Kenya'daydım. Her ikisinde de

gördüğüm vakalar

hiçbir şeye benzemeyen yerler. Bu insanlardan bazılarının temiz suya veya uygun barınağa erişimi yok. Bu yüzden sağladığınız bakım çok derinlere iniyor. Ameliyat sonrası bakım gibi şeyler büyük önem taşıyor. Ve göreceğiniz bazı şeyler yıllarca, bazen on yıllarca teşhis edilmemiş ve tedavi edilmemiş. Bu hayatta bir kez karşınıza çıkabilecek bir fırsat, orası kesin."

Bu durum karşısında şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Bunu yıllardır istiyordum," diye itiraf ediyorum. "Hâlâ asistanken bile bu yüzden başvurmuştum. Bırakın finalist olmayı, değerlendirmeye alınacağımı bile düşünmemiştim."

Omuz silkiyor ve asansörün arkasına yaslanıyor. "Ben de bilmiyordum ama sonra oldu. Ve ben sen değilim, ne demek istediğimi anlıyorsan. Senin adına sevindim ve umarım bunu başarırsın. Bu yüzden hâlâ yılda bir kez birkaç haftalığına tıbbi görevlere gidiyorum. Yakında öğrenirsin, değil mi?"

Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum ve birinden diğerine parlayan rakamlara bakıyorum. "Birkaç hafta, sanırım."

Araba yavaşlamaya başlar. "Sana iyi şanslar dilerim." Omzuma vurarak kendini düzeltti. "Herhangi bir sorunuz olursa bana haber verin. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Kapılar açıldı ve o da dışarı çıktı. İki kere düşünmeme fırsat kalmadan peşinden koştum. "Will? Hey, bir saniye bekle."

Duraklıyor, yüzünü bana dönüyor.

Bir an için tuttuğum sol elime bakıyorum. "Gittiğinde evli miydin?"

Kıkırdıyor ve sesteki bir şey başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Demek bu yüzden bu kadar kederli görünüyordun. Biri mi var?"

Başımı salladım. "Ayrılmak istemediğim biri." Tekrar.

"Evet, evliydim. Ama Kara çalışmıyordu ve henüz çocuklarımız olmamıştı. O da benimle geldi. Birlikte olabilmek için kliniklerde gönüllü olarak çalıştı. Sizin için de böyle bir seçenek var mı?"

"Hayır."

Bunu düşünürken başını sallıyor. "Ben zaten gidecektim. Kara vizesini ve gönüllülüğünü halledemezse planımız buydu."

Başımı sallıyorum, ellerim kalçalarımnda buluşuyor. "Bunu nasıl başarabildin?"

"Çünkü birbirimizi seviyoruz," diyor basitçe, sanki cevap çok açık olmalıymış gibi. "Zor olabilirdi ama birbirimize bir söz vermiştik ve günün sonunda sadece iki yıl ayrı kalacaktık. Ben fırsat buldukça eve gelirdim, o da beni ziyarete gelirdi."

Nasıl bu kadar kibirli olabilir? Güney Amerika ve Afrika'dan bahsediyoruz. Köşe başında sayılmazlar. Londra'yı çocuk oyuncağı gibi gösteriyorlar. Sözleri beni beklediğimden daha çok etkiledi. Tüm bunlar.

Raven'a verdiğim sözü düşündüm. Düğün gerçek değildi ama ona bir ömür boyu söz vermiştim. Sonra bozdum. Onu kırdım. Bunu ona tekrar yapamazdım. Ona gideceğimi ama birlikte kalacağımızı söylesem anlayacağını sanmıyorum.

Biz çok yeniyiz. Daha yeni bir araya geldik.

Ama bu burs fikri... hayatları bu şekilde değiştirme fikri... bu tür bir hekimlik yapma fikri...

"Neredeyse beni seçmemelerini umacağım." Bunu kastettiğimden emin değilim. Bu bursu o kadar çok istiyorum ki, kendimi buna kaptırmış durumdayım. Basketbolu seven ve NBA hayali kuran bir çocuk gibi. Çok az kişi için gerçekçi ve bunun için benimle ilgileneceklerini hiç düşünmemiştim. Bu hayatımın en büyük fırsatı olabilir.

Bana sempatik bir bakış attı. "Eğer öyleyse, sen ve bu kadın bunu çözeceksiniz. Eğer o kadınsa, sen çözersin."

"Evet. Teşekkürler," diyorum dalgınca. Will çekip gidiyor ve ben burada, bir kararsızlık telaşının içinde kaybolmuş bir halde kalakalıyorum. Bu bursu alırsam ne yapacaktım?

"I Catarina elinde bir şişe tekila ve bir şişe margarita karışımıyla daireme girdiğinde itiraz ediyorum - içinde zaten alkol olan türden

İçind
e.

"Doğru. Pazartesi. Margarita Pazartesi."

"Bu bir şey mi?" Hemen arkasında, daha fazla tekila taşıyan Quill'e soruyorum. Vay be.

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Sadece tekila getirmem söylendi, ben de getirdim. Meksika yemeği ve bolca guacamole olsa iyi olur. Yoksa bütün bu tekila midemde ülser yapacak."

"Boo," diye tıslıyor Catarina mutfaktan. "Genciz, ateşliyiz ve sıkıcı değiliz. Woo-hoo, Margarita Pazartesi."

"Şimdiden sarhoş mu oldu?" Kapıyı kapatıp kilitlerken Quill'e fısıldıyorum.

"Provadan sonra buraya birlikte geldiğimizden beri nasıl olduğunu anlamıyorum. Hâlâ bu kadar geç kaldığı için kızgıyım. Açlıktan ölüyorum."

"Sarhoş değilim. Kızlar gecesi yapıyorum. Müziği aç, içkileri karıştır ve yemeğe başlayalım."

Onlardan birkaç dakika önce gelen paket servisi boşaltarak mutfağa gidiyorum.

Quill ve Catarina yemeklere saldırırken ben de birkaç bardak çıkarıp içecekleri hazırlamaya başlıyorum. "Kız arkadaşım bana yaşlı dedi," diyor Catarina kendine bir tabak hazırlamaya başlarken.

Sözlerimin ortasında donup kalıyorum ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne zaman? Ve kaç yaşında?"

"Yirmi beş yaşında. Benden üç yaş küçük."

Quill'in olduğu gibi benim de kaşlarım çatılıyor. "Anlamıyorum," diye itiraf ediyor.

"Yaşamak için klasik müzik çalıyorum ve artık açık saçık kulüp elbiseleri giymiyorum. Bilmiyorum." Ona içki hazırlamayı bitirdiğimde bir omzunu silkiyor - ekstra sert çünkü belli ki buna ihtiyacı var - ve ona uzatıyorum. "Biriyle birlikte olarak, onunla yaşayarak sadece kendim olabileceğimi ve bunu sevip kabul edeceklerini düşündüm. Kadın tavlama için kulüplere gitmekten nefret ediyordum. Birinci, ikinci ve hatta üçüncü randevulardan nefret ederdim çünkü dördüncü randevuya ulaşmak ve onların benden hoşlanması için her zaman kendimin en iyi versiyonu olmam gerektiğini hissederdim."

"Herkes böyle hissetmiyor mu? İnsanlar bu yüzden çıkmaktan nefret etmiyor mu?" Quill soruyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum çünkü evet, çıkmak berbat bir şey.

"Kesinlikle. Bence Talia sadece daha eğlenceli olmamızı istiyor. Çok fazla evde kalıyoruz."

"Onu bu gece buraya getirebilirdin," diye çıktım. "Böyle bir kızlar gecesi düzenleyebilirdin. Birkaç arkadaşımı da davet edebilirdim."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Sadece ikimiz olalım istedim. Belki başka bir gece, hepimiz dışarı çıkarız. Sen arkadaşlarını getirirsin, biz de genç ve vahşi oluruz."

Hem Quill hem de ben buna burun kıvrıyoruz ve Catarina bana kaşlarını kaldırarak gülüyor. "Quill'i anlıyorum. O evli bir kadın ama sen yirmi iki yaşındasın. Nasıl oluyor da bütün bunları yapıyorsun?"

Kendime bir tabak enchiladas, quesadillas, fasulye ve pilav hazırladıktan sonra mutfakla oturma odası arasında bulunan yuvarlak yemek masama geçiyorum. "Kendimi yaşlı bir ruh olarak görmeyi seviyorum." Şimdi ikisinden de şüpheli kaşlar alıyorum. "Bilemiyorum. Londra'dayken ya kalbim kırıldı ya da çok az ara vererek çalışıyordum. İki diploma alıyordum ve bir erkekle tanışmak için gerçek bir arzum yoktu. Şimdi buraya döndüm. Daha çok ailem gibi olan arkadaşlarımdan hepsi birileriyle birlikte."

"Ve sen de kalbini kıran adama geri döndün." Quill yanıma oturup içkisinden bir yudum alırken bunu bir açıklama gibi söylüyor.

"Sanırım. Karmaşık ama aynı zamanda değil. Onunla birlikte olmak, yaşadıklarımızdan sonra tahmin edebileceğimden çok daha doğal."

"Yani..."

"Yemek yerken girmek istemediğim kadar karmaşık." Ne demek istediğimi anlatmak için yemeğimden bir ısırık alıyorum.

"Bu arada, burayı nasıl karşılıyorsun?" Catarina dairemin etrafına bakarken soruyor. "Bunun bayağı bir soru olabileceğinin farkındayım ama bir araban yok ve geçmişte Uber parası harcamakla ilgili mırıldandığını duydum. Yani..."

"Ben, şey... Binanın sahibini tanıyorum."

"Kızım, hayatındaki şeyler hakkında daha fazla gizemli olabilir misin?" Quill alay ediyor.

"Gerçekten." Catarina gülerek içkisini bitirir ve bir tane daha yapmak için ayağa kalkar.

"Benim dünyam-" Kapım çalındığında sözümü kesiyorum.

"Daha fazla misafir mi bekliyorsun?" Quill alay ediyor.

"Um. Hayır." Peçetemle ağzımı silerek ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. "Kim o?"

"Ben. Aç kapıyı."

Onun ses tonuyla bir saniye içinde kapıyı açıp fırlatıyorum. Luca tam kapımın önünde duruyordu.

Ellerini çerçevenin iki yanına dayamış, vücudu içeri doğru eğilmiş. Ama yüz ifadesi de ses tonu gibi umutsuz.

"Hey. İyi misin? Neyin var?"

Bir an için başını sallıyor, yeşil gözleri yüzüme yapışıyor. "Zor bir gündü. Sadece seni görmek istedim."

Hiç tereddüt etmeden kollarımı beline doluyorum, yüzümü ipek smokininin ceketine ve gömleğine sokup onu içime çekiyorum. Ağır bir iç geçiriyor, kolları sırtımı sarıyor ve bana sıkıca tutunuyor. Catarina ve Quill'in onu izlediğini biliyorum ve onu birileriyle paylaşma konusunda isteksiz olsam da artık bunun için biraz geç.

Bütün gün onu düşündüm. Dün gece yaptıklarımızı düşündüm. Ve ben kirli şeylerden bahsetmiyorum bile. Bu adamın beni kendisine tekrar ne kadar aşık ettiğinden bahsediyorum. Bana olan tam ve mutlak bağlılığından. Bize.

"Annemin durumu iyi değil," diye mırıldanıyor boynuma doğru, ağzını açarak bir öpücük konduruyor ve sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi daha derine sokuluyor. "Nesi olduğundan emin değilim ama Rina ve Grace bugün oradaydı ve normalden daha yorgun olduğunu ve daha az yemek yediğini söylediler."

Geri çekiliyorum, çenem göğsüne düşüyor, böylece ona bakabiliyorum. "Kemoterapiden olabilir mi?"

"Hayır. Onu birkaç hafta önce bitirdi, o yüzden şüpheliyim."

Hafif kırışmış çenesini avucumun içine alıyorum. "Belki sadece soğuk algınlığı ya da onun gibi bir şeydir. Kontrolden geçecek mi?"

"Bilmiyorum. Bu gece kardeşlerimle hayır işindeydik ve yarın gece oraya gitmeyi planladık. Onunla bu konuda daha fazla konuş." Dudaklarını yalıyor. "Korkuyorum," diye itiraf ediyor.

"Biliyorum bebeğim. Özür dilerim." Onu daha sıkı sarıyorum. "Onu göreceğine sevindim. Yarın sabah ziyarete gitsem sorun olur mu?"

Kıkırdıyor, mizahtan yoksun sesi içimde gümbürdüyor. "Annemi görmeyi istemek zorunda değilsin. O senin de annen sayılır ve bence bu onun için iyi olur. Eğer bir şey önerirsen seni dinleyebilir."

"Tamam. Sabah giderim o zaman."

Başka bir şey söylemeden eğilip beni öpüyor. Dudakları sert, neredeyse talepkâr, belki de biraz paniklemiş ve yardım edemiyorum ama kafasında annesinden daha fazlası olduğunu hissediyorum. Bana sarılma şekli, sanki bir daha asla fırsat bulamayacağından korkuyormuş gibi, kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor.

Catarina arkamızdan bir çığlık atıyor ve ben onun dudaklarına sırtıyorum. Luca farkında olmadan arkadaşlarımla önünde beni öptü.

Omzumun üstünden bakıp Catarina ve Quill'i yemek masasında gördüğünde bunu kanıtıyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Kahretsin. Arkadaşlarının geleceğini unuttum. Özür dilerim."

"Olma. Bizi duymadılar." "Bizi öpüşürken gördüler."

Ona göz kırpıyorum. "Kesinlikle öyle. İyi ki bir şey hissetmedin. Yemek yedin mi? İçeri gelmek ister misin?" Kolunu nazikçe çekerek uzaklaştığında soruyorum. Gitmesini istemiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, arkadaşlarımla tanışmasını istiyorum. "Sorun değil. Bugün sadece Margarita Pazartesi ve bunlar da benim müzik arkadaşlarımdır."

Gülümsüyor, gözlerindeki karanlığa bir şafak dokunuşu çarpıyor. "Margarita Pazartesi, ha? Kulağa eğlenceli gelse de böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama hayır, ben çoktan yedim ve bölmeyeceğim."

"Bizim için sorun değil," diye bağırıyor Catarina dairenin öbür ucundan. "Bize senin hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmadı. Lütfen içeri gelin ve bize tüm detayları anlatın. Ben lezbiyenim ama o öpücük beni bi meraklı yapmaya yetti."

Hafifçe kıkırdıyorum, omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum. "Meraklı mısın?"

Catarina ellerini havaya kaldırır. "Çok seksi."

Quill'in çenesi neredeyse çözülmüş durumda ve Catarina şimdi kanaryayı yiyen kedi gibi sırtıyor. "Görünüşe göre artık başka seçeneğin yok."

"Bu senin için sorun değil mi? İçeri girip arkadaşlarıyla tanışmam?"

Gözlerinin içine bakıyorum. Bana böyle bakması. Bu gece buraya bu şekilde gelmesi... "Evet. Benim için sorun değil."

"Onlara kız arkadaşım olduğunu söyleyeceğim." "Bunu duyduk!"

Catarina'yı görmezden geliyorum.

"Ben bu muyum?" "Evet, öylesin."

Bana bir öpücük daha veriyor, bu seferki daha az derin ya da yoğun değil. Bir yanım hâlâ kendimi tutmam gerektiğini hissediyor. Kendimi kontrol altında tutmalıyım. Ama geri kalan yanım bunun için çok geç olduğunu biliyor. Ona onu sevdiğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Bundan sonra geri durmak yok. Sadece bir daha incinmemek için dua ederek ilerleyebilirim.

Kolunu omuzlarıma dolayarak kapıyı arkamızdan kapatıyor ve arkadaşlarımla buluşmaya gidiyor. "Merhaba. Ben Luca." Elini önce Catarina'ya, sonra da çenesini hâlâ masadan kaldıramamış olan Quill'e uzatıyor. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Raven'la çalışıyor olmalısınız. Hangi enstrümanlar?"

"Sen Luca Fritz'sin." Bu Quill ve bok. İşte bu yüzden onlara söylemedim. Bu yüzden hayatımın o yönünü bu kadar saklıyorum. O şaşkın bakış. "Luca Abbot-Fritz."

"Bundan emin misin? Landon olabilirim."

Durduramadan göğsümden bir kahkaha patlıyor. İnsanların onları birbirleriyle karıştırdıklarını fark ettim. Hatta Elle Landon'la tanıştığı ilk gece onu Luca sanmıştı. Ama onları tanıyorsanız, o kadar delicesine farklılar ki, farkı fark etmemek neredeyse imkânsız gibi geliyor.

"Landon, Raven olmayan biriyle görüşüyor. O da bekar bir baba."

Luca şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor ve sonra tekrar ona dönüyor. "Bunların ikisi de doğru. Ve kardeşim Raven'la görüşüyor olsaydı başı büyük belaya girerdi. O henüz reşit bile değilken bir hak iddia ettim."

Yanına sokuluyorum ve o da başıma bir öpücük konduruyor. "Vay, vay, ve vay, vay." Catarina arkasına yaslanıyor

Margaritasını da yanına alarak sandalyeye oturuyor, yüzünü yelpazelerken yemeğini unutuyor. "Sıcak. Tek söyleyeceğim bu. Sana attığı bakışlar, yağmur fırtınasının ortasında bir orman yangını başlatabilir, kedicik. Bunu sevdim."

"Yani, çiçekçi adam sen misin?" Quill kekeliyor. "Bunca yıldır mı?"

Bir kez daha hızlıca baktım. Sanırım Luca bu ikisinden ne anlam çıkaracağını tam olarak bilmiyor. "O bendim."

"O zaman söylentiler doğruymuş." Quill neredeyse soluk soluğa kalır. "Onları senin kalbini kıran milyarder bir prens gönderiyordu. Aman Tanrım! Luca Abbot-Fritz olduğuna inanamıyorum, Raven. Onun kim olduğunu biliyor musun? Buraya yeni taşındığını biliyorum ama..." Elini ağzına kapatıyor.

"İkinizle de tanışmak bir zevkti. Sizi gecenize geri dönmeniz için yalnız bırakayım."

"Hayır," diye söze karışıyor Catarina. "Quill'in deliliği yüzünden gitme. O bir İngiliz ve kraliyet ailesi ve dedikodu onların milli sporu. Onun aklının nasıl çalıştığını anlamalısın. Şu anda onun için Boston Prensi William gibisin."

Quill başını sallıyor, hâlâ gözleri parlıyor.

"Bunun daha Kaplan olduğunu söyleyebilirim. Bilirsin işte. En büyükleri falan. Sanırım ben daha çok Harry'yim, çünkü kuzgun saçlı çılgın bir Amerikalıyım."

Başımı sallayıp onu üstümden itiyorum. "Gitme vaktin geldi, playboy."

"Evet, aslında. Artık Raven'ın kimi sır olarak sakladığını bildiğimize göre, sen gittikten sonra senin hakkında konuşabiliriz. Onu sorularla delebiliriz."

Catarina'ya gözlerimi deviriyorum ve Luca'yı kapıya doğru itiyorum.

"Harika bir akşam geçirin," diye sesleniyor onlara, ben onu koridora doğru itip kapıyı arkamızdan kapatırken.

biraz mahremiyetimiz var. "Sevimli arkadaşlar. Biraz ilginç ama eğlenceli."

"Öp beni ve kapa çeneni."

Dudakları bir kez daha dudaklarıma çarpıyor, elleri saçlarımda, beni kendisine bağlıyor. Gençler gibi öpüşüyoruz, bol bol dil, dudak ve yumuşak iniltiler, bir iki dakika boyunca bir miktar gıcırdama ve son bir yumuşak öpücükle çekilmeden önce.

"İyi misin?"

"Şimdi çok daha iyiyim. Kafam bir sürü şeyle dolu."

"Merak etme. O iyi olacak."

Yüzü acımasız bir ifadeyle asıldı. "Umarım öyledir."

"İsyanlar umut üzerine kurulur."

Yüzünü aydınlatan bir gülümseme, daha önce orada olan tüm kalp ağrısını gölgede bırakıyor. "Az önce bana Star Wars'tan alıntı mı yaptın? Seni çok seviyorum, Raven Fairchild. Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Tüm bunlar için. Hissedemediğim ya da göremediğim zamanlarda bile bana bulutların ardında güneş olduğunu gösterdiğin için." Dudakları benimkilerle bir kez daha buluşuyor, yumuşak ve tatlı, sonra koridorda yürüyor. "Arkadaşların gittikten sonra yukarı gelecek misin?"

"Evet."

Bana bir öpücük konduruyor ve sonra gidiyor ve ben tekrar içeri girip iki arkadaşşıma dikkatle bakıyorum.

"Luca lanet Fritz?!" Quill kapıyı kapattığım anda haykırıyor.

Ona omuz silkiyorum, masadan çoğunlukla boş olan margaritamı alıp kendime bir tane daha yapıyorum. Belli ki buna ihtiyacım olacak.

"Ama. O-"

Elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Onu hayatım boyunca tanıdım. Aslında tüm ailesini. Babam onların ev müdürü ve güvenlik şefi."

"Yani, dört yıl önce rastgele tanıştığın ve yeni bir kaçamak yaptığın bir adam değil mi?"

Başımı iki yana sallayıp bir yudum alıyorum, misket limonunun ekşiliği ve tekilanın sıcaklığı tam da bana göre. "Hayır. Ama şimdi benim de neden bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığımı anlıyorsun."

"Bunu yayınlıyor olurdum, yani pek sayılmaz." Catarina gülüyor ve elini kısa, dikenli saçlarında gezdirdikten sonra bana uzatıyor. "Ama kimseye bir şey söylemeyeceğiz. Değil mi Quill?" İngiliz arkadaşımıza anlamlı anlamlı bakıyor.

"Hayır," diye hemen kabul etti Quill. "Yapmayacağız. Söz veriyorum. Ben sadece... vay canına. Tam bir şok içindeyim. Burası Boston ve o adamlar neredeyse her yerde. Ve muhteşemler. Yani, çok güzeller. Ama kulağa geldiği gibi söylemeyeceğim ama Luca tanınıyor-"

"Bir playboy olarak mı? Biliyorum."

Başını sallıyor, Catarina'ya ve sonra tekrar bana bakıyor. "Evet. Doğru. Bu. Ama ikiniz açıkça görünüyordunuz-" Telefonu bir tür bildirimle çalıyor. Telefonu eline alıyor ve bu gece ikinci kez ağzı bir karış açık kalıyor, sonra yüz hatlarını hızla düzelterek telefonu masanın üzerine geri çeviriyor. Bu, yanaklarının kırmızı odanın elli tonuna dönüşmesini engellemiyor.

"Neydi o?" Catarina sorar. "Hiçbir şey. Hiçbir şey değildi."

"Hayır. Belli ki bir şey vardı. Ne?"

"Luca," diye fısıldıyor neredeyse, gözle görülür bir şekilde rahatsızlığı artıyor.

"Ha?" Anlamıyorum.

Catarina'nın eli dışarı fırlar ve Quill'in telefonunu kapar. "Fritz ailesi hakkında Google uyarılarınız var mı?"

Şimdi neden kızardığını anlıyorum. "Sadece onları takip etmeyi seviyorum, hepsi bu. Bunu yaptığım tek kişi onlar değil," diye utangaç bir şekilde bastırıyor. "Sen söyledin. Ben İngilizim. Dedikoduyu severiz."

"Luca hakkında bir uyarı mı aldın?" Tahmin ediyorum.

"Bu gece kolunda bir kadınla çekilmiş bir fotoğrafı" diye acele etmeden önce biraz sarktı.

Catarina'nın elinden telefonu kaparak, "Bir bakayım," diyorum. Ve tabii ki, bir ünlü eğlence sitesinde Luca'nın etrafında Priscilla Barnes'ın sımsıkı dolandığı bir fotoğraf var. Başlıkta şöyle yazıyor: "Boston'ın milyarder playboyu sonunda piyasadan çekildi mi? Luca Fritz, Healthcare for the Homeless yardım etkinliğinde Priscilla Barnes ile çok samimi görünüyor.

Bir kahkaha attım ve Quill'e geri verdim. Şaşırtıcı bir şekilde, o görüntüyü görünce... hayır. Zerre kadar kıskançlık yok. O olaydan hemen sonra bu gece buraya geldi. Beni görmeye geldi çünkü uzun bir gün geçirmişti ve bana ihtiyacı vardı. Bana defalarca bu fotoğrafların yalan olduğunu söyledi. Bu kadınlarla eve gitmeyeceğini.

Onu tasvir ettikleri gibi bir playboy olmadığını. Beni sevdiğini.

Ve ona inanıyorum. Ona güveniyorum.

İçimde bir şeyler değişiyor. İçimden bir gayzer gibi yükselirken derin ve ruhumu söndüren bir şey. Bunca yıldır gerçekten de eve, ona dönmemi bekliyordu.

"Bu saçmalık," diyorum kararlılıkla, hayatımda hiçbir şeyden onun hakkında olduğum kadar emin olmamıştım.

"Kesinlikle," diye onaylıyor Catarina ve elini masaya vurarak tabak ve bardaklarımızın şangırdamasına neden oluyor.

"Kesinlikle," diye söze karışıyor Quill, biraz daha dik otururken gülümsemesi geri geliyor. "Sana Harry'nin Megan'a baktığı gibi baktı."

"Ve bu iyi bir şey mi?" Onaylıyorum.

"Kesinlikle iyi bir şey. Ama şunu söylemeliyim ki, az önce hâlâ smokinini giyiyordu."

"Yani?" Sandalyemde kayıyorum.

Quill telefonunun artık karanlık olan ekranına dokunuyor. "Bu fotoğraf çekileli bir saatten fazla olmamış ve çoktan internete düşmüş. Belli ki onunla ilişkinizi sessiz bir şekilde sürdürmeyi tercih ediyorsunuz ve korkarım ki

Luca Fritz gibi bir adamla oldukça zor olabilir. Sadece dikkatli olun, hepsi bu. Sizi fark etmeleri ve bunun ortaya çıkması an meselesi."

S Raven'dan bir saat önce ayrıldığımdan beri ruh halim oldukça kötüleşti. Treesprite çalışanlarından bir e-posta aldım.

Şükran Günü'nden sonraki Pazartesi günü nihai kararın verileceğini ve bunu takiben kabul etmek ya da reddetmek için sadece yedi günüm olacağını söyledi.

İşler nasıl bu noktaya geldi bilmiyorum.

I dolu dışarı ve lanet olsun form içinde a oda dolusu . Diğer beyin cerrahları, hepimiz b u konuda şakalaşıyorduk. Bizi kabul etseler harika olmaz m ı y d ı ? Evet, doğru, kimse anlamıyor. Şu anda sadece Avrupa ve Asya'dan doktor a l d ı k l a r ı n ı duydum.

Her şey böyle gelişti, çok istememe rağmen ve şimdi... şimdi finalistim.

Sonraki ne kadar süreyi bu hibenin yaptığı her şeyi yüzüncü kez araştırarak geçirdim. Değiştirdiği ve kurtardığı hayatlar. Eğitilmesine ve öğretilmesine yardımcı olduğunuz doktorlar. Bunu alırsam sadece yerel düzeyde değil, küresel ölçekte yaratabileceğim etki.

O kadını ve çocuğunu düşünüyorum. Kocasına, içeri girmelerine ve çocuğuna yardım almalarına izin vermesi için yalvarışını. Sınır dışı edilecekleri ve çocuklarını terk etmek zorunda kalacakları düşüncesinin onu nasıl korkuttuğunu.

Hastane aradı. Onlara yardım etmek istedim. Onları kurtarmak istedim.

Will'in de dediği gibi bu hayatımın deneyimi olacak. Ama benim için bundan çok daha fazlası. Böyle bir şeyi nasıl geri çevirirsin? Landon'a göre edemezsin ve o haklı. Reddedemezsin. Ama sonra annemi düşündüm, Raven'ı düşündüm ve...

"Luca?" Raven'ın seksi sesi dairemde cınlıyor.

"Buradayım," diye cevap veriyorum çünkü yatakta tavana bakıp onu beklerken düşüncelerim beni kasırgalı sulardaki bir tekne gibi savuruyor.

"Hey," diyor, sesi daha yumuşak. "Uyandırdım mı seni?" "Hayır."

Karanlık yatak odamda hareket ettiğini duyuyorum. Yatağın diğer tarafındaki battaniyeyi sıyrıyor ve sonra vücudu benimkinin yanında. Sıcak. Yumuşak. İnanılmaz kokuyor. Çıplak değildi ve buna sevindim. Bu gece burada benimle olmasını istedim. Ona sarılarak uyumak istedim. Aramızdaki her şeyin seks olmasını istemiyorum, bunu söylemek ve hatta düşünmek saçma gelebilir ama bu doğru.

Onu bundan çok daha fazlası için istiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, başı göğsüme çarpıyor, kulağı hızla atan kalbime dayanıyor.

"Bilmiyorum." Ona bundan bahsetmeliyim. Hibe hakkında. Ama büyük ihtimalle alamayacağım ve onu gereksiz yere üzmenin ne anlamı var? Daha çok yeniyiz ve bana olan inancını ve güvenini bir nanosaniyede kaybedecektir. Onu tekrar terk etmek için acele ettiğimi düşünüyorum. Bunu yapamam. Ona söyleyemem. Bir nefes üflerim.

"Annenle mi ilgili?" "Kısmen mi?"

"Benimle mi ilgili?"

Kısmen. "Hayır."

Başının üstünü öpüyorum çünkü bunu ona yapmaktan hoşlanmıyorum. Ben karanlık bir insan değilim, ama karanlık içeri girdiğinde

hızlı, sert ve yapışkan bir sıkıcı. Bu özelliğimi herkesten daha iyi biliyor.

"Pricilla ile çektiirdiğiniz fotoğraflarla mı ilgili?"

Dudaklarımdan neşesiz bir kıkırdama dökölüyor. "Hayır. Kesinlikle bununla ilgili değıl."

Ama...

Yanımda dönüyorum, onu yastıklarımın üzerinde yüz yüze gelecek şekilde kaydırıyorum. Burası oldukça karanlık ama yine de yüzünün hatlarını seçebiliyorum. Gözlerindeki ışıltının bir kısmını görebiliyorum.

"Sizi rahatsız mı ettiler? Özür dilerim. Daha önce söylemeliydim ama aklım onda ya da onda değildi. Hayır işinde benimle konuşuyordu ve dokunmayı seviyor. Muhtemelen kameraların orada olduğunu bildiğı için. Bir saniye sonra elini üzerimden çektim. Yemin ederim çektim."

"Luca-"

"Hayır. Bitirmeme izin verin çünkü bunun henüz ortaya çıkıp çıkmadığını bile bilmiyorum ama onu evine bıraktım. Bildiğiniz gibi bu binada yaşıyor ve tek başına Uber'e binmek zorunda kalmamak için bir araç istedi. Carter, Kaplan ve ben limuzine bindik, böylece bizi ön tarafta birlikte gördüler. Fotoğraf çektiler, Raven. Sanki bizi bekliyorlarmış gibi."

"Biliyorum."

"Ona

dokunmadım."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

Gölüyor, uzanıp çenemi avuçluyor. "Binaya girdiğinde nereye gittin?"

"Onunla birlikte asansöre bindim ve o kendi katına çıkarken ben de senin katına çıktım."

"Ya ondan

sonra?"

"Burada."

"Peki Pricilla'yı dolabınızda ya da banyonuzda saklıyor musunuz?"

"Ha? Ne? Hayır."

"Luca, sakin ol. Çok gerginsin. Onunla bir şey yapmadığını biliyorum. Birlikteyken başka bir kadına hiç bakmadın. O zamanlar bile. Beni aldatacağından bir kez bile endişelenmedim."

Sarkıyorum, tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi bırakıyorum. "Başka kadınlara bakmıyorum Raven, çünkü bana göre başka kadın yok."

"Dürüst olacağım. Sana tekrar güvenebileceğimi hiç düşünmemiştim ama son birkaç haftadır bana güvenebileceğimi söylemekten fazlasını yaptın. Bana gösterdin. Sana güveniyorum, Luca. Ve bunu seninle yapmak istiyorum."

Alnım alnına değiyor, dudaklarım dudaklarına. "Dünyaya benim olduğumu söyleyebilir miyim?"

"Sorun değilse henüz değil. Sorun sen değilsin. Amelia'nın başına gelenlerin benim de başıma gelmesini özellikle istemiyorum. Sen, Oliver ve Kaplan her zaman medyanın sevgilisi oldunuz. Landon'ı yalnız bıraktılar -en azından flört hayatı söz konusu olduğunda- ve Carter da onlarla birlikte bir boz ayı ve Grace'e kadar flört hayatıyla pek ilgilenmiyordu."

"Çünkü sevgililerini her zaman evine getirirdi. Asla dışarı çıkmazdı."

"Medya, bu kasaba, hatta muhtemelen dünya sana kafayı takmış durumda. Bu gece Quill'i gördün ve o benim arkadaşım, evli ve zararsız."

"Eninde sonunda insanlar bizi birlikte görecektir ve ben de onlara senin benim olduğumu söylemek isteyeceğim."

Parmakları saçlarımın arasından geçerek başımın arkasına ulaşıyor ve beni kendisine doğru tutuyor. "Biliyorum. Ama henüz değil. Önce babamı ve senin aileni atlatmamız gerekiyor."

"Onlara bir şey olduğumuzu söyledin mi?" Salı gecesi trafiğin en yoğun olduğu saatte arabamın Bluetooth'una konuşarak Raven'a soruyorum

trafik yerleşkeye doğru ilerliyor.

Telefondan gelen boğuk kahkahası anında sikimin pantolonumun içinde sarsılmasına neden oluyor. Kadın benimle arabada bile değil ve seksi konuşmuyoruz, yine de kahkahasının sesi sikimi sertleştiriyor. Bir gün sikim Raven Fairchild'a olan saplantımı anlatan bir anı kitabı yazacak ve adını da Baştan Berbat koyacak.

"Yapmak zorunda değildim. Belli ki ukala bir pislik bunu benim için yapmayı kendine görev edinmiş."

Sırıtiyorum. "Pazar gecesi onlara başka planlarım olduğunu söyledim, ama sanırım şu noktada beni ailemle Pazar yemeğinden alıkoyabilecek tek şeyin sen olduğun oldukça açık."

Pufluyor. "Babam bu sabah beni aradı."

"Ve?"

"Ve ikiniz de sabahın erken saatlerinde telefonda çay sohbeti yapmayı bırakmalısınız."

I-90 boyunca ilerlerken bir elimi saçlarımda gezdirerek kıkırdıyorum. "Bu her gün olan bir şey değil."

"Luca!"

"Baban tanıdığım en havalı adam. Ve eğer ona yeterince kafein verirsen, sana hikayeler anlatır. Raven, babanın Çöl Fırtınası sırasında Irak'ta bir uçaktan atlayıp on Amerikalı savaş esirini kurtardığını ve basında bununla ilgili hiçbir haber çıkmadığını biliyor muydun?"

"Evet. Jerome'un onun kurtardığı adamlardan biri olduğunu biliyor muydun?"

"Jerome, Jerome? Annemin güvenlik görevlisi mi?"

"Bir ve aynı."

Deri koltuğuma yaslandım, afalladım.

"Babam senin ailenle uğraşmaz, Luca. Sadece en iyileri ve hayatını emanet edebileceği kişileri işe alır. Sadece geçen yıl ailenizin kaç tehdit aldığını biliyor musunuz?"

Sanki Raven'ın yüzü oradaymış ve ona WTF bakışımı atabilirmişim gibi arabamın ekranına bakıyorum. "Um. Hayır."

Gülüyor. "Altmış dört."

"Ne oluyor lan?!"

"Siz ünlü milyarderlerden oluşan bir ailesiniz. Kadınlar Kaplan'ın dairesine girmiş. Oliver'ın eski sevgilisi onu ve Amelia'yı tehdit etmeden önce şehrin her yerinde takip etti. Grace'in eski sevgilisi tam bir pislik. Rina kaçırıldı ve isteği dışında Harlem'de bir hurdalıkta tutuldu. Landon'ın ailesi Reese öldükten sonra sabah, öğle ve akşam taciz edildi ve Elle'in ailesinin onlara yaşattıklarından bahsetmiyoruz bile. Her hareketinizi takip eden paparazziler var. Buna nasıl şaşıyorsunuz?"

Şaşkınlıkla ön camdan dışarı bakıyorum. "Ben... Bilmiyorum. Hiç böyle olduğunu düşünmemiştim." Ne kadar da safmışım. Biz sadece işimizi yapıp hayatımızı yaşıyoruz ve belli ki bunun sebebi güvenlik ekibimiz ve eski MI6 çalışanı Morgan Fairchild ve onun "bize bulaşmayın yoksa canınıza okuruz" grubu gibi adamlar.

"Artık biliyorsun."

"Kahretsin. Babana şahsen bir fincan çay borçluyum. İngiltere'den ona biraz Earl Grey göndersem, sence beni daha çok sever mi?"

"Zararı olmaz," diye cevap veriyor ve arka planda gürültüler duyuyorum. Sesler.

"Yeni mi biniyorsun?"

"Kesinlikle öyle."

Az önce bana söylediklerinden sonra rahat bir nefes aldım. Çünkü bu şekilde tehditler alıyorsak ve birileri onun benim olduğunu öğrenirse... Şimdi neden beklemek istediğini biliyorum. Basından daha fazlası.

En azından babasının onu incitmeye cüret eden herkesi öldüreceğini biliyorum ve hayır, bu bir abartı değil. Ona zarar vermeye cüret eden herkesi öldürürdü. Evet. Adama biraz İngiliz çayı alacağım. Bu yolculukta, bir daha böyle bir şey yaşamayacağım.

Telefonda kalın bir İtalyan aksanı duyuyorum. Daha yüksek sesle ve muhtemelen siktiğimin olması gerekenden daha yakın.

"Kulağa mükemmel geliyor. Evet. Teşekkürler Antonio, çok isterim."

"Peki Antonio'nun **k u l a ğ a** mükemmel gelen tam olarak ne yapmasını istersiniz?"

Gülüyor. Kadın benim endişeme gülüyor. "Bu gece sololarım üzerinde çalış."

"Yalnız mı?" Neredeyse ön cama tükürecektim.

"Evet, Luca. Tek başıma. Solosu olan tek çello benim. Ama o seni biliyor ve bu öyle bir şey değil. Pricilla'yla çektiirdiğın fotoğrafların bir şey olmadığını nasıl biliyorsam, bu da öyle değil."

Hay sikeyim. Bu ona güvenmem gerektiğini söylediğı anlamına geliyor.

Seviyorum da. Benim bilmediğım o. "Peki."

Bu gece Senfoni Salonu'na gelmeyeceğım. Bu gece Senfoni Salonu'na gelmeyeceğım.

"Eve döndüğünde gelip seninle yatacağım."

"Bu bir söz mü, Doktor Playboy? Luca Abbot-Fritz muamelesi göreceğım mi?"

Neredeyse homurdanıyorum, aletim sertleşiyor çünkü o sesin ne olduğunu biliyor. Bu onun seksi sesi, biraz ses alacaksın ve adamım bu aksiyon için ön sırada hazır. "Ne istersen."

"İyi çünkü bu gece bir oyun oynamak isteyebilirim."

Kahretsin. İnliyorum. Durduramıyorum bile. "Ne tür bir oyun?" "Geç saate kadar evde kaldığım için beni cezalandırdığın

patron."

Orospu çocuğı. Az önce boxer külotumun içine sızdım ve şimdi ailemin yerleşkesi için çıkıştan iniyorum.

"Bu gece kışına şaplak atacağım, Küçük Kuş, sonra da amını yiyeceğım. Arkadan. Ve sonra seni becereceğım. Yine arkadan."

"Sözler, sözler. Gitmem gerek. Akşama görüşürüz."

Telefonu kapatıyor ve eğer tüm hamuru daha sonra yapacağım saçmalıklar için saklamak istemeseydim ve kamu ahlaksızlığından tutuklanmak istemeseydim, garaj yoluna girmeden önce bir tane patlatırdım. Haliyle ilk gelen ben oldum, Pazar akşam yemeğini kaçırdığım ve bu konuda biraz suçlu hissettiğim için planım da buydu zaten.

Arabamı park edip dışarı çıkıyorum ve ön kapıya yöneliyorum. Çok uzaklaşmadan babam önümü kesti. "Erken geldin."

"Evet. Ne olmuş yani? Bu bir suç mu?"

Omzunun üzerinden temkinli bir şekilde bakıyor ve tansiyonum yükseliyor.

"Bizden ne saklıyorsun?"

Başını sallıyor, omzumu sıkıyor ve beni alt kattaki devasa çalışma odasının bulunduğu arka tarafa götürüyor. "Hiçbir şey," diyor kapıyı kapatırken. "Hiçbir şey saklamıyorum. Ama annen yukarıda yemekten önce dinleniyor ve onu rahatsız etmek istemiyorum."

"Yani onunla ilgili bir şeyler olduğunun farkında mısın?"

"Birdenbire avukat mı oldun?" Benimle aynı seviyeye geldi.

İkimize de içki doldurmaya başlamadan önce bakıyor. Elim kristal silindirin etrafını sararak dudaklarıma götürüyor. Eğlenmediğimi anlayabiliyor. "Luca, annen kanser. Tekrarlayan kanser. Sen ve kardeşlerin ne bekliyordunuz bilmiyorum ama bu ciddi bir şey."

Yutkunuyorum ve sıvı boğazımın arkasında bir yol açarken boğuluyorum. "Biz biliyoruz. Aptal değiliz."

"Ama ameliyat olacağını, bir tur kemoterapi göreceğini ve sonra tekrar Boston'da dans edeceğini mi düşündünüz?"

"Onun gibi bir şey," diye itiraf ediyorum, bu da muhtemelen aptal gibi görünmeme neden oluyor. Ben bir doktorum. Her gün kanserle uğraşan biriyim. İçini dışını herkesten iyi bilirim. Ama bu benim annem, yani evet, farklı.

"O yorgun. Kansız. Aç değil. Ama savaşıyor çünkü savaşması gerektiğini biliyor. Sizin buraya gelip ondan bir şeyler talep etmeniz ona yardımcı olmayacak."

Bir fırt daha çekiyorum ve bunu düşünüyorum. Çünkü söylediği şey.

"Sadece endişeliyiz."

"Ben de öyle. Ama yaptığı her hareketin en ince ayrıntısına kadar fark etmediğimi bir an bile düşünme. Onu inceliyorum Luca. Olduğundan daha fazlası olduğunu hissetseydim onu hastaneye sürükleyen ilk kişi ben olurum. Bana hiçbir şey saklamayacağına dair söz vermesini de sağladım."

"Onu kaybedemeyiz baba."

"Sence yapabilir miyim?" İçkisini büyük bir yudumda bitiriyor ve ilk kez annemin kanserinin ona ne yaptığını görüyorum. Tüm bu zaman boyunca, onun üzerinde nasıl oynandığıyla çok meşguldük. Bizim üzerimizde. Ama onu hiç düşünmedik ve bu ne kadar aptalca? Hayatının aşkı olarak başlamamış olabilir ama sonunda öyle olduğu kesin.

"Tugayı geri çağırmamı ister misin?"

"Sadece biraz yumuşatmalarını söyle. Söz veriyorum, eğer endişelenecek bir durum varsa, kendimi tutmayacağım."

Ve bu açıklamayla birlikte, şu anda bu yolda olan tüm kardeşlerime mesaj atıyorum. Babam haklı ve yetişkinler, doktorlar ve hemşireler olarak bununla yüzleşmek zor ama evet, bunu başaracak.

"Raven bu sabah buradaydı."

Sırıtıyorum. Umutsuz bir aptalım ama yine de sırtıyorum. "Biliyorum."

"Annenle birkaç saat konuştular. Ona kalbini tekrar kazandığını söyledim."

"Kazanmak mı? Bu henüz işi tamamlamadığım anlamına gelir."

Babam hayatının yarısından fazlasını evli geçirmiş bir adamın sırtışıyla sırtıyor. "Oğlum, benden söylemesi, sen hiçbir zaman işi tamamlayamadın. Hep kazanıyoruz ama hiçbir zaman kazanamayacağız. Senin kazanıyor olman, senin oyunda olduğun ve onun da sana üstünlük sağladığına inandırdığı anlamına geliyor. Asla kazanamayacaksınız. Bunu bilerek girmelisin

ama senin öyle olduğunu düşünmene izin veriyor ve bu da kazanıyor."

"Sence ben istesem benimle evlenir mi? Yani bu sefer gerçekten?"

"Bence deneseydin muhtemelen burnunu kırardı." Muhtemelen. Bunun caydırıcı olmaması garip mi?

Kapı çalınarak açılıyor ve Landon içeri girip ikimizi süzdükten sonra kendine tercih ettiği votkayı hazırlamaya koyuluyor.

"Bu yıl Şükran Günü'nün ne kadar büyük olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Babamla karşılıklı bakışıyoruz ve sonra Landon'ın kafasının arkasına bakıyorum. "Bize tatillerden ve konuk listelerinden mi bahsediyorsun?"

Karşımızdaki sandalyeye oturuyor ve içkisini yudumladıktan sonra dizine koyuyor. "Sadece garip olduğunu söylüyorum, değil mi? Son altı ay içinde Rina'nın tek çift olmasından Kaplan hariç hepimizin o teknede olmasına geçtik."

"Grace çalışmadığı zamanlarda Şükran Günü'nde hep buraya gelirdi," diye itiraz ediyorum.

"Evet ama şimdi Carter'ın kızı olarak geliyor. Oliver'ın en iyi arkadaşı olarak değil."

"Doğru. Bu Raven'ı davet edebileceğim anlamına mı geliyor?"

Babam burbonuna bakıyor. "Her yıl davet edilir, Luca. Ama son dört yıldır ilk kez kabul edecek gibi görünüyor."

"Taşakları tekmelediğin için teşekkürler baba." Uzanıp omzuna bir şaplak attım. "Onlara asla doyamıyorum."

"Ben bunun için buradayım. Ama gerçekten, sadece Amelia, Layla ve Elle'i ekliyorum. Çok çılgınca bir şey değil."

"Annem buna hazır olacak mı?"

Babam Landon'a bir bakış attı. "Annen ailesiyle geçireceği Şükran Günü'nü hiçbir şey için kaçırmaz."

"İki haftadan az kaldı," diyorum, aniden panikle tarihi fark ediyorum. İçkim bir şekilde tıngırdıyor

ellerim saçlarımda, haliya bakıyorum.

"Bütün bunlar da ne?" diye soruyor babam.

"Treesprite," Landon benim için tedarik ediyor. "Bu konuda çıldırıyor çünkü kazanmak için can atıyor ama kazanırsa ne yapacağına dair hiçbir fikri yok."

"Ah. Anlıyorum. Yeni bir kardiyotorasik cerrahken Heartstrong bursunu kazandım. Bu beni bir yılığına Hindistan'a götürdü."

Bardağıımı alıp bitirmeden önce mırıldanıyorum: "Annem de seninle gelmişti ve bu Kaplan'ı almadan önceydi."

"Ve Raven'ın bunu yapmaya istekli olmayacağını mı düşünüyorsun?" diye tahmin ediyor.

"Ona soramayacağını düşünüyor çünkü senfoni ve hastaneye yeni başladı ve bu yoldan daha önce bir kez geçtiler."

Landon'ı işaret ediyorum, her zaman tam tersiyken benim sesim olmaya karar verdi. Yeniden aşık olması ve kendini affetmesi onu tamamen değıştirdi. O, Reese ölmeden önce olduğu adam ve hiçbir şey -tekrar ediyorum hiçbir şey- beni daha mutlu edemez. Yine de bu garip bir rol değışimi.

"Luca, sevgi ve bağıllık diğer kişinin yanında olmak demektir. Bazen bu her zaman kolay ya da uygun olmayabilir. Bazen bu bir fedakarlıktır. Ama bu seçimi yapmak ona düşmez mi?"

"Bilmiyorum. O çok inatçı, baba. Kalbinin sesini dinliyor ve-"

"Ve bu seçimi onun için bir kez yaptınız. Gençti ve şu anda bulunduğu yer göz önüne alındığında muhtemelen doğru karardı, ama artık bir çocuk değil. Bu kadını seviyorsun ve onunla evlenmekten bahsediyorsun. Bu da ona seçim şansı vermeyi borçlu olduğun anlamına geliyor Luca. Onun inatçı aklına ve kalbine saygı duymalısın. Kararları ne olursa olsun."

İlk seferinde ona seçme şansı vermedim. İkimiz için de karar verdim. Yanlış ya da doğru, bunu ben yaptım. Babam haklı.

Eğer bu bursu alırsam, ona seçme şansı vermek zorundayım.

I űkran Günü'nden önceki Çarşamba günü, çılgın insanlar gibi Grace, Rina ve ben Wholefoods'tan alışveriş yapıyoruz. Bu, markete gidip Kara Cuma'da buradaki alışveriş merkezi. Tatil siparişleri ve son dakikada alışveriş yapanlarla dolup taşıyor. Biz ikincisiyiz.

Stella ve Layla'nın aklına tüm personeli Şükran Günü'nü bizimle birlikte geçirmeleri için davet etme fikri geldi. Fritz'ler genellikle personelin çoğuna kendi işlerini yapmaları için tatil izni verirler, ancak bu yıl Octavia ve Dr. Fritz tatil yemeğı davetini uzattılar.

Yemek için gelen bir sürü ucube insandan bahsediyoruz.

Biz konuşurken evin arka tarafında, balo salonunun yanındaki bahçe odası, masalar ve bol miktarda yemek istasyonu ile hazırlanıyordu. Ama biraz çılgınlık katmak için Stella, Fritz'lerin her birinin yemek pişirmeye yardımcı olmak için bir yemek getirip getiremeyeceğini sordu.

Stella, Landon ve Elle tüm ekmekleri yapıyor.

Oliver, Amelia ve Layla patates püresi yapıyor.

Grace ve Carter elmalı ve balkabaklı turta yapmayı düşünüyorlar.

Rina ve Brecken tatlı patates ve kabak alırken, ben de en sevdiğim yeşil fasulye güvecini gönüllü olarak

Brüksel lahanası. Evin şefi Sophia iki hindi, dolma, kızılıcık sosları, et suyu ve kim bilir daha neler yapıyor. Ama dört yıldır ilk kez Şükran Günü'nü iple çekiyorum.

Londra'dayken bayramı kaçırdığım için ev hasreti çekmemek kolaydı çünkü orada kutlanmıyor. Yine de... Neyi kaçırdığımı biliyordum. Aile. Yemek. Sevgiyi. "Şekerleme yapmak ya da y a p m a m a k ? İşte bu Rina önümüzde sergilenen beyaz puflara bakarken, "Bu bir soru mu?" diye düşünüyor.

Grace ona, "Benim oyum şekerlemeden yana," diyor. "Ama bu sadece benim. Carter şeker ve abur cubur tüketimimi denetlemeye geri döndü, bu yüzden başkalarının merhametine kaldım."

Kıs kıs gülüyorum. "Sanki senin zulan yokmuş gibi."

Sanki Carter komşu mısır gevreği reyonundan fırlayıp onu yakalayacakmış gibi etrafına bakıyor. "Ayakkabı kutularıma jelibon saklamak ve onları ya o gece uyuduktan sonra ya da o evde yokken yemek zorunda kaldım. Çok acınası bir durum."

"Sen benden daha iyi bir kadınsın," diyor Rina kesin bir dille. "Ben olsam Brecken'a siktirip gitmesini söyledim."

"Farklı bir canavar," diyorum ve iki paket şekerleme alıp Rina'nın arabasına bırakıyorum. "Bunlardan dört tane yapıyorsun. İkisini şekerli, ikisini şekersiz yap."

"Akıllıca. Bunu neden yaptığınızı bana tekrar hatırlatır mısınız?" "Biz avamları beslemek için."

"Hayır, benim sorunum bu değil," diyor Rina akçaağaç şurubu ve esmer şekeri iğrenç bir şekilde kapmaya çalışırken. "Ama neden yemek yapmak zorundayım? Stella bana yemek servisi alamayacağımı söyledi. Bu çok kötü. Herkesi kötü yemek pişirme becerilerime maruz bırakıyorum. Brecken'in haftada birkaç yemeğimi yedikten sonra huzursuz bağırsak sendromuna yakalanmaması mucize."

"Sen mi?" Gözlerimi kocaman açarak onu işaret ediyorum. "Londra'daki küçük dairemde kendim için yapabildiklerim ya da personel mutfağındaki topluluk mutfağı dışında uzun zamandır yemek pişirmedi."

Ev. Çoğu zaman mısır gevreği ya da çorba yiyordum çünkü ucuzdu ve Londra yle değil. Luca'nın mutfağını kullanıyoruz çünkü çok büyük ama Stella bize çok güveniyor."

Grace pancar gibi kızarmış, yüzü bizden başka her yere dönük.

"Ne?" Rina tersler. "Ne saklıyorsun?"

Alt dudağını kemiriyor. "İki turtta sipariş etmiş olabilirim."

Hem Rina hem de ben nefes nefese kaldık.

"Ne? Ben lanet bir fırıncı değilim, tamam mı? Sadece tatlıları severim. Balkabağı ve çikolatalı kremalı turtta sipariş ettim. Elmalı yapacağım. O da sayılmalı. Burada üç çeşit turtadan bahsediyoruz ve ben lanet bir asistanım. Carter'ın yaptığı deneme balkabağı turtası o kadar berbattı ki yenmezdi. İnsanları buna maruz bırakmayacağım. Yapmayacağım işte."

El arabama kremalı mantar orbası konservesi yüklerken elimi kaldırıyorum. "Yargılamak yok. Sıfır yargım var ve dürüst olmak gerekirse minnettarım. Turtayı çok seviyorum."

Rina başını sallıyor, saçlarını sıkı bir topuz yapmış ve üzerinde hâlâ vardiyadan kalma önlükler var. "Aynen. Sen bir hizmet yapıyorsun. Sence hazır yiyeceklere geri dönüp onları kabaktan satın alsam haberleri olur mu?"

"Muhtemelen, ama bu sırrı mezara kadar taşıyacağım," diye söz veriyorum.

"Ben de." Grace ciddiyle başını sallar.

Birlikte yürüyoruz, Rina ve Grace elmalı turtalara karanfil eklemenin yararları hakkında ileri geri konuşuyorlar, o sırada ben ağzımdan kaçırıyorum, "Luca son birkaç haftadır ikinize de farklı göründü m?"

İkisi koridorun ortasında duraklıyor, neredeyse trafik sıkışıklığına neden oluyor ve arkamızdaki bir kadından birkaç hırçın yorum alıyorlar. Bizi geçmesine izin veriyoruz ve sonra Grace bana dönüyor, kaşları birbirine kenetlenmiş, dudakları büzülmüş. "Nasıl farklı?"

"Bilmiyorum. Tam olarak uzak değil ama daha dalgın. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama bana biraz...

uzak gibi geliyor."

"Kapalı," diye yineliyor Rina. "Bilmiyorum. Bir şey fark etmedim ama yine de hafta boyunca onu pek görmüyorum. Annemle ilgili olabilir mi?"

"Belki." Arabama, yiyecek yığınınına bakıyorum. "Sanki daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Yapışkan ama aynı zamanda eskisi kadar konuşmuyor. Ve ruh hali... daha karanlık sanırım." Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturarak derin bir nefes veriyorum. "Belki de sadece deliyim ve olayları çok fazla yorumluyorum. Bu işte yeniyiz ama yine de öyle hissetmiyoruz."

Grace, "Sanki siz ikiniz birbirinizi tanıma aşamasını atlayıp doğrudan ciddi bir şehre gitmişsiniz gibi," diye takılıyor. "Carter ve ben de aynı şekildeydik. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık ve birdenbire dinamiklerimiz tamamen değişti ve bir çift olarak birbirimizi nasıl tanıyacağımızı öğrenmek zorunda kaldık."

"Doğru! Evet. İşte böyle hissettiriyor. Ama bu dansın bir kısmını dört yıl önce yapmıştık ve şimdi buradayız, buna geri döndük ve her şey harika. Yani, saf sihir. Birbirimize doyamıyoruz ama..." Arkadaşlarıma dikkatle bakarken ellerim arabanın kolunu kavırıyor. "Ayrıca benden bir şey saklıyor gibi hissediyorum."

Rina ellerini havaya kaldırır. "Eğer öyleyse, ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

Grace utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Ben de öyle."

"Belki de ben sadece-" Üçümüzün de telefonu aynı anda çalınca sözüm kesildi. "Ne oluyor be?"

"Carter?"

"Oliver?"

"Luca?" Cevap veriyorum. "Neler oluyor? Grace ve Rina'yla birlikteyim ve kardeşlerinden telefon alıyorlar."

"Annem hastanede. Bu sabah duşta bayıldı ve babam onu ambulansla hastaneye götürdü. Her türlü testi yapıyorlar ama ben şimdi oraya gidiyorum."

"Nerede? Hangi hastane?"

"Brigham and Women's. Shapiro Tower Pavilion'da."

"Yola çıkıyoruz. Bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı ve onu hiç böyle duymamıştım. Sesi korkmuş küçük bir çocukla iş doktorunun karışımı gibiydi.

Grace ve ben Rina'nın ellerini tuttuk ve hiçbir şey söylemeden üçümüz de arabalarımızı bırakıp çıkışa doğru koşmaya başladık. Grace Carter'ın arabasını sürdü ve üçümüz arabaya doluştuk.

"Luca ya da Oliver size herhangi bir ayrıntı anlattı mı?"

Kemerimi bağlarken başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece Octavia dušta bayıldı ve Dr. Fritz onu acilen hastaneye kaldırdı. Şu anda bir kule pavyonunda."

"Hastanenin özel katı," diye fısıldıyor Rina, telefonuna hararetle bir şeyler yazarken sesi sonlara doğru hafifçe çatlıyor. "Oliver da bana aynı şeyi söyledi. Şu anda kimsenin bir şey bildiğini sanmıyorum. Brecken'a mesaj atıyorum."

"Bu trafikte Charles Caddesi'nden kaçın ve Storrow Drive'ı kullanın. Daha hızlı olur çünkü etrafından dolanabiliriz ve eğer geri gidiyor gibi görünürse inip karşıya geçebiliriz."

Grace sözsüz bir şekilde istediğimi yapıyor. Bunun için eğitildim ve ikisi de bunu biliyor. Ailemi biliyorlar. "Carter, Landon'ın ne kadar kalacağını bilmediği için kızları Sophia'yla birlikte kalmaları için yerleşkeye getireceğini söyledi."

"Siktir! Sadece sik! Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Biliyordum. Ve şimdi de bu."

Öne uzanıp Rina'nın omzunu sıkıyorum. "Kendine yardım etmiyorsun ve şimdi aklını kaybedersen başka kimseye de yardım edemezsin."

"O haklı. Henüz hiçbir şey bilmiyorsunuz," diyor Grace ve bizi Storrow'a doğru sürüklüyor. "Dušta vazovagale olmuş olabilir. Bekleyelim ve görelim."

"Grace, hemşirelerinin sezgilerine ne sıklıkla karşı çıkıyorsun?"

"Asla," diye cevaplıyor ciddiyetle. "Ama Octavia da geçen hafta biraz canlandı."

Rina başını sallar. "Ya da biz endişelenmeyelim diye Octavia Abbot-Fritz taklidi yapıyordu."

"Olabilir," diye kabul ediyorum. "Doktor ya da hemşire değilim ama anemi gibi basit bir şey olamaz mı?"

"Olabilir," diye kabul ediyor Grace.

"Ya da daha kötü bir şey olabilir."

"Benim güzel kötümser arkadaşım. Yoğun bakım hemşiresi olduğunu ve en kötüsüne alışkın olduğunu biliyorum ama gözlerinle görmediğin şeyi ağzınla uydurma."

Homurdanıyor. "Teşekkürler, Yoda. Sakın bana Luca'nın sana bulaştığını söyleme."

"Bu aslında bir Yahudi atasözü. Yoda değil. Ve doğru."

"O haklı, Rina." Grace trafikte şeritlere girip çıkıyor. "Çabucak karanlık tarafa geçtiğini biliyorum -kasıtlı olarak- ama ikimiz de buna neden olan şeyin çok basit bir şey olabileceğini bilecek kadar bu pisliğin içinde bulunduk."

Rina koltuğuna çöktü, sarışın başı geriye düştü. "Biliyorum ve özür dilerim. Kaltaklık etmek ya da sizi terslemek istememiştim. Sadece çok korkuyorum, zorlukla düşünebiliyorum ya da nefes alabiliyorum. O benim annem."

"Anlıyoruz," diyorum ona. "Anlamaktan da öteyiz. Octavia bizim de sahip olduğumuz tek şey."

Rina başını sallıyor ve hastaneye varıp Elle ve Amelia'yı arabamıza doğru uçarken bulana kadar hiçbirimiz bir daha konuşmuyoruz. "Daha yeni geldik," diye ağlıyor Elle. "Aman Tanrım, bir şey biliyor musun?"

Amelia elini Elle'in koluna koyar. "Arabada ne dediğimi hatırlıyor musun? Nefes almalı ve sakinleşmelisin. Böyle panikleyerek Octavia'ya ya da başka birine yardım edemeyiz."

Amelia'ya sırtıyorum. İnkâr edilemeyecek kadar sakin. Bundan daha kötülerini yaşamış ve bir gencin koruyucusu,

Yani ne yaptığını biliyor. Ama burada olması iyi. Çünkü sakın olmak için eğitilmiş olsam da, kontrollü olmak ve hissetmek yerine düşünmek için eğitilmiş olsam da...

İçim dışıma çıktı.

Amelia Rina'yı kucaklamak için kendine çekiyor, kulağına hiçbirimizin duyamayacağı bir şeyler fısıldıyor ve benim sırtışıma büyüyor. Çünkü şuna bakın. İnsanlarını desteklemek için bir araya gelen bu kadın grubu. Sevgileri çok güçlü olan bu aile.

Onlar milyarder. Ünlüler. Ama başka kimse onları bu şekilde tanımıyor.

Birbirleri için ateşin içinden geçebilecek bir aile. Sadece bu sloganı takip edenlerin hayatlarına girmesine izin verenler.

Sessizce teşekkür ediyorum. Dua değil. Bir teşekkür. Çünkü böyle bir sevgi ve güven kolay elde edilmez. Ve asla verili ya da kaçınılmaz bir sonuç değildir. Ama Octavia Abbot- Fritz ve çocukları bunun her zerresini hak ediyor.

Rina'nın elini tutuyorum ve sonra hepimiz asansöre doğru gidiyoruz. Yalnız, ana masada giriş yapmamız gerekiyor. Bu özel pavyona çıkmak için izin almalıyız. Ve sonra oraya kadar eşlik edilmeliyiz çünkü belli ki güvenlikle uğraşmıyorlar.

Tüm bunları yapmamızla piste çıkmamız arasında geçen dakikalar saatler gibi geliyor ve zaten yıpranmış olan sinirlerimiz bardağı taşıran son damla oluyor. Bu noktada mantıklı konuşup konuşmadığımı bile bilmiyorum. Tek bildiğim bununla başa çıkamayacağım. Deniyorum. Güçlü ve cesur olmaya çalışıyorum çünkü tek bildiğim bu ama zaten bir anne kaybettim.

Birini daha kaybedemem.

Kapılar açılıyor ve bizi siyah saçlı, güler yüzlü bir hemşire karşılıyor. "Siz Abbot-Fritz ailesi olmalısınız. Ben Kelly. Lütfen, bu taraftan gelin."

"Annem iyi mi?" Rina hemen sorar.

"Bazı testler yapıyoruz ve bazıları henüz dönmedi." Rina'ya bakıyor. "Sen yoğun bakım hemşiresisin, değil mi?"

Rina başını sallıyor.

"İyi. Tamam. Tam kan sayımında akyuvar sayısında yirmi iki bin civarında bir artış ve sola kayma tespit edildi."

"Enfeksiyon kapmış," diye araya giriyor Rina.

"Evet. Kan kültürlerini alıyoruz ve antibiyotik ve sıvı tedavisine başladık çünkü biraz susuz kalmış gibi görünüyor. Kemoterapi sırasında ya da hemen sonrasında enfeksiyon görülmesi nadir değildir. Bağışıklık sistemi büyük ölçüde zayıflamış durumda. Ama EKG'si ve göğüs röntgeni iyi. PE (pulmoner emboli) ya da pnömoniye dair belirgin bir belirti yok ve hayati göstergeleri normal seyrediyor."

Rina elimi sıkıyor, avuç içi benimkine karşı nemli. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor bizi etrafta dolaştırırken, koridorun ortasında iki doktorla konuşan Dr. Fritz Sr. dahil altı Fritz erkeği bulduk. Yan tarafta büyük bir hemşire istasyonu var ve orada bilgisayarlarla çalışan birkaç kişi var, ama bunun dışında kat boş ve sessiz.

Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir hastane katına benzemiyor.

Sanırım burası hastanenin çok özel, çok seçkin bir katı.

Fritz'in adamları hep birlikte dönüp bizi fark ediyor. Gözlerim Luca'nın çalkantılı gözlerine kilitleniyor, yüzündeki rengin çoğu gitmiş. Bu konuda yalnız değil. Kardeşleri ve babası son bir saat içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyorlar.

Doğruca ona doğru yürüyorum, kollarımı ona dolayabilmek ve onu kendime yakın tutabilmek için Rina'yı serbest bırakıyorum. Yüzü boynuma çarpıyor ve beni içine çekiyor, vücudu benimkine karşı titriyor. Boynumu öpüyor ve sonra beni önüne çekiyor, sırtımı karnına dayıyorum. Tüm Fritz erkekleri kadınlarını kucaklıyor, sıkı sıkı sarılıyorlar. Kaplan ve Dr. Fritz, Brecken henüz gelmediği için Rina'yı kucaklıyor.

Dr. Fritz doktorlardan birine, "Hâlâ bir tane daha bekliyoruz, ama lütfen devam et Frank," diyor.

Baş doktor olduğu anlaşılan kişi, her birimizi tek tek süzerken gözlüğünün köprüsünü burnuna doğru itiyor. "Elbette."

Tabii ki. Dediğim gibi, enfeksiyonun kaynağından hala emin değiliz. Karın tomografisi istedim, kısa süre içinde çekecekler ve hala bazı laboratuvar sonuçlarını bekliyoruz, ancak yarına kadar daha fazlasını öğrenmiş oluruz."

"İçeri girip onu görebilir miyiz?" Rina sorar.

"Evet. Rahatça dinleniyor ve kat sizin. Ayrıca arka tarafta bir salon var ve ihtiyacınız olan her şeyle ilgilenecek bir kapıcıya erişiminiz var."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başardık hepimiz, şoka girmiş ve korkmuş bir halde.

"Breck nerede-"

"Buradayım," diye seslenerek koridorda koşmaya başladı. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Finans bölgesinden gelen trafik berbattı." Kollarını Rina'ya doluyor, Rina hemen kendini kaybediyor. "Hayır, bebeğim. Şışt. Bir şey yok. Ağlama."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve hemen yutkunuyorum.

"Onu bu sabah getiriyordum," diye mırıldanıyor Dr. Fritz, sesi mesafeli. "Bütün hafta daha iyiydi ama dün gece pek bir şey yemedi ve halsizdi. Ona bazı görüntüleme ve kan tahlilleri yaptırmasını istediğimi söyledim ve o da acil servisi reddetti. Çok aleni olduğunu söyledi. Bu haberin duyulmasını istemedi." Ellerini dar kalçalarına koyarak derin bir iç çekti. "Doktoruyla bir randevumuz vardı ve sonra..." Sözüünü kesiyor ve boğazını temizliyor. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre, yarın Şükran Günü'nü yerleşkede geçirmeyeceğimizi söyleyebiliriz sanırım." Elini, tüm oğullarının korktuklarında ya da hayal kırıklığına uğradıklarında yaptıkları gibi, kalın, tuzlu ve biberli saçlarında gezdiriyor.

"Burada yaparız," diye öneriyor Grace. "Zemin bize ait ve özel bir şey olması gerekmiyor. Ama Octavia olmadan Şükran Günü olmaz ve ben de burada olmak istiyorum."

"Aynı," herkes aynı fikirde.

Dr. Fritz iç geçiriyor ama yine de yüzünde küçük bir gülümseme belirtisi var. "O zaman burada yapacağız. Octavia'nın şikayet edeceğine şüphe yok. Onun için yaygara koparmamızdan hoşlanmayacaktır ama buna alışmak zorunda kalacak."

"Yemek getirme işini ben hallederim," diye teklif ediyorum.

"Ben yardım ederim," diye araya giren Elle, Landon'a yaslanırken bana minnettar bir gülümseme fırlatıyor.

"Ben de." Amelia elini Oliver'ın göğsüne koyuyor ve gözlerinin içine bakıyor. "Biz her şeyle ilgileneceğiz. Sen annene odaklan." Oliver eğilir ve Amelia'nın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurur.

"Sanırım hastanede bir Şükran Günü geçireceğiz." Dr. Fritz başını sallıyor, gözleri yere kayıyor. "Annene söyleme yeter. Ona sürpriz yaparız."

"I Raven Fairchild'la mı görüşüyorum?" diye soruyor bilinmeyen numaradan bir kadın, neredeyse hastaneden dışarı adımımı atar atmaz telefonuma. Geç bir saat. Hava karanlık. Ben Bitkin. Kemiklerim yorgun. Kaslarım ağrıyor. Zihnim hem fiziksel hem de duygusal olarak çılgınlıklarla dolu. Uğraşmak istediğim son şey spam saçmalığı.

"Evet, öyle. Bu kim?"

Sesim normalde olduğundan biraz daha sert çıkabilir ama hastaneye dönmeden önce bir duş alıp altı saat uyumak için can atıyorum. Luca'yı orada bıraktım. Kardeşleri gibi o da gitmeyi reddetti. Octavia orada bulunduğumuz sürenin çoğunda uyudu, çok kısa bir süre uyandı ve sadece biraz buzlu su içti. Hepimizin orada nöbet tutmasından memnun değildi.

Bize gitmemizi söyledi. İyi olduğunu söyledi.

İşte o zaman Grace'le birlikte yatağına tırmandık ve ona henüz bir yere gitmediğimizi, buna alışması gerektiğini söyledik. O tekrar uykuya daldığında ve Luca çekyatta Landon'ın yanında horlayarak sızdığında oradan ayrıldım. Ama bir Şükran Günü ziyafeti hazırlayacaksam, önce gerçek bir yatakta gerçek bir uykuya ihtiyacım var.

"Şükran Günü'nden önceki gece bu saatte aradığım için özür dilerim. Zamanlamamızın imkansız olduğunun farkındayım. Benim adım Maia Dawson. Wild Minds grubunun kişisel asistanıyım. Yaklaşık bir ay kadar önce konuşmuştuk."

Vay anasını! "Evet," dedi ciğerlerim. "Çok özür dilerim. Numarayı tanıyamadım."

Gülüyor. "Biz böyle seviyoruz, değil mi?" Bir kahkaha daha. "Size haber vermeden bunu yapmaktan nefret ediyorum ama çocukların programlarında beklenmedik bir mola var ve önümüzdeki Perşembe kayıt için Boston'da olabilirler. Zamanlamanın çok iyi olmayabileceğinin farkındayım ama bu sizin için uygun mu?"

"Evet. Kesinlikle. Perşembe yapabilirim. Ama ilk bayram konserim Cuma akşamı olacak."

"Sorun değil. Çocuklar ve yapımcıları Eden, şarkının size ait bölümünü bir günde hazırlayabileceklerini düşünüyorlar, ancak bu süreyi aşarsak, her zaman sizin programınıza göre çalışabiliriz. Sizinle çalışacağımız için çok heyecanlıyız ve az önce attığımız acele bombayı göz önünde bulundurarak bunu sizin için kolaylaştırmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız."

"Maia - umarım sana Maia diyebilirim - beni istemelerine çok şaşırdım. Perşembe benim için mükemmel olmalı."

Bir parça tını ile karışık kıkırdaması tüm duyularıma çarpıyor. "Bana Maia diyebilirsin, Raven. Kaplan senin hakkında durmadan konuştu ve biz de senin çalışını dinledik. İnanılmazsın ve bizimle kayıt yapmayı kabul ettiğin için çok minnettarız."

"Teşekkür ederim!" Altıma işemiş olabilirim. Birazcık. Çok değil. Ama WILD MINDS! "Alışmam için şarkıyı göndereceklerini söylemiştiniz. Bu hâlâ mümkün mü?"

"Evet. Bir dakika bekle." Bir ses duydum ve sonra, "Keith?"

Arka plandaki telefonda "Evet, Pandora?" sesi geliyor. Pandora mı?

"Raven Fairchild ile telefondayım. Kaydını yapmasını istediğiniz şarkıyla ilgili elinizde bir şey var mı?"

"Sanırım öyle. Eğer ben yapmazsam, Jas kesinlikle yapacak." "Bana e-posta ile gönder, olur mu?"

Duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve sonra tekrar telefona sarılıyor. "Yarın ya da Cuma günü ilk iş olarak, nerede ve ne zaman kayıt yapacağımıza dair daha fazla ayrıntıya sahip olmalıyız."

"Mükemmel. Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

"Harika. Sabırsızlanıyoruz. Gelecek Perşembe görüşürüz." Ve Wild Minds grubunun davulcusu Keith Dawson'ın eşi Maia Dawson telefonu kapatıyor. Çığlık atıyorum. Yani, evet, bağıríyorum. Umurumda bile değil.

Gülümsemenin şu anda sallanmam gereken bir şey olduğunu düşünmediğim halde gülümsüyorum. Hastaneye koşup Luca'nın üzerine atlamak istiyorum. Octavia'ya dünyaca ünlü bir rock grubuyla kayıt yaptığımı söylemek istiyorum. Şarkıyı dinlerken bana gülümsediğı gibi gülümsemesini istiyorum.

Parça.

Son on beş yıldır anne olarak gördüğüm tek kadının iyi olmasını istiyorum!

A SES WAKES Ben dışarı . a ağır Uyu, benim Aklım karıştı, uzuvlarım halsizleşti. "Alo?"

"Şşşt. Sadece ben varım. Uyumaya devam et." "Luca?"

Sıcak bir kıkırdama. "Başka birini mi bekliyordun?"

"Noel Baba maç öncesi ısınmak için yatağıma geleceğini söyledi."

Battaniyelerim değişiyor ve sonra on bin güneşin sıcaklığı yanıma taşınıyor. Ta ki kıcıma bir şaplak gelene kadar. "Tease." Elleri göğüslerime vuruyor, kolları göğüslerimi sarıyor.

ve sonra göğsüne doğru sürükleniyorum. "Seni Noel Baba gibi becermemi ister misin?"

"Biraz uyumanı istiyorum. Saat kaç bu arada?" "İki. Landon'la yattığımızdan beri Yirmi dört ve Reese öldü. Aynı hissi vermiyor. Orada uyuyamadım. Sürekli kalkıp annemi, çizgilerini ve monitörü kontrol ediyordum. Hemşireleri ve babamı çıldırtıyordum."

Kahretsin. Bu ailenin başından geçenler.

"Yarın evlenmek istiyor musun?"

Hâlâ onun kollarındayım, gözlerim fal taşı gibi açılmış, Boston Limanı'nın üzerinden doğmaya yaklaşan güneşi görebiliyorum. "Luca." Ancak bu kadarını söyleyebildim.

"Özür dilerim. Şu anda çok berbat durumdayım. Sevdiğim her şeyi her an kaybedebilirmişim gibi hissediyorum. O septik. Sana mesaj attım mı? Septik olduğunu düşünüyorlar ve nedenini bulamıyorlar. İkinci bir antibiyotik eklediler ve kan sayımı berbat. Annem gerçekten hasta, Minik Kuş."

Ellerini üzerimde birleştirdim.

"Biliyorum." "Korkuyorum."

"Ben de."

"Bunu sensiz yapamazdım. Ailemi tanıyorsun. Hayatımı. Kalbimi."

"Çünkü onlar da benim."

Bana doğru bir nefes üflüyor. Sözlerimin onu daha derin bir seviyede vurduğunu söyleyen bir nefes, ama anlamını zihninin derinliklerine taşıyamayacak kadar harap olmuş durumda.

"Uyu, Luca."

Ben daha gözlerimi kapatamadan o çoktan oradaydı.

Boynumda bir öpücükle uyanıyorum, eller göğüslerimi yoğuruyor, sert ve kalın bir şey bana karşı sallanıyor.

"Mmmm. Ne yapıyorsun?"

"Nasıl bir his?"

"Sarılmak," diye takılıyorum.

"Ben senin içine girene kadar sarılacağız. Sonra sevişeceğiz."

"İyi hissettiriyor. Saat kaç?"

"Beş. Gel benimle duş al."

Beş. Bu da sadece üç saat uyuyabildiği anlamına geliyor. Bir yanım onu tekrar yorganın altına sokup uyumaya zorlamak istiyor ama onu tanıyorum. Zihni huzursuz. Zehirli enerjiyle dolup taşıyor. Bir haftadan uzun bir süredir ona bir sorun olup olmadığını sormak istiyordum ama bir türlü içimden gelmiyordu. Nedenini bile bilmiyorum. İçimde giderek artan bir huzursuzluk var çünkü bana ters gelen bir şeyler var.

Uzaktaydı. Burada ama değil, o kadar kafasının içindeydi ki sanki bana her baktığında aklına başka bir şey geliyor, odaklanmasını istiyor ve kaşlarını çatıyordu. Bu yüzden dün kızlara bunu sordum. Küçük bir kız konuşması arıyordum. Biraz yardım ve yedi yaşımdan beri bininci kez, keşke annem hayatta olsaydı.

Aklını kurcalayan her neyse, şimdi ona bunu kesinlikle soramam.

Onu yataktan sürükleyerek banyoma doğru kayıyoruz, sessiz ama bağlı, göğsü sırtıma yaslanıyor, elleri boynumu öpebilmek için saçlarımı hareket ettiriyor.

"Yarın çalışmam gerekiyor," diye mırıldanıyor ben musluğu sığağa getirip dişlerimi fırçalamaya devam ederken. Diş fırçamı durulayıp ona uzatıyorum. Sırtarak fırçayı benden alıyor. "Bunlardan bir tane de burada olmalı. Evimin on kat yukarıda olduğunu düşününce aptalca geliyor."

O haklı. "Yukarı çıkıp hazırlanmak ister misin?" "Hayır. Burada seninle duş alacağım ve sonra
ve kıyafetlerimi

değiştireceğim." "Luca-"

"Şşşt. Çırılçıplak. Duşta. İçinde."

Kıçıma bir şaplak yedim, ama mağara adamı gibi konuşacaksa, ben de ona mağara adamı gibi davranacağım. Külotum yere düşüyor, ardından atletim geliyor ve o hâlâ dişlerini fırçalarken ben duşa giriyorum. "Mmmm," diye inliyorum. "Çok iyi."

Ellerimi yukarı kaldırıp sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi dışarı çıkarırken başım spreyn içine düşüyor.

İki saniye bile geçmeden üzerime atlıyor ve ben zafer sırtışıma tutuyorum. Sonra şu anda hiçbir şeyin kazanılmış gibi hissettirmediğini ve bunun ateşli bir şipşak olmadığını hatırlıyorum.

Ağzı benimkinin üzerine geliyor, sanki tek hava kaynağı benmişim ve bensiz ölecekmiş gibi beni öpüyor. Saçlarımı tutuşu acı verici sınırdarken, çiğ yoğunluğu, akıl almaz tutkusu onu daha da yakınımaya çekmeme neden oluyor.

"İçine ihtiyacım var," diye mırıldanıyor ve ben bir yanıt oluşturmamadan beni kaldırıp sırtımı fayanslara bastırıyor. Tek bir hamlede, kabzasına kadar sokuyor ve sonra hareketsiz kalıyor. Nefes nefese kaldım. Saat sabahın 5'i ve ben daha yeni uyandım ve bunun olacağını biliyordum ama lanet olsun, doydum.

Yavaşça içime doğru sallanıyor, bir eliyle kıcımın altından tutuyor, diğer eliyle göğsümü okşuyor ve ağzı benimkini keşfediyor. Ama alttan alta bir çaresizlik akımı var. Beni korkuttuğu kadar hoşuma da gidiyor. Hiç bu şekilde öpülmemiştim. Onun tarafından bile.

"Raven," diye mırıldanıyor içime ve gözlerimi açtığımda onu bedenlerimizin birleştiği yerde buluyorum, ifadesi ciddi, kaşları kırışmış. Onun karanlığını biliyorum. Daha önce görmüştüm. Luca'nın içinde çok fazla ışık ve tutku var. Çok fazla sevgi. Bu yüzden ne zaman onu sarsan, tehdit eden, kalbine meydan okuyan bir şeyle karşılaşsa, bu onu daha çok etkiliyor. Ayrıca tüm bunları gerçekten gösterdiği birkaç kişiden biri olduğumu da biliyorum.

İçeri itiyor. Dışarı. İçeri. Dışarı.

Sonra tekrar üzerime geliyor, dudakları öpücüğünün şiddetiyle morarıyor. Yavaşça hızını artırmaya başlıyor, zamanın onu ilerletmek için bizim tarafımızda olmadığını anlıyor. Sert siki içimde zonkluyor ve ben inliyorum, kalçalarını yuvarlarken keskin bir şekilde yukarı iterken ona yapışıyorum. Yıldızlar görüşümü noktılıyor ve onu bacaklarımla daha sıkı sıkıyorum, daha yakın olmasını istiyorum.

"Dayan," diyor ve muhteşem aletini içimde serbest bırakıyor. Kalçalarım çarpıyor. Islak ten tokatlanıyor. İnlemeler, evetlemeler, çığlıklar ve yalvarışlar. Çok fazla. İçimdeki korkuyu ve ıstırabı kovalıyor ve ben de ona izin veriyorum, ona uyuyorum, verebileceği her şeyi alabileceğimi gösteriyorum.

Vuruşları daha da sertleşiyor, daha çılgınca, kafamın arkası fayansa çarpıyor. İyi olup olmadığımı sormak için durmuyor. Daha nazik, daha yavaş, daha kolay olmasını isteyip istemediğimi sormuyor ve sormadığı için minnettarım. Becerikli parmakları klitorisimi buluyor ve titriyorum, orgazmımın yükseldiğini, yükseldiğini ve büyüdüğünü hissediyorum ve "Ah!"

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldanıyor ve sanki vücudumdaki tüm sinirler alev almış gibi kendimi ona kaptırıyorum. O da benimle geliyor, inliyor ve etimi ısıtırıyor, bana yapışıyor. Geriye sadece hırıltılı nefeslerimizin ve fayans zemine çarpan suyun sesi kalana kadar birlikte atlatıyoruz.

Üzerinden kayıyorum, göğüs kafesini öpüyorum ve sonra onu suya yönlendiriyorum. Sırayla birbirimizin saçını yıkıyoruz. Bedenleri. Sonra beni öpüyor ve sonra görüşeceğimizi söylüyor. Ama o gittikten ve ben giyinene kadar farkına varmadım. Gözleri... Bütün sabah bir kez bile gözlerime bakmadı.

"N asla yapmadım ve asla yapmayacağım..." Kaplan elini saçlarında gezdiriyor, sanki bu bok onu rahatsız ediyormuş gibi, ama bu kadar az uykuyla ve hepimizin

kafalar berbat, sert önlemler aldık. "Kardeşlerimin kızlarından birine aşık ol."

"İkisi de," diye bağırarak kadehlerimizi kaldırdık. "İçelim."

Hızlıca yapar ve sonra bir omzunu silkeler. "Siz oyuncular çok şey bildiğinizi sanıyorsunuz. Belki de sadece sizi oyunumdan soğutmak için içiyorumdur. Belki de bunca zamandır sizin gibi zavallı piçler gibiydim."

"Evet," diye meydan okuyor Carter. "Birdenbire aşkı yanlış yerlerde mi aramaya başladın? Kızlarımızdan birine sarkmayı mı planlıyorsun?"

"Belki. Kesinlikle değil." Kaplan yarı sırtlıyor, gözleri aşağıya kayıyor, bir tane daha doldururken boş kadehine bakıyor. "Sıradaki."

"Asla bir seks kulübüne gitmedim ve asla gitmeyeceğim." "İkisi de," diye hepimiz bir kez daha bağırıyoruz, sesimiz giderek yükseliyor İkincisi.

Oliver kaşlarını çatıyor. "Bir seks kulübüne gitmeyecek kadar sıkıcı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Fritz," diye karşı çıkıyorum. "Sen lanet bir Fritz'sin. Siz orospu çocuklarından herhangi biri bu şehirde bir seks kulübüne girmeye cesaret edebilir mi?"

"Hiç şansın yok. Bu bok saniyeler içinde gazetelere çıkar." Landon gülüyor. "Ama sonra tekrar..."

"Evet. Biliyoruz." Gözlerimi devirerek sırtıyorum. "Bilseydiniz, benim gibi giderdiniz."

"Artık değil, sik kafalı," diye hırılıyor Kaplan beni uyarırken. "Raven dışında başka bir kadınla da görülmesen iyi edersin."

"Haklısın," diye kabul ediyorum, elimi kaldırarak. Kaplan'ın Kuzgun'a karşı bu kadar korumacı olmasını seviyorum. Nasıl bu kadar güçlü bir dostlukları var. "Benim kız ya benimle gelmeyi talep ederdi ya da beni yarı yolda bırakırdı. Ama bir keresinde Roma'da yapmıştım. Çılgın Amerikalı, İngiliz-İsraili tanrıçama aşık olmadan önce."

"Biliyoruz." Oliver gülmeye başladı, neredeyse hastane sandalyesinden düşecekti. "Buranın bir gey seks kulübü olduğuna dair hiçbir fikriniz yoktu. Ya da öyle olduğunu iddia ediyorsun."

Şimdi ben dahil herkes kıcıyla gülüyor. "Ayrılmadan önce o kulüpte kaldığım beş dakika içinde kış oyunu hakkında çok şey öğrendim. Ama Oliver, bebek kardeşim, iç şu boku."

"Siktir," diye tıslıyor, tam da bunu yapıyor ve sonra elinin tersiyle ağzını siliyor. Bardağını yere bıraktığı anda Carter hemen doldurur. "Amelia bunun için beni öldürecek. Yemek gelene kadar kafayı bulmuş olacağım." Sophia herkesin üzerindeki baskıyı kaldırmaya karar verdi ve bir tür Şükran Günü yemeği göndertiyor. Sadece henüz gelmedi. "Neden bunu tekrar oynuyoruz?"

"Böylece düşünmeyi bırakırız."

Brecken Landon'ı işaret ediyor. "Ne dediyse o."

Kaplan fiçidan çıkardığı Blanton's şişesini uzatırken, "Bu daha çok bir bekârlığa veda partisi gibi, ama hiçbirinizin hayal ettiği partinin bu olduğunu sanmıyorum," diye takılıyor. Bu şişeyi nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama son baktığımda bulmak imkânsızdı. Ham, kesilmemiş ve elli yıllık. Ama sanırım eğer

Şükran Günü'nde hastanede mahvolursan, işte böyle yaparsın.

Dün gece Rina, Brecken'a evlenmeye hazır olduğunu söyledi. Hayatın onunla sonsuza kadar evli kalmamak için harcanamayacak kadar kısa olduğunu. Tek dizinin üzerine çöktü, onu sevdiğini ve hayatını onu mutlu ederek geçireceğini söyledi.

Şimdi parmağında onun elmasını taşıyor.

"Tam olarak değil, ama yine de striptizciler için biraz yaşıyım ve etrafımda kız kardeşlerinin onurunu korumak için gereksiz yere orada bulunan beş pislikle tam olarak aynı etkiyi yaratmazdı," diye kuru bir şekilde mırıldanan Brecken, bu shot burbon olmamasına rağmen shot bardağından bir yudum aldı.

Elimi omzuna atıp sarsıyorum. "Hayır. Yapacağımız tek şey, Rina'ya doğru davranmazsan neler olacağını sana metodik olarak göstermek olurdu."

Brecken, "Taşaklarım külotlarının içinde titriyor," diye mırıldanıyor. "O sarışına bir kez baktım ve tamamen gidici oldum."

"Ah," diye cilveleniyor Oliver. "Bu rodeonun sarhoş tarafına doğru gidiyorsun."

Bir kahkaha attım. "Pardon, kimin kız arkadaşı tüm dünyada nişanlısı olarak biliniyor ve hala büyük büyükannesinin yüzüğünü yer tutucu olarak takıyor?"

"Kuku kırbaçlanmadığımı söylemedim," diye karşılık veriyor. "Ama Brecken içki içerken daha yumuşak, daha kadınsı tarafını ortaya çıkarmayı seviyor."

"Kız kardeşini nasıl bu kadar kolay kazandım sanıyorsun?" diye şaka yapıyor.

Bir kahkaha krizine daha giriyoruz çünkü Rina'yı kazanması hiç de kolay olmadı.

"Sanırım artık gerçek bir bekarlığa veda partisi planlamamız gerekecek, çünkü sonunda kız kardeşimizle nişanlandın. Buna!" Bardaklar elimizde, her birimiz yeniden doldurmadan önce içkilerimizi indiriyoruz. Tekrar. Saat sabahın 10'u bile değil.

"Ne zaman evleniyorsun?" Oliver soruyor.

Altı kişi boş hasta odalarından birinde otururken Brecken bardağına bakıyor. Bu katta olmak garip. Sadece biz, güvenliğimiz - çünkü şükran Günü'nde bile hastanenin önu basınla dolup taşıyor - ve doktorlarla hemşireler var.

"Bilmiyorum. Tüm bunlar olmadan önce bugün yerleşkede evlenme teklif etmeyi planlıyordum. Dün buraya geldiğimde lanet yüzük cebimdeydi. Beklemekten yorulmuştum. Hayat çok kısa. O benden önce davrandı, bu da işi kolaylaştırıyor."

"Gerçek", hepimiz aynı fikirdeyiz.

"Bir yanımlı bunu bugün burada yapabilmeyi diliyor ama lisansımız yok ve doğru zaman olmadığını anlıyorum. Özellikle de bu sabah aldığımız haberlerden sonra. Buna asla müdahale etmem. Tüm bunlar bittiğinde ve Octavia eve dönüp iyileştiğinde onunla evlenmek zorunda kalacağım. Umarım bunu Rina'yla birlikte planlamak ona dört gözle bekleyeceği bir şey verir."

Bu da içmemizin bir başka nedeni. Annemin yarın ameliyata girmesi gerekiyor. CAT taramasında apseye yol açan küçük bir karın delinmesi tespit edildi. İçeri girip sorunu onarmadan önce enfeksiyonu azaltmak için antibiyotiklere biraz zaman vermek istiyorlar.

Hiçbirimizin durumu iyi değil. Açıkçası, vardiyalı çalıştığımız için.

Babam onu daha önce getirmediği için kendini suçluyor. Rina sürekli ağlıyor ve arkadaşlarıyla telefonda konuşuyor.

Annem neredeyse hiç durmadan uyuyordu ama bize Stella ve Layla'yı burada istemediğini çünkü kızların onu bu şekilde görmesini istemediğini açıkça söyledi. Amelia ve Landon da bu konuda yüzde yüz hemfikirdi. Bu çok üzücü olurdu.

Elle ve Amelia yerleşkeye gitmeye ve şükran Günü'nü orada kızlarla geçirmeye karar verdiler. Kız partisi gibi bir şey olacaktı. Landon ve Oliver gözle görülür bir şekilde

kızlarıyla birlikte olmak istiyorlar, ama annem ameliyattan çıkıp iyileşene kadar hiçbirimizin tekrar ayrılacağını sanmıyorum.

Rina odaya girer ve dolu bardağı Brecken'in elinden alıp kendisi içer. Brecken'in kucağına düşer ve ona doğru kıvrılır. Adamın kolları hemen onu sarıp sarmalıyor.

"Anneme evleneceğimizi söyledim. Bunu yerleşkede yapmak istediğimi söyledim. Belki Noel ya da Ocak başı gibi bir şey. Küçük!" Bana baktı. "Mart'ta gideceksen yakında yapmamız gerekecek, değil mi? Bana bundan bahsetmediğine hâlâ inanamıyorum. Bu sabah düşünlerden ve zaman çizelgelerinden bahsettiğimde babamın bunu yapması gerekiyordu." Bardağımı yeniden dolduruyorum ve sabahki üçüncü shot'ımı alıyorum. "Rina, büyük ihtimalle bu bursu alamayacağım. Ve ayrıca,

Nasıl gidebilirim?"

"Annem o zamana kadar daha iyi olacak," diyor Carter, ellerini başının arkasında birleştirmiş yatağa uzanırken yorgun gözleri kapalı. Dün gece hiçbirimizin birkaç saatten fazla uyuyabildiğini sanmıyorum.

"Biliyorum." Çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Şu anda bırakın düşünmeyi, konuşmak bile istemediğim son şey o hibe. Ama düşünmemek neredeyse imkânsız. Özellikle de Raven'la birlikteyken çünkü bunu ondan saklamaktan nefret ediyorum ama gereksiz yere bir kavga başlatmak ya da onu üzme zalimce geliyor. Bu henüz yapmamız gereken bir konuşma değil. Hatta muhtemelen hiç konuşmamız gerekmeyecek.

"Gidip onu kontrol edeceğim." Kardeşlerimi beklemeden kalkıp koltuktan iniyorum ve koridorda ilerliyorum. Babam ve Morgan Fairchild bir köşede konuşuyorlar, başları birbirine yakın ve yüz ifadeleri ciddi. Güvenlikle mi yoksa başka bir şeyle mi ilgili bilmiyorum.

Babam Morgan'a benim Landon'a ve kardeşlerime güvendiğim gibi güveniyor. Babam tek çocuk ve kolay güvenmeyen bir adam olduğu için Morgan'a sahip. Hepsi bu kadar.

Tam odasının eşiğine geldiğimde, gelen seslerle duraksıyorum.

"Bunu hissediyor musun?" Grace soruyor ve ben de annemle mi yoksa başka biriyle mi konuştuğunu kontrol etmek için içeri bakıyorum. Annem uyanık, Grace'in yumruğunun üzerindeki eli Grace'in eli tarafından yerinde tutuluyor. Olmaması gerektiği halde annemle birlikte yatakta yatıyor, ama annemin diğer tarafında da Raven yatıyor. Onun geldiğini bile bilmiyordum.

"Bu..." Annemin zayıf sesi kesiliyor.

"Bu senin torununun tekmelemesi. Geçen gün ilk kez hissettim."

Annem gözle görülür bir şekilde titremeye başlıyor, gözleri parlıyor ve Grace de titremeye başlıyor, bir damla gözyaşı anında yanağına çarpıyor. Raven annemi biraz daha sıkı tutuyor, biraz daha yaklaşıyor ve ben onun anneme sarılışını izliyorum, göğsüm sıkışıyor.

"Acıyor mu?" Raven başını annemin omzuna yaslarken elini annemin elinin üzerine Grace'in karnının üzerine koyarak soruyor.

"Hayır. Şu anda daha çok baloncuk gibi hissediyorum." Grace yüzünü siler.

"Carter tekmeleyebildiği andan suyum gelene kadar tekmeledi."

"Aman Tanrım," diye inliyor Grace abartılı bir iniltiyle ve annem gülümsemeye çalışıyor. Bu onun gerçek gülümsemesi değil. Acı çekiyor ve bitkin düşmüş.

Raven biraz daha dik oturup ona bakıyor ve keşke yüz ifadesini görebilseydim. "Belki oyun oynarsam bebeğin sakinleşmesine yardımcı olur? Uykuya dalmasına?"

Annemin yüzünden bir damla gözyaşı dökülüyor ve ben bunu izlerken aklımı kaybediyor, kendi duygularımı bastırıyorum. Bir şekilde beni sürekli olarak tuğla tuğla yeniden inşa etmeyi başaran bu kadın ailemi seviyor. Beni seviyor. Benimle kalmasına ihtiyacım var. Ama... bunu ondan nasıl isteyebilirim? Eğer bu bursu kazanırsam, bunu ondan nasıl isteyeceğim?

İçime tanıdık bir buz kütlesi yerleşiyor.

Annem Raven'ın yüzünü avucunun içine alıyor, sonra da yüzünü yatağa bırakıyor. Ona cevap bile veremiyor.

Sadece başını sallıyor çünkü müziğin annem için olduğu çok açık, büyümekte olan yeğenim için değil.

Grace yataktan kalkarken annemin alnına bir öpücük konduruyor ve kaşlarını çatıyor. Eminim ona verdikleri ilaçlara rağmen hâlâ ateşi vardır. Raven da yataktan kalkıyor ve köşedeki sandalyeye gidiyor, çellosu zaten yanında.

Grace odadan çıkarken bana "Hey," dedi. "Ateşi mi var?"

"Öyle hissettiriyor. Korkunç değil. Bir saat önce Motrin verdiler ama diğer tüm ağrı kesici ilaçları reddediyor."

Ona ters ters bakmak için dönüyorum. "Ne zamandan beri?"

"Bu sabahtan beri. Onu böyle acı içinde izlemek babanı öldürüyor ama onlara çok fazla uyuduğunu söyledi."

Başımı sallıyorum, ellerim kalçalarımda buluşuyor. "Sürekli acı çekerse iyileşemez."

Bir şarkının ilk notaları annemin hastane odasını doldururken Grace elini omzuma koyup beni sıkıyor. "Artık onu neden oyaladığınızı biliyorsun. Raven'a çellosunu neden getirttiğimizi."

"Gracie Lou..."

"Biliyorum. Ama Octavia Abbot-Fritz savaşçı değilse hiçbir şeydir. Kısa süre içinde düğünlerimizi planlamaya ve hayatlarımıza karışmaya geri dönecektir."

İç çekiyorum, kendimi hasta ve boş hissediyorum. "Pek Şükran Günü sayılmaz, değil mi?"

"Çok değil ama en azından birlikteyiz. Rina ona Brecken'la nişanlandıklarını söyledi, Carter ve ben de bebeğe Oliver'la onun adını vereceğimizi söyleyeceğiz. Her parça yardımcı olur."

Ona dönüyorum. "Öyle misin?"

Sırıtıyor. "Owen. İlk isimlerindeki O harfini kullanıyoruz çünkü aklımıza başka bir şey gelmedi." Kıs kıs gülüyor. "Onların yüzlerini görmek istiyorum"

Bu yüzden Carter'dan ikisini birlikte anlatabileceğimize dair söz aldım."

Elimi karnının üzerine koyarak uzandım. "Owen Luca Fritz. Bunu sevdim."

Gülüyor ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "İyi denemeydi. Ayakta uyuyakalmadan önce gidip biraz kestireceğim. Ya da daha kötüsü, nöbet geçirmeden. Bırak annen de biraz dinlensin. Şimdilik Raven ona bakıyor."

Grace koridorun sonundaki boş hasta odalarından birine yönelirken, "Beni de yakaladı," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Odaya giriyorum, annemin karşı tarafındaki koltuğa oturuyorum ve elini tutuyorum. Buz gibi ve hemen kendi ellerimin arasında ovuşturmaya başlıyorum.

Annemin yorgun yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Ben küçükken, bir köşede durup bizi oyun oynarken, kitap okurken ya da televizyon izlerken yaptığı gibi. Ben ona anne gülümsemesi derdim. Memnun ve minnettar bir gülümsemeydi ve acaba şimdi de böyle mi hissediyor yoksa bunu yapan müzik mi? Ya da Octavia Abbot-Fritz hala çocukları için cesur bir gösteri yapıyor mu?

Raven tüylerimi diken diken eden bir şey yapıyor. Gözleri kapalı ama yüzündeki duygu nefesimi kesiyor.

"Benim için 'Kol Nidrei' çalarken ağlamamaya çalışıyor," diye fısıldıyor annem, bana daha yakın olmak için küçük, gergin hareketlerle yatakta kayıyor. Eğilip ona yardım ediyorum.

"Bilmiyorum."

"Yahudilerin Kutsal Günü olan Erev Yom Kippur'da çalınır." Annem boğazını temizliyor. "Raven bunu hatırlamayabilir ama bu onun ustalaştığı ilk parçaydı ve ölmeden kısa bir süre önce telefonda annesine çalmıştı."

Kahretsin. "Eminim öyle değildir."

"Şşşt," diye başını sallayarak beni susturuyor. "Şu anda benim için çalışıyor çünkü en sevdiğim parçalardan biri. Ama bunun onu annesine daha yakın hissettirdiğini de biliyorum."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve elini tutmaya devam ederken yüzüm yatağa, onun koluna yaslanıyor.

"Sana ikinci bir şans vermesine sevindim."

Anneme karşı sırtıyorum, zorlukla yutkunuyorum. "Ben de."

"Merak etme Luca. Ona zaten söyledim. Yakın zamanda bir yere gitme planım yok. Rina'm evleniyor. Grace'im ve Carter'ım torun sahibi oluyor. Oliver'ım aşık. Landon'ım da aşık ve sonunda yeniden mutlu. Ve sen de benim Raven'ımı aldın. Kaplan'ın bir gün aşkı bulması ya da en azından benim seçtiğim bir kadınla evlenmesi de dahil olmak üzere hepsini görecektir kadar yaşayacağım."

Küçük bir kahkaha attım. "Seni seviyorum anne."

"Ben de bebeğim. Şimdi kızımız benim için çalarken ben dinleneceğim."

Annemin elini öpüp doğruluyorum ve Raven'ın gözyaşları içinde bizi izlediğini görüyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Başını sallıyor, oynamaya devam ederken gözlerini bir kez daha kapatıyor. Ama ben görebiliyorum. Dün gece ve bu sabah duşta da hissettim. O beni tanıyor. Benim onu tanıdığım gibi. Ruhlarımız birbirine bağlı.

Annemden daha fazla şey yaşadığımı biliyor.

T Octavia'nın ameliyattan çıkmasını beklemek bitmek bilmedi. Ve çıktığında, hayatta olması dışında, rapor pek iyi değildi. Daha fazla enfeksiyon CAT taramasında gördüklerinden daha büyük. Daha büyük bağırsak perforasyonu. İstediklerinden daha fazla kanama. Kan dolaşımına karıştığı için enfeksiyonu tamamen kontrol altına almak henüz mümkün değil.

Onu Fritz ailesinin devraldığı kata geri götürmediler.

Onu cerrahi yoğun bakıma (CYBÜ) aldılar ve Cuma gününden beri orada ve bugün Pazartesi. Ancak YBÜ'nün farklı kuralları var ve onu sadece küçük vardiyalar halinde, küçük sürelerle görebiliyoruz. Hiçbirimiz burada ya da orada birkaç saatten fazla uyuyamadık. Çok fazla yemek yediğimizden de emin değilim.

Ama yavaş yavaş, istikrarlı bir şekilde iyileşiyor ve şu anda isteyebileceğim tek şey bu.

Babam Octavia'yla birlikte olmadığı sürece Dr. Fritz'in yanından ayrılmıyor ve diğerlerinin çoğu da yoğun bakım ünitesinin bekleme odasına girip çıkıyor. Onlara kahve, çay ve yiyecek götürüyorum. Elimden geldiğince meşgul olmaya çalışıyorum.

Hareket etmeye devam edersem düşünmeye başlayacağım ve düşünmeye başlarsam ağlamaya başlayacağım ve ağlamaya başlarsam duramayacağım.

Antrenmanlara gidip sololarım üzerinde çalıştım çünkü başka seçeneğim yoktu. Ayrıca, yine, dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var. Luca'yı da pek göremedim. Mesajlaşmalar, telefon görüşmeleri ve uyuyor olsak bile birkaç saatliğine benim yatağıma gizlice girmesi ya da benim onun yatağında aynı şeyi yapmam.

Ama bugün Pazartesi ve hafta sonu tatilinin ardından dünya yeniden dönmeye başlarken, kendimi nöroloji katındaki müzik terapisi grubum için çocuk hastanesinde buldum. Normalde nöroloji günüm Cuma, ancak kardiyak kat onlarla değişip değişemeyeceğimi sordu ve bunun için minnettarım. Birkaç dakikalığına da olsa Luca'yı görmeyi umuyorum.

"Bugün ne oynuyoruz?" Mac, MacGyver'in kısaltması -Annesinin hayranı olduğunu tahmin ediyorum. Neredeyse her hafta yeni bir çocuk grubu geliyor, bu hem harika hem de biraz stresli çünkü yeni çocukları ve yüzleri hatırlamaya çalışmam gerekiyor ama Mac geçen hafta buradaydı.

Bir yanımda "siktir et, ne halt istiyorsan onu çal" demek istiyor. Daha iyi bir şey bulamayacak kadar yorgun ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım" demek istiyor ama belli ki bunu yapamam yoksa Pricilla daha kelimeler dudaklarımdan dökülmeden beni kırımın üstüne atar.

"Müzikle ilgili ıvır zıvıra ne dersiniz?"

"Müzik ıvır zıvırı mı? O da ne?" adını çoktan unuttuğum bir kız-Cara? Clara mı? Sara? diye soruyor.

"Her birinize bir kâğıt ve kalem dağıtacağım ve sonra bir şarkı çalacağım. Anladığınızı düşündüğünüzde bana durmamı söyleyeceksiniz ve yazacaksınız. En çok doğru cevabı veren kazanır."

"Neyi kazanır?"

"Kıpır kıpır oyuncaklar getirdim." Çantamı karıştırıyorum ve içinde ödülleriimin olduğu küçük çantayı çıkarıyorum.

"Harika. Evet. Hadi yapalım."

"Seni tekrar çalarken dinlemek istedim," diyor Mac

gözlerinde flört ve baştan çıkarma çabası olan bir bakışla.

On altı yaşında, bana Luca'dan daha yakın bir yaşta. Bunu her düşündüğümde ürperiyorum.

"Ivır zıvır için şarkıları telefonumdan açmak yerine çalabilirim ama bu işi daha da zorlaştırır."

"Tabii ki olacak," diye takılarak odadaki diğer adamlardan birkaç kıs kıs gülüş aldı.

Ona azarlayıcı bir kaş fırlattım. "Hormonlarını tutabilir misin, yoksa odana dönüp annenle takılabilmen için hemşireni çağırmamı ister misin?"

"Bunun yerine Dr. Grosspooper'ı arasanız nasıl olur?" diye bir başkası öneride bulunur.

Lanet olsun. Bunu asla unutamayacağım. Gruptan gruba aktarıldı. "Güzeldi. Şimdi zamanımız dolmadan oynayalım."

Bir buçuk saat sürüyor ama yine de eğlenceli. Çocuklar önemsiz şeylerle gerçekten ilgileniyor, alay ediyor, gülüyor ve gülümsüyorlar ve belli ki bunun amacı da bu. Hastanede en kötünün de kötüsünü yaşayan çocukların hasta değil de çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamalarını sağlamak. Kısa bir süreliğine bile olsa.

Çocuklarla vedalaşıyorum, çellomu sırtıma alıyorum ve Luca'nın ofisine doğru gidiyorum. Beş dakika önce mesaj attım ama cevap gelmedi. Eğer ameliyathanede ya da bir hastayla birlikteyse, masasına bir not bırakıp provaya devam edeceğim. Ama köşeyi döndüğümde, yüksek bir patlama sesi ve ardından gelen bağırışlar beni ürkütüyor ve sersem düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Yaklaşık yirmi kişilik bir topluluk, doktorların ofislerine giden salonda duruyor. Elllerinde köpüklü elma şarabı şişeleri, balonlar, çiçekler ve hatta bir pasta var. Bir an için birinin doğum günü olduğunu düşünüyorum, ta ki tebrik sesleri duyana kadar... Senin adına çok mutluyuz, çok gurur duyuyor olmalısın ve bunu başaracağını biliyorduk.

Kiminle konuştuklarını görecektim kadar yaklaşamıyorum ve herkes gibi ben de hemşirelerden birini durduruyorum.

gölümsüyor ve el çırpıyor. "Hey," diyorum ona. "Neler oluyor?"

"Dr. Fritz Treesprite bursunu kazandı. İnanılmaz bir şey."

Ona göz kırpıyorum, nefesim ciğerlerimde donmuş gibi hissediyorum. "Treesprite Grant?"

Sorumu ve şaşkın ifademi heyecanlı bir inanmazlıkla karıştırmış olmalı ki, "Biliyorum, değil mi? İnanılmaz. İki yıllığına gideceğine inanamıyorum ama vay be, bu çok büyük bir onur."

İki yıl mı? Tüm o donmuş nefes ciğerlerimden kaçıyor ve aniden içten dışa doğru eriyormuşum gibi hissediyorum. Yüzüm sıcak. Kaslarım gerildikçe bana bağılıyor. Kaosun merkez üssüne doğru bir bakış attığımda onu görüyorum. Luca gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve onun elini sıkıp sırtını sıvazlayan Grosspooper'la konuşuyor.

Luca'ya sahte şampanyadan bir kadeh uzatıyorlar ve birdenbire Treesprite Ödülü'nü kazanan Dr. Luca Fritz'e kadeh kaldırıyorlar. Ama tek düşünebildiğim, bunu biliyordum. Benden sakladığı bir şey olduğunu biliyordum ve işte bu. Bunu neden yaptığını anlamak için roket bilimci olmaya bile gerek yok. Basit bir müzisyen ve müzik terapisti bile bunu anlayabilir.

İki yıllığına gidiyor.

Ve benimle bu konuda konuşmadı. Bir kere bile.

Buradan çıkıp çıkışa doğru koşarken titreyen bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyor. Buradan çıkmam gerek. Nefes alamıyorum. Tek kokladığım şey hastane. Tek duyduğum onu tebrik etmeleri. Tek gördüğüm, ihanetin en büyüğü gibi hissettiren o lanet gülümsemesi. Sırtımdan bıçaklandım. Ya da daha uygun bir ifadeyle kalbime.

Ona güvenmemem gerektiğini biliyordum.

Onu tekrar içeri almamam gerektiğini biliyordum.

Başım dönüyor, bayılmamak için elimi asansörün kenarına bastırıyorum. Ama Kasım sonundaki soğuk havanın şoku yüzüme çarptığı anda, mantık bulanık beynime geri sızmaya başlıyor ve sakinleştirici bir nefes alıyorum

nefes alıyorum. Binanın yan tarafına geçip taş bir çıkıntıya oturuyorum, çellomu yanıma koyuyorum, telefonumu çıkarıyorum ve aramayı yapıyorum.

Kaplan ikinci çalışta telefonu açıyor. "Hey, bebeğim, iyi misin?"

"Bana Luca ve Treesprite Grant hakkında her şeyi anlat."

Saniyeler içinde bağış ve vakıf hakkında her şeyi öğreniyorum. Dünyada yaptığı tüm iyilikleri. Buraya kabul edilmenin ne kadar nadir olduğunu. Luca'nın Minnesota'ya döndükten sonra sağlık hizmetlerine düzgün erişimi olmayan insanlara yardım etmeyi nasıl takıntı haline getirdiğini. Para bağışlamak ve gerçek ve doğrudan bir etki yaratmasını sağlayacak hibelere başvurmak. Bu onun için hayatının fırsatı. Bundan hiç şüphem yok. Benim yerime böyle bir şeyi seçtiği için onu suçlayabilir miyim? Bizim yerimize?

İşimi düşünüyorum. Hayatımı. Hedeflerimi.

Onunla gidemem, benden istediği için değil. Ama ben de teklif etmeyeceğim. Onu seviyorum ama tekrar o 18 yaşındaki kız olamam. Bir erkek yüzünden kendini kaybeden kız. İnsanların kalması için yeterli olduğunu asla hissetmeyen. Gözyaşları yanaklarıma vuruyor ve geçirdiğim hafta sonundan sonra ağladığımı düşünüyorsam, yanılmışım.

İki yıl.

Bu bizim için ne anlama geliyor?

Ben hep dolgu malzemesi miydim? Bu bursu kazanıp kazanmadığını öğrenene kadar ara kız mıyım? Bana söyleyecek miydi ki? Rastgele bir hemşireden erkek arkadaşımın bu bursu kazandığını öğrenmek hiç de beklediğim bir şey değildi.

Tanrım, buraya nasıl geldik yine?

Bölünmenin yakın olduğu bir yerde. İki dünya arasında dans ettiğimiz, asla tam olarak aynı hizaya gelemediğimiz bir yerde. Londra'da geçirdiğim zamanı düşünüyorum. O dört yılın nasıl geçtiğini. Yanlış zamanda doğru adama aşık olmuştum. Uzlaşmaya çalışmak yerine, ilişkimizi bitirdi. Kendi çıkarım için bir hile, diye yemin ediyor.

Bu nasıl bizim çalışma şeklimiz haline geldi?

Ben burada otururken zaman akıp gidiyor. Gitmem gerektiğini biliyorum. Gitmezsem provaya geç kalacağım. Ama gidemem. Buradan ayrılamam. Hemen Catarina'ya bir mesaj atıp Antonio'ya biraz gecikeceğimi bildirmesini istiyorum ve sonra kalkıp çellomu alıp tekrar hastaneye giriyorum.

Kafamdaki karmaşanın körüklediği göğsümdeki yanma beni tekrar nöro katına, koridora ve ofisine götürmeye yetiyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu konuda ne hissettiğimi bile. Onunla gurur duyuyorum ve onun tarafından yıkıldım. Bir hayal dünyasında yaşıyordum. Ama şimdi o dünyadan koparılıyorum ve belki de, sadece belki de, düşündüğüm kadar birlikte olamayacağımızın acı gerçeğiyle yüzleşiyorum.

İçeri girerken her şeyimi kaybedebileceğimin çok gerçek bir olasılık olduğunu biliyorum. Tekrar soruyorum.

Kalabalık merhametli bir şekilde dağılmış, parti, ofislerin beslendiği ana alanda birkaç başıboş balon ve yarısı yenmiş pasta dışında sona ermişti. Kapısı kapalı ve bir kez daha onun içeride olup olmadığını bile bilmediğimi fark ediyorum. Bugün hastanede olduğumu biliyordu ama telefonuma bakıp Catarina'dan gelen ve sorun olmadığını söyleyen mesajı okurken Luca'nın bana hiç mesaj atmadığını fark ediyorum.

Tanıdık bir acı beni boğmakla tehdit ediyor. Beni geri sürüklüyor. Beni rehin tutuyor.

Bu çok acıtacak.

Keskin bir nefes alarak parmaklarımı kapısına vuruyorum ama cevap gelmiyor, ben de kilidi açmaya çalışıyorum. Dönüyor, kilit açılıyor ve içeri ittiğim Luca'yı kanepesinde oturmuş, kalçalarını iki yana açmış, başını ellerinin arasına almış buluyorum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve bu onu hayal aleminden koparmışa benziyor çünkü kafasını kaldırdı ve kayıp yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. Dudağını yalıyor ve yüzündeki mücadeleyi görebiliyorum. Bu, bardaki kalbimi kasten kıran adam değil. Bu adam içten dışa doğru parçalanmış bir adam.

O duyguyu bilirim.

"Tebrikler," diyorum ona, ciddi bir şekilde. "Bunu alabileceğimi düşünmemiştim. Gerçekten düşünmemiştim."

Ona göz kırpıyorum. "Bunu yaptığına göre şimdi nasıl hissediyorsun?"

Cevap vermiyor ve yüz hatlarının bu kadar anlaşılmaz olmasından nefret ediyorum. Her şeyi ne kadar çabuk kapatabiliyor. Benden bir şeyleri ne kadar kolay saklayabiliyor.

"Kazanma ihtimalinizin olduğunu ne zamandır biliyordunuz?"

İç geçiriyor, bakışları tekrar ellerine kayıyor ve isteksizce "Birkaç hafta" diye cevap veriyor.

Vay canına. Bu...

"Ve bunu bildiğin birkaç hafta içinde, iki yıllığına başka bir ülkeye taşınabileceğini, bundan bahsetmeyi hiç düşünmedin mi? Hey, Minik Kuş, sana dünyaları vaat ettiğimi, seni sevdiğimi, sana ihtiyacım olduğunu ve bana tekrar güvenebileceğini söylediğimi biliyorum, ama bu arada muhtemelen Brezilya ve Gana'ya gidiyorum?"

"Anlayacağımı düşünmemiştim," diye tekrarlıyor ve bu bende yakışıklı suratını dağıtma isteği uyandırıyor. "Yeniden bir araya geliyorduk ve her şey harikaydı. Belki bu beni bencil ya da senin bana demeyi çok sevdiğin gibi bir pislik yapıyor ama gereksiz yere gemiyi sallamak istemedim."

Tekneyi sallamak mı? Bu, gövdenin yan tarafına delikler açıp onu batırmaktır.

"Yine de bana bundan bahsetmeliydin," diye çıkışıyorum, sanki bir kavgaya hazırlanıyormuşum gibi çellomu yere bırakıyorum. "Çiftler böyle yapar. Konuşurlar. Birbirlerine bir şeyler anlatırlar. Kendilerinin ve hayatlarının önemli parçalarını sevdiklerini iddia ettikleri kişiden saklamazlar. Tanrım, Luca. Bu kadar zeki ve neşter konusunda bu kadar yetenekli birine göre ilişkiler konusunda berbatsın."

Elleri yüzünde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, sonra da saçlarını karıştırarak zaten felaket olan yüzünü daha da

berbat ediyordu. "I

Biliyorum. Sana söylemekten korkuyordum. Seninle ikinci şansımı yakalayamadan beni uzaklaştırmadan korktum."

Ben ters ters bakıyorum, o da bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırıyor.

"Ne diyeceğimi bilemedim. Yıllardır bu ödeneğin peşindeydim. Büyük olasılıkla kazanamayacakken bir kavga başlatmak ya da sizi üzme istemedim."

"Ama sen kazandın!"

"Çünkü ben lanet olası bir Abbot-Fritz'im, Raven," diye bağıyor ve koltuktan fırlayıp pencereye doğru yürüyor. Dışarıda kim bilir ne var diye bakarken elleriyle çerçevenin iki yanını kavıyor. "İşte bu yüzden aldım."

"Kapa çeneni, Luca. Kendini küçümseyen saçmalıkları kes. Özellikle de bunun saçmalık olduğunu biliyorsan. Belki adın bir etken olmuştur ama böyle bir vakıf, kalifiye olmayan birine bu kadar büyük bir hibe vermez. Seninle gurur duyuyorum. Çok gurur duyuyorum. Bunu hak ediyorsun. Ama bunu koridordaki bir hemşireden duymak zorunda kalmamalıydım!"

Başı öne düşer. "Biliyorum. Üzgünüm, Raven. Gerçekten üzgünüm. Bu akşam provadan sonra sana söyleyecektim. Tüm bunları gördüğünü bilmiyordum."

Başımı sallıyorum, onunkinin arkasına bakıyorum. Derin bir nefes çekiyorum ve "Ne zaman gideceksin?" diye soruyorum.

"Henüz ne yapacağımı bilmiyorum." "Ne zaman. Will. Sen. Gidecek misin?"

"Mart'ın ortası."

Dört ay. Peki o zaman. İstmeden bir adım geri atıyorum, kapıya çarpıyorum, elim kapı koluna çarpıyor. İşte bu.

Neşesizce gülüyor. "Ne var?" Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

"Uzaklaşmak bunu yapmanı kolaylaştırıyor mu?" "Tam olarak ne yapıyorum?"

"Beni sevdiğini ve benimle gurur duyduğunu ama benimle gelmeyeceğini söylemek."

Vücudum fiziksel olarak tepki veriyor, içimde titremeler oluyor ve midemde zaten fokurdayan asidi çalkalıyor. Kesik kesik nefes alarak, "Seninle gelmiyorum" diye fısıldıyorum.

Penceredeki tutuşu sıkılaşıyor. "Biliyorum. Sana sormak istedim. Babam sana seçme şansı vermemi söyledi ama istediğim bu olsa bile sana yalvarmayacağım. Gelemeyeceğini biliyorum ve seni tekrar o duruma sokmak istemedim." İç çekiyor. "Benden kalmamı isteyebilirsin."

Başımı sallıyorum, saçlarım uçuşuyor. "Hayır. Yapamam."

Başını bana doğru çeviriyor. "Ya ben istersem?" diye hırslıyor dişlerini sıkarak.

Yapmak istiyorum. Ona koşmak, kollarımı ona dolamak ve kalması için yalvarmak istiyorum. Beni seçmesi için ona yalvarmak istiyorum çünkü birdenbire daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı o eski duygular, gerçekliğe dayanmasalar bile yeniden ortaya çıkıyorlar. Ve evet, bunu benden sakladığı için ona hala kızgınım. Yine de onu tekrar kaybetme fikrinin içimi burkan acısı öfkeme ağır basıyor.

Ama bunu yapamam.

"Benim için kalmanı istemeyeceğim." Düşüncelerimi karıştırıyorum... ne istediğimi, ona ne söylemem gerektiğini. "Bir şeyin gerçek olup olmadığını anlamanın tek yolu, ona her şeyini vermendir." Gözlerim onunkilerle buluştu. "Ben sana her şeyimi verdim. Bir kereden fazla. Ama bunu yapmayacağım Luca. Az önce o bağışla ilgili her şeyi duydum. Ne anlama geldiğini biliyorum. Tıpkı senin beni Konservatuar'dan alıkoymayı reddettiğin gibi, ben de seni böyle inanılmaz bir şeyden alıkoymayacağım."

Dört yıldır ilk kez, benim için yaptığı her şeyi mükemmel bir netlikle anlıyorum. Bu seçimi yapmanın ona neye mal olduğunu. Beni seçmemiş gibi hissettiğinde bile beni seçti. Bazen birini seçmek, onun gitmesine izin vermektir. Uzaklaşmaktır. Bunu yapmak sizi öldürse bile. Beni bunu benim için yapacak kadar sevdi ve ben de gerekirse aynısını onun için yapacağım. Ama onun yaşamak zorunda kalacağı bir karar vermeyeceğim.

ile. O olmak zorunda ve ben bunu kolaylaştıramam ya da beni bir kaçış yolu olarak kullanmasına izin veremem.

Gözleri odanın diğer ucundan benimkileri arıyor. "İki yıl, Minik Kuş. İki yıl boyunca gitmiş olacağım, sadece ara sıra geri döneceğim ve gerçek bir süre için değil. Bu bursu istiyorum." Neşesizce gülüyor. "Bu bursu o kadar çok istiyorum ki finalist olduğumu duyduğumdan beri kendimi vazgeçirmeye çalışıyorum. Ama mesafe... çok fazla olacak. Seni gizlice izlemek için dünyanın dört bir yanına uçamam. Ya da sadece bir hafta sonu için gelebilirsin. Güney Amerika ve Afrika'dan bahsediyoruz. İkisinin de uzak yerlerinden. O dört yılı birbirimiz olmadan zar zor geçirdik ve işkence gibiydi. İki dünya arasında sıkışıp kalacak, seni bir daha ne zaman görebileceğimi bir yana bırak, seninle ne zaman konuşabileceğimi bile bilemeyecektim."

Ve hayati önem verdiğim bir şeyi kaçıracağım. Onu. Ellerim kayıyor, kapıya bastırıyor, beni tutuyor. "Biliyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ama yine de kalmamı istemeyecek misin?"

Başımı tekrar sallıyorum. Benim için bir seçim yaptı ve yaptığı şeyde haklı olup olmadığını hâlâ bilmiyorum. Buradayım ve mutluyum ve evet, bir parçam onun benim için yaptıklarına minnettar. Kendi kendimin insanı oldum. Kendi kadını. Daha güçlü ve bağımsız. Ama London olmasaydı da bu hale gelebilir miydim? Ayrı geçirdiğimiz o dört yıl olmasaydı potansiyel olarak şu an olduğumdan daha fazlası olabilir miydim? O Londra'yı benim her şeyim olarak görüyordu, bense farklı gölgelerde saklı bir potansiyel görüyordum.

Ne olabileceğini asla bilemeyeceğim. Ve bunu ona yapmayacağım. Onun için rotasını sonsuza dek değiştirecek bir karar vermeyeceğim. Kendisi söyledi. Bu bursu yıllardır istiyordu. Bir de felç edici bir düşünce var... Ya ondan kalmasını istersem ve o da kalmazsa?

"O zaman benimle ilişkini bitiriyor musun?" "İstediğin bu mu?"

"Siktir, hayır, değil." Pencereden uzaklaşıp bana doğru koşuyor, elleri kalçalarımnda, yüzü tam bana dönük. "Eğer bana kalmamı söylemeyeceksen, o zaman gidersem bunun bir önemi olmayacağını söylemeni istiyorum. Aramızdaki mesafeye rağmen bunu yine de yapacağız."

"Yapabilir miyiz?"

"Kalbin artık benim değil mi?"

"Kalbim çocukluğumdan beri senin. Bana bir gerçeği söyle. Yetişkin bir gerçeği. Bu dünyada senden istediğim tek şey senin aşkın. Ve yine de sana benimkini vermek için ne kadar hızlı olursam olayım, seninkinin henüz kazanamadığım bir sınav olduğunu sürekli hissediyorum. Bir başka kırık sonsuza dek mutlu son. Böyle mi olacak?"

Alnı benimkiyle buluşuyor ve bana karşı "Hayır," diye hırlıyor. "Hayır. Kalbim senin. On sekiz yaşındayken seni ailemin garajında çello çalarken bulduğumdan beri senin. Bu hiç değişmedi. Asla da değişmeyecek." Bu sefer daha yumuşak, daha çaresiz. Bir yalvarış. "Bu ödeneği istiyorum, Raven. Ve seni istiyorum."

Onu kendime doğru tutuyorum. Daha sıkı. Çaresizce. "Seninle çok gurur duyuyorum. Beni şaşırtıyorsun. Geri döndüğün her şey. Büyüdün. Bunu başardığını görmek istiyorum. Bir doktor olarak neler yapabileceğini görmek istiyorum. Bir erkek olarak." Yüzünü avucumun içine alıyorum, kirli sakalının kıllarını avucumda hissediyorum ve hıçkırıklarımı tutuyorum. "Ama ben bir aracı olamam."

Vücudum kendini ele geçiriyor ve kendimi koparıyorum.

Çellomu kaptığım gibi, ona dönüp bakmadan ofisinden kaçtım. Başka bir şey söylemesini beklemeden. Beni sevdiğini söylerse, üzerine basılmış bir cips gibi parçalanacağım. Gücümün azaldığını şimdiden hissedebiliyorum. Sözümünden dönme ve kalması için ona yalvarma isteğim. Bir sarhoşun beyin hücrelerini yakması gibi gücüm tükeniyor. Şimdiden böyle hissediyorum ve buraya döndüğüm için nefret ediyorum. Buraya geri döndüğümüz için.

Daha da kötüsü, bunun bizim için nasıl sonuçlanacağını gerçekten bilmiyorum.

T Kapı arkasından kapanıyor ve ben de yumruğumu tahtaya vurmak için kapının önüne yığılıyorum. Parçalanmadı ve çatlamadı çünkü bu lanet şey sağlam bir tahtadan yapılmıştı.

Odun. Bunun tek anlamı yumruğumun şiddetli bir şekilde acıması ve bunun öfkemi daha da körüklemesi. Bu sabah telefon aldığımda bunu beklemiyordum. E-postalarımı kontrol ediyor, "başvurunuz için teşekkürler, ancak maalesef siz değilsiniz" mektubunu arıyordum.

Bunun yerine, bursu kazandığımı söyleyen bir telefon aldım ve daha adamın sözlerini anlamaya başlayamadan kapım çalındı. Hastaneye çoktan haber verilmişti ve Grosspotter'ın yanı sıra tüm departman oradaydı, neredeyse bana bir geçit töreni düzenliyorlardı.

Umut ve arzu beni daha önce de tehlikeli yerlere sürükledi ama bu en kötüsü olabilir. Bu bursu istiyorum. Prestijinden ya da deneyiminden çok daha fazlası için. Etkileyebileceğim hayatları düşündüğümde... Bu bursu istiyorum. Raven ve bu tür bir çalışma dört yıldır odaklandığım tek şey.

Ara sokaktaki o geceden beri. Onlara yardım etmek istedim. O çocuğu kurtarmak istedim. Ve ikisini de yapardım

Eğer o korkmuş baba bana fırsat verseydi, hastaneyi karıştırmadan. Bunu aktarmaya çalıştım.

Başaramadım.

Bir anlık panikle beni vurdu -her şeyi gözlerinde gördüm- ve sonra hayatım sonsuza dek değişti. Tek bir an.

Acele verilmiş bir karar. Bazen tek gereken bu. Ben a Fritz. A adam ile Sonsuz para ve Sonsuz kaynaklar. Ama onun neyi vardı? Ailesinin neyi vardı?

Bir şeyleri düzeltmek için çok fazla gücüm var. Bu bursun benim için anlamı da buydu. İdealist bir şekilde dünyanın tıbbi açıdan daha dengeli bir yer haline gelmesine yardımcı olmak - küçük ölçekte bile olsa, parça parça. Dışarıda sağlık hizmetlerine erişimi olmayan ya da şu veya bu nedenle erişmekten korkan bir sürü insan var ve ben bunu değiştirmeye kararlıyım.

Sonra Raven hayatıma geri döndü.

Sonra bu bursu kazandım.

Ve şimdi.

"Siktir," diye tıslıyorum, gözlerimi kapatıp onu hayal ediyorum. Bana bakış şekli beni derinden yaraladı. Her şeyin bir arabadan ateş etme inceliğiyle yüzüne sıçradığını gördüm. Gözlerindeki o tanıdık ihanet parıltısı. Kaşlarının çatıklığındaki hüznü. Ağzının sert yapısındaki sarsılmaz kararlılık.

Ben de dört yıl önce o gece barda her şeyi gördüm.

Ama sonra... sonra benim için dışa doğru kanadı. Bugün, Minik Kuşum her şeyi geride tutmaya çalışıyordu. Ve sadece bu bile içimi tiksindiriyor. Bir insanı ne kadar incitebilirim? İkisini de sonsuza dek kaybetmeden önce onun güvenini, sevgisini kaç kez sınavabilirim?

İstese kalır mıydım? Bu bursu, bu fırsatı öylece çöpe atar mıydım? Tersine, gerçekten gidip onu burada bırakabilir miyim? Gidersem geri dönebileceğim bir şey kalır mı?

Yumruğum tekrar çarpıyor, kalbim göğsümde attığı kadar sert atıyor.

Buraya Konservatuarım diyordu ve haksız da sayılmaz. Dört yıl önce, hayatı için ne anlama geleceğini bilerek onun gitmesi için bir seçim yaptım.

Ne yaptım ben?

Beni böyle bırakıp gitmesine izin veremem. Henüz tüm cevaplara sahip olmasam bile, gitmesine izin veremem.

Kapıyı neredeyse menteşelerinden sökerek önce ana odaya, sonra da koridora çıkıp sağa sola bakıyorum. Kahretsin. Ne kadar aptalım. Rozetim tuş takımına çarpıyor ve sonra elimi asansör düğmesine çarpıyorum. Lanet olsun! Kaç dakika geçmesine izin verdim? Kahretsin, çoktan provaya gitmiş olabilir ve ben oraya d alamam. Girebilir miyim?

Hayır. Bunun için kıcımlı tekmelerdi ve haklı olarak.

Asansör nihayet açılıyor ve neredeyse her lanet olası katta durduktan sonra hastaneden çıkıp Huntington'a doğru koşmaya başlıyorum. Buz gibi rüzgâr yüzümü ve kollarımın çıplak derisini ısıyor. Otuz beş derece havada önlük giymek ideal değil ama caddeye ulaşıp Greenline'ın durduğunu ve Raven'ın bindiğini gördüğümde bunu fark etmiyorum bile.

Bir arabanın çarpmasını kıl payı atlatarak caddeye fırlıyorum. Caddenin ortasındaki adaya ulaştığımda kornalar çalıyor ve T kondüktörünün beni beklemesi için bağırıyorlar. Nefes nefese biniyorum ve adam bana T-pass'ımı sorduğunda irkiliyorum. Kahretsin. Lanet bir T-pass'ım yok çünkü lanet T'ye hiç binmiyorum.

Ben bir pisliğim, yetkili Fritz. Araba kullanırım ya da Uber'e binerim ya da birinin beni götürmesini sağlarım.

"İşte," diyorum kondüktöre, Raven'ın trenin arkasına doğru ilerleyişini izliyorum, büyük çellosu sırtına tünemiş, yarattığım kargaşadan habersiz. Cüzdanımı çıkarıp adama bir yüzlük uzatıyorum ve üstünün kalmasını söylüyorum. Bana deliymişim gibi bakıyor ama ona ulaşmak için insanların arasına girip çıkarken akıllıca beni durdurmuyor. "Raven!" "Raven!" diye sesleniyorum.

Sanki spor salonunda yaşıyorlarmış gibi yoluma çıkıyorlar, hareket etmekten başka bir sebepleri yokmuş gibi hıyarlık yapıyorlar ki ben de onları geçebileyim.

Başını çeviriyor, serulean gözleri benimkilere kilitleniyor. O kadar güzel ki nefesim kesiliyor ve istemeden gülümsüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bu iki Gamorrean'ı geçmeye çalışıyorum."

"Bize ne dedin sen?" diye bağılıyor içlerinden biri ve ben neredeyse gözlerimi deviriyorum.

"Onlar Jabba the Hutt'ın korumalarıydı. Araştır onları." Gözlerine bakıyorum. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Benim bakışım ona istemediğini söylüyor ve sonunda bir santim gevşeyerek onu kenara itmeme ve T sallanıp cadde boyunca ilerlerken dar patikadan geçmeme izin veriyor.

"Bu Luca Fritz," diye mırıldanıyor biri, ama tanınmak gözlerimi Raven'dan ayıracak kadar umurumda değil. Koridorun ortasında durmuş bana bakıyor, güzel yüzünde gergin bir kararsızlık var.

Ona ulaştığımda bir elim beline dolanıyor, diğer elim yüzüne ve saçlarına gidiyor. "Konuşmam bitmemişti."

Başını iki yana sallar. "Şimdi olmaz, tamam mı? Burada olmaz." Endişeyle etrafına bakınıyor, bize bakan insanları fark ediyor. "Provam var. Bunun hakkında konuşamam-" Onu ruhunu çalan bir öpücükle susturuyorum. Tam burada, T'nin üzerinde, muhtemelen fotoğraf ya da video çeken herkesin önünde. Kimin umurunda? O benim. Tüm dünya bunu bilsin artık.

"Ya gidersem?" Ona karşı nefes alıyorum. "O zaman ben burada olacağım."

"Ya kalırsam?"

"O zaman bunu kendin için yapmalısın. Sana kızmamı istemedin. Burası senin konservatuvarın Luca. Anlıyorum. Anlıyorum. Ama senin bana yaptığını ben sana yapmayacağım.

Yaptığımız her seçimin sonuçları vardır. Ve şimdi bile geriye dönüp baktığımızda..."

Ne dediğini biliyorum. Yaptığım şey doğru muydu? O burada ve mutlu ve evet, bir parçası onun için yaptıklarına minnettar. En azından öyle olmasını umuyorum çünkü... o çok fazla. Kendi başına bir insan oldu. Kendi kadını. Son derece güçlü ve bağımsız. Yeteneği tanındı ve saygı gördü. Ama Londra olmasaydı tüm bunlara sahip olabilir miydi? Konservatuar olmadan? Bir parçası hep merak edecek.

Parmaklarını yüzümde gezdiriyor. Dudaklarımda. Kalbimi. "Serbest bıraktığın bir kuş tekrar yakalanabilir, ama dudaklarından kaçan bir kelime geri dönmeyecektir."

Ellerim yüzüyle buluşuyor ve dudaklarım onun dudaklarında, vahşilikleriyle morarıyor. O da beni aynı şiddette öpüyor. Bırakmak istemiyorum. İki yıl ayrı kalmayı bir şekilde başaracağımızı söylesek bile bunun o son olabileceğinden korkuyorum. Sadece iki yıl. Hayat bir anda değişebilir. İki yıl içinde olabilecek her şeyi düşün.

Kaybetme potansiyeliniz olan her şey.

"Luca." Tren bizi itip kakarken omuzlarımı kavrayarak bana doğru sarkıyor. "Vazgeçmeni istemiyorum-"

Onu dudaklarımla tekrar susturuyorum. "Raven Fairchild, o güzel ağzını kapat ve sana seni sevdiğimi söylememe izin ver. Henüz ne yapacağımı bilmediğimi. Düşünecek çok şeyim var. Bunu alacağımı düşünmemiştim. Yemin ederim, düşünmedim. Finalistler arasında ismimi beğendiklerini ve bu kadar olacağını düşünmüştüm. Yani, sadece biraz zamana ihtiyacım var, bebeğim. Tek istediğim bu. Ama sakın... sakın benden vazgeçme."

Raven'ın bakışları beni yakıyor, gözyaşları gözlerine çok narin ama çok cesurca yapışmış, düşmeyi reddediyor. Araya bir ses giriyor ve her birimizin bunun bir kamera tıkırtısı olduğunu ve kimsenin konuşmadığını anlaması bir an alıyor. Kulaklarımdan akan kan dışında gelen tek ses

Trenin raylardaki gümbürtüsü. Halka açık bir seyircimiz var. Bizi filme alan bir seyirci. Bizi fotoğraflayan.

O panik anımda düşünmedim ve umursamadım.

Ben hala bilmiyorum. Ama Raven biliyor. İstediğini biliyorum. Değersiz bir derginin onu haftanın kızı ilan etmesini ya da hakkında spekulasyon yapmasını istemiyor.

Başının arkasını kavırıyorum ve onu göğsüme bastırıyorum, onu korumak için elimden geleni yapıyorum. "Tanrım. Seninle işleri berbat etmeyi bırakamıyorum. Değil mi?"

"Nasıl bu kadar ünlü oldun?"

Kıkırdıyorum, dudaklarım saçlarında. "Biliyorsam ne olayım. Özellikle Carter ve Landon bunun saçma olduğunu düşünüyor. Çoğu zaman görmezden geliyorum."

"Bu her yerde olacak."

"Biliyorum. Özür dilerim. Açıkçası, gününüzü daha parlak hale getirmek için yeni ve yaratıcı yollar bulmaya devam ediyorum."

İçime doğru kıkırdıyor; yumrukları önlüğümü sıkıyor ve Tanrı'ya şükür. Hâlâ burada. Hâlâ dayanıyor. Benden kaçmıyor.

"Seni istiyorum, Raven. Bu benim senin yerine bir şey semem değil. Lütfen bunu bil. Seni terk etmiyorum. Ne yaparsam yapayım, bir yolunu bulacağız. Birlikte."

Bir baş sallama. Bu kadar.

T durdu ve onunla birlikte etrafımızdaki insanlar da dağıldı. Sırtımı arabaya yaslayarak ve onu göğsüme sıkıştırıp gözlerden saklayarak bizi köşeye kaydırıyorum. T tekrar hareket etmeye başlıyor ve ikimiz de dilimizi tutarak Senfoni Salonu'na kadar tüm yolculuk boyunca onu tutuyorum.

Onu içeri götürüyorum ve gitmeye zorlanmadan önce tekrar öpüyorum. Ama tam gitmek için döndüğümde beni tekrar tutuyor ve geri sürüklüyor. "Kararını verdiğinde beni bul ve o zaman daha fazla konuşalım. O zamana kadar kendime ait bir zamana ihtiyacım var. Ve boşluğa."

Bunu kabul etmek istemiyorum. şu an ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Onu yakınımda hissetmeye ihtiyacım var.

tüm bunları bizim için çözerken parmaklarımın arasından kayıp gitmiyor, ama bunu sormasını anlıyorum ve başımı sallıyorum.

Onu burada bırakıyorum, kalbim içimde şiddetle çarpıyor.

Hastaneye dönüyorum, birkaç hastaya bakıyorum, tebrik mesajlarına, telefonlara ve sırt sıvazlamalara gülümsüyorum, eşyalarımı alıyorum ve annemi görmek için sokağın başına gidiyorum. Zihnim hala dönüyor, düşüncelerim beni yüzlerce farklı yöne sürüklüyor.

Ben binaya girmeden hemen önce Kaplan ve Landon dışarı çıkıyorlar.

Landon selamlamak için "Uyuyor," diyor. "Babam şu anda onunla birlikte, ama bugün bir sürü test falan yaptılar ve çok yorgun. Gerçi tekrar ayağa kalktı, bu iyi bir şey ve taramalarının ve testlerinin sonuçlarına bağlı olarak yarından sonraki gün eve gidebileceğini söylediler."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Belki de onu ziyaret etmeyi ertelemeliyim. Daha sonra ya da yarın ilk iş giderim. Nasıl olsa yarın burada çalışıyorum."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye katılıyor Kaplan. "Önünde uzun bir yol var ama bunu başaracak."

Landon, "Umalım da bu bizi bir süre için korkuttuğu son büyük korku olsun," diyor.

Şaka yapmıyorum. "Bugün büyük bir bağış kazandım ve muhtemelen hayatımın aşkını kaybedebilirim. Hamburger ve bira isteyen var mı?"

"Raven seninle kalmayacağını mı söyledi?" Kaplan sanki gözlerinin önünde boynuzlarım çıkmış gibi bana bakıyor. "Bugün onunla konuştum. Ona bursla ilgili her şeyi anlattım. Bu kadar çok soru sormasının nedeninin ya seninle gitmeyi ya da seninle kalmayı planlaması olduğunu düşündüm."

"Benimle kalmak konusunda bir şey söylemedi ama benimle gelmiyor."

"Kahretsin. Ne yapacaksın?"

"Kabul edip etmeyeceğime henüz karar vermedim. Ne oldu? Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Çünkü Treesprite Grant geri çevrilecek bir şey değil."

"Teşekkürler, Kap. Çok yardımcı oldun."

"Sadece gerçekleri söylüyorum. Raven iyi miydi? Zavallı kız sana körü körüne ve aptalca aşık." Kaplan onu terslediğinde omuz silkiyor. "Sadece daha iyisini yapabileceğini hissediyorum."

"Yani senin gibi mi?" Landon alay ediyor.

"Bu hayatımda duyduğum en iğrenç şey. Hayır. Ben değilim. Ama kesinlikle başka biri."

Omzuna yumruk attım. Sertçe. "Sağ ol kardeşim. Sevgin ve desteğin için her zaman minnettarım."

"İyi. Bu nasıl? Birbiriniz olmadan dört yıl geçirdiniz. İki yıl daha ne olacak?"

Rüzgârla mücadele ederek Mission Hill'e ve yolun karşısındaki bara doğru ilerlerken başımı sallıyorum. "Yardımcı olmuyor. Ve mümkün değil."

"O zaman sanırım bir hamburger ve bir bira. Benden olsun. En azından geri kalanını çözene kadar."

"O Aman Tanrım, şu basını görüyor musun?! İşeyeceğim. Noel'e yemin ederim, işeyeceğim." Layla, Kaplan'ın arabasının arka koltuğundan ciyaklıyor,

Emniyet kemerinin bağlayıcılığına karşı bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "Dışarıda onlardan o kadar çok var ki!"

"İşemesen iyi edersin. Üzerinde oturduğun derinin ne kadara mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Land Rover Range Rover'lar enayiler içindir," diye cevap veriyor ve ben Starbucks'ıma homurdanıyorum.

"Ama gerçekten. İşemem gerekiyor ve heyecanlıyım, bu yüzden mesane kontrolü sorunları var." "Kegel yap.

Kegel'i yaşı," diyor Stella ve ben yine kahkahalarım engel olamıyorum, aptalca bir sırtışıla ya da Kaplan'ın bana aldığı çılgınca kafeinli kahveden bir yudum aldım. "Sence bizimle röportaj yapacaklar mı? Umarım öyle olur."

Kaplan başını sallar. "Onları görmeyeceğiz. Garajdan girmemizin bir nedeni var. Mesaneni on dakika daha tutabilirsin."

Tanrıya şükür onları görmeyeceğiz. Bir hafta boyunca yeterince basınla görüştüm. Luca ve benim trende çekilen video ve fotoğraflarımız büyük yankı uyandırdı. Her nasılsa hiçbirinde yüzüm fazla görünmüyordu ama basın Luca Fritz'in aşkını ilan etmesine ve herkesin içinde bir kadını

öpmesine odaklanmış durumda. Onlar

benim olduğumu bilmeden binamızı takip ediyorlardı ve şimdi de otelin önündeler. Belli ki farklı sebeplerden.

"On dakika daha!" Layla ağlıyor.

"Canlarım, bakıcılarınızla bunun için okulu asmanıza izin vermeleri konusunda konuştum. Eğer idrar koltuklarıma vurursa, ikinizi de vasiyetimden çıkarırım."

"Vasiyetinde ben de var mıyım?" Stella şaşkınlıkla sorar.

"Bebeğim, bir yeğenim var ve bir de yeğenim yolda. Büyükkannen ve büyükbabanın ve babanın senin için ne kadar biriktirdiği düşünüldüğünde bir vasiyete sahip olmak aptalca görünüyor, ama hayat bazen berbattır ve olan budur."

Başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde şaşkın, kırpıştıran gözlerle dolu iki güzel yüzle karşılaşıyorum. "Onları kaybettin."

"Ağzımı açtığım anda tüm kadınları kaybetme eğilimindeyim. Benden istedikleri bu değil."

Ona sırtıyorum. "O zaman belki de onlara karşı bu kadar dokunulmaz, huysuz bir piç olmamalısın."

"Eğer olmasaydım, tüm gizemim yok olurdu ve kadınlar benimle bir şansları olduğunu düşünürlerdi. Bunun ne kadar korkunç olacağını hayal edebiliyor musunuz?" Abartılı bir şekilde ürperiyor.

Garip bir şekilde içimde bir eğlence şimşeği çakıyor ve başımı eğerek onun profilini buluyorum. "Bir gün, Kaplan-"

"Aman Tanrım, buradayız," diye tıslıyor Layla, düşünce trenimi keserek.

"Dil," diye uyarmaya çalışıyor Kaplan, ama ben destek olmuyorum çünkü sinirlerim o anda devreye giriyor. Hem de çok sert. O kadar kötü titriyorum ki kahvemi Kaplan'ın derisinin üzerine dökmek üzereyim.

Milyon dolarlık arabasını otelin altındaki özel bir yere çekiyor ve sonra dışarı çıkıyoruz. Çellomu elime aldığımda kolu yılan gibi etrafımda dolanıyor ve beni ona doğru çeviriyor. "Nefes almıyorsun, bebeğim. Nefes al."

"Sen nefes al," diye karşılık veriyorum.

"Tamam. Çok alıngan. Ama hücrelerinizi beslemek için hâlâ oksijene ihtiyacınız var ve hiç oksijen almıyorsunuz."

"Çünkü etrafımdaki tüm oksijenin tadı panik ve espresso gibi."

"Saçmalık. Sen bir çello dahisisin. Bana kim olduğunu söyle." "Adım Britney, sürtük."

Kaplan neredeyse beton zemine devrileceği noktaya kadar çatlıyor. "İyi olacaksın," diye hırıltılı bir ses çıkarıyor, sanki bir dikişi varmış gibi yan tarafını tutuyor. "Lanet olsun. Seni çılgın, güzel kadın, iyi olacaksın."

"Kaplan, şu anda açıkça psikotik durumdayım. İyi olmaktan çok uzağım."

Kahkahasını bastırmaya çalışıyor, uzanıp yanımı tutuyor. İfadesini sabitliyor. "Sadece öyle olduğunu düşünmüyorsan. Seni çağırdılar. Seni istiyorlar. Tam tersi değil. Sen rock yıldızısın, bebeğim. Oraya girip odanın sahibi olduğunda bunu hatırla. Ama gerçek şu ki onlar sadece insan. Hem de iyi insanlar."

"Tek bildiğim Bebek Cora ve Adalyn Diamond'a bakıcılık yapabileceğim," diye ciyaklıyor Layla, kollarını ve kalçalarını hareket ettirerek bir tür dansa başlamadan önce heyecanlı bir alkışla. "Britney ya da Christina olman umurumda değil, sadece elindeki çelloyu çal ve bunu yapalım."

"O da öyle dedi," Stella gönülsüz bir omuz silkmeye kabul etti, çünkü her ne kadar bu eğlenceye katılsa da, müzik ve bebek bakıcılığı onun için kitaplar ve yemek pişirmek gibi bir şey değildi.

"Bu iş sende."

Kaplan çellomu sırtımdan çalıp garajdaki asansöre doğru götürürken bana başka bir seçenek bırakılmıyor. Bir kat için düğmeye basıyoruz ve sonra güvenlik bize katılmaya geliyor, Kaplan'ın ve benim kimliklerimi kontrol ediyor ve sonra lüks Boston otelinin en üst katına uçuyoruz. Bir an için kendi binamı düşünüyorum. Luca'nın çatı katını, ama hemen hepsini kapattım.

Luca'yla pazartesi'den beri konuşmadım ve bugün perşembe.

Sivrisinek ısırığı gibi onu arama ya da mesaj atma dürtüsüne direndim. Kaşındırıyor ve çok cezbedici, ama birkaç çizik ve sonra kanıyorum. Tanrım, bu adam beni öyle şaşırttı ki, mantıklı konuşup konuşmadığımı bile bilmiyorum. Başımıza gelenler zaten acı çeken sinirlerime hiç yardımcı olmuyor. Bugün, dünyanın en büyük alternatif rock gruplarından birinin yapımcılığını üstlendiği bir albüme kaydedilecek bir şarkı çalışıyorum. Yarın gece Holiday Pops'un açılış gecesi ve benim iki solom var. Octavia nihayet evinde ve dinleniyor, ancak yeni doğmuş bir kuzu kadar zayıf ve önünde uzun bir iyileşme yolu var.

İhtiyacım olan son şey kafama daha fazla Luca Fritz çılgınlığı sokmaktı.

Mesajlarımızı her açtığımda, son sözlerimize bakıyorum. Yazmaya başlıyorum. Sonra hemen siliyorum. Ona zamana ve boşluğa ihtiyacım olduğunu söyledim ve buna sadık kalıyorum. Onu kendimin kayıp bir parçası gibi özlesem bile, hayalet uzuv ağrısıyla birlikte.

İşin kötüsü? Birkaç kez, bana mesaj atmaya başladığını gösteren üç noktanın zıpladığını gördüm, ancak kaybolmalarını izledim. Sinir bozucudan da öte. Ve kalp kırıcı. Ona kalmasını söylemek istemiyorum ve bu fırsattan vazgeçmesini de istemiyorum ama onu tekrar kaybetme düşüncesine de katlanamıyorum.

Asansörün kapıları açılıyor ve bu katta her birinde bir P harfi ve bir numara bulunan sadece üç kapı ortaya çıkıyor. "Başkanlık süiti 1'de kayıt yapıyoruz," diyor iri yarı, kibar bakışlı, siyah bir adam olan güvenlik görevlisi, bizi o yöne doğru yönlendirirken. Kapıyı bir kez çalıyor ve ardından başka biri, başka bir iri yarı güvenlik görevlisi kapıyı açıyor.

Koyu ahşap zeminler, şık gri halılar ve lüks kumaşlarla dekore edilmiş saray gibi bir odaya giriyoruz. Duvarlar, her biri bir sanat eseriyle süslenmiş.

Bu oda kadar pahalı. Benim dairemde daha büyük. Görünüşe göre çok fazla.

"Hoş geldiniz." Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü ve kusursuz moka tenli zayıf bir adam bizi selamlıyor. "Sen Raven olmalısın. Sonunda sizinle tanışmak büyük bir zevk. Ben Marco Morales, grubun menajeriyim."

Uzanıp elini sıktım. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Bu adamı zaten tanıyorum." Kaplan'ın elini sıkıyor. "Seni tekrar görmek güzel dostum. Ama bu çarpıcı yaratıklar da kim?"

"Bu Layla ve yeğenim Stella."

"Çok güzel." Bir ses dikkatini omzunun üzerinden çeker. "Şuna da bakın. Tam zamanında." Yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bir yerden iki küçük kız koşarak çıkıyor, bizi görüp donup kalana kadar birbirleriyle gülüşüyorlar. Büyük olanın uzun, kızıl-kahverengi saçları ve parlak yeşil gözleri var. Genç olan ise sarışın ve ela gözlü. İkisi de o kadar güzel ve sevimli ki ölebilirim. "Stella, Layla, bu-"

"Adalyn ve Cora Diamond," diyor Layla, gözleri yemek tabakları kadar geniş. "Vay canına. Bu kesinlikle en havalısı. Ve vay canına, elbisene bayıldım." Adalyn'in mor çiçekli elbisesini işaret ediyor. "Ve saç bandın da harika, Cora."

Cora zıplayarak yanımıza geliyor, ama Adalyn geride kalıp sitemle bizi izliyor.

Adalyn Diamond'ın otistik olduğunu, basın birkaç yıl önce onları acımasızca takip etmesinden sonra dünya zaten biliyor, ancak babaları Jasper, yeni insanlarla ilk tanıştığında çekingen olma eğiliminde olduğu konusunda bizi uyarmıştı. Konuşması da gecikmiş ve nadiren de olsa duygularını düzenleme konusunda bazı sorunlar yaşıyormuş, ancak bunun kızlarla ilgili bir sorun olacağını düşünmüyormuş.

Kızlar bu uyarı karşısında gözlerini bile kırpmadılar.

"Sanırım buradalar." Bir erkek sesi odaya yayıldı ve birden Jasper Diamond, Gus Diamond, Keith Dawson ve Henry ile yüz yüze geldim.

Gauthier, Wild Minds'ın sırasıyla solisti, baş gitaristi, davulcusu ve basçısı.

Şimdi Layla'nın altına işlemekle ilgili ne dediğini anlıyorum. Kafam tamamen karıştı.

Tanışmalar yapılıyor ve ben de el sıkışıp merhaba diyorum ve kendimi tanıtıyorum. En azından öyle sanıyorum. Hepsi Kaplan'a sanki eski kankalarıymış gibi kucak açıyor ve ben de bana ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. Beni aradıklarını, onların sadece insan olduklarını ve odayı sahiplenmem gerektiğini. Ama burası Wild Minds.

"Ady, tatlı kız," diyor Jasper, diz çökerek onun boyuna yaklaşıyor. Tahmin etmem gerekirse yedi ya da sekiz yaşlarında olmalı, Cora'nın ise dört ya da beş yaşında olduğunu düşünüyorum. Ünlülerin çocuklarının hayatlarını o kadar yakından takip etmiyorum. "Bunlar benim arkadaşlarım, Layla ve Stella. Seninle ve Cora'yla takılmak ve oynamak için buradalar."

Adalyn babasının gözleriyle karşılaşıyor -vay canına, birbirlerine ne kadar da benziyorlar- ve sonra isteksizce kızlara dönüyor.

"Onlara iPad'inizdeki oyunlardan birini göstermek ister misiniz?"

"Roblox'ta Minnie Mouse Obby oynayabilir miyim?"

"Obbies'e bayılırım," diye araya giriyor Stella. "Minnie Mouse olanını henüz oynamadım. Bana nasıl oynandığını gösterebilir misin?"

"Gus," diye fısıldıyor, amcasına bakarak. "Sen de oynamak ister misin?"

"Şimdi değil, 'küçük sevgilim'. Ama sonra. Ama sen git. Stella'ya o obbilerin canına nasıl okuduğunu göster." Gus onun elini tutarak ilerlemesine yardım ediyor.

"Ne giyiyorsun?" diye soruyor Stella'yı içine çekerek, ses tonu saf bir zevkle dolu.

Stella sırtıyor ve kıyafetine bakıyor. "Mor. En sevdiğin renk olduğunu duydum. Benimki yeşil."

Ciddi misin? Adalyn'i rahat ettirmek için mor mu giyiyor? Stella Fritz ne kadar özel ve tatlı biri? Ama ünlü bir çocuk olmanın ne demek olduğunu anlaması gereken biri

varsa, o da Stella'dır. Adalyn ya da Cora ile aynı kalibrede değil.

Diamond, ama Stella bir mirasçı ve Boston'da oldukça iyi tanınıyor.

Cora "Kuaförcülük oynamak istiyorum," diye ciyaklıyor ve gülererek yatak odasına doğru koşuyor. Adalyn Stella'nın elini tutuyor ve o ve Layla'ya ikinci kez söylenmesine gerek kalmıyor. Kızların peşinden gidiyorlar ve bir saniye sonra yatak odasının kapısı kapanıyor.

"Merak etmeyin," diyor Kaplan. "Hem Layla'nın hem de Stella'nın telefonları var. Bir sorun olursa arayacaklardır."

Marco, "Onları kontrol edeceğimden emin olabilirsiniz," diyor. "Kuaförcülük oynamayı seviyorum." Bana göz kırpmıyor ve ben de sırtıtıyorum, sinirlerimin bir kısmı yatışıyor.

"Bu konuda endişelenmiyorum." Jasper el sallayarak onları uzaklaştırır. "Sadece burada olmalarına sevindim. Vi diğer süitte dinleniyor ve Ady ile Cora için de oynayacak başka kızların olması iyi bir şey."

"Viola iyi mi?" Kaplan soruyor.

"O iyi. Bu hamilelik ona zarar veriyor, hepsi bu."

Gus, eşi ve ünlü pop yıldızı Naomi Kent'e atıfta bulunarak, "Naomi bu yüzden bizimle seyahat etmedi," diye söze giriyor. Kısa bir süre önce ikizlere hamile olduğunu açıkladılar.

"Senin çocuklar nerede?" Kaplan Keith'e döner.

"Ailemle birlikte," diye cevap veriyor, elinde bir bageti dalgınca çevirirken. "Bu ikisine normal bir günde göz kulak olmak zor ve biz çalışırken imkansız, bu yüzden ailem onları birkaç günlüğüne almayı teklif etti."

"Hey!" Maia Dawson olduğunu hemen anladığım sarışın, güzel bir kadın dışarı çıkıyor. "Mükemmel zamanlama. Eden da bana her şeyin hazır olduğunu söylüyordu. Merhaba, ben Maia. Telefonda konuşmuştuk."

Elini sıktım ve gülümsedim.

"Tatlım, rahatla. Bu eğlenceli olacak. Biraz su ya da başka bir şey ister misin? Biraz daha kahve?"

Elimdeki fincana bakıyorum. "Hayır. Sanırım biraz daha kafein alırsam kanatlanıp uçacağım."

Herkes gülüyor ve ben biraz daha rahatlıyorum. Maia ve Marco bizi bir çeşit yemek odası gibi görünen ve içindeki tüm mobilyalar çıkarılarak derme çatma bir stüdyoya dönüştürülmüş bir yere götürüyorlar. Her yerde enstrümanlar, çeşitli gitarlar, baslar ve hatta küçük bir davul seti var. Yan tarafta iki dizüstü bilgisayar ve bir tabletin kurulu olduğu bir ses tahtası var. Önündeki sandalyede oturan, açık mor saçlı Eden Dawson, Keith'in Henry ile çıkan küçük kız kardeşi.

Tanıştırıldıktan sonra bana "Seni çalarken dinledim," dedi. "Müziğin inanılmaz. Bu şarkıdaki çellon için sabırsızlanıyorum. Epik olacak."

Hepimiz biraz ileri geri gidiyoruz. Müzik konuşuyoruz ve birbirimizi biraz tanıyoruz.

"Anlat bakalım," diye söze başlıyor Jasper. "Müziği okuduğunu biliyorum. Bununla ilgili herhangi bir sorunun var mı?"

"Hayır. Çok güzel. Şarkının geri kalanına kıyasla emin olmadığım bir bölüm vardı ama sanırım sadece bir kez dinlemem gerekiyor ve sonra her şeyimi ortaya koyabileceğim."

Eden, "İzin verin ben kaydedeyim," diyor. "Dün buraya gelmeden önce onların parçalarını kaydetmeyi bitirdik." Tablete birkaç şey giriyor ve sonra şarkı hoparlörlerden geliyor. Gözlerimi kapatıp dinliyorum, bu hafta zaten birkaç kez çaldığım parçanın diğer enstrümanlar ve vokallerle birlikte nasıl akacağını düşünüyorum.

"Ah. Tam orada. Vurduğun nota, Jasper. Eğer yapabilirsem, çellonun daha düşük bir notaya basmasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Aksi takdirde, korkarım ki çok yakından karışacak."

Gözleri açılıyor ve etkilenmiş görünen grup arkadaşlarına bakıyor. "Elbette," diye kabul eder. "Hadi deneyelim."

Saatler sonra, sırtım ağrırken, parmaklarım uyuşmuşken, bileğim sızlarken şarkıyı bitirdik. Ve muhteşemdi. Eden çellonun şarkıya kattığı derinlik ve duygu konusunda kesinlikle haklıydı. Bazı küçük değişiklikler yaptım.

Onayladılar ve bunun için minnettarım. Beklediğim gibi değillerdi. Kaplan bana defalarca söylemişti ama asla bilemezsin. Bu onların müziği. Onların şarkısı. Bu konuda haklı olmaya hakları var.

Son bir kez daha dinleyip mükemmel olduğundan emin olurken Maia, "Bu harika," diye cıvıltıyor. "Tanrım, bundaki çelloya bayıldım. Balada çok duygulu bir hava katıyor."

"Kesinlikle." Eden'ın başı sağa sola hareket ediyor, dinlerken gözleri kapalı. "İhtiyacımız olsa daha fazlasını yapmayı düşünür müydün? Farklı bir şarkıda ya da farklı bir albümde?"

Dudaklarımdan bir kahkaha süzülüyor "Tabii ki. Şaka mı yapıyorsun? Onur duyarım. Gerçekten. Her zaman."

"Harika." Jasper'la başka bir şey hakkında konuşmaya başlıyor ve ben ayağa kalkıp gözlerimi kapatırken sırtımı bir yöne doğru çeviriyorum. Ama gözlerim açıldığında, doğrudan köşede duran birine kilitleniyorlar. Beklenmedik birine.

Luca.

I Buraya kesin talimatlarla geldim, bana bir iyilik yapıp Stella ve Layla'yı bebek bakıcılığı işinden almanı istiyorum çünkü hastalarım.

Landon'dandı ve o mesaj yaklaşık iki saat önce geldi.

Otele gittiğimde kimliğimin alındığını ve adımın yukarıdakilere söylendiğini gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı hayal edebiliyor musunuz? Güvenlik bana hiçbir şey söylemedi. Asansöre adım attığımda tek bildiğim yeğenimi ve yarı yeğenimi korumak zorunda olduğumdu. Sonra Marco Morales ve Maia Dawson kapıyı açtı.

Raven'ın Wild Minds ile olan konserini unutmuşum.

Çoğunlukla aylar önce duyduğum ve Kaplan o zamandan beri hiçbir şeyden bahsetmediği için. Raven da bahsetmemiştir. Bu yüzden kendimi biraz eksik hissediyordum. Karanlıkta kalan çok şey vardı ve daha da kızgındım - Raven'a yaşattıklararımdan sonra buna hakkım yoktu ama neyse.

Buraya gerçekten kızları almaya mı gelmişim yoksa bu Raven'ı görmem için bir oyun muydu?

Sana söyleyemem.

Şimdi bile, hala hiçbir fikrim yok.

Sevimli bir şekilde hamile olan Viola Diamond kızlarını aramak için vals yaparak süite girdi ve işte o zaman Oliver'ı arayıp gelip Stella ve Layla'yı almasını istedim. Çello tınlarını duyduğum ve şirketi fark ettiğim an, hiçbir yere gitmemin mümkün olmadığını biliyordum.

İroni mi? Bu gece Raven'la her türlü romantik şeyi yapmayı planlamıştım.

Mumlar. Çiçekler. Çikolatalar. Bunların kazanacağını biliyordum. Akşam yemeği. Sözcükler-Bütün sözcükleri planlamıştım. Kur yapma cephaneliğimdeki her şeye ihtiyacım vardı ve bunu biliyorum.

Bu hibeyle ilgili her şeyi yoluna koymak tam yetmiş iki saatimi almıştı. Her şeyin nasıl sonuçlanacağını anlamak ve sağlam bir plan oluşturmak. Satılabilir bir plan. En son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum. Raven'ın dairesini aramaktan, mesaj atmaktan ya da koşarak gitmekten vazgeçmek için kendimle kaç kez konuşmak zorunda kaldığımı hatırlamıyorum bile.

Ama bunu da yarım yamalak yapmayacaktım.

Benden daha fazlasını hak ediyor. Her şeyi hak ediyor, bu yüzden kendimi tuttum.

Oliver kızlarımızı almaya geldiğinde Kaplan da onun peşinden gitti çünkü sinsi kıcına gitmesini söyledim ve şimdi geriye bir tek ben kaldım. Onu Wild Minds'la oynarken ve kayıt yaparken izleyen adam.

Şu anda kız arkadaşıma olan tutkumun ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Destansı.

Böyle çok ateşli. Seksi, dahi ve sorumluluk sahibi. Bu kadın... Onun için istediğim şey buydu. Yıllar önce yaptığım seçimi bu yüzden yaptım. Bu çok ince bir çizgi. Başkaları için doğru olduğunu düşündüğünüz kararı vermek istemek ile dizginleri ele alıp kendi yollarına karar verebilmeleri için geri adım atmak arasında.

Bir yanlış var mı? Doğru var mı?

Bunun bir cevabı olmayabilir, ancak tartışma ne olursa olsun, sonuçları vardır. Her iki şekilde de

Git, sonuçları var. Bizi en çok inciten şey bu. Sonrası. O anda çok doğru gelen bir şey günler, haftalar ya da aylar sonra çok farklı gelir.

Beni zorlamayı reddettiği seçimi şimdi yaptığımda farklı hissedip hissetmeyeceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir an donup kalıyor, ifadesi kararıyor ve ben bununla ne yapacağımı bilemiyorum. Raven Eden'la çalışırken ben zaten çocuklarla konuşmuştum, yani şu anda tek yapmak istediğim kızımı alıp gitmek.

Raven göz kırpıp arkasını dönüyor ve içim daralıyor.

Gruba, Marco'ya, Maia'ya ve Eden'a teşekkür ediyor ve sonra eşyalarını topluyor. Ama ondaki gözle görülür değişim açıktır. Gülümsemesi gitmiştir. Her ne kadar zorluyorsa da sadece zorluyor. Gözlerindeki ışığı çektim ve bursu öğrendiğinden beri böyle olduğu fikrinden nefret ediyorum.

"Sen benim aracım mısın?" diye soruyor, Kaplan'ı ararken nihayet yanıma geliyor.

"Eğer sorun değilse. Kaplan'ı eve gönderdim. Konuşabileceğimizi umuyordum."

Bir baş sallama. Tek alabildiğim bu ve hiç de mutlu bir kafa değil. Kaçamasın diye çellosunu sırtından alıyorum ve sonra Wild Minds'ın ana güvenlik görevlisi Marsellus bizi asansöre götürüyor.

Ona teşekkür ediyoruz ama kapılar kapanır kapanmaz ona dönüyorum, belinden tutuyorum çünkü buna bir saniye daha dayanamıyorum. "Ben kararımı verdim."

"Tamam..." Boğuk bir fısıltı, gergin bir şekilde dudaklarını yalamasına neden oluyor.

"Sana söylememin bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni bazı şeyleri çözmem gerekmesiydi. Bazı düzenlemeler yapmak. Seni görmek için her dakika her saniye ölmediğimden değil. Bana her şeyi halletmemi ve sonra senin için gelmemi istediğini söylemiştin."

"Ne gibi düzenlemeler yaptınız?"

"Bu düşünceni unutma." Asansör hızla iniyor ama bu konuşmayı dondurucu soğuktaki garajda ya da arabada yapmak istemiyorum, o yüzden lobinin düğmesine basıyorum. Kapılar açılıyor ve elini tutup onu lobiye doğru çekiyorum, bir yandan da uygun bir yer arıyorum. "İşte bu yüzden bu konuşmayı evde yapmak istedim," diye yakınıyorum. "Burada." Bizi resepsiyon ve tuvaletler arasındaki küçük bir oyuğa kaydırıyorum. Pencereilerin hemen ötesinde, binanın dışındaki kaldırımın aksine burası sessiz. Basınla dolup taşıyor, sinir bozucu bir şekilde benim binamın önüne benziyor ve Boston'da bu kadar çok muhabir olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Luca, bunu arabada ya da evde konuşabiliriz."

"Hayır. Bekleyemem. Üç lanet gün bekledim, Raven. Beklemekten bıktım." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Pazartesi günü beni kötü bir anımda yakaladın. Oradaydım, kendimi çökmüş ve kararsızlık içinde hissediyordum, ki bu çok saçma. Öyle olduğunu biliyorum ama geçmişte bana huysuz demiştin ve evet. Bazen öyle olabiliyorum. Ama ortada verilecek bir karar yokken nasıl kararsızlık içinde kalabilirdim ki?"

"Ne demek istiyorsun?" Başını sallıyor, kaşları çatılıyor.

"Kalıyorum," diye fısıldıyorum ona. "Bursu kabul etmiyorum, Raven. Almayacağımı biliyordum. Ben sadece... bunun hayal kırıklığıyla mücadele ediyordum. Başka bir açı yokken başka bir açı bulmaya çalışıyorum."

"Ama Kaplan bunun geri çevrilmeyecek bir hibe olduğunu söyledi. Kimse bunu geri çeviremez."

Omuz silkti. "Şey,
ben yaptım." "Luca-"

"Gitmiyorum çünkü seni bırakamam," diyerek sözünü kesiyorum çünkü bunu söylemem gerekiyor. "Bursu istiyorum. Ama seni daha çok istiyorum. Rina'nın ölümünde burada olmak istiyorum."

evlendiğinde ve Carter ile Grace'in bebekleri olduğunda burada olmak istiyorum. Sonunda Oliver Amelia'ya gerçekten evlenme teklif ettiğinde ve Landon Elle ile hayalindeki eve taşındığında burada olmak istiyorum. Mükemmel yeğenimin çılgın, hormonlu bir ergene dönüşmesini izlemek istiyorum. Annem ve babam için burada olmak istiyorum. Ama seni bırakamam. Bir daha asla."

Göğsü inip kalkıyor, aldığı her nefes bir öncekinden daha derin. Bakışları benimkiler arasında gidip geliyor, sanki bir ama bekliyor gibi, ama bunun bir ama'sı yok. Aslında yok. Bu daha çok bir şeylere alışma süreci.

Eli göğsüme vuruyor, çarpan kalbimin üzerine. "Pişman olmayacak mısın? Bunu geri çevirip gitmemekten?"

"Çok üzgünüm. Cidden çok üzgünüm. Ama bahsettiğim düzenlemeler var ya, işte ben gidiyorum. Aslında Nikaragua'ya, Brezilya'ya değil."

"Ne?"

"Rahatla bebeğim, bırak da bitireyim. Her şeyi planlamak istedim. Bu yaz küçük bir izin alacağım ve ağırlıklı olarak nörolojik vakalarla ilgilenen bir klinikte çalışacağım. Planım 4 Temmuz'dan sonraki hafta gitmek çünkü Pops'un bunun için özel bir gösteri yaptığını biliyorum. Yani, umarım ondan sonra iki ay izin alıp benimle gelmeyi düşünürsün. Düşünüyordum da... orada biraz müzik terapisi yapabilirsin. Kliniğin müdürüyle konuştum ve hastaların buna çok sıcak bakacağını düşündü. Eğer bunu yapmak istemiyorsan ya da yapamıyorsan, yine de gideceğim ama sadece iki aylığına. İki yıl değil."

"Luca..."

"Eğer umduğum gibi sonuçlanırsa, bu her yıl ya da iki yılda bir yapabileceğim bir şey olabilir. Ayrıca bu tür girişimleri desteklemeye yardımcı olacak kendi vakfımı kurma fikrini de düşünüyorum. Kardeşlerim bunu deneyebileceklerini söylediler."

Ama Carter'ın bebek en az bir yaşına gelmeden gitmeyeceği açık ve Landon'ın Stella'yı en fazla bir ya da iki hafta bırakacağını sanmıyorum."

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bu yazı düşüneceğini söyle. Ama bu yaz bir yana, iki yıl sensiz geçirmek için çok uzun bir süre."

Kolları boynuma dolanıyor ve beni daha da yakınına çekiyor. "Kalıyor musun? Bu 'Sana sonsuza kadar istediğimi söyleyip iki gün sonra gitmeye karar vereceğim' falan değil mi?"

Vay be. Bunu yaptığımda bu kadına karşı cidden bir pisliktim. "Hayır. Kalıyorum bebeğim. Gitmiyorum. Sana bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım."

"Güzel. Çünkü senden kalmanı istemesem de, yine de bunu yapmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım."

Bunu söylediğini duyunca nefesim kesildi.

"Bunu sana yüklememeliydim. Ben... üzgündüm. Dediğim gibi, beni kötü bir anımda yakaladın. Bazen böyle anlarım olur. Annemle ilgili şeyler. Bu hibe. Biraz dağılmış durumdayım. Ama seninleyken fark ettim ki... Ne kırıldım ne de iyileştim. Kaybolmadım ve bulunmadım. Karanlık değilim, aydınlık da değilim. Felaket değilim, mükemmel de değilim. Sadece kendimim. Ama birlikte tüm bu şeylerin kusursuz bir dengesiyiz. Sadece senin ve benim duyabildiğimiz bir senfoni. Sensiz yaşayamam. Ama daha da önemlisi, denemek istemiyorum. Bir daha asla. Seni seviyorum."

Bana gülümsüyor, göğsümü sıkan ve nefesimi kesen bir gülümseme. "Ben de seni seviyorum. Kaldığın için mutluyum. Sensiz yaşamayı unut. Hayat seninle yaşamamak için çok kısa. Ve evet, mevcut yükümlülüklerimi yerine getirebilirim bu yaz seninle gelmek isterim. Orada müzik yapmak inanılmaz olurdu. Elimden geldiğince yardım etmek."

Ellerim saçlarına dalıyor ve onu öpüyorum. Onu iyi, uzun ve sert öpüyorum. Tamamen dilimle. Şu andan itibaren onu her gün öpmek niyetindeyim. Hayatımızın geri kalanında

Çünkü bu kadınla evleneceğimden emin olabilirsin. Bu sefer gerçekten.

"Raven, sen benim için Obi Wan'sın."

Ciğerlerinden bir kahkaha patlaması yükseliyor, başı geriye atılıyor. "Bu korkunç! Bunu ne zamandır tutuyorsun?"

"Dört yıl. Doğru zamanı bulamadım."

"Çok sevimsiz. Boston'ın meşhur Doktor Playboy'u tam bir gizli inek."

"Ama ben senin gizli ineğimim."

Bizi asansöre götürüp garaja indirirken bana "Öylesin," diyor. Arabama binmesine yardım ediyorum, kapıyı arkasından kapatıyorum ama otelin önünden geçene kadar aklıma bir şey geliyor. Neredeyse hemen düzeltilmesi gereken bir şey.

Ne yazık ki, eve gidene kadar birkaç dakika beklememiz gerekecek.

"Yarın geceye biletlerim var." Boston'da akşam trafiğinin yoğun olduğu saatlerde ilerlerken Raven'a bakıyorum. "Aslında hepimizin var, orada olamayacakları için yıkılan ailem hariç. Bizim için bir balkon bölümü satın aldım ve babana yanımda oturması gerektiğini söyledim bile."

Boğazının arkasından bir tür inanmazlık sesi çıkarıyor. "Bu delilik, biliyorsun."

Parmaklarını dudaklarıma götürerek sırtıyorum. "Benim kızım Boston Senfoni Orkestrası'nın tatil gösterisinde birinci çello koltuğunda oturuyor ve bir değil iki solosu var. Sence bunu kaçırıyor muyum? Asla. Ayrıca, babanla bağ kurmalıyım ki beni uykumda öldürüp doğal sebeplermiş gibi göstermesin."

"Olayı kaza gibi göstermeye daha yatkın. Bu şekilde daha az soru sorulur."

"Bildiğim iyi oldu. Ona yalakalık yapmak için bir sebep daha. Ama gerçekten, seninle gurur duyuyorum bebeğim. Biliyorum, sen

Bu konuda gerginiz ama biz sizin aileniz ve ne olursa olsun sizi desteklemek ve sevmek için orada olacağız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Garajdaki yerime çekene kadar elini tutmaya devam ediyorum, arabayı park ediyorum ve ona dönüyorum. "Aç mısın? Bir şeyler hazırlayabilirim ya da dışarıdan sipariş verebiliriz."

"Açlıktan ölüyorum ve en hızlısı neyse o."

Hmmm. Mükemmel. "Köşedeki bistrodan sipariş vereceğim ve gidip alabiliriz. Sen ne istersin?"

Telefonumdan restoranın web sitesini açıyorum ve siparişimizi veriyoruz. Ben de açlıktan ölüyorum. Bir haftadır hiçbir şey yememiş gibiyim. Annem hastaneye yatırıldığından beri. Raven da biraz zayıflamış görünüyor.

"Akşam yemeğini ateşin yanında yiyip film izlemeye ne dersin? Sanırım ikimizin de biraz rahatlamaya ihtiyacı var."

"Eğer bana yemek ısmarlar ve orgazm olmamı sağlarsan, beni Star Wars maratonuna davet etmene izin veririm. Hatta sen izlerken bir ara sana sakso bile çekebilirim."

Kendi tükürüğümle boğuluyorum, sadece gülüyorum. "Tanrım, nasıl böyle bir kaltağı kız arkadaş olarak edindim? Cidden mi? Sen çok kötüsün, Raven."

Ona göz kırparak arabanın etrafında uçuyorum ve çıkmasına yardım ediyorum. Tıklayıcıyı çalıştırıp onu göğsüme çekip öperken garajdan yüksek bir bip sesi geliyor.

"Evlenmek ister misin?" İyileşip nefesi kesilince soruyorum.

"Hayır."

"Bebek yapmak ister misin?" "Hayır da."

"Aramızdaki bu yaş farkı sorun yaratabilir."

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda haklı olabilirim. Kardeşlerimin -Kaplan hariç- hepsi yuva kurdu. Oliver ve Amelia'nın Layla'sı var, onların çocuğu olmasa bile. Landon'ın Stella'sı var, o da ergenlik çağında. Carter ve Grace'in bebekleri yolda ve Rina yeni nişanlandı. Otuz üç yaşındayım ve onunla yuva kurmaya hazırım ama Raven'ın

yüzündeki ifade

Hayatının bu aşamasında benimle bile olsa evlilik ve bebek fikrinin ona çarpıntı verdiğini söylüyor.

"Bekleyebilirim," söz veriyorum. Belki de. Sabır konusunda pek iyi değilimdir.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "İçinde daha sakın, daha sabırlı bir zen keşfetmen gerekecek" diyor.

Caddeye doğru yürürken ellerimizi aramızda sallıyorum. "Pek olası değil."

Tam köşeyi döndüğümüzde onları gördüm. Tıpkı göreceğimi bildiğim gibi. Paparazziler ne yazık ki acımasız. Anlıyorum. Sayılır. Burası Boston ve buralarda pek hareket olmaz. Belli ki Abbot-Fritz'ler hariç.

"Artık insanlara söyleyebilir miyiz?" Yaklaşırken soruyorum. "İnsanlara derken, seni herkesin içinde öpebilir miyim ve elini tutabilir miyim" -birleştirilmiş ellerimizi dudaklarıma götürüyorum- "ve seni yemeğe çıkarabilir miyim, böylece herkes benim olduğunu bilir mi?"

Düzensiz bir nefes üflüyor, belli ki binanın önünde dolaşan adamları henüz görmemiş ve yavaşça başını sallıyor. "Evet. Kim olduğum hakkında spekülasyon yapmaları hoşuma gitmedi. Gizemli kadın hakkında söyledikleri şeyler hoşuma gitmedi. Yani evet. Hadi yapalım şu işi."

"Şükürler olsun." Elini dudaklarıma götürüyorum ve avucunu, bileğini öpüyorum. "Senin hakkında çenemi kapalı tutmaktan nefret ediyordum."

Yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Daha önce olduğumuzdan daha fazla, değil mi?"

Birbirine bağlı ellerimizi kullanarak onu kaldırımda döndürüyorum, kendime doğru çekiyorum ve bana yaslıyorum. Yüzü yukarı doğru eğildi, gözlerimiz birleşti. "Sonsuza kadar, Raven. Ciddiyim. Seninle çıkmak istemiyorum. Yavaş gitmek ve her şeyin nasıl yürüdüğünü görmek istemiyorum. Seninle bir hayat istiyorum. Her sabah senin yanında uyanmak ve her gece kollarımda seninle uykuya dalmak istiyorum. Evlilik, bebekler ve torunlar istiyorum. Hepsini istiyorum."

"Luca! Luca! Luca! Gizemli kadın bu mu? Hanımefendi!"

Buraya gelin. İsmınız nedir?"

Birden etrafımız dört adam tarafından sarıldı, hepsi bize bir şeyler bağılıyor, yüzümüze kameralar tutuyorlardı. Raven'a bir bakış attım. Az önce herkesin önünde benim olmayı kabul ettiğini söyleyen bir bakış ve sonra basına nadiren verdiğim bir gülümsemeye onlara dönüyorum. "Bu Raven Fairchild. Boston Senfoni Pops Orkestrası'nda cellist. Babası ailem için çalıştığı için onu tüm hayatı boyunca tanıdım." Gözlerim tekrar onunkilerle buluştu. "Ve onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

Dudaklarına derin bir öpücük konduruyorum ve onu kendime sımsıkı sarıyorum.

Birkaç saniye daha sorular ve resimlerle uğraştıktan sonra kolumu onun omuzlarına doladım, teşekkür ettim ve bizi kaldırıma doğru ittiler.

Yüzünü buruşturarak omzunun üzerinden bakıyor, şüphesiz onların telefonlarında çılgınca çalıştıklarını görüyor. "Bu bir saat içinde her yerde olacak."

"Evet. Doktor Playboy'la çıktığında ödediğin bedel bu. Artık bana mahkumsun."

"Nasıl gideceğini göreceğiz, Doktor Playboy. Şimdilik beni eve götürün, karnımı doyurun ve belki başladığımız şu ikinci şans romantizminden biraz daha okumanıza izin veririm."

"Nasıl biteceğini zaten biliyorum." Bana kaşlarını çattı.

"Sonsuza kadar mutlu."

EPİLOG

Sekiz Ay Sonra

MÜKEMMEL BİR YAZ ORTASI Martha's Vineyard gecesinde, güneş batı ufkunda batarken -pembe ve altın rengi bir ihtişamla parlayan çok saf bir gökyüzü- kendimi sahilde tek başıma yürürken buluyorum. Kıyı boyunca mavilerin en mavisinin suları çarpıyor, Fritz balo salonundan esintiyle birlikte dönen müziğin ipucuna rağmen en iyi film müziği.

Düğün sorunsuz geçti.

Gelinin erken paniği gözyaşlarına, kahkahalara ve bol bol öpüşmeye dönüştü. İtiraf etmeliyim ki, düşündüğümünden daha fazla gözyaşı döktüm.

Ve şimdi, parti tüm hızıyla devam ederken, fark edilmeden gizlice dışarı çıktım ve arazinin eteklerinde sıkışmış bir şekilde duran İngiliz bahçesinin taş duvarına doğru yürüdüm. Kısa bir ertelemeye ihtiyacım vardı. Düşüncelerimi düzene sokmak için kendime bir an ayırmalıydım. Dünyada tanıdığım ve sevdiğim herkes balo salonunda, resepsiyonun tadını çıkarıyor, içiyor, dans ediyor ve gülüyor.

Yine de, tam olarak emin olmadığım nedenlerden dolayı, yardım edemedim ama burada dolaştım. Düşüncelerimin içinde kayboldum.

Buraya son gelişimden bu yana uzun bir beş yıl geçti.

Hayatın hiç bitmeyen bir döngü olduğunu söylerler. Eski olan her şey bir gün yeniden yeni olacaktır. Moda trendleri. Besin zinciri. Hayat. Ve benim durumumda, aşk.

Beş yıl önce tam da bu gece, çello çalışıyordum ve başımı kaldırıp hayatım boyunca aşık olduğum adamın yeşil gözlerine baktım. Beni bir yardımcıdan fazlası olarak göreceğini asla hayal etmediğim bir adam. Ev yöneticisinin kızı. Bir keresinde boğulmak üzereyken kurtardığı küçük kız.

O yaz beni sonsuza dek değiştirdi.

Bunun etkileri hayatımın hem en iyi hem de en kötü günlerini, haftalarını, aylarını ve yıllarını kapsıyor.

Esinti ılık ve davetkâr, tenimde tatlı bir yol çiziyor ve saçlarımın uçlarını savuruyor. Topuklu ayakkabılarım basamakların dibinde çoktan unutulmuş, arkamda ayak izleri bırakırken kum yumuşak ve taneli. Uzağa gitmeye niyetim yok. Kıyıda elli metre ötedeki mavnadan havai fişekler patlamadan önce ölmekte olan güneşi kovalamak için sadece bir an.

Uzun bir gün oldu. Tatlı bir gün. En güzel gün. Ama kararlı bakışları da beraberinde getiren bir gün. Açık düşünceler.

Muhtemelen bu yüzden arkamdan süzülen esintide kutlama purosusu dumanı ve kolonyanın en hafif ipucunu yakalıyorum.

O orada. Bir yerlerde. İzliyor. Takip ediyor.

Öyle olduğunu biliyorum.

Dalgaların kıyıya vuruşuna karşı onu duyamasam bile. Onu hissediyorum. Onu her zaman hissederim. Nabzımın heyecanını. Göğsümdeki çarpıntıyı. Karnımın alt kısmındaki lezzetli kıvrılma. Bedenim onun çaresiz bir kölesi.

Bir anlık yalnızlık ihtiyacıma rağmen bu düşünce beni sırtmaya itti.

Azalan güneşin tepesi masmavi okyanusun kenarına doğru cızırdıyor ve yıldızları engellemeye kararlı bir bulut parçasıyla birlikte fazladan bir esinti getiriyor. Ama bu gece öyle değil. Sıcak bir gündü, güneş ve neşe dolu bir gün. Korkuya ya da kalp ağrısına yabancı olmayan bir aile için bitmek bilmeyen bir tünel gibi gelen bir ışık.

"Minik Kuş." Sesi kulaklarımda çınlıyor ve çitlerle çevrili duvar boyunca süzülüp bahçelere doğru ilerlerken dudaklarımdan bir gülümseme süzülüyor. Güller, yaseminler, lavantalar, leylaklar, çalılar, ağaçlar ve uzun otlar etrafımı sarıyor, kokularıyla beni tüketiyorlar. Derin bir nefes ve çiçeklerle birlikte o da.

Sonra kollarını sırtımdan geçirip göğsümde kavuşturdu. "Mücadele etme benim vahşi, çılgın küçük kuşum."

"Ben kuş değilim."

"Ah, ama sen her zaman benim küçük kuşum olacaksın. Bir kuzgun, çok parlak ve güçlü, karanlık ve inatçı. Babam bana sonsuza dek seni kovalayacağımı söyledi. Hiç kazanamadım ama umarım sürekli kazanırım."

Ağzı boynuma çarpıyor. Kulağımın altındaki deriye. Öpüyor, yalıyor ve nefes alıyor.

"Gelin ve damat nasıl?"

Bana karşı bir gülümseme. "Delicesine mutlu." Bir öpücük daha, kolları beni kendisine doğru sıkıyor. "Küçük kardeşim bu gece evlendi." Bir kahkaha. "Bana bunun Landon'ın Reese'le evlendiği zamandan neden bu kadar farklı hissettirdiğini açıkla."

"Çünkü Landon, Reese'le evlendiğinde üniversiteyi yeni bitirmişti. Artık hepiniz erkeksiniz. Yetişkinler." Kıkırdıyorum. "Sayılır."

"Peki ya sen? Sen ne için hazırsın? Bir sonraki maceran ne olacak?"

"Yarın. Ve ondan sonraki gün. Ve böyle devam edecek. Sanırım Orta Amerika da bunun içinde."

"Ama başka? Kalbinin başka hangi maceraya ihtiyacı var? Kendini tamamlanmış hissetmen için sana başka ne verebilirim?"

"Yanımdasın, ama neden beni bir şeye hazırlıyorsun gibi hissediyorum?"

"Olabilirim." Beni etrafında döndürüyor, eteklerimin fırırları aramızda yayılıyor.

Gözlerindeki parıltıyı yakaladığımda "İlgilenmiyorum," diye bağırlıyorum.

"Henüz beni dinlemedin."

"Gerek yok. Cevabım hayır."

Bir aydan biraz fazla bir süre sonra Nikaragua'ya gidiyoruz. Senfoni, 4 Temmuz Pops konserinden sonra küçük bir ara veriyor, bu yüzden zamanlama iyi işliyor. Hastane bu kez benim gitmem konusunda pek istekli değildi ama Luca araba kullanırken çok ikna edici olabiliyor.

Dediğim gibi, bu bir macera olacak. Üstesinden gelmek için sabırsızlandığım bir macera.

Yavaş yavaş lise İspanyolcamı tazeliyorum ve oraya gittiğimde yapmak istediğim bazı şeyleri gözden geçiriyorum. Luca bunu planlamaktan çok mutlu. Ailesinin uçağını alacağız ve Landon ile Oliver ilk iki hafta bize katılacaklar. Kliniğe her türlü tıbbi malzemeyi bağışlıyorlar.

Luca'yı daha önce hiçbir şey için bu kadar heyecanlı görmemiştim.

Başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde ruhunu dolduruyor.

"Senin hakkında sevdiğim şeylerden birini biliyor musun?" Luca yüzünü benimkine doğru eğerken kulağıma mırıldanıyor.

"Ne?" Dalgınca cevap veriyorum, okyanusun üzerindeki karanlık gökyüzüne doğru bakıyorum. Her an havai fişekler patlayabilir ve ben onları kaçırmak istemiyorum.

"Bana o kadar mükemmel uyuyorsun ki. Vücudun benimkinin içine giriyor. Başın çenemin altında. Bu seninle dans etmeyi çok daha güzel kılıyor."

Müzik olmadan, beni esintinin çağrısıyla sallamaya başlar. Gecenin hissi. Onun içinde ne kadar kolay kayboluyorum. Ondan başka biriyle tekrar bulunma düşüncesini ne kadar hayal edilemez buluyorum.

Çenesinden öperim. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum. Ama sen çok uzaktasın."

Gölüyorum. "Topuklu giyiyorum. Bu beni sana doğru sıkıştırıyor. Normalde bu kadar uzun değilim."

"Minik Kuş, bana her zaman mükemmel uyum sağladın."

"Burası benim en sevdiğim yer," diyorum ona dürüstçe, başımı kaldırıp alacakaranlığın son kalıntılarında onun parlayan gözlerini ve memnun sırıtışını görebiliyorum. Oliver'ın bugün evlendiğine hâlâ inanamıyorum. Küçük kardeş ve vay canına, tüm bu Fritz erkekleri düğün kıyafetleri içinde ne kadar da muhteşemler. Hakiler, beyaz gömlekler ve soluk mavi keten blazer ceketler içinde rahat.

Biraz preppy, ama bu da biraz Oliver.

"Nikaragua'ya gittiğimizde her şey farklı olacak. Çalışma saatlerim uzun olacak. Daha fazla ameliyat. Daha fazla toplum bakımı."

Bizi bir sarkaç gibi sallamaya devam ederken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Biliyorum. Bu konuda endişelenmiyorum. Yapacağın iş... bu çok önemli. Bunu yapıyor olmamızı seviyorum. Seninle birlikte bunun bir parçası olmayı seviyorum. Senin bu yönünü yakından göreceğim."

Ve bir yanım hala bursu reddettiği için kötü hissediyor. Yani, beni yanlış anlamayın, iki yıl boyunca ayrılmayacağı için çok heyecanlıyım. Ama bu yolculuğun onun için ne kadar tatmin edici olduğunu biliyorum. Bunun ne demek olduğunu anlıyorum. Bu asla engellemek ya da ondan almak isteyeceğim bir şey değil. Bu iş sadece hayati değil, aynı zamanda onun ruhunu da besliyor.

Sanırım bir şeyin gerçek olduğunu o zaman anlıyorsun. Sonsuza kadar.

Ciltli.

İkiniz de diğeriniz için hayati fedakârlıklarda bulunmaya hazır olduğunuzda. Onları harekete geçiren şey sizi de harekete geçirmeye başladığında.

"Bunu seninle bu şekilde yapabileceğimden emin değilim."

Başımı geriye atıyorum, gözlerim arıyor. "Ne gibi?"

"Tamamen benim değilmiş gibi."

"Luca-"

"Ya daha fazlasına ihtiyacım olursa?"

"Ne tür bir fazlalık?" Meydan okuyan bir kaşla karşılık veriyorum. "Sen benim ikinci benliğimsin. İkinci yarım."

"Sende onlardan biri var. Adı Landon. Sol gözündeki çil dışında tıpkı sana benziyor."

"Horluyor."

Bir kahkaha patlıyor ciğerlerimden. "Sevmiyor. Sadece artık onun yanında uyumaktan hoşlanmıyorsun."

Luca elimi tutuyor, beni bahçenin gece havasında döndürüyor, tam o sırada havai fişeklerden ilki gökyüzüne çarpıyor, mavi ve yeşil bir patlamayla aydınlatıyor ve keskin çatırtısıyla bizi irkiltiyor.

Gökyüzüne bakarken beni kendine doğru çekiyor. "Senin yanında uyumayı seviyorum. Kendimi asla kurtarmak istemeyeceğim bir bağımlılık."

"Luca. Ne yapıyorsun?"

Gözleri kısa süreliğine benimkilerle buluşuyor. "Endişelendiğin buysa, sana benimle evlenmeni teklif etmiyorum."

Öyleydim. Birazcık. Ya da belki çok. Ama yaptığı şeyin bu olmadığını söylediğini duymak.

"Evlilikten daha fazlasını istiyorum, Minik Kuş. Seni çok uzun süre bekledim. Tüm hayatım boyunca. Bizim için her şeyin başladığı yer burası. Bu adada. Bu sahilde."

"Benim için çok daha önce başladı. Ama sen çok yaşıydın, ben ise çok gençtim."

Bana gülümsüyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Seni çello çalarken bulduğum o ilk gece, tek düşünebildiğim sana o şekilde bakmamam gerektiği idi. Seni o şekilde düşünmemeliydim. Sanırım seni gördüğüm ilk saniye sana aşık oldum."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi mi?" Tepemizde daha fazla havai fişek patlarken gülüyor, gürültülü patlamalarıyla bizi korkutuyor. Çatırtılar, fısıltılar ve yıldız patlamaları. Bir an için onları izlemekten kendimizi alamıyoruz. Güzelliklerinde kayboluyoruz. Tüm bunların mucizesinde. "Şimdi seni tüm o anların toplamından daha çok seviyorum. Bu yüzden sana evlenme teklif etmiyorum."

"Sen değil misin?"

"Hayır. Senden hayatının geri kalanını suç ortağım olarak geirmeni istiyorum. Beni sonsuza dek tetikte tutacak kadın olarak. Yarışımızın sonu olmadığını hatırlat bana. Seni asla kazanamayacağımı çünkü bu hayatın her saniyesini seni kazanmak için çalışarak geçirmem gerektiğini. Her zaman."

Göklerden süzölürken Luca'nın yüzünü gökkuşağının farklı tonlarına boyayan havai fişekler daha fazla çatırdıyor.

Ama gözleri. O ciddi ifade. O ham, tutkulu ihtiyaç. "Sana benimle evlenmeni söylemiyorum çünkü evlilik sendika," diye devam ediyor. "Yasal bir sözleşme. Bir kağıt parçası. Bir müzakere şartı. Raven Fairchild, senden benimle evlenmeni istemiyorum çünkü karımdan çok daha fazlası olmanı istiyorum. Senden ocuklarımın annesi olmanı istiyorum. Ruhumun daha iyi yarısı. Samalıklarımın anlamı. Karanlığımın aydınlığı. Kusurlarımın mükemmeli. Tüm yanlışlarımın doğrusu. Benim senfonim. Benim müziğim. Benim kalbim. Hayatım."

"Luca-"

Elleri omurgama bastırıyor, bedenim onunkiyle aynı hizaya gelene kadar belimi içeri çekiyor. Burnunun ucu benimkini öpüyor.

"Söyle bana bebeğim. Genç olduğunu ve henüz istediğinin bu olmadığını biliyorum. Bunun çoğunun ilk seferinde her şeyi yanlış yaptığım için olduğunu biliyorum. Ama erkek arkadaşın olarak nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Sen benim en iyi parçam değilmişsin gibi nasıl davranacağımı bilmiyorum. Seni karımdan başka bir şey olarak tanıtmak istemiyorum. Beş yıl boyunca benim için o oldun. Sonsuza dek benim için o ol. Bana evet de ve karım, aşkım, tutkum ol. Sonsuza dek benim ol."

Yüzük yok. Diz yok. Sadece doğrudan göz teması, onunla her zaman olduğu gibi.

Bedenler tek bir vücut gibi sarılmış. Kalpler senkronize atıyor. Hızlı ve temposuz ve sadece bizim duyduğumuz bir şarkı yaratıyor.

Dudaklarım onunkilerle birleşiyor ve böyle bir konuşmadan sonra yapabileceğim tek şekilde ona cevap

veriyorum. "Evet. Sonsuza kadar seninim."

Bu kadar. Başka bir şey çılgınca bir yalan olurdu.

Gencim ve henüz evlenmek istemiyordum ama o haklı. Kendisine erkek arkadaşım demesi gülünç. O bundan daha fazlası. O her zaman bundan fazlasıydı.

Dudakları benimkilere çarpıyor, aramızdaki minicik mesafeyi kapatıyor. Pırıl pırıl gökyüzüne karşı diller ve sıcaklık ve tutku ve ateş ve sonsuz aşk. Anılarla dolu bir gecede. Ailesi için. Bizim için. Henüz gelmemiş olan her şey için.

EPİLOG 2

C 1. Bölüm - Dokunulmaz Doktor *Düzenlenmiş ve değiştirilebilir*

Kaplan

Bu gün başladığında her şeyin boktan olacağını biliyordum. Hiçbir güzel şey annenizin sizi uyandırıp öğle yemeğinde buluşmak istemesiyle başlamaz. Özellikle de öğle yemeğinin nedenini zaten biliyorsanız ve neredeyse doğduğunuz günden beri bundan korkuyorsanız.

Bir de şu arama var.

"Tek sorduğum, sence evet diyecek mi?"

Çenemi sıkıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, diğer elimle direksiyonu öyle sıkı kavıyorum ki deri gıcırıyor. "Luca, nereden bileyim?"

"Çünkü bir şekilde Raven'ı herkesten daha iyi tanıyorsunuz. Gizli kız arkadaş gibisiniz. Sana bir şeyler anlatıyor. Sana güveniyor."

Eğer içim sıcak ve keskin bir şeyle dürtülmeseydi buna sırtırdım. Dürüst olmak gerekirse, umarım Luca evlenme teklif eder. Umarım Raven evet der. Umarım yaşarlar.

Sonsuza dek mutlu olacaklar ve tüm dikkatleri üzerlerine çekecekler. O zaman belki hayatımda bir kez olsun o sinir bozucu dört harfli kelimenin bana yapışması umuduyla üzerime atılmasını durdurabilirim.

Sevgiler.

Ailemden basına, adım geçtiğinde sıraya giren para düşkününü kadınlara kadar herkesin boğazıma tıkmaya çalıştığı tek şey. Ama en kötüsü, azı dişlerimi kırmama neden olan şey, sevginin yokluğunda beni neyin beklediği.

"Bence bunun çok erken olduğunu düşünecektir. Sadece birkaç aydır birliktesiniz."

Nefes nefese kaldı. "Rina ve Brecken yeni evlendi. Oliver yeni yılda Amelia'ya gerçekten evlenme teklif etti. Carter da aynısını Sevgililer Günü'nde Grace'e yaptı."

"Dışlanmış mı hissediyorsun?" Şaka yapıyorum.

"Sadece Raven'ın benim olmasını istiyorum. Gerçekten benim. Yüzüğümü ve soyadımı taksın. Sonsuza kadar."

"O hiçbir yere gitmiyor, kardeşim."

"Bunu biliyorum. Anlaşmayı bu yüzden yapmak istemiyorum. Onu seviyorum, Kap. Birini sevdiğinde böyle yaparsın."

Homurdanıyorum, bunun için havamda değilim. Direksiyonu daha sıkı kavriyorum ki bunun mümkün olduğunu bile fark etmemiştim. Yakında parmak eklemlerim kırılacak. "Seni görmezden geliyorum."

"Yapmamalısın. Vakit geldi, ihtiyar."

"Başka bir servet avcısıyla, daha fazla şöhret ve manşet peşinde koşan yeni yetme bir ünlüyle ya da biz birbirimizi görmezden gelerek onlarca yıl geçirirken tasarımcı evlerinde oturup öğle yemeği yemek isteyen bir sosyetikle uğraşmak zorunda kalmadan da yeterince işim var."

"İşin bir de o tarafı var. Ya da. Bilirsin işte. Gerçek aşkı bulabilirsin."

Sessiz bir nefes üflüyorum, trafik ışıklarına ulaştığımda gözlerim kapanıyor. Bugünün geleceğini ben de biliyordum. Bu

Tüm küçük kardeşleriniz mutlu bir şekilde harika kadınlarla evlendiğinde ve anneniz aşk, evlilik ve torunlarla kafayı bozduğunda ne olur?

Ama onlar ben değil. Onların yolu her zaman daha kolaydı.

"İlgilenmiyorum," diyorum ona, gözlerimi tekrar açıyorum ve ışık yeşile dönüp tekrar sürmeye başladığımda bu konuşmadan duyduğum gereksiz hayal kırıklığını bir kenara itiyorum. "Sen Raven'a odaklansan ve beni kendi hayatımla baş başa bıraksan nasıl olur? Raven daha çok genç. Yüzük takmadan önce ona biraz zaman ver."

"Biliyorum. Belki doğumu için-"

"Ne oluyor lan?" Neredeyse bağıracaktım ki, şu anda yağmakta olan kara kesinlikle benzemeyen beyaz bir yağmur, arabamın kaputunun üzerine bir gümbürtüyle inince ciyaklayarak durdum.

"Kap? Kap, iyi misin?!"

"Luca, gitmem gerek." Telefonu kapatıyorum, arabayı park ediyorum ve sonra trafiğin tam ortasına çıkıyorum. Beyaz renk hareket etmeye başlıyor, karşı tarafıma geçene kadar SUV'umun kaputu boyunca kayıyor. Kapımı çarparak kapattım ve kendimi tekrarladım. "Ne oluyor lan?"

"Aman Tanrım!" diye haykırır kadın. "Durdun! Tanrı'ya şükür, durdun."

Gözlerimi en az bin kez kırpıştırarak önümdeki tül, ipek, dantel ve asi siyah saç yığınının anlamlandırmaya çalışıyorum. "Arabamın üzerine uçtun. Bana başka bir seçenek bırakmadın. Ne yapsaydım, seni mi ezseydim?"

Sokakta duruyor, geçen arabaların çarpmaması için kaputun kenarına sarılıyor, ama vahşi, çılgın bakışları omzumun üzerinde, endişeyle orada ne olduğunu izliyor. Refleks olarak dönüp bakıyorum, arabalar etrafımda dönüp duruyor, pantolonumun üzerine sulu kar ve buz püskürtüyor ve kilisenin merdivenlerinin tepesinde duran smokin ve önlük giymiş bir grup insanın bizi kovalayacakmış gibi aşağıya baktığını görüyorum.

Beni dışarı çıkar!" "Beni takip mi ettiler? Beni takip ettiklerine inanamıyorum.

Arkamı döndüğümde kadının kapıyı açtığını gördüm.

Arabamın yolcu kapısını açıp içeri atladı ve kapıyı çarparak kapatmadan önce elbisesini de içine attı. "Ne oluyor lan?!" Bu kez avazım çıktığı kadar bağırdım. "Arabama binerek ne yapıyorsun?"

Kapımı açtığımda, yoldan geçen bir taksi tarafından neredeyse yandan çarpılıyordum, şoför bana bağılıyor ve küfrediyordu. Kapımı çekerek kapattım, dörtlü flaşörlerimi yaktım ve arabamın ön tarafının yarısını kaplayan marşmelovu açtım.

"Çık dışarı!"

"Hayır! Yapamam. Sen sürmelisin. Lütfen. Sana para veririm. Onlar peşimden gelmeden sür." İri, hafif sulu, ağır makyajlı kahverengi gözleri bana yalvarıyor, elleri yalvarırcasına bana doğru yöneliyor.

Başımı arkaya çevirdiğimde, damat olduğunu tahmin ettiğim adam, yumruklarını sıkmış, yüzünde öfkeli bir çatık kaşla merdivenlerden iniyor. Birkaç kadın onu takip ediyor, sanki pislik benmişim gibi bana bakıyorlar ve ben arabamdaki geline dönüyorum, tıpkı kaçtığı adam kadar sinirli.

"Ciddiyim," diye ağlıyor. "Şimdi gitmek zorundasın. Eğer bana ulaşırsa, bundan sonra olaklardan ben sorumlu olmayacağım. Birçok kişinin kanı senin ellerinde olabilir."

Ona saçma sapan bakışlarımı yönelttim. Akli başında kadınları korkutan bir bakış. Bu öyle değil. O sadece ellerini havaya kaldırıyor, sinirli ve ipinin ucunda.

"Lütfen, lütfen, lütfen bizi buraya getirin. Belli ki çaresizim. Kim düğününden kaçmak için kendini karşıdan gelen trafiğin içine atar ki?"

"Tehlikede misin yoksa sadece deli misin?"

Mizahsız bir kahkaha. "Muhtemelen deliyim ama psikopatik bir şekilde değil, kilitlenmem gerekiyor. Ve sanırım annem, aynı zamanda kuzenim olan nedimem ve

yalanlarım tarafından kovalandığımı düşünürseniz,

Hile yapan, kuzenini beceren eski nişanlının kullanıcısı tehlikede, o zaman evet, tehlikedeyim. Cehennem sabahımı temizlediğimize göre, arabayı kullanabilir misin yoksa kendimi hareket halindeki başka bir aracın üzerine mi atmam gerekiyor?"

Bir saniyeliğine onu inceledim. Görebildiğim kadarıyla. Yuvarlak yüzü. Başının üzerinde tutturulmuş saçları kadar koyu kahverengi gözleri çaresizce, biraz da akli başında olmayan bir şekilde bana yalvarıyor. Parlak pembe, yastık gibi dudaklar. Günlerce süren kıvrımlar. Elbisesinin sert büstünün üstünden taşan bol miktarda göğüs dekoltesine sahip büyük göğüsler. Yağan karın renginde bir ten. Güzel.

Makyajı dağılmış ve kat kat giyinmiş kaçak bir gelin için.

Damat şimdi caddeye doğru ilerliyor, North End trafiği arasında bize doğru güvenli bir yol bulmaya çalışıyor. Yanındaki uzun boylu, söğüt gibi yaşlıca -yüzüne Boston'daki Ted Williams tüneline daha fazla işlem yapılmış- kadınla birlikte sadece tahmin edebildiğim bir şeyler bağıyor.

"Lütfen," diyor tekrar, bu sefer gergin bir fısıltıyla. "Şu anda hiçbirisiyle yüzleşmem."

"Siktir et."

Land Rover Range Rover'ımı vitesine takıyorum ve trafiğe geri dönmeye başlarken çamurlu yolda kayıyorum.

Curves for Days koltuğuna geri yaslanır. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Sesindeki rahatlama hissediliyor. "Beni yeraltı bodrumuna geri götürecek ve derimden kıyafetler yapacak bir psikopat olman umurumda bile değil."

"Bodrumlar tanım gereği yeraltındadır ve bence bir yabancıнын arabasına uçmak sizi burada psikopat yapar. Beni değil."

"Kaçırdıysanız diye söylüyorum, sabah oldu. Sanırım bir nebze de olsa rahat bırakılmalıyım."

Kendini toparlıyor, saçından ısıltılı bir toka ve ona bağlı bir duvak koparıyor, ardından toka üstüne toka geliyor. Kucağına düşüyorlar ve dudağıma alaycı, inanmaz bir sırıtma çarpıyor. Az önce nişanlısından ve annesinden kaçmak için kendini arabamın üstüne atan kaçak bir gelin almıştım ve şimdi onu ben götürüyorum... "Nereye gidiyorsun?"

"İskoçya'ya değil, orası kesin."

Ha? Her neyse. "İyi o zaman. Seni bir sonraki köşede bırakacağım."

Başını sallıyor, parmakları kafa derisine masaj yaparken uzun, ipeksi saçları etrafına dağılıyor. İnliyor, başını arkaya atıyor ve coşkuyla gözlerini kapatıyor. Ve cehennem bir el sepetinde, sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

"Vay canına, bu Tod'la yaptığım tüm sekslerden daha iyi olabilir. Bu kadar iyi hissettirmesi inanılmaz."

Ona sabırsız bir kaş çatıyorum ve iniltisinin sesini ya da az önce yaptığı şeyin ona ne kadar iyi geldiğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Üzgünüm. The Newbury'de kalıyorum. Çok zahmet olmazsa beni oraya bırakabilirsin ya da cüzdanım, telefonum ve hatta paltom bile olmadığı için yürüyebileceğim yakın bir yere bırakabilirsin." Bir kahkaha attı. "Az önce düğünümünden kaçtım. Annemi gördün mü?" Dudaklarında şaşkınlığa yakın, kendinden memnun bir gülümseme ve gözlerinde kuşkulu bir ısıltıyla beni işaret ediyor. "Çok öfkeliydi. Ona ahmak mc ahmak ve mükemmel mc kalleş suratının aşkları hakkında kavga ettiklerini duyduğumu söylediğimde umursamadı bile." Şimdi kaşlarını çatıyor, yüzü ellerine doğru düşüyor.

"Onu sevdin mi?" Merak etmekten başka bir sebep yoksa neden soru sorma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Ve garip bir şekilde, konuşmaya devam etmesini istiyorum. Sesi... tatlı, pürüzsüz, zengin ve sıcak, dondurmanın üzerindeki karamel gibi.

Omuzlarını silkiyor, bakışları pencereye gidiyor ve geçen manzarayı seyrediyor. "Ben öyle sanıyordum. Ya da belki daha çok

Kendime söyledim mi?" Tekrar omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Üvey babalarımın biri, Mitchell bana aşkın ibneler ve enayiler için olduğunu söyledi ve annem de bir kereliğine onunla aynı fikirdeydi."

Buna itiraz edemem.

"Ama ben dinlememeyi seçtim," diye devam ediyor. "Her zaman iyimser, bardağın yarısı dolu, aslında önümde ne olduğuna kör, Bianca. Bu benim. Garip bir şekilde kalbim kırılmaktan çok öfkeli ve kırgınım. Ama belki o daha sonra gelir? Kederin aşamaları neydi?"

"İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Vay canına. Bunu kafandan uydurdun. Psikiyatrist misin? Çünkü muhtemelen, şu anda senden birini kullanabilirim. Ya da belki bir fıçı votka ve kızarmış yiyeceklerle psikiyatristmişim gibi davranabilirim. Alkol ve karbonhidrat ilaçtır, değil mi?"

"Hayır. Ben farklı türde bir doktorum."

"Bu yüzden güzel bir yolculuktu. Diğer üvey babalarımın biri, Duke

-Şu anda annemle evli olan kişinin de böyle bir arabası var ama onunki daha çok çiftlik gibi, daha az seksi erkek kolonyası gibi kokuyor."

"Ha?"

Konuşmaya ve koltuğunda kıpırdanmaya devam ederken beni görmezden geliyor. "Bu arada durduğunuz ve beni ezmediğiniz için teşekkür ederim. Arabanıza doğru uçtuğumda ölme ihtimalimin yarı yarıya olduğunu düşündüm ama başka bir seçenek olmadığı için bu riski göze aldım. Umarım kaputunuzu ezmemişimdir."

"Yapmadın."

"Peki. Teşekkür ederim. Tekrar." Parmakları gergin bir şekilde elbisesiyle oynuyordu.

"Bir şey değil. Rahatlayabilirsin. Ben psikopat değilim. Seni otele götüreceğim çünkü şans eseri ben de oraya gidiyorum."

"Asla olmaz."

Başımınla onaylıyorum. "Yol."

Eğri büğrü, titrek bir gülümsemeyle gülümsüyor ve bu bende bir şeyler uyandırıyor. Bir aşinalık ya da bir anı.

Yerleştiremiyorum.

"Sanki kader bugün bir pisliğin peşinden koşmam gerektiğini biliyormuş gibi."

Şerit değiştirirken hafifçe sırtıyorum. "Ya da başka bir şey. Hile mi yaptı? Bu yüzden mi kaçtın?"

"Evet. Görünüşe göre onunla birlikte olduğumuz süre boyunca, ki bu yaklaşık iki yıldır. Hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç. Bu onları mı saklamakta son derece zeki yapar yoksa beni mi kaçırdığım için aptal yapar bilemiyorum."

Kaygan yollara geri dönmeden önce hızla ona doğru bakıyorum. "Bunu saklamakta iyiler. Bana aptal bir tip gibi gelmiyorsun."

"Kendimi trafiğe attım ve düğünümünden kaçtıktan sonra şu anda bir yabancıнын arabasındaım," diye mırıldanıyor.

Touché.

"Ayrıca, iki yıl oldu. Yani, o ve ben okulu bitirdiğim son altı ay boyunca birlikte yaşıyorduk ve yine de bir şekilde bunu kaçırdım. Meşgul olduğumun farkındayım ama hadi ama. Bu çok acınası. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve kafama sağlıklı bir dozda mantıklı bir tokat atabilsem."

Buna söyleyecek bir şeyim yok ama neyse ki o hiç durmadan devam ettiği için söylememe gerek kalmıyor.

"Beni sevdiğini sanıyordum. Tüm üniversite boyunca beni sevdiğini ama bir hamle yapmak ya da arkadaşlığımızı riske atmak için her zaman çok gergin olduğunu söyledi, bu yüzden bir hamle yapmak için lanet olası yüksek lisans okuluna kadar sürdü. Saf biriydim sanırım. Umutluydum. Kapıma dayanan çok fazla erkek yoktu, hele Tod'a benzeyenler hiç yoktu. Altı ay önce evlenme teklif ettiğinde kuzenime gerçekten aşık olduğunu hiç düşünmemiştim. Ya da evlenme teklif etmesinin tek nedeninin benimle evlenmek zorunda olması olduğunu."

Kaşlarım V şeklinde çatılıyor ve kısa bir süre göz göze geliyoruz. "Eğer bir kıza aşıkса neden seninle evlenmek zorunda?"

onu?"

Yer değiştirerek kucağının beyazına bakıyor.
"Soyadı MacMillin, MacMillin Yatırımcılık'ta olduğu gibi. Ancak babasının pek de yatırımcı olmadığı ortaya çıktı. Ailesinin de pahalı kötü alışkanlıkları var. Babası bir kumarbaz, annesi ise bir alışverişçi. Detayları bilmiyorum. Sadece Ava'ya, yani kuzenime, ailesinin parasının bittiğini ve şirketi kurtarmanın tek yolunun benimle evlenmek olduğunu söylediğini duydum." Bir kıkırdama daha, elleri havada uçuşuyor ve bu kadının bir dakika bile yerinde duramayacağını anlıyorum. "Gerçekten de benimle evlenerek ailesinin servetini düzelteceğimi düşündü. Belli ki aptal, üvey babamın ona imzalattığı evlilik sözleşmesini okumamış."

"Üvey babalar mı?"

"Karmaşık bir durum." Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ruh hali yeni doğmuş bir bebeğinkinden daha hızlı değişiyor ve ben sıkışık sokaklarda bizi öldürmemeye çalışırken ona bakıyorum. "Beni aslında hiç sevmediğini bilmeliydim. İşaretler başından beri oradaydı." Yer değiştiriyor ve sonra elbisesini yırtarcasına yırtılma sesi duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu saçmalığın bir kısmını kaldırıyorum. Nefes alamıyorum." Elbisesinin arkasını çekiştirmeye başladı ve sonra göğüs hizasından çekiştirdi, dolgun göğüslerinin daha fazlası dışarı döküldü ve İsa. Eğer bunu yapmayı bırakmazsa, vücudumdaki tüm kan akışı hızla sikime doğru fırladığı için arabamı çarpacağımdan eminim.

"Bunu yapmasan olmaz mı?" Koltuğunda zıpladığında ve göğüsleri de aynı şeyi yaptığında neredeyse inliyorum.

"İşte. Daha iyi." Derin bir nefes çekiyor. "Annemin korsemini ne kadar sıkı bağladığı hakkında bir fikrin var mı? 'Seni sıska gösterecek Bianca'," diye alay ediyor annesi olduğunu tahmin ettiğim kişiyle. "'Hadi ama, içine çek. Kendi düğünün için kilo veremedin mi?' Ugh. Bu gelinliği istememiştim bile. Daha şık bir şey istiyordum. Kıvrımlarımı saklayacak değil, vurgulayacak bir şey. O bir

Kalçalarımı ve basenlerimi gizlemek için beni Cinder-fucking-ella gibi gösterdi çünkü dünyanın iki beden olması gerektiğini ya da şişman olduklarını düşünüyor."

Ağlamaya başladı ve sevgili Tanrım, kendimi neyin içine soktum?

"Ben tam bir aptalım. Beni böyle bir aptala dönüştürdüler. Şu anda size deli gibi görünüyordum ama değilim. Sadece yanlış insanlara güvendim. Bu şekilde gevezelik etmemem gerektiğini biliyorum ve muhtemelen bana kızgınsınız ama şu anda elimde değil."

Kahretsin. Gelinlik giymiş tuhaf bir kadın arabamda sinir krizi geçiriyor ve ben arabayı sürüp çenemi kapalı tutmaktan başka ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama her ne kadar çılgınca -evet, yine o kelime- görünse de, onun böyle ağlaması, böyle ezik bir adam için bu kadar üzülmesi fikri beni garip bir şekilde etkiliyor. Neredeyse... korumacı bir şekilde mi? Hayır. Belki de. Bilmiyorum. Bir şekilde onun tüm yanlışlarını düzeltmek istiyorum, ki bu durum göz önüne alındığında hiç mantıklı değil.

Islak, neşesiz bir kahkaha atıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Balayımız için İskoçya'ya gidiyorduk." Elleri tekrar havaya kalkıyor, sesi de onlarla birlikte yükseliyor. "İskoçya! Buna inanabiliyor musun? Lanet olası Şubat ayında İskoçya."

"Takip etmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sen parası olan seksi ve ateşli bir adamsın. Tecrübelerime göre, senin gibi görünen ve böyle arabalar kullanan erkekler sadece manken gibi seksi kadınlarla seks yaparlar. Eminim her fırsatta onlara çıplak bakmayı seviyorsundur, değil mi?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Neye odaklanmam gerektiğine karar veremiyorum. Benim seksi ve ateşli olduğumu düşünmesine mi yoksa flört hayatımı bir klişeye indirgemesine mi? Uzun boylu ve genç, ama bunun dışında Curves for Days'de tipik olarak çıktığım ya da daha uygun bir ifadeyle düzüştüğüm kadınlara uzaktan bile benzeyen hiçbir şey yok - son zamanlarda bunlardan herhangi birini yaptığımdan değil.

Onun gözlemine rağmen, bunun için çok geçerli bir nedenim var.

"Um..." Tekrar deniyorum, hala yeterli bir yanıt veremiyorum çünkü arabamda geçirdiği on dakika içinde bir şekilde imkansızı başarmış olsa bile bu kadınla özel hayatıma girmeyeceğim. İlgimi çekiyor. Güzel göğüsleri ve ilginç bir hikâyesi olması dışında başka bir nedeni yoksa tabii.

Neyse ki sorusu retorikti ve beni beklemeden saçmalamaya devam etti.

"Çoğu çift balayı için Karayipler'e ya da Hawaii'ye gider. Çıplak yüzmeye giderler, kumsalda birbirlerine sokulurlar ve okyanus gibi rastgele, halka açık yerlerde sevişirler. Biz kışın İskoçya'ya gidiyorduk. Şimdi anladın mı beni?"

"Tam olarak değil." The Commons'ın yanındaki başka bir ışıktaki durduğumuz için ona bir an için bakıyorum. Çok dağınık. Yabani saçları her yere dağılmış. Yüzü damlayan siyah makyajla boyanmış. Elbisesi yırtık ve kocaman ve ön koltuğun çoğunu kaplıyor. Sanki ben Dr. Phil'mişim ve umurumdaymış gibi bana hayat hikâyesini anlatırken hâlâ ne yapacağımı bilemiyorum.

"Kazaklar, parkalar ve ağır paltolar," diyor bana, sanki cevap çok açıkmiş gibi gözlerimin içine bakarak. "Beni mayoyla görmek istemedi çünkü görünüşümden iğreniyor. Ben iki ya da dört beden değilim, hatta altı ya da sekiz bile değilim. Mükemmel kuzenim ya da mükemmel annem gibi görünmüyorum. Bugün ona bu konuda bir şeyler söyledi. 'Sence onu becermek zorunda kalmak hoşuma mı gidiyor? Sertleşmek için tek yapabildiğim bu. Gözlerimi kapatıyorum ve seni hayal ediyorum.' Kuzenime de böyle söylemiş." Yüzü bir kez daha ellerine düşüyor ve onlara doğru hıçkırıyor. "Her zaman ne yediğim hakkında yorum yapıyordu. Ne giydiğime. Ne kadar sık egzersiz yaptığımı. Benimle evlenecekti ve ben ondan iğreniyordum."

Başını sallıyor, saçları uçuşuyor ve ben vanilya ve esmer şeker kokusu alıyorum, tatlı ve zengin bir sıcaklık, fırından yeni çıkmış bir kurabiye gibi baştan çıkarıcı. Koltuğa yaslanıp yüzünü silerken, ben öfkeyle direksiyonu tekrar kavriyorum. Bu hatunu tanımıyorum bile, ama nasıl bir adam bir kadın hakkında böyle şeyler söyler? Bir kadını bu şekilde ve bu kadar aşırı kullanır? Arabayı geri döndürüp o küçük sikli pisliği bulmamak ve bagajımda duran golf sopalarından biriyle onu öldüresiye dövmemek için içimdeki her şeyi alıyorum.

"Eğer daha güçlü bir kadın olsaydım, elimdeki su şişesini kafasına atıp kaçmaktan daha fazlasını yapardım. Kıçına tekme basar, sonra da ölümünü planlardım. Bu konuda onunkini de. Tekrar tekrar görmezden geldiğim o kadar çok işaret vardı ki," diye devam ediyor öfkeme aldırmadan. "Annem beni ona itti. 'İyi bir soyadı var. Aileden parası var. Seninle ilgileniyor. Onunla evlen, Bianca,'" diye tekrar alay ediyor, hızını arttırırken el kol hareketleri yapıyor. "Şimdi Boston'dayım ve Teksas, Kaliforniya ya da Colorado'da değilim. Şimdi ne yapacağım ben? Babasının batmakta olan şirketinin Boston şubesinin başına geçebilsin diye geçen hafta buraya taşındık. Henüz bir dairemiz bile yok, ki bunu bir lütuf olarak görüyorum. Otelde kalıyoruz." Homurdanıyor. "Benim yüzümden tabii ki. Oda rezervasyonunu bana yaptırdı ve kredi kartımdan çekildi. Tanrım, ne kadar aptalım. Çok kör ve aptalım."

"Bana göre ucuz atlatmışsın gibi geliyor. Artık her şeyi yapabilirsin, değil mi? Daire yok. Burada bir işin varmış gibi de görünmüyor. Belli ki paran var, çünkü onun peşinde olduğu şey buydu. Özgürsün. Boku yiyen o. O ezikle evlenmeyeceksin. Dışarıda kutlama yapıyor olmalıydın."

Hiçbir şey söylemiyor ve bu da beni sinirlendiriyor. Yol kenarında açık bir park yerine çekiyorum, arabayı park ediyorum ve ona dönüyorum. Onu bir kez daha kontrol ettim. Hala pek bir şey göremiyorum. Küçük değil, bunu anlıyorum. Ama

Günlerce süren kıvrımları seksi değilse canı cehenneme. Kapıya doğru geri çekiliyor, çünkü evet, birbirimizi tanımıyoruz.

Ve gözle görülür bir şekilde kızgıyım.

Ve şu anda yaptığım hiçbir şeyle işim yok.

Bana göz kırpmıyor, gözlerinden yaşlar süzülürken o sütü çikolata gözleri kocaman açılıyor.

"Sen güzelsin ve o bir ezik. Beni duyuyor musun? Bir kadına böyle davranan her erkek lanet bir eziktir. Yer ve hayat israfıdır. Annen ve o pislik de senin vücudun hakkında çenelerini kapatmalı. Zayıflığın seksi ya da ateşli bir yanı yok tatlım. Hiçbir şey."

Başını eğiyor, bir süre beni inceliyor, kaşları birbirine çarpıyor ve saçmalıyor. İşte başlıyoruz. Beni tanımasına iki saniye kaldı ve ben hiç havamda değilim. Uğraşmam gereken yeterince delilik var. Kendi aile meselelerim.

Şu anda yapmam gereken son şey onun pisliğine bulaşmak.

Tek kelime daha etmeden arabayı geri vitese taktım ve lanet otele doğru yola koyuldum. Bütün bunları ona neden söylediğimi bile bilmiyorum, çünkü bir kadını ağlarken görmeye dayanamıyorum. Ya da incinmesine. Yıllardır üstesinden gelmeye çalıştığım kişisel bir kusur. Hepsi bu kadardı.

Ama gerçekten, onsuz daha iyi olacağını bilmeli.

Otelin önünde duruyorum ve vale hemen kapısını açmaya geliyor, buz gibi rüzgâr ve kar içeriye doluyor ve o titriyor. Ama o büyük kahverengi gözler tekrar benimkilere dönüyor, yumuşak, tatlı bir gülümseme de var ve içimde yabancı bir şey onunla birlikte biraz kayıyor.

"Beni kurtardığın için tekrar teşekkür ederim," diyor şefkatle. "Sanırım haklısın. Bu olaya tamamen yanlış bakıyormuşum. Bugün ucuz atlattım. Boston'da kalmaya karar verirsem, belki kader yeniden devreye girer ve seni yine bir yerlerde görürüm. O zaman sana teşekkür etmek için bir içki ısmarlayabilirim."

Bununla birlikte kendini konsolun üzerinden fırlatıyor, yanağıma bir öpücük konduruyor ve ardından arabamdan kaçarak otele doğru koşuyor, peşinde beyaz bir dalgalanma var.

Parmaklarım az önce öptüğü yanağımdaki hafif ıslak, yapışkan noktayı bulurken şaşkın bir gülümseme dudaklarımı kıvrarak ona bakıyorum. Bir kıkırdama havaya karışıyor ve başımı sallıyorum. Arabadan iniyorum, valeyeye anahtarlarımı veriyorum ve karşılığında bileti kabul ediyorum.

Hayatımın en garip yarım saatiydi. Az önce kaçtığı otelin girişine doğru ilerlerken, onunla tekrar karşılaşmak isteyip istemediğime karar veremiyorum. Ve eğer karşılaşırsam, bana içki ısmarlamasına izin verir miydim?

Doktor Playboy'u ve Doktor Dokunulmaz'ın ilk bölümünü okumak için zaman ayırdığınız için TEŞEKKÜRLER. Çok minnettarım!!! Umarım onları beğenmişsinizdir ve Kaplan Fritz için heyecanlanıyorsunuzdur ve eğer öyleyseniz, Doktor Dokunulmaz'ı hemen aldığınızdan emin olun.

Eğer bu seride okuduğunuz ilk kitapsa ve Oliver'ın kitabıyla en baştan başlamak istiyorsanız, Doktor Skandal'ın birinci bölümü için okumaya devam edin!

KITAP NOTUNUN SONU

Luca ve Raven'ın hikayesini okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim sevgili okuyucu. Duygusal bir hikâyeydi. Kesinlikle serinin en duygusal hikayesiydi ve nasıl karşılanacağından emin değildim. Bunu diğerlerinden çok daha fazla terledim. Bu seri iki yıl önce aklıma ilk düştüğünde, Luca ve Raven'ın hikâyesi ilk sırada geliyordu.

Luca çok hata yaptı. Çok kusurlu ve kusurluydu. Ama kalbinde her zaman Raven vardı. Sanırım bu yüzden onu çok sevdim. Hikayeleri hakkında. Savaşmaya, görmezden gelmeye ya da hiç yokmuş gibi davranmaya çalıştıklarında bile birbirlerine olan sevgileri ve bağlılıkları. Aşk inkar edilemez ve bence bu kitabın teması da muhtemelen bu. Bu ve görünüş her zaman görüldüğü gibi değildir, çünkü Luca bir playboydan başka bir şey değildi.

Ama doğrusu, bu hikaye bana çok gerçekçi geldi. Karakterler bizim gibi davranıyor. O anda. Ve her zaman doğru yapmadılar. Ya da yaptılar mı? Bunu söylemek imkansız. Luca ile kalsaydı Raven daha mı iyi olurdu? Bu soruya cevap verebileceğimizden emin değilim. Kararlarımızın çok büyük bir gücü var ve tek yapabileceğimiz doğru kararı verdiğimizizi ummak.

Bu hikaye için teŖekkr etmem gereken o kadar çok insan var ki!!! Sevgili beta ekibim, Patricia, Danielle ve Kelly. Çok teŖekkr ederim! Siz olmasaydınız, bu hikayede Ŗphe içinde boğuluyor olurdu. Gzel editrlerim Ellie ve Emily'ye. Kelimelerimi alıp mkemmelleŖtirmeme yardım ettiniz.

Kesinlikle muhteŖem kızlarıma ve inanılmaz kocama. Hepinize olan sevgimi anlatacak kelimeler henz icat edilmedi. En byk hayranlarım ve en byk Ŗampiyonlarım olduğunuz için teŖekkr ederim. Sizi sonsuz seviyorum.

Ve size (tekrar) teŖekkr ederim okuyucular. Bunu yapmamın nedeni sizlersiniz. Kafamda ve kalbimde yaŖayan hikayeleri anlatmama izin veriyorsunuz ve bunun için size sonsuza kadar minnettarım.

Umarım Kaplan'ın kitabı için heyecanlısınızdır. O da kardeŖleri gibi beklenmedik biri. Hikyesini yazmak çok eğlenceliydi ve biliyorum ki siz de en az benim kadar seveceksiniz.

XO,

Julie (J. Saman)

AYRICA J. SAMAN TARAFINDAN

Vahşi Aşk Serisi: Seni
Sevmek İçin Pervasız
Ondan Nefret Etmek İçin
Aşk
Seni Sevmek İçin
Çıldırma Sen
Ayartma İçin
Sevmek Sen
Sevmeye Söz
Vermek

The Edge Serisi:
Baştan Çıkarmanın Sınırı
Sonsuzluğun Sınırı
Aklın Sınırı
Kaosun Kıyısında

Boston'ın Milyarder Bekarları:

Doktor Scandalous
Doktor Hatası
Doktor Kalpsiz
Doktor Playboy
Doktor Dokunulmaz

Yeniden Başla
Serisi: Yeniden
Başla
Yeniden Başla
Benimle Başla

Las Vegas Günah Serisi:

Günaha Dokunmak
Günahı Yakalamak

En Karanlık Günah

Bağımsızlar:

Sadece Bir

Öpücük

Beautiful Potential

Forward - ÜCRETSİZ

DOKTOR SKANDAL

Oliver

Cehennemin kapılarına doğru yürüyorum. Ve giriş için ücret alıyorlar.

"Oh, Oliver..." Christa Foreman beni yavaşça selamlıyor, pastel pembe dudakları muzip bir sırıtişla kıvrılıyor. İsmi çok yerindeydi, çünkü son sınıf başkanımız sınıf arkadaşlarına istediğini yaptırma konusunda hiç de şakaya gelmezdi. "Seni görmek çok güzel. Vay canına. Seni takip ettiğim için arada bir dergilerde ve sosyal medyada fotoğraflarını görüyorum ama şahsen liseden hatırladığımdan çok daha yakışıklısın."

"Teşekkür ederim?" Soru gibi geldi, başım ona doğru eğildi.

"Elbette. Sorun değil." Dudaklarını yalıyor, uzun, takma kirpikleri bana bir kelebeğin kanat çırpışından daha hızlı çarpıyor. "Bu gece burada yalnız mısınız?" Yanaklarında bir kızarıklık belirirken kıkırdıyor. O evli. Bunu söyleyebilir miyiz? "Soruyorum çünkü sizden ne kadar ücret alacağımı bilmem gerekiyor. Etkinlik koordinatörü kendini topa parlayana kadar para toplamak zorunda kaldım." Telaşlı bir nefes aldı,

gözlerini alaycı bir şekilde devirdi. "Her neyse, kişi başı yüz dolar. Size bir ya da iki kişilik yazayım mı?"

İşte burada tereddüt ediyorum. Para konusunda değil. Para sorun değil.

"Bana bir saniye ver."

Christa uzun uzun bana bakıyor, dudaklarını yalıyor.

"Elbette.

Sana bütün geceyi vereceğim."

"Doğru." Çünkü buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Lisedeyken Christa'nın benimle bu kadar açık bir şekilde ilgilendiğini hatırlamıyorum. Yine de bu on yıl önceydi ve ben kesinlikle kapılmıştım. Hem burada olmak istemememin hem de buraya gelmemin ana nedeni bu. Ama şimdi her şeyi yeniden düşünmeye başladım.

Burada bulunarak kanıtlayacak bir şeyim yok.

Ne ona, ne onun dangalak kocasına -eski arkadaşıma- ne de başkasına.

Sadece gitmeliyim. Belki en sevdiğimiz bara gideceğini bildiğim Carter'la buluşur ve eğlenceli bir gecenin içinde kaybolurum. Bu cehennem çukuruyla ilgili hiçbir şey eğlenceli olmayacak. Ve doğrusu, bir içkiye ihtiyacım var. Sakin bir tane. Berbat bir hafta geçirdim. Çok fazla hasta. Yeterince zaman yok. Bir de annenin kanserinin geri geldiğini öğrenmek her zaman kazandırır.

Telefonumu cebimden çıkarıp en iyi arkadaşım Grace'e bir mesaj gönderiyorum.

Üzgünüm bebeğim. Gelemeyeceğim.

Mesaj balonu anında ekranımda dans ediyor. **Grace: Bu bir seçim değil, tatlım. Herkes ne zaman geleceğini soruyor. Herkes.**

Ve o anda sorup sormadığını sormak geliyor içimden. Aslında, kendi aklı varmış gibi görünen parmaklarım, ben onları bastırıp kontrol altına alana kadar bu soruyu yazmaya başlıyor. Tabii ki soruyor. İşte bu yüzden

Öyle. Bunca yıl sonra bile terörist seviyesinde bir kararlılıkla beni avlamaya devam ediyor.

Muhtemelen bu gece ya da başka bir gece gezegende görmek isteyeceğim son kişi olduğunu umursamadan mükemmel hayatını yüzüme vurma ihtimalinden dolayı başı dönüyordur. Bu yüzden şimdi gitmek için mükemmel bir zaman.

Umurumda değil.

Grace: Evet, biliyorsun. Gel hadi. Bu gece için çoktan giyindiğini biliyorum. Carter bana bir mesaj gönderdi.

Carter. Hain kardeşim.

Grace: Sadece otele gel. Toplantıya gel. Benimle bir içki iç. Liseden beri görmediğin ve o günkü gibi ayaklarına kapanacak insanları gör. Oh bekle, hala öyle yapıyorlar.

Ben: Baktan bir satış yapıyorsun, tatlım.

Grace: Gelmezsen herkes senin korkak olduğunu düşünecek.

Güzel eldiven düşüşü.

Grace: Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi kıcını buraya getir!

Nefesimin altında bir dizi küfür savuruyorum, hala akıl sağlığım için kaçmayı ciddi ciddi düşünüyorum, o sırada Christa'ya doğru yürüyen dar, sırtı açık siyah elbiseli, yüksek topuklu ayakkabılardan daha yüksek, kısa boylu, kıvrımlı bir kızıl saçlı ve saçlarıyla uyumlu fuck-me kırmızı dudaklar görüyorum. O da benim kadar geç kalmış ve ne yaptığımı anlayamadan yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Onu hemen tanıyorum.

Onu görmeyeli on yıl olmuş olsa bile. Bir erkek ilk kez ereksiyonunu sağlayan kızı asla unutmaz. İlk kez sınıfta ereksiyon olduğunu da ekleyeyim. On iki yaşındaydık ve yere düşen kalemini almak için eğildiğinde eğitim sütyeninin parıltısı gözüme çarptı. Anında ereksiyon.

Tahmin edebileceğiniz gibi o andan sonra oldukça etkilenmişim.

"Amelia," diye selamlıyor Christa onu, yüzü artık benimle konuşurken sahip olduğu sıcaklıktan yoksun. "Geleceğinden haberim yoktu."

Ne oluyor lan? Sinir bozucu derecede prestijli hazırlık okulumuzdan mezun olduğumuzdan bu yana geçen on yıl içinde zengin kızların burslu çocuklarla yaşadıkları kendi yarattıkları kötü kız saçmalıklarını aşacaklarını düşünürdünüz.

Amelia saçlarından daha fazla kızarıyor ve omuzlarını dikleştirmeden önce küçük bir adım geri atıyor. "Ben buradayım. Seninle aynı yıl mezun oldum. Postayla davetiye bile aldım. Sizin açınızdan bir hata olmuş olmalı," diye alaycı bir şekilde sözlerini bitiriyor.

"Uh-huh. Giriş ücreti yüz dolar," diye tersliyor Christa, dudaklarını kenara büzüp Amelia'ya edepsiz bir kız edasıyla yavaşça bakarken bu miktarı açıklamaktan çok fazla zevk alıyor.

"Yüz dolar mı?" Amelia soruyor, ancak bu sönük, nefes nefese bir fısıltıyla çıkıyor.

"Evet, üzgünüm," diye alay ediyor Christa üzgünüm-üzgün değilim sakarın tatlı sesiyle. "İstisna yok. Burslu çocuklar için bile."

İşte bu kadar. Christa onu boğazlamak istememe neden olacak başka bir şey söylemeden önce Amelia'ya doğru yürüyorum ve elimi beline doluyorum. "Tatlım," diye haykırıyorum. "Başardın. Endişelenmeye başlamıştım."

Amelia kollarımda sarsılıyor, bana doğru dönerken nefesi boğazında düğümleniyor. Sonra başını kaldırıp biraz daha yukarı bakıyor çünkü topuklu ayakkabılarıyla bile benden bir karış kadar kısa. Birdenbire, iki parlak gri göz bana doğru hızla kırpışıyor ve kalbim kirpiklerinin titremesiyle aynı anda çarpmaya başlıyor, ağzım bütün gece kum yemiş gibi kuruyor.

"Özür dilerim," diyor kafası karışmış bir şekilde, ayrık dudakları bunu satmamız için biraz fazla açık duruyor. "Bence sen-"

Eğiliyorum, burnum hanımeli ya da tatlı bir şey gibi kokan ipeksi kızıl saçlarına değiyor ve kulağına doğru nefes alıyorum, "Sadece devam et."

Ben geri çekilirken sesli bir şekilde yutkunuyor, gözlerinin içine bakıyor ve gülümseyip nefesimi keserken böyle bir rengin nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Vay be. Bu beklenmedik bir şey.

"Seni endişelendirmek istememiştim..." Tökezliyor, sanki uygun bir sevgi sözcüğü arıyormuş gibi dudağını ısıırıyor. Ya da belki adımı? Sanırım kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması mümkün. Tam olarak aynı çevrelerde bulunmuyorduk ve ben de yanına gelip kolumu ona doladım. "Oli," diye bitirdi ve tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi dışarı üfledim.

"Sorun değil. Sadece kolumda dünyanın en güzel kadını olmadan içeri girmek istemedim."

Amelia bana yine o çarpıcı gülümsemesini veriyor, bu sefer yanaklarını boyayan bir allıkla ve gözlerini dumanlı bir kömür rengine nasıl parlattığına hayret ediyorum. Lanet olsun, çok seksi.

"Bekle," diye araya giriyor Christa. "Onunla birlikte misin?" Amelia'yı işaret ediyor.

Gözlerimi Amelia'nın kilerden ayırmadan "Kesinlikle öyle," diyorum çünkü o gözler, dostum. Bakmadan duramayacağım kadar güzeller. "Ben şanslı bir piçim, değil mi?"

"Onunla birlikte misin?" Parmağını bana doğru çevirdi.

"Öyle görünüyor," diye yanıtlıyor Amelia, ses tonu biraz şaşkın olsa da içinde bir parça eğlence de var.

"Ama sen. Sen. Hayır, sen Oliver Fritz'sin," diyor Christa kuşkuyla. "Ve o Amelia-" Ona en tehditkâr bakışlarımı fırlattığımda sözleri kesildi, zaten atmak üzere olduğu kötü lakabı biliyordum. Neden bazı kadınların diğer kadınları aşağılama ve küçümseme ihtiyacı hissettiklerini asla anlayamayacağım.

Cüzdanımdan iki tane yüz dolarlık banknot çıkarıp Christa'ya fırlatıyorum. "İyi geceler," demek yerine

Gerçekten ne düşündüğümü. Parmaklarım Amelia'nın kollarıyla iç içe geçiyor ve sonra onu Christa'nın yanından, şal desenli halının ve altın rengi duvarların olduğu uzun koridordan balo salonuna doğru sürüklüyorum.

Sanırım lise toplantıma gideceğim.

Christa'nın görüş alanından çıkar çıkmaz Amelia elini benimkinden çekip koridorun ortasında duruyor ve dönüp bana bakıyor. "Beni hatırladın mı?" diye soruyor ve sonra sanki söylemek istediği bu değilmiş gibi başını sallıyor.

"Amelia Atkins. Altıncı sınıftan itibaren derslerimin çoğunda sen vardın."

"Doğru ya. Söylemek istediğim şey, orada devreye girdiğin için teşekkür ederim, ama gerçekten buna gerek yoktu."

"Olmayabilir. Eminim Christa gibi kadınlarla başa çıkabilirsin. Ama orada durup hiçbir şey yapmadan olanları izlemek bana yanlış geldi. Sırf kendilerini daha iyi göstermek ve hissetmek için başkalarına zarar verme ihtiyacı hisseden kadınlara katlanamıyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Yine de lise boyunca tam olarak bunu yapan bir kadınla çıktın."

Touché. Ciğerlerimden bir kahkaha kopuyor. "Buna itiraz edemem. Kahretsin, ben de üniversite boyunca aynı kötü kadınla çıktım. Ergenlik hatası. Ne diyebilirim ki?"

Yine de, o kadından bahsedildiğinde, eski bir yetenek göğsüme çarpıyor. Parmaklarım cebimi buluyor, bu gece oraya sıkıştırdığım elmas ve platin bir bandın içine yerleştirilmiş büyük elmas tektaşla oynuyor. Bu yüzük. Arkadaşım Rob'la beni aldatan kadına neredeyse verdiğim yüzük. Hiç unutmadığım bir ihanet dersi. Bu yüzden bazı durumlarda onu yanımda taşıyorum.

Bir daha asla çok yaklaşmamak için bir hatırlatma.

"Özür dilerim," diyor Amelia, gözlerimin önünde solup giderken. "Bu benim için delice bir kabalıktı. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum."

Christa beni çok sinirlendirdi ve ben de sinirlerimi onun yerine senden çıkardım, tıpkı yapmam gerektiği gibi. Lanet olsun, bazı kadınlar ciddiye berbat, değil mi?" Ciddi olduğunu düşünmeme rağmen kıkırdamamı engelleyemiyorum. Halının üzerine bakıyor ve duruşunu değiştirerek buluşmanın gerçekleştiği kapalı kapıların karşısındaki duvara yaslanıyor. "Bak, keşke benim için para ödemeseydin. Para ve ben şu anda pek konuşmuyoruz. Sana geri ödemem biraz zaman alacak. Ama sana geri ödeyeceğim. Sadece o kadar param yok-"

Parmaklarım çenesine yapışıyor ve gözlerimiz buluşana kadar başını yukarı kaldırıyor. "Para umurumda değil. Ve bana geri ödemeni de istemiyorum." Benimle tartışmak istercesine ağzını açıyor ve ben başımı sallayarak tekrar sözünü kesiyorum. "Ciddiyim."

Nefes nefese kaldı. "Teşekkür ederim. Bu çok cömertçe. Ama bu gece şimdiden böyle başladıysa, belki de gitmeliyim diye düşünüyorum. Hatta en başından buraya hiç gelmemeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Kız kardeşim beni ikna etti ve ben de düşündüm ki..." Başını iki yana sallıyor. "Boş ver. Bu aptalca."

Omzumu duvara dayayıp yüzümü ona dönüyorum, kollarımı kavuşturup ona bakıyorum çünkü kendime engel olamıyorum. "Neden aptalca?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Gerçekten bilmek istiyorum."

O iri gözler, duygusallıktan hafifçe camlaşarak içime işliyor. "Çünkü orada kimse beni istemiyor. Christa'yı duydun. On yıl sonra buraya elimi kolumu sallayarak girebileceğimi ve büyürken bana çöpmüşüm gibi davranan herkesin sonunda beni ben olarak göreceğini düşünerek kendimi kandırıyordum. Lise bittiğine göre artık hepimizin eşit şartlarda olduğunu anlayacaklardı. Tüm eski kabadayı kâbuslarımı bir kez ve sonsuza kadar dinlendirmek gibi olacaktı. Ama hiçbir şey değişmedi. Ben hala

giriş ücretini bile karşılayamayan ikinci el dükkanları."

Vay canına. Bu...

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Ben soruyorum.

Elleri kalçalarında buluşuyor. "Az önce on yıldır görmediğim bir adama söylediğim aşırı kişisel söz ishaline rakip olacak bir şey mi demek istiyorsun?"

Cesur, güçlü ve hatta alaycı olmaya çalışıyor. Ama üzgün. Bunu yüzümde zıplayan gözlerinde görebiliyorum, sanki söylemek üzere olduğum şeyi bilmek istediğinden emin değilmiş gibi. Kimse lise kabusuna geri dönmek istemez. Oraya gidip tüm o pisliklere sözlerini yedirmek istiyordu.

Bunu onun için de istiyorum.

Amelia'yı severim. Her zaman sevdim. Onda beni garip bir şekilde etkileyen ve asla tam olarak anlayamadığım bir şey vardı. Tatlı, inek, sessiz ve çekingendi. Çok abartısız bir güzelliği vardı. Saçları kıvılcık bukleler halindeydi. Gözlükleri yüzüne göre biraz büyüktü. Vücudu küçüktü ve geniş kıvrımları, üzerine tam oturmaman hazırlık okulu üniformasının altında saklıydı.

Christa'nın ona söylediklerini duyduktan sonra şimdi ona bakıyorum.

Doğrusu, insanların bu kadar çirkin olduğunu hatırlıyorum. Gerçi Christa'nın bu geceki tepkisine bakılırsa bildiğimden çok daha kötü olduğuna eminim. Sadece orada burada pek dikkat etmediğim ya da durdurmak için bir şey yapmadığım yorumlar duydum. Buna doğrudan katkıda bulunmamış olsam bile, durdurmamış sorunun bir parçası oldum.

Bu benim suçum. Ve bu iyi değil. Onu korumak için daha fazlasını yapmalıydım. Bir şeyler söylemeliydim.

"Onun gibi bir şey. Sen bana seninkini anlattın. Şimdi ben de sana benimkini anlatacağım."

"Pekala."

Ona doğru adım atıyorum, sanki ona bir sır verecekmişim gibi eğiliyorum, oysa aslında sadece ona daha yakın olmak istiyorum. Şampuanının kokusu aletimin pantolonumun içinde zıplamasına neden oluyor. Yakınlığımdan dolayı kızarmaya başladığında vücudunun sıcaklığını hissediyorum.

"Ben de burada olmak istemiyordum. Arkadaşım Grace beni ikna etti ve şimdi buradayım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden burada olmak istemeyesin ki? Sen bir doktorsun. Sınıfımızın en popüler çocuğuydun. Futbol takımının kaptanıydın. Herkes seni severdi. Hâlâ da öyle, eğer magazin gazeteleri bir şey diyorsa."

Derin bir nefes alıyorum, ona sadece ailemin ve Grace'in bildiği bir şeyi anlatmaya hazırım. "Eski sevgilim, eski arkadaşım olan kocasıyla birlikte içeride olmakla kalmıyor, aynı zamanda hamile. Muhtemelen doğumu ya kardeşim ya da en yakın arkadaşım yapacak, çünkü doğum uzmanı olarak onları aradı. Bu nasıl bir ironi?" Gözlerimi deviriyorum. "Nora söz konusu olduğunda sahip olduğum tek kurtarıcı lütuf, evlenme teklif etmek üzere olduğumu asla bilmemesi. Yüzük cebimdeydi, dizlerimin üzerine çökmeye hazırdım ama ben bir şey yapamadan Rob'a aşık olduğumu ve ilişkimizin bittiğini söyledi."

Amelia havayı içine çekiyor, gözleri parlıyor. Şok ve sempati karışımı bir duyguyla bana bakarken eli havaya kalkıyor ve ayırık dudaklarını kapatıyor. "Tanrım. Bu korkunç."

"İşin asıl can alıcı noktası, onun için çok fazla fedakârlık yapmış olmamdı. Hem de çok. Tıp dışında neredeyse istediğim her şeyden onun için vazgeçmiştim. Ama Michigan'da top oynamak yerine onunla birlikte olmak için NYU'yu seçtim. Üniversiteyi dört yerine üç yılda bitirdim çünkü tıp fakültesini ve ihtisasımı ne kadar erken tamamlarsam o kadar iyi olacağını söyledi. Sonra, tıp fakültesi için Columbia'yı kazandığım ve evlenme teklif edeceğim gün, altı ayın yarısından daha uzun bir süredir beni aldattığını söyledi."

Altı. Lanet olsun. Ay!

"Tanrım, Oliver. Çok özür dilerim. Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Çünkü kimse bilmiyor, bu yüzden bunu kendinize saklarsanız memnun olurum. İsteyeceğim son şey bunun basına yansımadır."

Elini uzatıp koluma dokunuyor ve beni sıkıyor. "Tabii ki. Kimseye söylemeyeceğim. Oraya gitmek istemediğin için seni suçlamıyorum. Görünüşe göre ikimiz de bu gece ortaya çıkarak kanıtlamamız gereken bir şey olduğunu hissettik."

Bu gece gelmemin sebebi bu değil. Ama içeri girmek istemememin asıl nedeni Nora'ydı. Yıllardır onu görmekten başarıyla kaçındım. Aslında onu uzun zamandır unutmuştum ama bana yaptıklarını unutamamıştım. Acı ve kızgınlığımın çoğu benden kaynaklanıyor. Onun için o fedakârlıkları asla yapmamalıydım.

Asla geri alamayacağım parçalarımın vazgeçtim.

Ama Amelia daha fazlasını hak ediyor. Her zaman hak etti ama hiç alamadı. İnsanların ona bakmasını ve ona hiç göstermedikleri saygıyı göstermelerini hak ediyor. Bunu ona borçlular. Ben de ona borçluyum. Bu geceden şu anki haliyle ayrılmasını istemiyorum.

"Keşke bizim için daha iyi sonuçlansaydı," diye devam ediyor. "Ama sanırım arabam resmen bir balkabağına dönüştü ve artık zararımı kesip eve dönmeliyim. Bu gecenin hayal ettiğim gibi bitmesi mümkün değil."

İçimden geçen bir elektrik şimşegi gibi, birdenbire fikirler tarihindeki en saçma fikir olan bir fikirle sersemledim. Christa, Amelia'nın benim randevum olduğunu sandığında neredeyse küçük dilini yutacaktı. Belki başkaları da böyle görürlerse aynı tepkiyi verirler. Benim için bonus, kolumda çok seksi bir kadın olacak ve belki Nora beni rahat bırakacak.

Daha da ötesi, Amelia'yla oraya gitmek istiyorum. Bu gece onunla daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Ve eğer bundan hoşlanmazlarsa ya da benim için daha az düşünürlerse, umurumda değil.

Ama Amelia'nın benimle çıkması yeterli değil. İtibarımla olmaz. Onu kullandığımı düşünecekler, çünkü her zaman

Nora'yla ayrıldığımızdan beri biraz oyuncu oldum. Medyanın haber yapmaya bayıldığı bir gerçek. Her hafta yüzüm internete düşüyor ve beni her seferinde farklı bir kadınla gösteriyorlar. Son birkaç aydır değil ama Nora'dan beri hayatımın standardı bu. Tekrar incinmemek için böyle yapıyorum.

Ve medya tüm bunları haber yapıyor mu? Tüm kardeşlerimin hayatının standardı bu. Fritz olmanın ve Boston'da yaşamının getirdiği bir şey. Bu şehrin sahibiyiz. Kraliyet ailesiyiz. İyi ya da kötü, bu böyledir.

Ama Amelia ve ben bu gece gerçekten bir etki yaratmak istiyorsak... Amelia'yı inciten tüm o şerefsizleri gerçekten susturmak istiyorsam ve Nora'nın -ki hala bana tüm 'mutlu' haberlerini vermek için beni arıyor- nihayet ve resmen ondan uzaklaştığımı fark etmesini istiyorsam... insanların Amelia'yla çıktığımı düşünmesinden daha fazlası olmalı.

Onun özel biri olduğunu bilmeleri gerek. Benim için özel biri olduğuna inan.

Parmaklarım tekrar cebime girip yüzüğü buldu. Ona bakarken... bu çılgınca fikri planlarken... bunun her şeyi değiştireceğini bildiğim gerçeğiyle yüzleşiyorum. Hem onun için hem de benim için.

Dudaklarımın köşesinde sinsice çarpık bir gülümseme kıvrılıyor.

Evet. Bir fikrim var, tamam. Ve sanırım Amelia'yı da ikna edebilirim. Zaten sadece birkaç saatliğine. Ne yanlış gidebilir ki?

Amelia ve Oliver'a bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? [Doctor Scandalous](#)'ın kopyasını hemen alın!